DEON
MEYER

SAFARI ÎNSÂNGERAT

Deon Meyer, scriitor contemporan originar din Africa de Sud, a studiat la Potchefstroom University și și-a început cariera ca reporter la *Die Volksblad*, un cotidian din Bloemfontein. De atunci, a fost copywriter, director de creație, web manager, s-a ocupat de strategii de internet și de consultanță de brand. Deși a scris prima carte la paisprezece ani, Meyer nu s-a dedicat serios acestei activități până la vârsta de treizeci de ani, când a început să publice proză scurtă în revistele sud-africane. În 1994 i-a apărut primul roman, scris în afrikaans, iar în ianuarie 2008 și-a părăsit postul de consultant pe probleme de strategie de brand din cadrul BMW Motorrad pentru a se consacra scrisului.

Trăiește în Durbanville, Africa de Sud, împreună cu soția și cei patru copii ai lor. În afară de familie, mai are câteva pasiuni care îi ocupă tot timpul: motocicletele, muzica, lectura, bucătăria și rugby-ul.

Cărțile lui Deon Meyer sunt apreciate de critica internațională și câștigă pe zi ce trece tot mai mulți adepți în rândul publicului. Scrise în afrikaans, ele au fost traduse până în prezent în șaptesprezece limbi și publicate în douăzeci și cinci de țări. De asemenea, au primit premii peste tot în lume: Premiul Deutsche Krimi, în Germania, Premiul ATKV, în Africa de Sud, Le Grand Prix de Littérature Policière și Le Prix Mystère de la Critique, în Franța. Romanul său *Treisprezece ore* (Litera, 2011) s-a aflat pe lista celor mai bune cincizeci de cărți de citit în vara 2011 alcătuită de publicația britanică *The Independent*.

DEON
MEYER

SAFARI ÎNSÂNGERAT

Traducere din limba engleză
Carmen Ion

LITERA®

Blood Safari
Deon Meyer
Copyright © 2007 Deon Meyer

Editura Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel. 021 319 63 90, 031 425 16 19, 0752 548 372;
e-mail: comenzi@litera.ro

Safari însângerat
Deon Meyer

Copyright © 2011 Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactori: Mira Velcea, Ovidiu Şerban
Corector: Cristiana Miu
Copertă: Andrei Gamarţ
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Seria de ficţiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidraşcu Sturza

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
MEYER, DEON
Safari însângerat / Deon Meyer; trad.: Carmen Ion. –
Bucureşti: Litera Internaţional, 2011
ISBN 978-606-600-424-4
I. Ion, Carmen (trad.)
821.111(680)–31=135.1

PARTEA ÎNTÂI

1

Lucram cu barosul într-un ritm lent. Era o zi de marți, 25 decembrie, abia trecut de amiază. Peretele era gros și se încăpățâna să nu cedeze. După fiecare bufnitură surdă, cioburi de cărămizi și bucăți de ciment se desprindeau și aterizau ca un șrapnel pe podeaua din scânduri. Am simțit cum sudoarea îmi alunecă pe față și pe corpul plin de praf. În ciuda ferestrelor deschise, parcă eram într-un cuptor.

Printre lovituri am auzit telefonul sunând. N-aveam nici un chef să mă opresc și să rup ritmul. Pe căldura aia, cu greu l-aș fi reluat. Am așezat încet mânerul lung pe jos și am traversat camera de zi, cu cioburile scârțâind sub tălpi. Pe ecran am zărit numele apelantului: „JEANETTE". Mi-am șters mâna murdară de pantaloni, am luat telefonul și am răspuns.

– Da.

– Crăciun fericit! Vocea aspră a lui Jeanette Louw era încărcată de o ironie inexplicabilă. Ca de obicei.

– Mersi. Și ție.

– Cred că e bine și cald acolo la tine.

– Treizeci și opt de grade la umbră.

Iarna ar fi comentat că „e bine și rece acolo la tine", fără să-și ascundă dezaprobarea pentru locul unde trăiam.

– Loxton[1], am auzit-o acum rostind pe un ton care sugera că făcusem un *faux pas* în alegerea locuinței. O să te spetești muncind. Și cum își petrec oamenii Crăciunul prin părțile alea?

– Dărâmă peretele dintre bucătărie și baie.

– Dintre bucătărie și baie ai zis?

– Păi da, pe vremuri așa se construiau casele.

– Și deci așa sărbătorești tu Crăciunul. În spiritul vechilor tradiții rurale, nu?

După care a scos un singur „Ha!" scurt, ca un lătrat.

Știam că nu mă sunase ca să-mi ureze Crăciun fericit.

– Ai ceva de lucru pentru mine?

– Îhî.

– Ce sunt? Turiști?

– Nu, e o femeie din Cape Town. Susține că a fost atacată ieri. Vrea să te angajeze pentru o săptămână sau două.

M-am gândit imediat la bani. Aveam mare nevoie.

– Așa, și?

---

[1] Orășel din regiunea Karoo, provincia Northern Cape, cunoscut mai ales drept centru de prelucrare a lânii de oaie (n.tr.)

– Acum e în Hermanus[1]. Îți trimit un SMS cu adresa și numărul ei de mobil. O anunț că ești pe drum. Sună-mă dacă intervine ceva.

Am întâlnit-o pentru prima oară pe Emma le Roux într-o casă de vacanță ridicată pe plajă, cu vedere spre vechiul port din Hermanus. Casa era impresionantă, o clădire de bogătaș, cu trei etaje în stil toscan nou și o ușă de intrare din lemn sculptat manual, cu un ciocănel în formă de cap de leu.

Era ora șapte fără un sfert, în seara de Crăciun, când un tânăr cu părul lung și cârlionțat și cu ochelari cu rame din oțel mi-a deschis ușa. S-a prezentat ca fiind Henk și mi-a comunicat că eram așteptat. Am sesizat că era curios, deși nu arăta fățiș acest lucru. M-a invitat să intru în camera de zi și să aștept, apoi a strigat pe un ton ceremonios:

– Domnișoară le Roux!

Din interior răzbăteau diverse zgomote – muzică clasică, sunetul unei conversații. Și miros de mâncare.

Tânărul s-a făcut nevăzut. Nu m-am așezat. După șase ore de condus prin regiunea Karoo, preferam să stau în picioare. În încăpere fusese montat un pom de Crăciun, unul mare, artificial, cu ace de pin din plastic și cu imitație de fulgi de zăpadă. Plus o instalație de becuri multicolore care se aprindeau intermitent. În vârful pomului era un înger cu păr lung și blond și cu aripile întinse ca o pasăre de pradă. În spatele pomului, draperiile care

[1] Stațiune situată pe malul mării, la circa 120 de kilometri de Cape Town, considerată cel mai bun loc din lume pentru observarea balenelor de pe uscat (n.tr.)

acopereau ferestrele largi fuseseră trase în lături. Golful arăta minunat în lumina apusului, cu marea liniștită, fără valuri. Am stat așa, admirând peisajul.

– Domnul Lemmer?

M-am întors.

Era o femeie micuță de statură și subțirică. Avea părul negru foarte scurt, o tunsoare aproape bărbătească. Ochi căprui mari, vârfurile urechilor ușor ascuțite. Părea o nimfă descinsă dintr-un basm. A rămas nemișcată o clipă, cântărindu-mă involuntar din priviri și comparându-mă cu imaginea pe care și-o făcuse despre mine. Și-a ascuns bine dezamăgirea. În general, oamenii se așteaptă la un bărbat mai voinic, mai impunător, nu la o persoană de înălțime medie și cu o înfățișare șterșă.

S-a îndreptat spre mine și mi-a întins mâna.

– Sunt Emma le Roux, a spus.

Avea mâna caldă.

– Îmi pare bine.

– Vă rog să luați loc. A arătat spre o canapea cu fotolii. Pot să vă ofer ceva de băut?

Avea un timbru surprinzător, mai degrabă potrivit pentru o femeie mult mai solidă.

– Nu, mulțumesc.

M-am așezat. Se deplasa cu mișcări fluide, semn că se simțea perfect în propria piele. S-a așezat în fața mea. Și-a strâns picioarele sub ea, făcându-se comodă. M-am întrebat dacă ea era proprietara casei și de unde proveneau banii.

– Ăăă... A fluturat din mână. Știți, e pentru prima oară când... apelez la un bodyguard.

N-am știut ce să răspund. Beculețele din pomul de Crăciun își aruncau luminile asupra chipului ei cu o regularitate monotonă.

– Poate ar fi mai bine să-mi explicați dumneavoastră cum funcționează sistemul. În practică, vreau să zic, a adăugat deloc stânjenită.

Mi-a stat pe limbă să-i spun că dacă te decizi să comanzi asemenea servicii, ar trebui ca măcar să ai idee în ce constau. Doar nu există nici un fel de manuale cu instrucțiuni.

– E destul de simplu. Ca să vă pot proteja, trebuie să știu ce program aveți zilnic...

– Sigur.

– Și natura amenințării.

A încuviințat din cap.

– Da, înțeleg... N-aș putea să vă spun exact despre ce este vorba. Însă în ultima vreme s-au întâmplat niște lucruri ciudate... Carel m-a convins să... O să sosească și el imediat; a mai beneficiat de serviciile dumneavoastră. Eu... în fine, ieri-dimineață a avut loc un atac...

– Asupra dumneavoastră?

– Da. Cel puțin așa cred... Au spart ușa...

– Erau mai mulți?

– Trei bărbați.

– Înarmați?

– Nu. Da. Nu știu... Totul s-a petrecut atât de repede... abia dacă am apucat să-i văd...

M-am stăpânit cu greu să nu ridic din sprâncene.

– Știu că pare... bizar.

Am tăcut.

– Dar, știți, totul a fost atât de... ciudat. Ceva... ireal.

Am dat aprobator din cap, încurajând-o să continue.

M-a privit intens preț de o clipă, apoi s-a aplecat ca să aprindă veioza așezată pe măsuța de lângă ea.

– Casa mea e în Oranjezicht[1], a spus.

– Deci nu locuiți aici?

– Nu... asta e casa lui Carel. Sunt venită în vizită, de Crăciun.

– Înțeleg.

– Ieri-dimineață... am vrut să-mi termin treburile înainte să-mi fac bagajele. Știți... lucrez de acasă. Pe la nouă și jumătate m-am dus să fac un duș...

Vorbea poticnit. Ca și cum îi venea greu să retrăiască momentele. Nu-și termina frazele, stătea cu brațele nemișcate, rostind cuvintele pe un ton politicos, indiferent, monoton. Și oferindu-mi mai multe amănunte decât ar fi fost necesar. Poate din cauză că spera că astfel povestea avea să fie mai credibilă.

După ce ieșise de la duș intrase în dormitor ca să se îmbrace și tocmai își vârâse un picior în jeanși, iar cu celălalt era în aer, într-un echilibru precar. Atunci auzise poarta curții deschizându-se, se uitase prin perdeaua de dantelă și zărise trei bărbați străbătând rapid și foarte hotărâți grădina din față. Înainte să dispară din raza ei vizuală și să ajungă la ușă, sesizase că purtau cu toții cagule. Și că aveau în mâini niște obiecte tăioase.

Era o celibatară modernă. Și conștientă de riscurile la care se expunea locuind singură. Se gândise

[1] Suburbie a Cape Town (n.tr.)

în repetate rânduri că era posibil să devină ținta unui atac și își pusese problema cum ar fi mai bine să reacționeze într-o asemenea situație. Așa că își trăsese pe ea, în mare grabă, pantalonii. Era doar pe jumătate îmbrăcată, în sutien și cu jeanșii pe ea, dar prioritatea ei era să ajungă la butonul de alarmă și să fie pregătită să îl acționeze. Fără să-l apese numaidecât, căci existau totuși o ușă securizată și gratii la fereastră care să o apere de intruși. Nu ținea să se facă de râs chemând fără rost firma de pază.

Lipăise cu picioarele goale pe covor, traversând camera spre butonul de alarmă montat în peretele dormitorului. Ridicase degetul și rămăsese în așteptare. Inima îi bubuia în piept, dar își păstrase cumpătul. Auzise zgomot de metal îndoit și rupt. Ușa securizată nu îi mai era de nici un folos. Apăsase butonul. Dinspre tavan izbucnise un urlet prelung și, odată cu el, o cuprinsese un val de panică.

Acum femeia părea tot mai captivată de propria poveste și începuse să dea din mâini, explicându-mi. Iar vocea căpătase un ton muzical și se înălțase cu o notă.

Emma le Roux alergase pe hol spre bucătărie. Într-o strălucire, își dăduse seama că spărgătorii și hoții nu operau în mod normal cu asemenea metode. Asta o înspăimântase și mai tare. Din grabă, se lovise cu un pocnet surd de ușa de lemn din spate. Mâinile îi tremurau în timp ce trăgea ambele zăvoare și răsucea cheia în broască. În clipa când smucise de ușă, deschizând-o, auzise din hol zgomot de sticlă spartă, de geam făcut țăndări. Atacatorii trecuseră de ușa din față. Și pătrunseseră în casă.

Făcuse un pas afară, apoi se oprise. Se întorsese în bucătărie ca să ia o cârpă de vase pusă la uscat lângă chiuvetă. Ca să-și acopere goliciunea. Mai târziu, avea să se dojenească pentru gestul complet lipsit de sens, însă atunci acționase din instinct. Ezitase încă o fracțiune de secundă. Să ia cu ea o armă, poate un cuțit? Își înăbușise pornirea.

Ieșise în fugă în lumina strălucitoare a soarelui, ținându-și lipită de sâni cârpa de vase. Curtea din spatele casei, frumos pavată, era și foarte mică.

Se uitase la zidul înalt de beton menit să o protejeze, să țină lumea departe. Dar care acum o ținea prizonieră. Pentru prima oară strigase după ajutor. Un țipăt de disperare adresat vecinilor pe care nu-i cunoștea – așa era în Cape Town, în zona urbană, unde păstrai distanța, rupeai seara punțile de comunicare cu exteriorul și te retrăgeai înăuntru. Îi auzise pe atacatori mișcându-se în spatele ei, în casă. Unul dintre ei strigase ceva. Cu coada ochiului, zărise tomberonul de gunoi lipit de zidul din beton – mai avea un pas până să scape.

– Ajutor! strigase încercând să acopere urletele alarmei, care veneau în valuri.

Nu-și mai amintea cum reușise să sară peste zid. Dar o făcuse, din una sau două mișcări, sub impulsul adrenalinei. Cârpa de vase căzuse, așa că aterizase în curtea vecinilor cu pieptul aproape dezgolit. Piciorul stâng i se agățase de ceva. Pe moment, nu simțise nici o durere, însă mai târziu avea să descopere că își rupsese pantalonii și se zgâriase.

– Ajutor! țipase ascuțit, în culmea disperării. Își încrucișase brațele peste piept pentru a-și păstra

cât de cât decența și alergase spre ușa din spate a casei. Ajutor!

Auzise tomberonul răsturnându-se și înțelesese că atacatorii se apropiaseră. Ușa se deschisese, și în prag apăruse un bărbat cărunt, îmbrăcat într-un halat roșu cu buline albe. Ținea o pușcă în mână. Deasupra ochilor, sprâncenele argintii erau atât de lungi și de stufoase, încât păreau niște aripi fâlfâind peste frunte.

– Ajutor! strigase ea din nou, de data aceasta ceva mai ușurată la vederea lui.

Vecinul își oprise o secundă privirea asupra chipului ei – o femeie în toată firea, dar cu alură de băiețel. Apoi își ridicase ochii spre zidul din spatele ei. Își sprijinise pușca de umăr și țintise într-acolo. De acum, ea se apropiase și întorsese capul ca să se uite în urmă. O cagulă se ivise pentru o secundă pe deasupra zidului din beton.

Bărbatul trăsese. Împușcătura reverberase prin numeroasele ziduri care îi înconjurau și glonțul lovise casa ei cu un pocnet. Timp de trei sau patru minute după aceea, ea nu mai auzise nimic. Rămăsese lângă vecin, tremurând din toate încheieturile. El nu o privise. Trăsese piedica puștii. Un cartuș căzuse pe ciment, însă urechile ei asurzite nu percepuseră zgomotul. Vecinul cercetase din ochi zidul.

– Ticăloșii, spusese el țintind în continuare în aceeași direcție.

Plimbase apoi pușca în stânga și în dreapta, în aceeași poziție orizontală, pentru a acoperi toată grădina.

Ea nu știa cât timp stătuseră acolo împreună, umăr la umăr. Atacatorii plecaseră. Își recăpătase brusc auzul, și primul sunet perceput fusese urletul alarmei. Într-un târziu, bărbatul coborâse pușca și o întrebase îngrijorat, cu un puternic accent est-european:

– Ești bine, draga mea?

Și atunci, ea izbucnise în plâns.

2

Numele vecinului era Jerzy Pajak. O condusese în casa lui. Îi ceruse soției, Alexa, să sune la poliție, apoi începuseră amândoi să se agite în jurul ei vorbind cu accent polonez. Bărbatul îi adusese o pătură ușoară, cu care să-și acopere goliciunea, și o cană de ceai îndulcit, cu gheață. Și, mai târziu, când sosiseră polițiștii, cei doi soți o însoțiseră înapoi la ea acasă.

Ușa metalică securizată era întredeschisă, iar cea din lemn – complet distrusă. Polițistul metis avea rang mai mare, căci avea trese pe uniforma impecabilă. Ea se gândise că era probabil sergent, dar nefiind sigură, preferase să li se adreseze ambilor cu „domnule“. Polițistul îi ceruse să verifice dacă nu lipsea ceva din casă. Ea răspunsese că avea să facă asta în timp ce se îmbrăca. Încă mai avea înfășurată pe umeri păturica multicoloră, iar temperatura începuse să crească. Urcase în camera ei și rămăsese preț de câteva clipe așezată pe pilota albă care acoperea patul dublu. Trecuse o oră de la incident. Și era convinsă că indivizii nu intraseră în casă cu gândul de-a o jefui. Avusese suficient

timp pentru a ajunge la această concluzie, care îi alimenta și mai mult îngrijorarea.

Se îmbrăcase cu un tricou verde și cu pantaloni de trening. După care cercetase casa, pentru a-i face pe plac sergentului, și raportase că nu se furase nimic. Pe urmă, se așezaseră cu toții în cerc, familia Pajak pe canapea și ea împreună cu polițiștii pe scaune, iar polițistul metis începuse să o chestioneze atent și cu înțelegere, într-o limbă afrikaans regulamentară și îngrijită.

Sesizase cumva că o urmărise cineva în ultimele zile?

– Nu.

– Ați remarcat vreo mașină sau un alt tip de vehicul staționând în apropiere?

– Nu.

– Dar indivizi dând târcoale casei?

– Nu.

– Înțeleg că erați în dormitor când au pătruns în casă.

Ea încuviințase.

– Mă îmbrăcam când am auzit un zgomot la poartă. Știți, scoate un scârțâit. Și pe urmă i-am zărit cum aleargă spre ușa de la intrare. Nu, am greșit, nu alergau, mergeau repede. Și, când am văzut că purtau cagule, m-am gândit...

– Presupun că n-ați avut cum să le vedeți fețele.

– Nu.

Vecinii polonezi nu vorbeau afrikaans, însă urmăreau schimbul de replici întorcându-și capetele de la unul la altul, ca niște spectatori la un meci de tenis.

– Sau culoarea pielii.

– Nu...

– Nu păreți prea sigură.

Ei i se păruse că bărbații erau negri, dar nu voia să-l jignească pe celălalt polițist.

– N-am cum să fiu sigură. Totul s-a petrecut atât de repede.

– Da, înțeleg, domnișoară le Roux. Erați speriată. Dar orice amănunt ne poate fi de folos.

– Am impresia că... unul dintre ei era negru.

– Și ceilalți doi?

– Nu știu...

– Ați făcut cumva lucrări sau reparații la casă în ultima vreme?

– Nu.

– Aveți cumva lucruri de mare valoare în casă?

– Nimic deosebit. Câteva bijuterii. Un laptop. Televizorul...

– Aveți laptop?

– Da.

– Și nu l-au luat?

– Nu.

– Îmi cer scuze, domnișoară le Roux, dar e ceva total neobișnuit aici. Ceea ce povestiți dumneavoastră nu reprezintă un modus operandi tipic pentru niște hoți. Spargerea ușii și faptul că v-au urmărit până în curtea din spate...

– Da?

– Se pare că intenționau să vă atace, nu să vă jefuiască.

Ea încuviințase.

– Și, în cazul acesta, trebuie să descoperim motivația, înțelegeți ce vă spun?

– Înțeleg.

– Și motivația este, în marea majoritate a cazurilor, de natură personală.

– Ah!

– Îmi cer scuze, dar sunt nevoit să vă întreb: Aţi avut cumva vreo relaţie amoroasă care s-a sfârşit prost?

– Nu, răspunsese ea cu un zâmbet pentru a-şi masca uşurarea. Cel puţin... nu atât de prost, cred.

– Nu se ştie niciodată, domnişoară. Deci aţi avut pe cineva în viaţa dumneavoastră în ultimul an?

– Vă asigur, domnule, că a trecut mai bine de un an de la ultima mea relaţie serioasă. În plus, era englez şi s-a întors la el în ţară.

– Deci v-aţi despărţit în termeni buni?

– Absolut.

– Şi de-atunci nu a mai existat nimeni care ar putea avea resentimente pentru că aţi rupt legătura?

– Nu. Categoric nu.

– Cu ce vă ocupaţi, domnişoară le Roux?

– Sunt consultant de branding.

Observase că poliţistul era derutat şi încercase să-i explice:

– Ajut companiile să-şi poziţioneze marca sau produsele pe piaţă. Sau să le reinventeze.

– La ce firmă lucraţi?

– Lucrez pe cont propriu. Companiile sunt clienţii mei.

– Deci nu aveţi angajaţi?

– Nu.

– Şi lucraţi pentru companii mari?

– De obicei. Dar sunt şi unele mai mici...

– În ultima vreme s-a întâmplat ceva în relaţiile dumneavoastră profesionale care să îi supere pe unii clienţi?

– Nu. Știți, eu nu... Eu mă ocup de mărci și de produse – sau mai bine zis de percepția publicului asupra lor. Asta nu are cum să deranjeze pe nimeni.

– Poate un incident? Cu mașina, de pildă? Cu cineva care vă făcea un serviciu? Sau un angajat personal. Grădinarul...?

– Nu.

– Nu vă vine nimic în minte? Nimic de natură să fi provocat incidentul?

Fusese o întrebare la care ea nu era deocamdată pregătită să răspundă.

– Așa că am zis, pur și simplu, „nu", deși nu era întru totul adevărat, mi-a spus Emma. Lampadarul i-a luminat dulce și compătimitor eufemismul.

Am tăcut.

– Eu... n-am vrut... nu eram sigură dacă era vreo legătură între incident și povestea asta. Și... nici nu voiam să existe vreo legătură. Oricum, ceea ce s-a întâmplat a fost la mii de kilometri distanță de Cape Town, și poate că era mâna lui Jacobus, sau poate nu, și nu voiam să deranjez poliția cu niște chestiuni care puteau să fie doar rodul imaginației mele. Dintr-odată, s-a oprit din vorbit și m-a privit zâmbind ușor, ca și cum îi era lehamite de ea însăși. Nu prea are sens ce vă spun, nu-i așa?

– Nu vă grăbiți.

– Nu știu... Totul pare atât de absurd. E vorba despre fratele meu... S-a poticnit din nou, a răsuflat adânc. S-a uitat în jos, spre mâinile așezate în poală, apoi și-a ridicat încet ochii spre mine. Emoția i se citea acum clar în priviri, și a schițat

un mic gest de neputință. Domnule Lemmer, fratele meu a murit...

Limbajul trupului, cuvintele pe care le alesese, schimbarea bruscă a atitudinii ei, toate au declanșat în mine alarma. Era ca și cum făcuse repetiții, ca și cum meditase îndelung la modul în care avea să-mi prezinte oferta. O mică pâlpâire, o senzație de manipulare, sentimentul că încerca să-mi distragă atenția de la fapte. Și m-am întrebat: „De ce a simțit nevoia să recurgă la acest șiretlic?"

Emma le Roux nu ar fi fost primul client care să mintă sfruntat cu privire la o posibilă amenințare, simulând totul cu o mică încruntare în semn de sinceritate absolută. Nici prima care să încerce să mă învăluie în ceață sau să exagereze pentru a-și justifica apelul la „bodyguard". Oamenii mint. Dintr-un milion de motive. Uneori, pur și simplu pentru că pot. Încă o confirmare a justeței Primei Legi a lui Lemmer: Nu te implica niciodată. Și una dintre cele mai importante rațiuni pentru care elaborasem a Doua Lege a lui Lemmer: Să nu ai încredere în nimeni.

3

Și-a revenit repede, trebuie să recunosc. Cum nu i-am oferit nici un răspuns, s-a debarasat imediat de emoție, cu o scuturare a capului.

– Fratele meu se numea Jacobus Daniel le Roux…

Mi-a povestit că dispăruse în 1986. Acum, rostea propozițiile mai puțin fluent, cu multe hopuri, ca și cum detaliile relatate erau niște fântâni din care nu îndrăznea să bea. La momentul respectiv, ea avea paisprezece ani, iar Jacobus – douăzeci. Fusese angajat temporar ca pădurar, fiind unul dintre puținii soldați care se oferise voluntar să-și satisfacă stagiul militar obligatoriu ajutând Comitetul Forestier să țină departe braconierii de elefanți din Parcul Național Kruger. Și pe urmă pur și simplu dispăruse. Ulterior se descoperiseră urme ale unei lupte cu căutătorii de fildeș, cartușe și sânge, pe locul unei tabere abandonate în grabă de braconieri. Timp de două săptămâni, poliția cercetase împrejurimile, încercând să dea de indicii utile, apoi trăsese singura concluzie care avea sens: Jacobus și însoțitorul său negru fuseră uciși

în cursul confruntării, și braconierii le luaseră cu ei cadavrele, de teama repercusiunilor.

– Au trecut mai bine de douăzeci de ani de atunci, domnule Lemmer... Foarte mult timp. Și tocmai de aceea mi se pare totul atât de ciudat... Luna trecută, pe data de 21, s-a întâmplat însă ceva, un lucru despre care nu am povestit nimic poliției...

În seara aceea de sâmbătă, la câteva minute peste ora șapte, ea se afla în al doilea dormitor al casei. Îl reamenajase ca birou, cu o masă de lucru deasupra căreia agățase dulapuri cu dosare și rafturi pentru cărți. În încăpere mai avea un televizor, o bicicletă staționară pentru exerciții și un panou acoperit cu pluș în care prinsese fotografii vesele de la câteva evenimente sociale, plus decupaje din ziare și din reviste care vorbeau în termeni elogioși despre succesul ei în afaceri. Emma butona la laptop, cercetând fișiere cu statistici care îi solicitau toată atenția. Era vag conștientă că la televizor erau afișate titlurile știrilor, dar toate îi dădeau senzația de déjà-vu. Președintele Mbeki[1] și aliații săi erau la cuțite, un atac sinucigaș cu bombe în Bagdad, liderii africani care se plângeau de rezultatele întrunirii G8 referitoare la ștergerea datoriilor țărilor în curs de dezvoltare.

Nu a putut spune ulterior ce anume a făcut-o, la un moment dat, să își întoarcă privirea. Poate că tocmai terminase de parcurs un paragraf și voia să-și odihnească ochii câteva clipe sau poate

---

[1] Thabo Mvuyelwa Mbeki (n. 1942), al doilea președinte (1999–2008) postapartheid al Africii de Sud după Nelson Mandela (n.tr.)

nu fusese decât o coincidență. Însă, la numai câteva secunde după ce își fixase privirea pe televizor, o fotografie fusese postată pe ecran. Îl auzise pe prezentator rostind: „... implicat într-un incident armat în Khokovela, în apropiere de Parcul Național Kruger, soldat cu împușcarea mortală a unui vraci și a trei localnici. Rămășițele a paisprezece vulturi dintr-o specie amenințată cu dispariția au fost descoperite la locul crimei."

Fotografia era alb-negru. Un bărbat alb, abia trecut de patruzeci de ani, se uita direct în obiectivul aparatului de fotografiat, așa cum procedează toți oamenii când își fac poze pentru actele de identitate.

„Arată exact la fel cum ar fi arătat Jacobus." Așa se gândise ea atunci, un gând instinctiv, abrupt, o constatare făcută doar pentru sine, poate doar cu o ușoară umbră de... nostalgie.

„Poliția din Limpopo se află în căutarea unui oarecare domn Jacobus de Villiers, cunoscut și sub numele de Cobus, angajat al unei clinici veterinare din Klaserie, care ar putea să ofere date suplimentare anchetatorilor. Cei care pot da informații cu privire la el sunt rugați să sune la secția de poliție din Hoedspruit..."

Emma clătinase din cap, strâmbându-se. Simple coincidențe.

Prezentatorul de știri trecuse la un alt subiect, prețurile bunurilor de larg consum, iar ea se concentrase din nou asupra computerului, cu gândul la cantitatea uriașă de date care așteptau să fie procesate. Îndreptase cursorul mouse-ului spre o coloană de cifre. Se pregătea să realizeze un grafic.

„Cum ar fi arătat Jacobus la... patruzeci de ani, atât ar fi trebuit să împlinească, nu-i așa?“ Amintirile ei se bazau în cea mai mare măsură pe fotografiile păstrate în casa părintească; propriile imagini nu erau la fel de demne de încredere. Își amintea însă intensitatea incredibilă a fratelui ei, felul lui de-a fi, personalitatea sa copleșitoare.

Transformase coloana de cifre într-un grafic menit să-i ofere o perspectivă asupra direcției pe care aveau s-o urmeze vânzările produselor sale, comparativ cu ale concurenței.

O coincidență. Și mai ciudat era faptul că pe bărbatul din fotografia postată la televizor îl chema tot Jacobus.

A selectat o altă coloană de cifre.

Jacobus nu era un nume prea comun.

Acum trebuia să facă o diagramă, cu ponderea deținută de diverse produse pe piață, pentru a-i demonstra clientului că sosul său de salată era cel care îi încetinea dezvoltarea. În asta consta munca ei și pentru asta fusese angajată.

„Rămășițele a paisprezece vulturi dintr-o specie amenințată cu dispariția au fost descoperite la locul crimei.“

Treaba asta l-ar fi supărat peste măsură pe Jacobus.

Greșise diagrama, și plesnise din limbă, iritată. O coincidență, pură întâmplare. Dacă absorbeai zilnic o mie de informații, în douăzeci de ani nu se putea să nu ajungi la astfel de coincidențe. Numerele conspirau întotdeauna împotriva ta, te amăgeau cu infinite posibilități.

Timp de aproape două ore, cât îi luase procesarea tuturor datelor, reușise să-și țină în frâu gândurile.

Verificase dacă primise între timp vreun mesaj pe e-mail, apoi închisese computerul. Scosese un prosop curat din dulapul pentru lenjerie și se urcase pe bicicleta staționară, cu telefonul mobil în mână. Își citise SMS-urile. Crescuse treptat ritmul pedalării, uitându-se distrată la televizor și schimbând canalele.

Se întrebase dacă fotografia reproducea corect modul în care ar fi arătat Jacobus. Și dacă ea ar fi fost în stare să îl recunoască. Dar dacă Jacobus n-a murit? Dacă intra, chiar acum, pe ușă? Ce-ar fi spus tatăl ei despre o asemenea știre dată la televizor? Dacă Jacobus ar fi trăit, cu ce anume s-ar fi ocupat? Și cum ar fi reacționat el dacă ar fi dat peste paisprezece vulturi omorâți?

Încercase în repetate rânduri să-și alunge toate aceste gânduri din minte, concentrându-se pe ceea ce avea de făcut a doua zi, pe planurile de a petrece câteva zile la Hermanus de Crăciun, însă imaginea lui Jacobus revenea iar și iar, obsedantă. La câteva minute după ora zece, scotocise în șifonier și scosese două albume cu fotografii. Îl răsfoise rapid pe primul, fără să se oprească asupra pozelor care îi înfățișau pe părinți și nici asupra celor cu reuniunile vesele de familie. Căuta o fotografie anume, cu Jacobus purtând pălăria de safari.

O scosese din album și o cercetase cu atenție.

Amintirile. Efortul de a le suprima necesita multă voință. Jacobus din poză semăna cu cel de la televizor?

Dintr-odată, fusese sigură că da. Luase fotografia cu ea și intrase în birou. Sunase la informații și ceruse numărul de telefon al secției de poliție din Hoedspruit. Se uitase din nou la poză, lăsându-se

cuprinsă de îndoieli. Sunase la Lowveld. Voia doar să întrebe dacă erau siguri că omul pe care îl căutau se numea Jacobus de Villiers, nu Jacobus le Roux. Doar atât. Ca să-şi scoată din cap ideea şi să se poată bucura de sărbătoarea de Crăciun fără frustrarea de-a fi rămas fără mamă, fără tată, fără frate. Cu toţii morţi.

În cele din urmă, i se făcuse legătura cu un inspector. Îşi ceruse mai întâi scuze. Nu sunase pentru a oferi informaţii şi nici nu intenţiona să-l facă să-şi piardă vremea. Însă bărbatul din poza de la televizor semăna cu cineva cunoscut, pe care îl chema tot Jacobus. Jacobus le Roux. Pe urmă se oprise, în aşteptarea reacţiei poliţistului.

– Nu, răspunsese inspectorul cu acea curtoazie exagerată a celui obişnuit să răspundă multor apeluri ciudate. Nu. Numele lui e Jacobus de Villiers.

– Da, înţeleg că acum se numeşte de Villiers, dar poate că s-a numit le Roux.

Bărbatul de la celălalt capăt al firului îşi pierduse răbdarea.

– Imposibil! Omul ăsta trăieşte aici de când s-a născut. Toată lumea îl cunoaşte.

Emma îşi ceruse scuze şi pusese capăt convorbirii. Măcar aflase ce era de aflat.

Se dusese la culcare tânjind după familia ei moartă, ca şi cum senzaţia aceea îngrozitoare de pierdere se reînnoise acum, după atâţia ani.

– Şi pe urmă, ieri după-amiază, stăteam afară cu meşterul venit să-mi înlocuiască uşa de la intrare. Sergentul acela de la poliţie mi-l recomandase, lucra ca tâmplar la Hanover Park. Am auzit telefonul

sunând în birou. Am ridicat receptorul, dar pe fir erau paraziți. N-am înțeles prea bine, dar mi s-a părut că aud o voce – părea a unui bărbat negru – care întreba: „Da", „Domnișoara Emma?" Am răspuns, și pe urmă el a zis ceva care semăna cu „Jacobus". I-am spus că nu-l aud bine. Pe urmă el a adăugat: „Jacobus mi-a spus că trebuie să..." Am repetat că nu aud bine, dar el nu a mai adăugat nimic. Am întrebat: „Cine e la telefon?", însă convorbirea se întrerupsese...

Emma a rămas câteva clipe adâncită în gânduri, cu mintea în altă parte, apoi și-a revenit și s-a întors spre mine.

– Știți, nici măcar nu sunt sigură că asta a spus. Și convorbirea a fost, oricum, foarte scurtă. Acum mitralia cuvintele, ca și cum se grăbea să termine povestirea. Ieri-seară am ajuns aici, a continuat. Și i-am relatat totul lui Carel. Și el e cel care...

A lăsat propoziția neterminată. Aștepta un răspuns din partea mea, un semn că înțelesesem și că eram dispus s-o protejez împotriva oricăror rele. Era momentul tipic de căință al cumpărătorului, al celui care achiziționează, de exemplu, o mașină nouă, după care mai parcurge o dată pliantul cu informații despre acel model. Recunosc clipa, e momentul ăla când îți asumi partea nescrisă a contractului, aceea care spune: „Accept necondiționat".

Am dat din cap plin de înțelepciune și am răspuns:

– Înțeleg. Îmi pare rău...

Și am trasat cu mâinile în aer un semicerc care să înglobeze tot – durerea ei, pierderile suferite, dilema.

Preț de o clipă, s-a lăsat tăcerea. Pactul fusese semnat. Acum ea se aștepta la ceva concret, o acțiune, o îndrumare.

– Primul lucru pe care trebuie să-l fac este să inspectez casa, pe dinăuntru și pe dinafară.

– A, sigur, a spus, și ne-am ridicat amândoi.

– Dar n-o să rămânem aici decât în noaptea asta, domnule Lemmer.

– Cum așa?

– Trebuie neapărat să aflu ce se întâmplă. Totul... totul e atât de ciudat și de tulburător. Nu pot să stau aici și să-mi pun întrebări. Credeți că puteți să mă însoțiți? Pentru că mâine am de gând să plec spre Lowveld.

4

Afară era întuneric, dar felinarele erau aprinse. Am dat ocol casei. Nu era nici pe departe o fortăreață. Echipamentele antifurt erau instalate numai la parter și numai în locuri discrete, ca să nu intre în contradicție cu estetica locului. Punctul slab îl reprezentau ușile glisante din sticlă care se deschideau spre veranda spațioasă, cu vedere spre mare. Coloanele, colțurile și protuberanțele ofereau potențialilor hoți patru sau cinci posibilități pentru a ajunge la ferestrele de la primul și de la al doilea etaj.

Înăuntru fusese instalat, așa cum, de altfel, mă așteptam, sistemul obișnuit de alarmă cu senzori de mișcare, conectat la o firmă locală de pază și securitate. Un abțibild cu logoul ei alb cu albastru era fixat la vedere, pe peretele garajului. Una peste alta, sistemul fusese clar conceput pentru o reședință de vacanță, un inhibitor al infracțiunilor mult prea optimist, folosit, probabil, și cu scopul de a menține la un nivel cât mai jos primele de asigurare.

Clădirea fusese construită în urmă cu circa trei ani. M-am întrebat ce se aflase pe acest loc înainte și ce dărâmaseră pentru a ridica această dovadă a grandomaniei și a exceselor – și cu ce costuri.

Legea lui Lemmer cu privire la Afrikaanderii Bogați: Dacă un Afrikaander Bogat are ocazia să facă paradă de avuția lui, o va face.

Primul lucru pe care un Afrikaander Bogat îl cumpără este o operație de mărire de sâni pentru nevastă-sa. Al doilea lucru pe care-l cumpără un Afrikaander Bogat este o pereche scumpă de ochelari de soare fumurii (cu eticheta de firmă la vedere), pe care nu și-i scoate decât când se lasă complet întunericul. Aceștia servesc drept o primă barieră între el și cei săraci: „Eu pot să te văd pe tine, dar tu n-ai cum să mă vezi". Al treilea lucru pe care-l cumpără un Afrikaander Bogat este o casă cu două etaje în stil toscan. (Iar al patrulea, o plăcuță de înmatriculare personalizată pentru mașina lui, cu numele său înscris pe ea sau cu numărul purtat pe tricou pe vremea când juca rugby.) Cât de mult o să ne ia ca să depășim sentimentul înnăscut de inferioritate? De ce nu putem fi subtili atunci când Mamona[1] ne aruncă zâmbete? Asemenea compatrioților noștri bogați vorbitori nativi de limba engleză care stau mereu cu nasul pe sus și care mă jignesc prin comportamentul lor, dar care au măcar meritul că-și poartă avuția cu un anumit stil. Am rămas în întuneric, meditând asupra lui Carel, proprietarul casei. Din câte aflasem, era deja client al lui Jeanette. Afrikaanderul Bogat nu apelează

[1] Nume biblic al diavolului, personificând bogăția și lăcomia (n.red.)

în mod normal la bodyguarzi, se mulțumește cu sistemele de siguranță – ziduri înalte, alarme sofisticate, butoane de panică și firme de pază din apropiere. Așadar, ce fel de nevoi speciale de protecție avea acest domn Carel?

Am primit răspunsul mai târziu, la cină.

Când am intrat în încăpere, cei mai mulți musafiri erau deja așezați în jurul mesei mari. Emma m-a prezentat. Aparent, ea era singurul invitat care nu făcea parte din familie.

– Carel van Zyl, a rostit bărbatul așezat în capul mesei, scuturându-mi mâna cu o fermitate exagerată, de parcă voia să demonstreze ceva. Era un tip solid, de cincizeci și ceva de ani, cu buze cărnoase și umeri lați, însă viața de huzur își lăsase deja amprenta asupra obrajilor și asupra abdomenului. Lângă el ședeau trei cupluri mai tinere – copiii lui Carel, cu partenerii lor de viață. Unul dintre ei era Henk, bărbatul care mă întâmpinase la ușă. Stătea alături de soția lui, o blondă drăguță cu un bebeluș în poală. Mai erau alți patru nepoți de-ai lui Carel, cel mai mare dintre ei fiind un băiețel de opt sau nouă ani. Locul meu era lângă el.

Soția lui Carel era o femeie înaltă și atrăgătoare, care se ținea incredibil de bine.

– Vă rog să vă faceți comod, domnule Lemmer. Dacă vreți, puteți să vă scoateți jacheta, m-a invitat ea cu o amabilitate exagerată în timp ce așeza pe masă un platou cu un curcan aburind.

– Mamă..., a spus Carel cu reproș.

– Ce-i? a întrebat ea.

Carel a desenat un pistol în aer, apăsând pe un trăgaci închipuit. Voia să o atenționeze că purtam

armă și că nu aveam de gând să o arăt, scoțându-mi jacheta.

– A, pardon, s-a scuzat ea, de parcă făcuse o gafă.

– Haideți să ne rugăm, a spus Carel pe un ton solemn.

Ne-am prins cu toții de mâini și ne-am plecat capetele. Mâna băiatului era mică și umedă în palma mea, cea a tatălui său, rece și moale. Carel se ruga cu o elocvență liniștitoare, enumerând ce avea de spus ca și cum dădea citire unei liste dedicate lui Dumnezeu, membru în comitetul directorial al uneia dintre firmele sale.

„Amin", a răsunat din toate părțile la sfârșitul cuvântării. Farfuriile cu mâncare au început să circule, copiii au fost încurajați să ia din legumele servite la masă. Din când în când, se așternea câte o tăcere scurtă: conștiința tainică a prezenței unui străin în rândurile lor și o nesiguranță subtilă privind modul în care trebuiau să interacționeze cu mine. Eram un oaspete, desigur, dar în același timp un angajat, un intrus care avea o meserie interesantă. Băiatul de lângă mine mă urmărea cu o curiozitate nerușinată.

– Porți, într-adevăr, armă?

Mama lui i-a făcut semn să tacă.

– Nu-l luați în seamă, m-a prevenit.

Mi-am pus niște curcan în farfurie.

– Sunt doar niște resturi, a spus gazda.

– Nu contează, sunt delicioase, mamă, a zis Carel.

Cineva a adus în discuție vremea, și conversația a început să curgă – planuri pentru ziua următoare, cu ce să-și țină ocupați copiii, al cui era rândul la făcut grătarul. Emma nu participa la schimbul

de replici. Se concentrase asupra curcanului, deși a mâncat puțin.

Am devenit conștient de amabilitatea lor nefirească și cam stranie, care nu avea nimic de-a face cu prezența mea. Între ei părea să nu existe nici un conflict, nici o rivalitate între frați și nici o tachinare între partenerii de viață, așa cum se întâmplă de obicei. Formau un fel de familie ideală, asemenea celor înfățișate în emisiunile TV americane. Și dovada supremă era felul în care Carel avea întotdeauna ultimul cuvânt, votul suprem. Supunerea celorlalți era abia sesizabilă, mascată de tiparele unei socializări voioase îndelung exersate, și totuși era acolo, plecându-se în fața despotului benign – posesorul portofelului și al averii.

Dar care era legătura Emmei cu familia aceasta?

După ce farfuriile s-au golit și s-au pus la punct planurile privind partida de golf din ziua următoare, Carel a decis că sosise vremea să se ocupe de mine. A așteptat un moment de tăcere, apoi mi-a aruncat un zâmbet prietenos.

– Acum știm cum arată fantomele, domnule Lemmer.

Preț de o fracțiune de secundă, nu mi-am dat seama la ce se referea. Dar apoi am înțeles. Mai avusese de-a face cu Body Armour, numai că interpretase totul greșit.

La prima vedere, Jeanette Louw este o lesbiană de cincizeci și ceva de ani cu o claie de păr blond platinat, o fumătoare înrăită – marca ei preferată erau țigările Gauloise – și o preferință nedeclarată pentru femeile heterosexuale recent divorțate

și vulnerabile. Dar în spatele acestei fațade se ascund o minte ascuțită ca un brici și un creier făcut pentru afaceri.

Fusese sergentul major de legendă al regimentului la Colegiul Militar pentru Femei din George, până în urmă cu șapte ani, când se retrăsese. După luni de cercetare a pieței, își deschisese propria afacere la etajul șaisprezece al unei clădiri de birouri de lux din Cape Town, chiar pe țărmul mării. Pe ușile duble din sticlă, prin care se zărea Jolene Freylinck, recepționera cu manichiura impecabilă, stătea scris cu litere groase, masculine, „BODY ARMOUR", iar dedesubt, cu un font subțire, explicația: „Director Securitate Personală".

La început, clienții ei au fost oameni de afaceri străini, directori cu funcții înalte ai unor corporații internaționale, veniți aici ca să cerceteze cât de repede se puteau stoarce bănuții în Africa. Ambasadele lor dăduseră discret de veste că țara era acum suficient de stabilă pentru a permite investiții, însă siguranța pe stradă încă nu se ridica la înălțimea standardelor occidentale. Jeanette și-a îndreptat strategia de marketing spre diplomați, atașați pe probleme economice și consuli, funcționari de la ambasade și operatorii lor de telefonie. Oare vizitatorii lor importanți nu preferau să evite lista nesfârșită de pericole personale la care se expuneau, atacurile, furturile de mașini, violurile, răpirile, jafurile? Dacă da, Body Armour era răspunsul. Primii câțiva clienți s-au întors acasă teferi și nevătămați, și reputația ei a crescut. Treptat, a ajuns să fie angajată de întregul spectru de pe mapamond, de la est la vest:

japonezi, coreeni, chinezi, germani, francezi, britanici și americani.

Pe urmă străinii au început să facă filme în Cape Town și vedetele pop – să vândă burilor bilete la concertele lor, iar lista ei de clienți a căpătat noi dimensiuni. Instantanee cu Jeanette alături de Colin Farrell, Oprah, Robbie Williams, Nicole Kidman și Samuel L. Jackson îi împodobeau pereții sediului. Așezată în spatele biroului, obișnuia să povestească tuturor cu ce nume mari avusese de-a face. Will Smith și suita sa imensă, care includea propriii bodyguarzi americani care îl însoțeau peste tot, ca niște cântăreți africani de muzică religioasă. Sean Connery era însă cel care îi câștigase pe veci admirația refuzându-i oferta cu remarca: „Ai cumva impresia că sunt un fătălău?"

La fel ca în afacerile similare din întreaga lume, bodyguarzii aleși punctual de Jeanette pentru a îndeplini diverse însărcinări intrau în două categorii. Prima era formată din cei cu aspect amenințător – indivizii foarte vizibili, musculoși și cu gâturi groase, coloșii umflați cu steroizi care însoțesc celebritățile și țin mulțimile înfierbântate la distanță prin intimidare vizuală. Singura lor calificare rezidă în dimensiunile exagerate ale trupurilor și ale membrelor și în privirile fioroase pe care sunt în stare să le arunce.

În cea de-a doua categorie intrau tipii capabili să răspundă unor amenințări de natură mai subtilă, dar în mare parte la fel de imaginare. Pentru a fi aleși, trebuiau să își convingă clienții prezentându-le un curriculum vitae care să reflecte atât instrucția dobândită în școli pregătitoare oficiale, cât și recunoașterea unei experiențe solide

în domeniu. Păstrau iluzia pericolului iminent mișcându-se neîncetat la periferia scenei pe care se afla clientul, mereu alerți, observând și evaluând totul. Uneori lucrau în echipe de câte doi, patru sau șase, cu niște microfoane minuscule prinse în ureche. Alteori operau singuri, în funcție de mărimea grupului, de mijloacele financiare puse la dispoziție și de potențialul risc. Sarcina lor era aceea de a se confunda cu mediul în care se învârtea angajatorul, mărginindu-se să șoptească sugestii politicoase la momentul potrivit. Clientul se aștepta la așa ceva fiindcă filmul și televiziunea impuseseră standardele de comportament ale bodyguarzilor. (Am lucrat odată pentru o femeie de afaceri scandinavă care a insistat să port un microfon în ureche, cu un fir care să dispară pe sub gulerul cămășii, cu toate că eram singur și, în consecință, nu aveam cu cine să comunic.)

Așa se face că Jeanette Louw își întreba posibilii clienți sau pe agenții acestora: „Aveți nevoie de o gorilă sau de un invizibil?“ Lumea celor bogați și faimoși era familiarizată cu acest argou.

Dar Carel cel atotștiutor nu înțelesese prea bine. Eroarea lui m-a convins că nu dispunea decât de cunoștințe fragmentare.

– Atunci când angajezi un bodyguard, Jeanette te întreabă dacă dorești o gorilă sau un invizibil, le-a explicat el celorlalți. Noi nu am folosit până acum decât gorile pentru celebritățile care vin la noi ca să facă reclame.

N-am știut ce să răspund. Eram pus în dificultate, fiind o situație nouă pentru mine. Angajatul nu stă, de obicei, la aceeași masă cu angajatorul – din punct de vedere social, ar fi fost inacceptabil.

La asta se adăuga și propria mea reticență de a vorbi doar de dragul conversației. Carel nu avea însă nevoie de un răspuns din partea mea.

– Gorilele sunt indivizii aceia musculoși, a continuat el. Arată ca bodyguarzii de la cluburile de noapte. Tipii invizibili sunt însă adevărații profesioniști. Cei care îi apără pe președinți și pe miniștri.

Toți cei adunați în jurul mesei și-au întors privirile spre mine.

– Cu asta v-ați ocupat până acum, domnule Lemmer? m-a întrebat Carel.

Era, în mod clar, o invitație, dar am respins-o, preferând să încuviințez ușor din cap, fără pic de entuziasm.

– Ți-am spus eu, Emma, că ai încăput pe mâini bune, a replicat Carel.

Pe mâini bune. Carel nu se implica, mai mult ca sigur, în selectarea bodyguarzilor de la Body Armour. Lăsa sarcina aceasta pe seama subordonaților. Dacă s-ar fi ocupat personal, ar fi aflat că Jeanette punea la dispoziția clienților o listă de prețuri. Iar eu nu figuram, nici pe departe, în vârful ei. Dimpotrivă, eram plasat undeva la coada clasamentului, un om care refuza lucrul în echipă, un individ cu un trecut secret și cu relații sociale defectuoase.

Oare Emma știa toate astea? Evident, nu. Jeanette era o profesionistă desăvârșită. Probabil că o întrebase: „Cât de mult sunteți dispusă să cheltuiți?“ Iar Emma răspunsese că n-avea nici cea mai vagă idee cu privire la tarife. „Variază de la zece mii de ranzi pe zi pentru o echipă de patru, la șapte sute cincizeci de ranzi pentru un singur om“, îi explicase, probabil, Jeanette, fără

să menționeze partea ei de douăzeci la sută, plus cheltuielile administrative, impozitul pe șomaj, impozitul pe venit și comisioanele pentru transferurile bancare.

Cam cât putea să câștige un consultant de branding? Cât de mult conta pentru Emma o sumă de 750 de ranzi pe zi, 5 250 de ranzi pe săptămână, 21 000 de ranzi pe lună? Nu era chiar un fleac, mai ales ținând cont de amenințarea aceea imaginară.

– Da, sunt sigură, a răspuns ea într-un târziu cu un zâmbet distant, ca și cum se gândea la cu totul altceva.

– Mai avem înghețată, a anunțat veselă soția lui Carel.

M-a învitat în camera lui de joacă. Sau în vizuină, cum îi zicea el.

„Invitat" e un fel de-a spune. „Ce-ar fi ca noi doi să avem acum o mică discuție?" mă întrebase Carel pe un ton situat undeva între invitație și ordin. Un cap împăiat de antilopă kudu domina încăperea. În cameră se mai aflau o masă de biliard și un bar din ratan, niște sticle pe rafturi, alături de o cutiuță pentru păstrat trabucurile. Fotografiile de pe pereți îl înfățișau pe Carel cu pușca în mână, pozând cu animalele moarte.

– Vrei ceva de băut? m-a întrebat îndreptându-se spre spatele tejghelei barului.

– Nu, mersi, am răspuns rezemându-mă de masa de biliard.

Și-a turnat două degete dintr-un lichid maroniu la culoare, fără să-l dilueze cu apă. A sorbit din pahar și a deschis cutia de trabucuri.

– Un trabuc? E cubanez.

Am scuturat din cap.

– Ești sigur? Sunt grozave, a adăugat plin de sine. Le țin să se matureze timp de douăzeci și patru de luni. La fel ca vinul.

– Mulțumesc, nu fumez.

A ales un trabuc pentru el, mângâind cu degetele cilindrul îndesat. I-a tăiat vârful cu ajutorul unui instrument mare și a băgat trabucul în gură.

– Amatorii folosesc o porcărie de cleşte care încrețește trabucul în capăt. Mi-a întins instrumentul ca să-l examinez. Uite, ăsta-i un așa-zis Magnum .44. Gaura pe care o face e perfect rotundă. S-a întins după cutia de chibrituri. Mai sunt și unii tâmpiți care ling trabucul înainte de a-l aprinde. Un obicei moștenit de pe vremea când îți cumpărai trabucul produs pe plan local de la cafeneaua din colț. Dacă-l păstrezi la temperatură constantă, nu e nevoie să-l umezești. A scăpărat un chibrit și a lăsat flacăra să crească. Pe urmă a apropiat-o de trabuc. A inhalat pufăind scurt și rapid și învârtind trabucul între degete. Nori albi de fum au plutit în aer și o aromă puternică a umplut camera. A scuturat chibritul, stingându-l. Se spune că cel mai bine e să aprinzi trabucul de la o așchie de lemn de cedru spaniol. Iei mai întâi o rămurică lungă și subțire de cedru, îi dai foc și abia pe urmă o folosești ca să aprinzi trabucul. Cedrul scoate o flacără curată și pură, care nu afectează savoarea trabucului. Dar de unde să fac eu rost de cedru spaniol? Poți să-mi spui? Mi-a zâmbit, ca și cum ne loveam amândoi de aceleași dificultăți. A tras adânc din trabuc. Cubanezele, nimic nu le întrece. Și jamaicanele sunt acceptabile, ușoare și bune, cele dominicane se situează pe undeva pe la mijloc,

dar cele din Honduras sunt prea tari. Nimic nu se compară cu recoltele bătrânului Castro.

M-am întrebat, în trecere, cât timp putea să o țină tot așa, rostind un monolog în fața unei audiențe plictisite de moarte, apoi mi-am amintit brusc că făcea parte din rândurile Afrikaanderilor Bogați. Așa că răspunsul era: la infinit.

A tras scrumiera mai aproape.

– Unii cretini cred că nu e bine să scuturi scrumul. Nu e decât un mit. O tâmpenie. A chicotit. Tipii care fumează trabucuri proaste sunt cei care se plâng de gustul amar, pe care-l pun pe seama scuturatului scrumului.

S-a așezat pe un scaun de la bar, cu trabucul într-o mână și cu paharul în cealaltă.

– Pe lumea asta e multă prostie, prietene, nici nu știi cât de multă.

Unde voia să ajungă?

A tras din nou din trabuc.

– Mica Emma nu spune însă prostii. Dacă susține că niște oameni îi vor răul, atunci așa e, eu o cred pe cuvânt. Înțelegi ce-ți spun?

N-aveam nici un chef de discuție. N-am răspuns. Și am sesizat imediat că tăcerea mea nu i-a convenit.

– Nu vrei să iei loc?

– Am stat prea mult pe scaun toată ziua.

– Emma mi-e ca o fiică. De-asta a apelat la mine. Și de-asta te afli aici. Trebuie să înțelegi că a trecut prin multe. Prin tot felul de necazuri...

Am încercat să-mi stăpânesc iritarea gândindu-mă cât de fascinanți erau oamenii de tipul lui Carel van Zyl.

Cei care Răzbat prin Propriile Forțe au trăsături de personalitate comune – sunt ambițioși, inteligenți, muncitori și dominatori. Atunci când averea le crește și oamenii încep să apeleze la ei pentru puterea și pentru influența pe care le au, toți Cei care Răzbat prin Propriile Forțe fac aceeași greșeală. Își închipuie că respectul li se adresează lor, personal. Fapt care îi ajută să-și mai cizeleze caracterul, făcându-i mai amabili, și le mai potolește din ego. Dar totul nu e decât o spoială, o autoamăgire în spatele căreia vechiul dinam pompează în continuare din plin.

Carel era obișnuit să fie în centrul atenției. Nu-i plăcea să fie exclus, să stea pe margine, ținea cu tot dinadinsul să se implice în eveniment. Voia ca eu să știu că se considera responsabil de modul în care aveam să mă comport; era figura paternă care servea interesele Emmei și, prin urmare, trebuia să-și păstreze controlul și să mă arbitreze. Avea dreptul să intervină și să participe. Pentru că, mai presus de orice, el are Cunoașterea. Iar acum era pe punctul de a-mi împărtăși din înțelepciunea sa.

– Emma a venit să lucreze pentru mine imediat ce a terminat facultatea. Majoritatea bărbaților nu ar fi văzut în ea decât o fetișcană drăguță, însă eu mi-am dat seama că avea stofă. Își sublinia spusele gesticulând cu trabucul. La viața mea, am avut de-a face cu o mulțime de responsabili de relații cu clienții, însă cei mai mulți nu văd dincolo de fițe, de prânzurile lungi cu clienții și de cecurile grase încasate lunar. Nu și Emma. Ea voia să învețe și să muncească. Nici n-ai fi zis că provine dintr-o familie înstărită – lucra cu ambiția celor care trag tare pentru a-și depăși condiția umilă. Știu bine

ce spun, fiindcă eu am fost într-o asemenea situație. În fine, era la mine de vreo trei ani în momentul în care s-a întâmplat nenorocirea cu părinții ei. Un accident de mașină, ambii au murit pe loc. A venit la mine în birou și, sărăcuța de ea, era complet distrusă. Nu exagerez cu nimic, prietene, era distrusă. Nu mai avea pe nimeni pe lume. Atunci mi-a povestit despre fratele ei. Închipuiește-ți câtă durere în sufletul ei... Trăim niște vremuri atât de tulburi. Ce să mai zic? A întins mâna și a luat sticla și i-a desfăcut capacul. Norocul ei e că e o ființă puternică. Foarte puternică. A tras sticla mai aproape. Abia mai târziu am aflat ce moștenire primise. Și, îți spun eu... Și-a turnat două degete. În afacerea asta încurcată de acum e vorba despre bani.

O tăcere dramatică, apoi capacul răsucit pe gâtul sticlei, o sorbitură din pahar, un pufăit scurt din trabuc.

– Mulți vulturi dau târcoale pe lumea asta. O mulțime, prietene. Cu cât averea e mai mare, cu atât o miros mai repede. Crede-mă, știu ce vorbesc. A gesticulat cu paharul în mână. Îți spun eu, cineva a copt un plan. Cineva care a studiat-o pe Emma cu atenție, care îi știe trecutul și vrea să se folosească de el pentru a pune mâna pe banii fetei. N-am idee cum intenționează să procedeze. Dar în mod cert e o chestiune legată de bani. Și-a dus din nou paharul la buze, apoi l-a pus jos, cu o mișcare hotărâtă. Tu doar trebuie să te prinzi care e planul. Și așa o să dai de cel care i-a pus gând rău Emmei.

Era momentul să-i recit Prima Lege a lui Lemmer. Dar m-am abținut.

– Nu, am răspuns.

Era un cuvânt pe care nu era obișnuit să-l audă. Am văzut asta din reacția lui.

– Sunt bodyguard, nu detectiv, am spus înainte de-a ieși din încăpere.

Aveam camera lângă cea a Emmei. Ușa ei era închisă.

Am făcut un duș și mi-am aranjat hainele pe care urma să le port a doua zi. M-am așezat pe marginea patului și i-am trimis lui Jeanette Louw un SMS: E VREUN DOSAR LA POLIȚIE CU SPARGERE/JAF IERI LA LE ROUX?

Am lăsat ușa deschisă la dormitor, ca să aud orice mișcare de pe palier, și am stins luminile.

5

Nu ne-a urmărit nimeni pe drumul spre aeroport. Am mers cu Renault-ul Mégane al Emmei, un cabrio de culoare verde. Mi-am lăsat camioneta Isuzu în garajul lui Carel.

– E spațiu suficient, Emma.

De dimineață, bărbatul mă ignorase complet.

– Nu vreți să conduceți dumneavoastră, domnule Lemmer? mă întrebase Emma.

– Dacă și dumneavoastră sunteți de acord, domnișoară le Roux.

A fost ultimul schimb de cuvinte formale între noi. Între Fisherhaven și drumul național N2, în timp ce mă familiarizam cu schimbătorul automat de viteze și cu puterea fenomenală a motorului de doi litri, ea mi-a cerut să-i spun pe numele mic.

În astfel de situații, întotdeauna intervine un moment de stânjeneală, pentru că lumea se așteaptă să spun și eu același lucru. Însă eu nu m-am oferit niciodată să-mi dezvălui prenumele.

– OK. Poți să-mi spui Lemmer.

La început, m-am tot uitat îngrijorat în oglinda retrovizoare, pentru că din spate ar fi venit, în mod

normal, amatorii – vizibili și puși pe fapte mari. Dar n-am observat nimic deosebit. Am rulat cu diferite viteze, de la 90 la 120 de kilometri pe oră. Când am ajuns în trecătoarea Houw Hoek, un sedan alb de fabricație japoneză aflat în fața noastră mi-a trezit suspiciuni. În ciuda precauțiilor pe care le luasem, păstra aceeași viteză ca noi, și bănuielile mi s-au întărit când am coborât dealul apăsând pe accelerație până la 140 de kilometri la oră.

Cu câțiva kilometri înainte de Grabouw, m-am hotărât să clarific chestiunea o dată pentru totdeauna. Cu puțin înainte de o întretăiere de drumuri, am semnalizat și am încetinit, ca și cum voiam să opresc, cu ochii pe mașina albă. Nici o reacție, a continuat să înainteze. Am oprit semnalizatorul și am accelerat.

– Cunoști drumul? m-a întrebat Emma pe un ton politicos.

– Da, îl știu, am răspuns.

A încuviințat din cap mulțumită și a început să scotocească în geantă după ochelarii de soare.

La Aeroportul Internațional Cape Town domnea haosul – după construirea noilor terminale, duceau lipsă de locuri de parcare, și pasagerii erau prea mulți, un roi de turiști nervoși plecați de acasă de sărbătorile de Crăciun și dornici să-și termine călătoria cât mai repede cu putință. Imposibil de găsit un loc la umbră.

Am pus la cală geamatanul voluminos al Emmei și rucsacul meu negru.

– Cum o să treci cu arma? m-a întrebat în drum spre terminalul de plecări.

– N-am nici o armă.

S-a încruntat.

– Carel a presupus că port armă, i-am explicat.

– Ah! Nu părea prea fericită. Voia garanții că apărătorul ei era echipat corespunzător. Mi-am ținut gura cât am trecut de detector, apoi am așteptat la cafenea să se elibereze o masă.

– Credeam că ești înarmat, mi-a spus ușor îngrijorată.

– Armele nu fac decât să complice lucrurile. Mai ales în timpul călătoriilor. Nu i-ar fi fost de nici un folos dacă i-aș fi povestit că, fiind eliberat condiționat, nu aveam voie să port arme de foc.

S-a eliberat o masă, și ne-am grăbit ne așezăm.

– Cafea? am întrebat-o.

– Cappuccino, dacă se poate. Fără zahăr.

M-am așezat la coadă, plasându-mă însă în așa fel încât să o țin sub supraveghere. Stătea cu biletul de îmbarcare în mână, holbându-se la el. La ce se gândea? La arme și la genul de protecție de care voia să aibă parte? La ceea ce avea să urmeze?

Și atunci l-am zărit. Își ținea ochii fixați asupra Emmei. Făcea slalom printre mese. Solid, alb, barbă îngrijită, tricou de culoarea mușchiului, jeanși călcați, jachetă sport, abia trecut de patruzeci de ani. M-am mișcat iute, dar se apropiase prea mult de ea ca să-l pot bloca. A întins o mână spre umărul ei, însă eu am prins-o, i-am strâns încheietura și i-am răsucit-o la spate, apăsându-mă cu toată greutatea pe spinarea lui și înghesuindu-l în stâlpul de lângă locul unde era așezată Emma, fără să devin totuși violent. Nu intenționam să atrag atenția celorlalți.

Bărbatul a scos un mic strigăt de surpriză:

– Hei!

Emma și-a ridicat ochii. Părea confuză, cu trupul încordat de spaimă. Dar l-a recunoscut imediat pe bărbos.

– Stoffel? a întrebat.

Stoffel s-a uitat mai întâi la ea, apoi la mine. A făcut un pas în spate, încercând să-și elibereze brațul. Era un bărbat puternic, dar nu-și coordona bine mișcările. Un amator. Am rămas pe poziție, dându-i însă loc de respiro.

– Îl cunoști? am întrebat-o pe Emma.

– Da, sigur. E Stoffel.

I-am dat drumul din strânsoare, și bărbatul și-a smucit brațul.

– Dar tu cine ești? a întrebat.

M-am ținut aproape, intimidându-l cu privirea. Nu i-a plăcut. Emma s-a ridicat de pe scaun, fluturând o mână în aer, în chip de scuză.

– E o neînțelegere, Stoffel. Mă bucur să te revăd. Ia loc, te rog!

Stoffel era de-acum indignat.

– Cine-i individul?

Emma l-a prins de mână.

– Nu contează. L-a tras spre ea. El nu s-a opus. Ea i-a oferit obrazul. A sărutat-o repede, ca și cum se aștepta din partea mea la orice.

– Cafea? am întrebat cu o voce prietenoasă.

Nu mi-a răspuns imediat. Mai întâi s-a așezat, încet și solemn, ca pentru a-și redobândi demnitatea.

– Da, te rog. Cu lapte și zahăr.

Pe fața Emmei plutea acum un zâmbet ușor, iar încordarea îi dispăruse. S-a uitat fugitiv la mine, de parcă împărțeam amândoi un secret.

Am zburat spre Nelspruit cu un avion SA Express de cincizeci de locuri al companiei Canadair. Am stat pe același rând, eu pe locul dinspre culoar, ea lângă fereastră. Avionul era aproape plin. Cel puțin zece pasageri corespundeau ca vârstă, sex și nivel al interesului cu imaginea presupușilor oponenți ai Emmei. Însă aveam dubii. A plasa pe cineva pe post de coadă într-un avion e o exagerare, având în vedere că punctul de plecare și cel de sosire sunt cunoscute.

Înainte de decolare, Emma mi-a spus:

– Stoffel e avocat.

Nu stătusem cu ei cât își băuseră cafeaua. Masa nu avea decât două scaune, și am preferat să nu mă așez, pentru a avea o perspectivă mai largă și a-mi putea dezmorți picioarele înainte de îmbarcare. Presupun însă că Stoffel insistase să afle cine sunt, iar ea îi evitase întrebările.

– E un tip de treabă, m-a informat ea. După care a adăugat pe un ton nostalgic, care sugera că aveau un trecut comun: Am ieșit împreună, în urmă cu niște ani...

Pe urmă a luat revista companiei aeriene din buzunarul scaunului și a început să o răsfoiască.

Așadar, Stoffel era un fost iubit.

Eu presupusesem altceva – crezusem că era o cunoștință de serviciu sau soțul unei prietene. Nu avusesem impresia că era genul de bărbat de care să se simtă atrasă. În plus, se comportaseră atât de... amical unul cu celălalt. Totuși, puteam să-mi imaginez cum decurseseră lucrurile: se întâlniseră într-unul dintre barurile acelea cu pretenții sociale sau culturale unde se strângeau seara bogătașii. El este curtenitor și inteligent, are o doză

de autoironie tăioasă și un sac de povești avocățești pe care le servește cu multe înfloriturI. O tratează pe Emma cu o atenție subtilă, are metodele lui de a atrage femeile, o rețetă perfecționată de-a lungul a douăzeci de ani de celibat. Ei i se pare o abordare drăguță. Când o sună patru sau cinci zile mai târziu, după ce-i află numărul de telefon de la o cunoștință comună, își amintește numele lui. Și îi acceptă invitația la unul dintre cele mai bune zece restaurante din oraș. Sau la o expoziție de artă ori la un concert simfonic. Probabil că-și dă seama de la bun început că nu e tocmai genul ei, dar se hotărăște să-i acorde o șansă. Are treizeci și cinci de ani, și a învățat destule despre oameni, în general, și despre bărbați, în particular, pentru a ști că un tip pe gustul ei nu i-ar crea decât necazuri. O femeie ca Emma este atrasă de fotomodelele care apar pe coperta revistei *Men's Health* – zei greci cu trupuri fin sculptate și cu numai o jumătate de metru mai înalți decât ea. Ca împreună să formeze un cuplu arătos.

Genul ei este metrosexualul cu ten măsliniu, ochi deschiși la culoare și zâmbet perfect. Genul sportiv, în formă fizică excelentă, căruia îi place să-și petreacă timpul în aer liber, să facă jogging pe plajă alături de terrierul său Staffordshire și să-și parcheze vechiul Land Rover Defender la mâna a doua în fața cluburilor la modă de pe Camps Bay, genul care își ține cazmaua la vedere, lângă bidoanele de benzină. Dar, după patru sau cinci relații cu clonele Domnului Men's Health, Emma își dă seama că tăcerile profunde și trăncănelile nonșalante ascund un ego supradimensionat și un intelect mediocru. Așa că se decide

să acorde unuia ca Stoffel o șansă. După o lună, sau așa ceva, de întâlniri plăcute, dar neincitante, îi spune, cu toată blândețea, că ar fi mai bine pentru amândoi să rămână prieteni („ești un tip de treabă"), întrebându-se între timp, în sinea ei, de ce un astfel de bărbat nu-i pune pe jar inima.

Ne-am desprins de la pământ și am pornit pe direcția sud-est. Emma a pus revista deoparte și s-a uitat pe geam spre False Bay, unde îngrijitorii de cai galopau pe țărm. S-a întors apoi către mine.

– De unde ești, Lemmer? m-a întrebat, aparent interesată.

Un bodyguard nu stă lângă client în avion. Chiar dacă lucrează singur, el trebuie să se confunde cu anturajul. De obicei, călătorește cu un alt vehicul, de preferință un mijloc de transport public, pentru a-și îndeplini îndatoririle în mod anonim și impersonal. Fără contacte intime, fără conversații amicale, fără întrebări despre trecutul său. Este o distanță care trebuie păstrată, un soi de zonă-tampon de natură profesională, consfințită de Prima Lege a lui Lemmer.

– Din Cape.

Răspunsul nu a satisfăcut-o.

– Din care parte a orașului?

– Am crescut în Seapoint.

– Cred că ai avut o copilărie grozavă. Ce presupunere interesantă din partea ei! Văd că nu vorbești cu accent, a adăugat.

– Din cauza celor douăzeci de ani în serviciul public.

– Ai frați sau surori?

O parte din mine agrea chestionarul, atenția, interesul ei. Vorbeam ca de la egal la egal.

– Dar părinți?

M-am mulțumit să clatin din cap, sperând că nu avea să mai insiste. Era oricum vremea să schimb subiectul.

– Dar tu unde-ai crescut? am întrebat-o.

– În Johannesburg. Mai bine zis, în Linden. Pe urmă, m-am înscris la Universitatea Stellenbosch. Mi s-a părut o idee atât de romantică, prin comparație cu Pretoria sau cu Johannesburg. A făcut o mică pauză, lăsându-și gândurile să plutească în voie. Apoi m-am stabilit în Cape. E așa de diferit de Highveld[1]. Mult mai... frumos. Nu știu, pur și simplu m-am simțit ca acasă. Ca și cum aparțineam acestui loc. Tata obișnuia să mă tachineze pe tema asta. Zicea că eu trăiam în Canaan, în timp ce ei erau în exil în Egipt.

Nu știam ce s-o mai întreb. Tot ea a fost cea care a vorbit.

– Am înțeles de la Jeanette Louw că locuiești la țară.

Patroana mea era obligată să le explice clienților de ce rapoartele mele soseau întotdeauna cu șase ore întârziere, așa că am încuviințat.

– Da. În Loxton.

A reacționat previzibil.

– Loxton..., a murmurat, ca și cum ar fi trebuit să știe unde era această localitate.

---

[1] Platou înalt din zona interioară a Africii de Sud care cuprinde regiunea Gauteng, concentrând o treime din populația țării prin orașele Johannesburg, Pretoria, Bloemfontein, Vereeniging, Welkom, Carletonville (n.tr.)

– E în Northern Cape. Mai precis, în Upper Karoo, între Beaufort West și Carnarvon.

Avea un fel anume de-a se uita în ochii oamenilor, cu o curiozitate deschisă, neprefăcută. Știam ce întrebare îi stătea acum pe buze. „De ce-ai preferat să te stabilești acolo?“ Dar nu mi-a pus o asemenea întrebare. Era o adeptă a corectitudinii politice, prea conștientă de convențiile sociale.

– Mi-ar plăcea și mie să-mi fac cândva o casă la țară, a spus, ca și cum mă invidia.

Mi-a pândit reacția, așteptând să-i ofer explicații, motivațiile pro și contra. Era un mod subtil de a-mi pune întrebarea: „De ce-ai preferat să te stabilești acolo?“

Am fost salvat de însoțitorul de bord, care a început să împartă cutiile din carton albastru cu mâncare – un sendviș, un pachet de snacksuri delicioase și suc de fructe. Am dat pâinea la o parte. Emma s-a mărginit să bea sucul. În timp ce se chinuia să bage cu degetele ei delicate paiul în gaura sigilată cu folie, a spus:

– Ai o meserie foarte interesantă.

– Numai când am prilejul să înghesui câte un Stoffel într-un stâlp, am replicat.

A izbucnit în râs. Dar am deslușit și altceva, o ușoară surpriză, ca și cum sesizase ceva ce contrazicea imaginea pe care și-o făcuse despre mine. Bărbatul acesta cu nimic ieșit din comun, care până atunci o dezamăgise în privința conversației, dovedea că avea simțul umorului.

– Ai lucrat pentru vreo celebritate?

Asta e întrebarea cea mai comună dintre toate. Unora dintre colegii mei faptul că au lucrat pentru vedete le ridică ștacheta. Răspund „da“ fără

să clipească și aruncă nume de vedete de muzică și de cinema ca un cartofor care decartează. Și pe urmă interogatoriul continuă. E întrebat despre cineva anume: „Cum e? E drăguț/drăguță?“ Nu: „E o persoană de treabă?“ sau „E un om integru?“ Ci dacă e drăguț sau drăguță, asta incluzând orice – e genul acela de cuvânt leneș și lipsit de sens pe care sud-africanii adoră să-l folosească. Ceea ce vor ei cu adevărat să afle este dacă faima și bogăția au transformat obiectul interesului lor într-un monstru egocentric, noutăți pe care mai apoi să le paseze altora, ca parte a eternei piețe a informațiilor care determină statutul social al posesorului de date.

Sau ceva de genul ăsta. Răspunsul standard oferit de B.J. Fikter, singurul angajat de la Body Armour pe care-l tolerez cât de cât, este: „Sigur, pot să-ți povestesc pentru cine am lucrat. Dar dup-aia o să fiu nevoit să te împușc.“ O glumă răsuflată, care-i permite, totuși, să-și păstreze intact avantajul în fața curioșilor, fără a dezvălui în vreun fel informații.

– Sunt pus să semnez un contract de confidențialitate, i-am explicat.

– Ah!

I-a luat ceva timp până să-și dea seama că încercase să abordeze, fără succes, toate subiectele posibile. Apoi, din fericire, între noi s-a așternut tăcerea. După câteva clipe, a scos din nou revista companiei aeriene și-a început s-o răsfoiască.

6

În ciuda numelui pretențios, Kruger Mpumalanga International Airport a fost o surpriză. Clădirea, așezată între dealuri verzi și formațiuni stâncoase masive, era nouă și modernă. Și atractivă. Fusese construită după modelul locuințelor africane tradiționale, cu un acoperiș gigantic de paie și cu zidurile vopsite în ocru, fără a fi totuși marcată de kitsch. Pe pistă, căldura era înăbușitoare, iar umiditatea – ridicată. Mi-am deschis telefonul mobil în timp ce parcurgeam terminalul de sosiri. Primisem un SMS de la Jeanette: „DOSARUL EXISTĂ".

În terminal aerul era ceva mai răcoros, iar temperatura – aproape suportabilă. Ne-am așteptat bagajele. M-am ascuns pe jumătate în spatele Emmei. Linia senzuală a gâtului și a umerilor, care cobora apoi spre curba senzuală ce se contura prin jeanși, îi punea în valoare camizolul bleu. Însă, uitându-mă în jur pentru a o compara cu ceilalți pasageri, mai robuști și mai vulgari, am sesizat la ea o anumită vulnerabilitate. Avea un soi de fragilitate delicată care părea să ceară protecție, sau măcar compasiune, și asta în ciuda aparentei siguranțe

de sine tipice unei femei de carieră frumoase și bogate.

În avion fusese fermecătoare, corectă, umilă, altruistă. *Mă interesează ce fel de om ești, Lemmer, chiar dacă nu ești decât un angajat.*

Atât de multe fațete.

Legea lui Lemmer cu privire la Femeile Minione: Să nu te încrezi niciodată în ele. Nici profesional, nici personal. De la o vârstă fragedă, acestea deprind două trucuri pavloviene. Primul este rezultatul reacției celorlalți: „Ce drăguță ești", mai ales dacă au fețișoara rotundă și ochii mari. Oamenii le tratează ca pe niște animale de companie prețioase, așa că ele învață să exploateze tendința purtându-se manierat și cu gesturi subtile, menite să le sublinieze drăgălășenia, pe care o vor transforma mai târziu, în societate, într-o armă redutabilă de manipulare. Al doilea truc se referă la senzația de neajutorare fizică. Lumea e mare și puternică, ele – delicate și slabe. Curbele mai largi și mai pline ale femeilor solide suscită imediat interesul bărbaților; siluetele minione atrag mai puțin atenția. Pentru a supraviețui, a se proteja și a-și apăra redutele cucerite, minionele sunt forțate să adopte alte mijloace. Ele învață să se bazeze pe puterea intelectului, să manipuleze, să se lanseze într-un joc mental nesfârșit cu lumea înconjurătoare.

Jeanette îmi confirmase existența dosarului. Asta însemna că povestea Emmei avea ceva adevăr în ea. Dar cât anume? De ajuns pentru a răspunde tuturor întrebărilor? Dacă viața ei se afla realmente în pericol, de ce optase pentru cea mai ieftină

variantă oferită de Body Armour, din moment ce, potrivit lui Carel, era o moștenitoare bogată?

Să-i acord prezumția de nevinovăție, pornind de la ideea unei exagerări a lui Carel? Sau Emma nu credea, de fapt, că o pândesc niște pericole reale, deși, minioană cum era, ar fi fost predispusă la așa ceva? Poate că era o persoană conservatoare din punct de vedere financiar. Sau, pur și simplu, avară. Ori doar prea modestă și prea timidă pentru a se putea obișnui cu prezența în jurul ei a doi sau a patru bărbați înarmați până-n dinți.

La fel de bine s-ar fi putut însă ca totul să nu fie decât un joc.

Au sosit bagajele. Ne-am îndreptat spre biroul de închirieri mașini al unei firme. În timp ce Emma completa formularul, mi-a sunat telefonul. Am recunoscut numărul, așa că m-am îndepărtat puțin și am răspuns.

– Bună, Antjie.

– Unde ești? m-a întrebat Antjie cu vocea ei profundă, incredibil de senzuală.

– Lucrez la un caz. O să lipsesc o săptămână, poate două.

– Bănuiam eu. Ce facem? E rândul tău să te ocupi de irigație. E foarte cald pe-aici.

– O să te rog pe tine s-o faci în locul meu.

– Bine, atunci așa rămâne. Și, dacă nu ne vedem până atunci, La mulți ani!

– Mersi, Anjie, și ție. Și ai grijă de tine.

– Pentru ce? A râs și a închis telefonul.

M-am întors și am văzut-o pe Emma lângă mine, cu ochii sclipind de plăcerea noii ei descoperiri. N-am spus nimic, ci doar am luat cheile BMW-ului 318i pe care mi le întindea. Mașina

era parcată afară, în plin soare. Am pus valiza ei și rucsacul meu în portbagaj și m-am uitat de jur împrejur. Nimeni nu părea să ne dea atenție. Am urcat în mașină și am pornit motorul și, odată cu el, aerul condiționat. Emma desfăcuse o hartă pe genunchi.

– M-am gândit ca mai întâi să mergem la Hoedspruit, a spus.

A urmărit cu degetul șoselele pe hartă. Am observat că nu-și dăduse cu ojă pe unghii.

– Uite-aici, trebuie să trecem de Hazyview și de Klaserie, pare drumul cel mai scurt. Cunoști regiunea, Lemmer?

– Nu prea bine.

– Atunci o să te direcționez eu.

Am pornit. Traficul era mai aglomerat decât mă așteptasem, furgonete, mașini 4x4, camioane și microbuze. Pe moment, nici un semn că eram urmăriți. Nici că se putea o diferență mai mare între Cape și White River[1] – aici, natura se desfășura în culori strălucitoare, cu flori roșii ca sângele în vârful mai tuturor frunzișurilor din rândurile nesfârșite de copaci și cu oamenii negri ca abanosul care-și vindeau produsele la tarabele înșirate de-a lungul drumului. Panouri urâte, făcute cam la repezeală, anunțau nume, prețuri și distanțe spre campinguri, pensiuni și ferme particulare de animale sălbatice.

---

[1] Orășel din provincia Mpumalanga, din nord-estul Africii de Sud, una dintre cele mai fertile din țară. Este așezat în Crocodile River Valley și este cunoscut ca loc de vacanță, dar și pentru culturile de fructe, de legume și de flori tropicale. (n.tr.)

Emma mă direcționa, și am găsit rapid șoseaua R538, așa că m-am înscris în trafic, conducând la început în tăcere.

Când întrebarea a venit, în cele din urmă, nu m-a luat prin surprindere. Nici o femeie nu-și poate stăpâni curiozitatea când e vorba despre anumite lucruri.

– Era – o clipă de ezitare, pentru a-mi arăta că trebuia să interpretez termenul într-un sens cât mai larg – prietena ta?

Știam la cine se referea, dar m-am prefăcut că nu înțeleg.

– Cea care te-a sunat? Era o întrebare aruncată așa, într-o doară, pe un ton amical neutru care dovedea mai degrabă un real interes decât curiozitate. Pentru că așa operează creierul unei femei. Ea folosește astfel de informații pentru a da culoare imaginii de ansamblu. Dacă ai o prietenă înseamnă că nu poți să fii psihopat. Arta consta în a da răspunsuri care să nu atragă alte întrebări. De genul: „Cu ce se ocupă prietena ta?“ (Pentru a determina statutul social al amândurora, al tău și al iubitei tale.) Sau: „Sunteți împreună de mult timp?“ (Pentru a cântări seriozitatea relației.) „Și cum v-ați cunoscut?“ (Pentru a-și satisface pofta de romantism.)

Am rânjit, mulțumindu-mă să scot un sunet ambiguu. Era o strategie care funcționa de fiecare dată, pentru că le dădea băgăcioaselor de înțeles că femeia cu pricina nu era genul de prietenă pe care o aveau ele în minte și că, oricum, asta nu era treaba lor. Emma a încasat lovitura fără să clipească.

Am trecut prin Nsikazi, Legogoto, Manzini, niște sătucuri, o înșiruire monotonă de case amărâte,

cu oameni care se foiau de colo-colo prin arșița înăbușitoare și cu copii stând pe vine lângă drum, sau înotând în râul ce trecea pe sub un pod.

Emma s-a uitat în stânga, către linia orizontului.

– Ce munte e ăla?

Era hotărâtă să continue conversația.

– Mariepskop, am răspuns.

– Credeam că nu cunoști zona.

– Nu știu șoselele.

M-a privit expectativ.

– Când miniștrii vin în weekend în Parcul Kruger, zboară cu avionul până la Hoedspruit. Au acolo un aeroport militar.

S-a uitat din nou spre munte.

– Cu câți miniștri ai lucrat, Lemmer? Apoi a adăugat, cu grijă: Dacă poți să-mi spui...

– Cu doi.

– Da?

– Cu ministrul transporturilor și cu cel al agriculturii. Dar mai mult cu cel de-al doilea.

Mi-a aruncat o privire. A tăcut, dar știam la ce se gândea. Nu-mi asumasem cine știe ce riscuri. Eram fostul bodyguard al ministrului agriculturii. Acum avea toate motivele să se simtă pe deplin în siguranță.

– Îl caut pe inspectorul Jack Phatudi, i-a spus Emma sergentului de la secția de poliție din Hoedspruit.

Polițista vânjoasă avea întipărită pe chip o expresie de nepătruns.

– Nu cunosc pe nimeni cu numele ăsta.

– Din câte știu, lucrează aici.

– Nu.

– Anchetează crimele din Khokhovela. Emma i se adresa pe un ton lejer și amical, ca și cum ar fi vorbit cu cineva apropiat.

Sergentul a privit-o fără să dea semne că înțelegea.

– Vraciul și cei trei bărbați care au fost uciși.

– A, despre asta e vorba.

– Da.

Polițista s-a deplasat cu încetinitorul, ca și cum căldura dogoritoare o trăgea înapoi. A luat telefonul mai aproape de ea. Aparatul fusese, probabil, alb la viața lui. Acum era prăpădit și pătat de stropi de cafea. A format un număr și a așteptat. Pe urmă a vorbit sacadat în sePedi[1], mitraliind cuvintele. A închis telefonul.

– Nu e aici.

– Știți unde e?

– Nu.

– Se întoarce?

– Nu știu.

– Și cum aș putea afla?

– Va trebui să așteptați.

– Unde? Aici?

– Da.

Fără nici o inflexiune a vocii.

– A... păi... Emma s-a uitat la banca tare din lemn rezemată de perete, apoi din nou la polițistă. Nu prea cred că...

– O să sune ei.

---

[1] Dialect sud-african (numit și Northern Sotho sau „Sesotho sa Laboa"), vorbit de circa 4,2 milioane de locuitori, una dintre cele unsprezece limbi recunoscute oficial în țară (n.tr.)

– Da?

– Ca să mă anunțe unde e domnul inspector.

– OK, a răspuns Emma ușurată. Mulțumesc.

S-a dus spre bancă. Picături de transpirație îi străluceau pe piele. S-a așezat și i-a aruncat femeii un zâmbet binevoitor. M-am postat în apropiere, sprijinindu-mă cu spatele de zid. Nu era chiar atât de rece pe cât mă așteptasem. Am stat așa, urmărind-o pe polițistă. Era ocupată cu completarea unui formular. Nu nădușise deloc. Doi negri au intrat în încăpere și s-au îndreptat spre biroul ei. I-au vorbit. Sergentul i-a luat la rost, dojenindu-i în fraze scurte. Bărbații răspundeau pe un ton de scuză. Telefonul a sunat. Femeia a ridicat o mână, făcându-le semn să tacă. Bărbații s-au oprit din vorbit și s-au uitat în jos, spre pantofii cu care erau încălțați. Femeia a ridicat receptorul, a ascultat, apoi a închis telefonul.

– S-a întors în Tzaneen, a spus în direcția Emmei.

Dar Emma se holba pe geam.

– Hei, doamnă!

Emma a tresărit și a sărit în picioare.

– S-a întors în Tzaneen.

– Inspectorul Phatudi?

– Da. Acolo își are biroul. Crime comise cu violență.

– Ah!...

– Dar vine mâine aici. Dimineața devreme. La ora opt.

– Mulțumesc, a spus Emma, dar femeia era acum ocupată din nou cu cei doi bărbați, pe care îi certa de parcă ar fi fost niște puști care făcuseră o năzbâtie.

M-a condus spre Rezervația Privată de Animale Sălbatice Mohlolobe ținând în mână un print după pagina lor de web.

– Sunt atâtea locuri frumoase pe-aici, a spus în timp ce treceam de spectaculoasa poartă de intrare la Rezervația Naturală Kapama, de Cabana Mtuma Sands pentru Observarea Naturii Sălbatice și de Hanul Cheetah, fiecare dintre ele o versiune proprie a stilului Lowveld postmodern, cu clădiri din piatră brută, acoperișuri de paie, decorațiuni cu motive animaliere și panouri scrise cu litere fanteziste. Bănuiam că tarifele de cazare erau direct proporționale cu subtilitatea acestor porți ale raiului.

Singurul element legat de Mohlolobe căruia i se făcea reclamă era o pereche de colți subțiri de elefanți, sculptați cu bun-gust din beton ce stăteau de strajă la intrare. Ușa era păzită de un portar îmbrăcat într-o uniformă kaki cu verde oliv. Purta o pălărie cu boruri late, prea mare pentru capul lui, și ținea în mână niște foi de hârtie prinse de un clipboard. Pe piept avea agățat un ecuson: „Edwin. Responsabil Securitate".

– Bun venit la Mohlolobe, ne-a întâmpinat aplecându-se peste portiera mea și zâmbindu-mi cu dinții lui albi strălucitori. Aveți rezervare?

– Bună ziua, a răspuns Emma. Da, am făcut rezervare. Pe numele le Roux.

– Le Roux? Și-a consultat lista, cu sprâncenele ușor arcuite. S-a luminat la față. Da, da, domnul și doamna le Roux. Poftiți. Până la tabăra principală sunt șapte kilometri, dar, nu vă faceți griji, urmați indicatoarele și, vă rog, sub nici un motiv,

nu coborâți din mașină. A deschis poarta masivă și ne-a făcut semn să intrăm cu o fluturare a mâinii.

Drumul de țară șerpuia prin pădurea deasă de mopani[1] între care se intercalau, din loc în loc, spațiile deschise de grassveld[2]. O turmă de antilope impala a țâșnit, ascunzându-se, nemulțumită, în tufișuri.

– Uite! a exclamat Emma. Și pe urmă și-a acoperit, inexplicabil, gura cu palma, holbându-se vrăjită. Păsări-rinocer se năpusteau dintr-un pom în altul. Niște bivoli rumegau privindu-ne plictisiți. Emma a rămas tăcută chiar și când i-am arătat mormanele de iarbă digerată, explicându-i:

– Balegă de elefant.

Tabăra Principală Mohlolobe mirosea a bani mulți. Acoperișurile din paie ale colibelor pentru oaspeți erau camuflate, înșirându-se de-a lungul râului Mohlolobe, aleile erau pavate și sursele de lumină – ascunse. La toate astea se adăuga jovialitatea forțată a personalului îmbrăcat în uniforme kaki cu oliv. Aceasta era Africa destinată turiștilor bogați, Africa de cinci stele prietenoasă cu mediul, o oază de civilizație în mijlocul naturii sălbatice și crude. Am urmat indicatoarele care duceau spre recepție și, când am coborât din mașină, căldura ne-a izbit în moalele capului, însă în interior domnea răcoarea. Am traversat coridorul spre biroul de recepție. În stânga era o sală de internet

---

[1] Arbore care crește în ținuturile joase, calde și uscate din nordul Africii de Sud și în alte țări ca Zimbabwe, Mozambic sau Botswana (n.tr.)

[2] Vegetație tipică regiunii Highveld din Africa de Sud, dominată de tufișuri din ierburi de culoare roșie (n.tr.)

numită: „The Bush Telegraph“. În dreapta, un magazin scump de curiozități locale: „The Trading Post“.

O blondă drăguță stătea în spatele biroului. Pe pieptul uniformei avea un ecuson: „Susan. Reprezentant ospitalitate“.

– Bună. Sunt Susan. Bine ați venit la Mohlolobe, a spus zâmbindu-ne larg și disimulându-și cu pricepere accentul afrikaans. Pronunțând Sue-zin, nu Soe-sun, așa cum ar fi fost în afrikaans.

– Bună. Sunt Emma le Roux, și dânsul este domnul Lemmer, i s-a adresat Emma, la fel de amabilă, lui Sue-zin.

– Doriți un apartament cu două camere? s-a interesat blonda discret.

– Exact.

– Vă putem oferi apartamentul Bateleur[1], ne-a anunțat blonda cu mândrie, ca și cum ne făcea o mare favoare. Este exact în fața iazului.

– Grozav! a exclamat Emma, iar eu m-am întrebat de ce nu-i vorbea în afrikaans.

– Acum o să am nevoie de cardul dumneavoastră, vă rog, mi s-a adresat recepționera.

După care, când Emma a scos portcardul din geantă, m-a privit pentru o clipă cu alți ochi.

Apartamentul Bateleur era de un lux împins la extrem, dar Emma n-a catadicsit decât să dea aprobator din cap, de parcă ar fi corespuns, mai mult sau mai puțin, pretențiilor ei.

---

[1] Specie de vultur african specific zonelor de savană (n.tr.)

Hamalul de culoare („Benjamin. Asistent ospitalitate“) ne-a cărat bagajele înăuntru. Emma i-a strecurat o bancnotă verde în palmă, spunându-i:

– E OK. Lasă-le aici, te rog.

Omul ne-a dezvăluit secretele aparatului de aer condiționat și ale minibarului. După ce a plecat, Emma m-a întrebat, arătând spre dormitorul din stânga camerei de zi, cu un pat dublu în mijloc:

– Pot să-l iau pe-ăsta?

– Sigur că da, am răspuns.

Mi-am dus rucsacul în cealaltă cameră, din dreapta, dotată cu două paturi de o persoană acoperite cu aceeași lenjerie crem ca cea din dormitorul Emmei. Apoi am evaluat situația. Ferestrele cu rame din lemn se puteau deschide, însă erau ținute închise din cauza aerului condiționat pornit. Cele două dormitoare și camera de zi cu bar dintre ele aveau fiecare câte o ușă glisantă care dădea spre veranda din față. Încuietoarea nu era deloc sofisticată și nu prezenta siguranță. Am deschis-o și am pășit afară. Veranda avea pardoseala din piatră lustruită, două canapele și scaune din piele de struț și două telescoape montate pe direcția iazului, aproape pustiu la acea oră, cu excepția unor porumbei care se agitau și beau apă. Am dat ocol clădirii. Trei metri de peluză, după care urmau tufișurile. Totul conceput și amplasat pentru a asigura intimitatea oaspeților. Nici una dintre celelalte colibe, toate purtând nume de specii de vulturi, nu se afla în raza mea vizuală. Din punctul de vedere al unui bodyguard, asta nu era deloc o veste bună.

Pe de altă parte, cel puțin teoretic vorbind, dacă cineva voia să se apropie de Emma, ar fi trebuit

să evite poarta principală, să se cațăre pe un gard de doi metri înălțime care fusese construit pentru a ține animalele sălbatice la distanță și să meargă șapte kilometri pe jos printr-un ținut al leilor și al elefanților. Așa că nu prea aveam de ce să-mi fac griji.

Am intrat înapoi în cameră; răcoarea ei era revigorantă. Ușa de la dormitorul Emmei era închisă, dar am auzit sunetul inconfundabil al dușului. Pentru o clipă, mi-am imaginat stropii șiroind pe trupul ei, apoi am intrat în baia mea pentru a da drumul la robinetul de apă rece.

7

Când s-a lăsat amurgul, ne-am dus la restaurantul Honey Buzzard[1]. Emma părea ușor abătută. Cu o seară în urmă, la Hermanus, rămăsese tăcută pe tot parcursul cinei. Poate că nu era genul nocturn – sau poate de vină era căldura.

În vreme ce stăteam la o masă pe care tronau lumânări aprinse, mi-a spus:

– Probabil că ți-e foarte foame, Lemmer.

– Da, nu mi-ar strica să mănânc ceva.

Un chelner ne-a adus meniul și lista de vinuri.

– Uneori eu uit de mâncare, a spus ea.

Mi-a întins lista de vinuri.

– Poftim, poți să alegi ce vrei.

– Nu, mersi.

A studiat meniul îndelung și fără prea mare entuziasm.

– Nu vreau decât o salată grecească, i-a spus într-un târziu chelnerului.

Eu am comandat o sticlă de apă minerală – la prețul unei mașini mai mici – și file de vită în sos

---

[1] „Viesparul", specie de uliu răpitor de zi (n.tr.)

de ardei verde, cu garnitură de piure de cartofi. Ne-am uitat amândoi în jur, la ceilalți comeseni: erau străini între două vârste, în grupuri de câte doi sau patru. Emma a scos șervetul de pânză albă din inelul imitație de fildeș. A început să se joace cu el, învârtindu-l între degetele ei subțiri și examinându-i gravura fină în formă de frunză.

– Îmi cer scuze pentru felul cum am reacționat mai devreme..., a spus ridicându-și privirea. Atunci când am văzut antilopele impala...

Mi-am amintit momentul când își acoperise gura cu palma.

Și-a îndreptat din nou atenția spre inelul pe care-l ținea în mână.

– Am avut și noi, în familie, o fermă de animale sălbatice, în Waterberg. Și tata... A inspirat adânc, încercând să-și stăpânească emoția care răzbătea la suprafață, de dincolo de cuvinte. Nu era o fermă prea mare, doar trei mii de hectare, o bucată de teren cu niște căprioare, ca să avem unde să mergem în weekend. Tata spunea mereu că o cumpărase pentru noi, copiii, ca să simțim și noi, cât de puțin, gustul vieții la țară. Ca să știm cum arată iarba klits. Jacobus nu stătea niciodată în casă când mergeam la fermă. Dormea afară, umbla de colo-colo cât era ziua de lungă, trăia în aer liber... Își găsea întotdeauna doi sau trei prieteni cu care să hoinărească prin împrejurimi, dar, după-amiaza târziu, când soarele stătea să apună, venea mereu să mă ia cu el. Aveam pe-atunci nouă sau zece ani; el termina curând școala. Și își scotea surioara la plimbare. Știa unde se adăposteau căprioarele. În turmele lor restrânse. Și mă întreba: „Astăzi ce căprioară vrei să vezi?“ Și pe urmă îmi povestea

despre obiceiurile animalelor. Și despre păsări. M-a pus să învăț toate numele de păsări. Ne distram, deși mă simțeam un pic vinovată, fiindcă nu semănam cu el. Jacobus părea că trăia cu adevărat numai când ajungea la fermă. În timp ce eu n-aveam mereu chef să merg acolo, în orice caz nu în fiecare weekend sau vacanță...

A tăcut până când ne-a fost servită mâncarea. Am devorat friptura. Ea a tot scormonit prin salată cu furculița, apoi s-a lăsat păgubașă.

– Tata... nu și-a revenit niciodată după dispariția lui Jacobus. Poate că s-ar fi împăcat cu ideea... dacă i s-ar fi găsit cadavrul. Sau orice altceva, numai să aibă o certitudine... A ridicat șervetul din poală și l-a apăsat ușor pe buze. După aceea a vândut ferma. Când toate speranțele i s-au năruit. Și niciodată nu a mai adus-o în discuție. Într-o bună zi, a venit acasă și ne-a spus că ferma nu mai exista... Azi... a fost pentru prima oară de atunci... când am văzut o căprioară. De când a murit Jacobus.

N-am spus nimic. Nu aveam încredere în reacțiile mele de compasiune. Am rămas nemișcat, conștient că nu mă privilegiase cu aceste mărturisiri. Eram, pur și simplu, singura persoană la îndemână în acel moment.

Emma a luat din nou în mâini inelul pentru șervete.

– Știi... noaptea trecută m-am gândit că poate fac o mare greșeală. Că dorința mea de a avea ceva din Jacobus este atât de mare, încât îmi întunecă judecata. Cum aș putea să fiu sigură că nu e doar o proiecție a emoțiilor și a dorului? Mi-e dor de ei, Lemmer. Mi-e dor de ei ca oameni, dar și pentru ceea ce au reprezentat pentru mine. Fratele, mama

și tatăl meu. Cu toții avem nevoie de-o familie. Așa că stau și mă gândesc dacă nu cumva am venit aici tocmai pentru a o căuta. Și mă întreb dacă tipul din fotografia aceea difuzată la televizor semăna într-adevăr cu Jacobus. N-am cum să fiu sigură. Dar nici nu pot să stau cu brațele încrucișate... Și, dac-ar fi să mă întrebi ce anume mi-a spus omul acela la telefon, iarăși nu aș putea să-ți răspund cu precizie. Vezi, de-asta ai nevoie de un tată prin preajmă, ca să-l poți întreba: „Tati, oare e bine ceea ce am de gând să fac?"

Îmi golisem farfuria. Sătul, am așezat cuțitul și furculița în ea. Acum nu mai trebuia să mă simt vinovat pentru că mâncarea fusese bună, iar eu o savurasem, în timp ce ea se lupta să-și țină în frâu emoțiile. Nu aveam însă răspuns la întrebările ei. Așa că am spus:

– Tatăl tău...

Doar ca s-o încurajez puțin.

A înconjurat inelul cu ambele mâini, pierdută în gânduri. Într-un târziu, și-a ridicat ochii spre mine.

– Tata era fiu de fochist.

Un chelner a venit să-mi ia farfuria, și ea și-a împins salata la o parte.

– Îmi pare rău, salata e foarte bună, s-a scuzat ea. Dar nu prea mi-e foame.

– Nu face nimic, doamnă. Vreți să vă aduc meniul de deserturi?

– Lemmer, ar trebui să încerci ceva dulce.

– Nu, mersi. Am mâncat destul.

– Cafea? Un lichior?

Am refuzat amândoi. Speram că Emma era gata de plecare. A pus șervetul în locul în care fusese mai înainte farfuria și și-a sprijinit coatele pe masă.

– Am impresia că lumea a început să uite cât de săraci erau afrikaanderii pe vremuri. Bunica mea avea o grădină de zarzavaturi în spatele curții, și bunicul – un coteț de găini între șinele de cale ferată. Nu avea voie să-l facă acolo, bineînțeles, dar nu exista nici un alt loc disponibil. Casele acelea mici ale muncitorilor feroviari din Bloemfontein...

Mi-a relatat istoria familiei, saga ridicării lui Johannes Petrus le Roux de la sărăcie la bogăție. Presupun că povestea îi era bine cunoscută, o ascultase de multe ori în copilărie, cu ochii mari de curiozitate. Pentru ea, era o modalitate de a intra în contact cu familia pe care o avusese și o pierduse, de a se redefini și de a-și plasa investigația în prezentul imediat.

Tatăl ei fusese al doilea dintre cei cinci copii ai unei familii numeroase care nu trăia decât dintr-un salariu amărât de fochist. Când împlinise cincisprezece ani, nu avusese de ales, așa că fusese nevoit să-și ia o slujbă. În primul an, lucrase ca om bun la toate la atelierele imense ale SA Railways din Bloemfontein, East End, la o aruncătură de băț de modesta casă părintească dintre liniile de garare ale căii ferate. La sfârșitul fiecărei săptămâni, îi dădea mamei plicul cu câștigul său neînsemnat. În fiecare seară își spăla singura cămașă de lucru și o atârna în fața cuptorului cu cărbuni, ca să se usuce. La șaisprezece ani, a devenit ucenic de lăcătuș și strungar, domeniile lui de interes.

Și, pe urmă, treptat, miracolul începuse să se întâmple. Johan le Roux și mentorii săi și-au dat

seama că băiatul avea un dar înnăscut pentru motoare și echipamente și o minte numai bună pentru a înțelege raportul dintre ele și mecanismele care le conduc. Până să obțină calificarea de lăcătuș ajustor, abilitățile îi erau recunoscute de multă lume, și inovațiile lui ingenioase pentru diverse motoare aduseseră companiei economii de mii de ranzi.

Într-o dimineață de vară a anului 1956, doi oameni de afaceri din Bothaville intraseră în atelierul lui. Țipând ca să acopere zgomotul ciocanelor și al aparatelor de sudură, anunțaseră că veniseră să-l caute pe le Roux, băiatul care se pricepea atât de bine la motoare. Se ocupau cu fabricarea de echipament agricol pentru fermele de porumb din Northern Free State și aveau nevoie de priceperea lui pentru a putea face față concurenței echipamentelor scumpe importate din America și din Marea Britanie.

Tatăl său, fochistul, se împotrivise. Statul era un patron de încredere, o poliță de asigurare împotriva crizei economice, a războiului și a sărăciei, așa credea el. Pe de altă parte, sectorul privat era acaparat de englezi, de evrei și de străini, cu toții porniți să-i tragă pe buri pe sfoară, așa că acceptarea unei asemenea oferte i se părea o experiență riscantă.

– Dar, tată, așa pot să-mi proiectez singur echipamentele. Pot să desenez schița și să torn formele, și pe urmă să asamblez totul bucată cu bucată. La căile ferate n-am cum să fac asta, argumentase băiatul. La sfârșitul acelei luni, se urcase în tren și pornise spre orășelul de pe valea râului Vals unde avea să-i surâdă norocul.

Corespunsese întru totul speranțelor noilor săi patroni – era conștiincios, dedicat și inteligent. Avea idei inovatoare și realiza produse de succes; și-a câștigat o bună reputație în cercuri tot mai largi. După mai puțin de un an, avea s-o cunoască pe Sara.

Așa cum se întâmplă în multe istorii de familie pe care le-am auzit de-a lungul anilor, acela fusese un moment de răscruce în viața lui Johan le Roux. Iar când Emma mi l-a relatat, a făcut-o cu acea veche uimire în fața forței destinului, a sorții care a vrut ca drumurile a doi necunoscuți să se intersecteze și ca acești doi oameni să devină tatăl și mama sa, cei care aveau să-i hotărască moștenirea genetică.

Mica zonă industrială din Bothaville se afla în nordul orașului, de cealaltă parte a căii ferate. Pentru a ajunge la pensiunea din centru în care locuia, Johan le Roux trebuia să traverseze podul pietonal și să străbată peronul. Și asta și făcea, mergând pe drumul lui obișnuit, într-o după-amiază târzie, nădușit și murdar, ținând în mâini cutia cu mâncarea de prânz. În trecere, se uitase curios pe fereastra salonului de ceai al gării, puternic luminat și plin ochi la acea oră. Și zărise o tânără drăguță stând acolo. Se oprise. Fusese o clipă magică: fata aceea minionă cu o pălărioară simpatică pe cap și cu bluza albă ca zăpada, ducând, cu mâinile ei delicate, o ceașcă de ceai la gura cu buze roșii.

Rămăsese multă vreme pe peronul scăldat în lumina crepusculară, privind-o, sfâșiat între recunoașterea faptului că ea era aleasa și teama că salopeta lui mânjită de ulei nu avea cum să producă o bună impresie. Nu putea nici să riște

să se ducă acasă pentru a se schimba; până când avea să se întoarcă, ea ar fi putut să se urce într-un tren și să dispară.

În cele din urmă, deschisese ușa și își croise drum printre mese spre locul unde ședea aceasta.

– Sunt Johan le Roux, spusese. Și arăt mult mai bine după ce fac baie.

Tânăra își ridicase privirea și, spre cinstea ei, văzuse bărbatul din spatele muncitorului, îi observase zâmbetul blând, ochii inteligenți și pofta de viață.

– Sunt Sara de Wet, se prezentase întinzându-i mâna fără să ezite, și tocmai s-a anunțat că trenul meu are întârziere.

El se oferise să-i comande o altă ceașcă de ceai. Pentru o fracțiune de secundă, ea șovăise, așa avea să le povestească mai târziu copiilor, ca un om care se leagănă pe marginea unei prăpastii. Știa cu certitudine că acel „da" sau „nu" pe care urma să-l rostească avea să-i pecetluiască viața.

– Da, te rog, mi-ar face plăcere, spusese într-un târziu.

În ora scursă până la fluierul mecanicului și plecarea ei, își povestiseră unul altuia viața și făcuseră primii pași pe drumul iubirii. Ea era cea mai mare dintre cele două fiice ale singurului avocat din Brandfort și se afla în drum spre Johannesburg, unde se angajase ca dactilografă pentru o companie de minerit. Avea o diplomă de studii de secretariat de la colegiul din Bloemfontein – și emoții mari în fața aventurii care o aștepta. El își scrisese adresa pe dosul notei de plată (un bilețel îngălbenit de vreme și abia lizibil, pe care Emma îl păstra acum

între paginile vechii Biblii a familiei) și îi spusese că-i putea scrie dacă-i făcea plăcere.

Și fix asta făcuse. Corespondaseră o lună, două, și idila lor la distanță prinsese contur. O dată pe lună, el o vizita la Johannesburg, și în fiecare săptămână primea câte o scrisoare lungă de la ea și îi trimitea, la rândul său, răspuns. Din când în când o suna, doar ca să-i audă vocea printre pârâiturile vechilor linii telefonice din Bothaville.

Asta continuase vreme de un an, până când oamenii de la firma Sasol apăruseră la ușa atelierului său. Era în 1958. Fabrica lor fusese inaugurată în urmă cu trei ani, însă o parte dintre utilajele de pe linia de producție a cărbunelui nu funcționau așa cum trebuia. Erau în căutarea unui contractant care să asigure întreținerea și reparațiile și să le îmbunătățească performanțele, iar pe piață circula zvonul că le Roux era cel mai priceput la echipamente.

Contractul pe care-l negociase cu ei fusese suficient de generos pentru a-i permite să-și deschidă propria afacere în Vanderbijl Park, dar nu îndeajuns pentru a îndrăzni să-i ceară mâna Sarei. Se văzuse nevoit să aștepte până în 1962, când reușise să-și plătească toate datoriile. Dar în acei patru ani se văzuseră cel puțin în fiecare weekend și vorbiseră zilnic la telefon.

Se căsătoriseră în 1963 și se ocupaseră împreună de le Roux Engineering Works – el în atelier, ea cu partea administrativă și de contabilitate. Trei ani mai târziu, se născuse Jacobus Daniel le Roux, iar Sara devenise mamă cu normă întreagă și casnică. În 1968 începuseră să se gândească la un al doilea copil. Însă, între timp, mulțumită reputației

crescânde a lui Johan le Roux, o altă revoluție se petrecuse în viața lor. De data aceasta, un sedan negru și lung se oprise în fața ușii atelierului, și trei bărbați albi, în costume și cu pălării negre, coborâseră pentru a sta de vorbă cu el. Erau de la recent înființata Arms Development and Production Corporation, predecesoarea lui Armscor[1], așa cum avea să fie denumită începând din 1977. Fusese nevoit să semneze un acord de confidențialitate înainte de a i se povesti despre piesele de artilerie și despre vehiculele blindate pe care intenționau să le proiecteze și să le execute. După ce-i studiaseră atent dosarul, ajungând la concluzia că era un afrikaander de nădejde, veniseră ca să-i propună să preia contractul pentru furnizarea de echipamente.

Noul său venit constant avusese două consecințe majore. În primul rând, Johan și Sara le Roux se îmbogățiseră. Nu peste noapte sau fără merit, căci statul este un client pretențios și fuseseră necesare ore lungi de muncă și multă sudoare. Însă, pe parcursul a treizeci de ani, Le Roux Engineering a evoluat spre un conglomerat industrial deținând trei uzine gigant și un sediu separat în Johannesburg, destinat cercetării, managementului și administrației.

A doua consecință fusese amânarea deciziei de a avea încă un copil până în 1972. În anul acela

[1] Armaments Corporation of South Africa, conglomerat industrial, militar și tehnologic, cel mai mare producător de armament din țară în perioada apartheidului și a sancțiunilor economice dictate de ONU împotriva Africii de Sud (n.tr.)

se născuse Emma. Pe 6 aprilie, la vremea aceea Ziua Națională[1].

– Și pe urmă ne-am mutat cu toții la Johannesburg, pentru ca tata să nu mai fie nevoit să călătorească atât de mult.

După părerea mea, altul fusese motivul: Domnului Baștan nu-i mai convenea atmosfera mic-burgheză cenușie din Vanderbijl Park. Linden era pe atunci un loc la modă pentru noii îmbogățiți.

– Acolo am crescut, a adăugat cu o fluturare ușoară a mâinii, în chip de scuză, de parcă-ar fi zis „asta mi-a fost soarta". Am văzut că i se ridicase o piatră de pe suflet, ca și cum faptul că-mi povestise istoria familiei o eliberase cumva de povară. A zâmbit timid, apoi s-a uitat la ceasul de la mână. Mâine-dimineață trebuie să ne sculăm devreme.

Am ieșit din restaurant. Noaptea era înăbușitoare și umedă. În depărtare, spre vest, un fulger a luminat cerul. În timp ce mergeam pe cărarea puternic luminată spre apartamentul Bateleur, m-am gândit la povestea Emmei. M-am întrebat dacă meditase vreodată la sursele bogăției ei, fondată pe sistemul de apartheid, atât de blamat acum ca incorect din punct de vedere politic, și pe sancțiunile internaționale. Oare conștiința ei vinovată o făcea să pună atât de mare accent pe originea umilă a părinților?

---

[1] După abolirea apartheidului, data de 6 aprilie, marcând ziua fondatorilor primei colonii din Africa de Sud (Cape Town, 1652), nu a mai fost considerată zi națională, fiind înlocuită cu 27 aprilie – ziua libertății, data la care s-au ținut primele alegeri democratice, în 1994 (n.tr.)

Și din cauza sursei averii alesese să-și facă o carieră, în loc să se mulțumească să trăiască din dobânzi?

Odată ajunși în apartament, i-am cerut să încuie pe dinăuntru ușa de la dormitor – ceea ce, după cum aveam să aflu în curând, s-a dovedit un sfat prost.

Am simțit cum telefonul din buzunar vibrează. Era SMS-ul zilnic obișnuit de la Jeanette Louw: „TOTUL E OK?“ I-am răspuns cu textul pe care i-l trimiteam de fiecare dată: „TOTUL E OK“. Înainte de-a merge la culcare, am mai dat un ocol clădirii. Am lăsat ușa deschisă la dormitorul meu. M-am întins pe pat și am așteptat să mă ia somnul. Și, nu pentru prima oară în viață, am reflectat asupra avantajului de a proveni dintr-o familie respectabilă.

8

Strigătul Emmei a străpuns vălul gros al somnului.

– Lemmer!

Am sărit din pat și, înainte de a mă trezi de-a binelea, m-am pomenit în camera de zi, încă nesigur dacă strigătul fusese real sau doar visasem.

– Lemmer!

Groază în stare pură.

M-am repezit spre ușa dormitorului ei și m-am izbit cu putere. Era încuiată.

– Sunt aici, am spus răgușit de somn și de frustrare.

– E ceva în cameră, a urlat ea.

– Deschide ușa.

– Nu!

Am lovit ușa cu umărul – un pocnet surd, dar a rămas închisă. Dinăuntru răzbătea un sunet vag și ciudat.

– Cred că e un... Lemmer!

Alt țipăt de groază.

M-am dat puțin înapoi și am lovit cu piciorul în ușă. Aceasta s-a crăpat. Înăuntru era întuneric beznă. Emma a țipat din nou. Am orbecăit

cu mâna pe perete, căutând întrerupătorul, și dintr-o-dată camera s-a luminat, iar șarpele s-a năpustit spre mine, un monstru mare, cenușiu, sâsâind cu fălcile larg deschise și cu cerul gurii negru ca moartea. M-am retras în camera de zi. Emma m-a strigat iarăși și pentru o fracțiune de secundă am zărit-o cocoțată în vârful patului dublu, înfășurată în pilotă și cu perna și cearșafurile strânse ghem în față, în chip de scut. Șarpele s-a aruncat spre mine, dând repetat din coadă și sâsâind furios. M-am împiedicat de un scaun, și colții lui s-au înfipt în pantalonii mei, la câțiva milimetri de picior. În timp ce se dădea înapoi pentru a se avânta din nou, veninul i s-a scurs într-o ceață strălucitoare. Am rostogolit scaunul pe podea. Trebuia să fac urgent rost de-o armă, un băț sau orice altceva. Am înșfăcat lampadarul din colțul mesei și l-am balansat în aer în direcția șarpelui, fără să-l nimeresc.

Era un șarpe incredibil de lung, de trei metri, dacă nu mai mult, aerodinamic și la fel de letal ca o lance. M-am adăpostit în spatele unui fotoliu, încercând să-l poziționez între mine și șarpe; șarpele s-a urcat pe el, ridicându-și mult partea din față. Lampadarul era prea greu, și nu reușeam să-l manevrez bine. L-am izbit de perete pentru a scăpa de abajur, și am lovit un tablou; geamul s-a spart, și rama de lemn s-a fărâmat. Emma a scos un țipăt. Șarpele a atacat, și eu l-am lovit, julindu-i gâtul. Am sărit apoi în dreapta, pentru a mă feri din calea lui. S-a repezit din nou spre mine, iute, de neoprit, îngrozitor de hotărât, de parcă lovitura încasată eliberase din el o furie și mai profundă – un proiectil lung, elastic și gros care-și rostogolea

neîncetat ochii negri în cap, căutându-mă cu botul larg deschis.

Tremuram de-atâta adrenalină. M-a atins, și durerea mi-a săgetat piciorul. Am ripostat pocnindu-l cu lampa, și partea metalică din locul unde fusese becul l-a plesnit peste gât, dându-i capul pe spate și izbindu-i-l de perete. M-am dezechilibrat pentru o clipă. Pe urmă am lovit din nou. Lampadarul era lung și atârna greu. M-am repezit spre locul unde șarpele alunecase pe podea și, de data aceasta, când l-am pocnit, ceva a părut că se rupe sub solzii metalici. Șarpele s-a retras, încolăcindu-se în jurul cozii. Am lovit iar și iar, dar reușise să-și ferească, totuși, capul. Am văzut un fir de sânge scurgându-se pe podea. Din piciorul meu. Veninul avea să mă amețească în curând; trebuia să lichidez șarpele cât mai repede.

Am ridicat lampadarul mult deasupra umerilor și-am lovit cu toată forța. Am ratat. Ținându-l în mână ca pe o bâtă de baseball, l-am învârtit în aer, am lovit, l-am răsucit și am izbit din nou, zdrelindu-i capul. Am ratat. Șarpele începuse acum să se retragă. Am luat lampadarul în mâini ca pe o sabie, încercând să-i prind capul sub el și să-l țintuiesc de podea. O dată, de două ori, iar a treia oară am nimerit în zona capului. Trupul lung s-a încolăcit în jurul lampadarului și al brațului. Cu piciorul sângerând, l-am călcat pe gât, am ridicat iar lampadarul și i l-am înfipt în cap cu toată forța, spaima, ura și scârba de care eram în stare. Șarpele rămăsese acum încolăcit în jurul piciorului meu, și mușchii lui lungi și supli se convulsionau pentru ultima oară. În timp ce corpul i se detensiona,

mi-am smucit piciorul din strânsoare și l-am lovit încă o dată, zdrobindu-i capul dur.

Emma s-a așezat pe capacul vasului de toaletă din baia mea, în timp ce eu stăteam pe podea, îmbrăcat în continuare în șortul de dormit. Îmi ținea piciorul în poala ei. Mi-a scos cu grijă ciobul din talpă.

– Te-am pătat de sânge.

– Nu contează. Nu te mișca, îmi spuse pe același ton sever de guvernantă cu care îmi ordonase, cu câteva minute înainte: „Stai jos, Lemmer". Am remarcat că mâinile îi tremurau și acum în mod vizibil. A scos ciobul din piele trăgând cu degetele, după care l-a așezat atent pe pervazul ferestrei. Nu, nu colții veninoși ai șarpelui mă răniseră. Emma a derulat sulul de hârtie igienică și a ținut apăsat ghemotocul pe tăietura de la picior, umezind-o de sânge.

– Apasă aici tare, mi-a spus, dându-mi piciorul jos din poală.

S-a sculat și a ieșit. N-am putut să nu-i observ sfârcurile care împungeau tricoul larg pe care-l purta pe post de pijama și care îi atârna deasupra genunchilor, lăsându-i dezgolite gambele frumos proporționate. Am ținut apăsată hârtia igienică pe tăietura din picior. Mâinile nu-mi tremurau. A lipsit ceva vreme din cameră, după care am auzit-o lipăind cu picioarele goale pe podeaua camerei de zi întoarse cu fundul în sus, cu scaunul răsturnat, tabloul spart și bucățile de lampadar împrăștiate pe jos. Șarpele zăcea pe verandă, și corpul său lung și solzos era la fel de suplu ca atunci când îl cărasem afară. În ciuda circumstanțelor,

mă simțeam vinovat de grozăvia faptei mele, de contrastul puternic dintre forța lui mortală și colacul acela lipsit de viață.

Emma ținea în mâini o trusă din piele. S-a așezat din nou, a tras fermoarul și a scos dinăuntru o foarfecă. A luat un bandaj din tifon și a început să taie.

– Cineva a băgat șarpele în dormitor, Lemmer, a spus pe un ton impersonal.

M-am holbat la foarfecă și la bandaje.

– Asta m-a trezit. Fereastra... când s-a trântit. Cel puțin, așa cred, fiindcă am auzit un zgomot. Și m-am sculat ca să arunc o privire. Fereastra stă închisă, dar nu încuiată. A tăiat cu îndemânare o fâșie lungă de bandaj. Întinde piciorul.

L-am ridicat și l-am așezat în poala ei. A dat la o parte hârtia igienică îmbibată de sânge și a inspectat rana, care nu mai sângera. A luat tifonul și-a început să-l răsucească în jurul labei piciorului.

– Cineva a descuiat fereastra pe dinăuntru seara trecută. În timp ce eram la cină. Nu există altă explicație, ferestrele nu se pot deschide de afară.

N-am spus nimic. N-avea nici un rost să încerc să-i demonstrez cât de improbabilă era o asemenea teorie. Cum să te descurci cu ditamai reptila? Cum s-o strecori prin deschizătura ferestrei?

Și cum de aflaseră „ei“ unde urma să stăm? Cum de ajunseseră aici noaptea, străbătând cei șapte kilometri de la șoseaua principală cu o reptilă după ei? Cum știuseră care anume era fereastra de la dormitorul Emmei?

A scos din trusa de piele un mic ac de siguranță din argint, cu care a prins bandajul. M-a strâns ușor de picior.

– Gata, a spus mulțumită de sine.

Mi-am dat jos piciorul. Ne-am ridicat amândoi. În ușa băii s-a oprit și s-a întors spre mine cu o expresie solemnă întipărită pe chip.

– Mersi, Lemmer. Nu știu ce m-aș fi făcut fără tine.

N-aveam ce să-i răspund. Tot ce voiam era să mă lase în pace.

– Cum de reușești? Faci alergări?

– Poftim?

– N-ai pic de grăsime pe tine, numai mușchi.

– Ah! Mă luase prin surprindere. Păi da... alerg... și alte chestii de genul ăsta.

– La un moment dat, va trebui să-ți faci timp să-mi povestești despre „alte chestii de genul ăsta", a spus ieșind cu un zâmbet întipărit pe buze.

Stând din nou întins în pat în întuneric, am meditat la siguranța atât de calmă cu care Emma privea presupusa conspirație. Pentru ea, totul era cât se poate de adevărat, un fapt dovedit, o realitate nefericită căreia trebuia să-i facă față. Și nu devenise isterică, doar pragmatică. Cineva vrea să mă ucidă. Atunci angajez un bodyguard. Și, cu asta, problema e rezolvată.

Într-un fel, eram flatat de încrederea ei copilărească în mine, în abilitățile mele. Dar asta nu-mi dădea nici o satisfacție, având în vedere că venea din partea unei femei prinse în iețele încurcate ale unor intrigi imaginare. Inițial, crezusem că mințea, acum o bănuiam de fantasmagorii născute din durerea pierderii familiei.

Am zăcut mult timp în beznă, ascultând zgomotele savanei, păsările de pradă, apoi urletul unei

hiene. Ba chiar mi s-a părut la un moment dat că aud un răget de leu. Când eram pe punctul de-a mă cufunda în somn, un alt sunet a venit – hârșâitul ușor al picioarelor goale ale Emmei, care a traversat camera de zi, a trecut pe lângă mine și s-a urcat în celălalt pat. Apoi foșnetul cearșafurilor, după care s-a lăsat liniștea.

Am auzit-o pe Emma cum răsuflă încet, un mic oftat de plăcere. Sau de ușurare.

9

Greg. Manager ospitalitate. Avea părul blond, cu firul subțire, și pielea lui roșcovană nu făcea față cu bine soarelui arzător. Uniforma kaki cu oliv îi era un pic strâmtă peste burtă.

– Îmi cer mii de scuze, ceea ce s-a întâmplat este inacceptabil. O să vă dăm un alt apartament. Evident, veți fi oaspeții noștri fără nici un fel de obligații de plată.

S-a uitat în jos spre șarpele lipsit de viață.

Era dimineața devreme, și veranda se umpluse de lume. Lângă reptila moartă stătea Dick. Senior Game Ranger.

– Este o mamba neagră, un animal redutabil, i s-a adresat el Emmei, de parcă șarpele îi aparținea.

Dick era genul de bărbat pe placul Emmei, și o știa – o clonă bronzată, de treizeci și ceva de ani, a lui Orlando Bloom, foarte pricepută în a face conversație cu femeile. Imediat ce aflase că Emma era singură în dormitorul încuiat în momentul când avusese loc incidentul, își îndreptase toată atenția asupra ei.

Eu și paznicul de vânătoare negru (Sello. Game Ranger) ne-am uitat la animalul mort. Pe verandă era deja cald. Nu dormisem prea bine. Și nu-mi plăcea de Dick.

– Nu are nici un rost să ne mutăm, i-a spus Emma lui Greg.

– E cel mai temut șarpe din Africa. Veninul lui neurotoxic provoacă blocarea plămânilor în opt ore dacă antidotul nu este administrat. Foarte activ, mai ales în această perioadă a anului, de dinaintea sezonului ploios. Extrem de agresiv când este atacat. Cel mai bine este să te ții la distanță..., a perorat Dick în fața Emmei.

Cel mai bine este să te ții la distanță... Dar ce-și închipuia că făcuserăm noi? Îl invitaserăm la dans?

– Atunci o să facem curat aici. Totul va fi gata până la prânz. Încă o dată, îmi cer scuze, a spus Greg.

Pentru prima oară de când venise, Dick mi-a aruncat o privire.

– Ar fi trebuit să ne chemi pe noi, tipule.

M-am mulțumit să mă uit la el, fără să catadicsesc să-i răspund.

– Nu cred că ar fi avut timp, a intervenit Emma.

Greg s-a încruntat la Dick.

– Sigur că n-ar fi avut timp.

Dick a încercat să recupereze terenul pierdut.

– Păcat că a trebuit să fie ucis. Un exemplar atât de remarcabil. Știți, trăiesc pe arii restrânse și, de obicei, evită contactul cu oamenii, atâta timp cât nu sunt încolțiți. Vânează mai ales pe timpul zilei. E foarte ciudat, extrem de ciudat, așa ceva nu s-a întâmplat niciodată. Cum naiba a intrat în casă?

Pe de altă parte, sunt niște animale atât de agile, se strecoară prin cele mai mici găuri din conducte, așa că... cine știe? Sello, mai ții minte șarpele ăla pe care l-am găsit luna trecută în mușuroiul de furnici? O femelă uriașă, de vreo patru metri, doar ce-am zărit-o, și imediat s-a furișat pe undeva și dusă a fost...

– Mergem să luăm micul dejun, a anunțat Emma.

– Tot din partea casei, desigur, a spus Greg. Și, dacă mai aveți nevoie de ceva, vă rog...

– Un șarpe mamba în casă, a zis Dick și a clătinat din cap. Nu s-a mai pomenit așa ceva pe-aici, dar, la urma urmei, asta-i savana, nu? Africa nu-i pentru pămpălăi... Mai devreme sau mai târziu, tot s-ar fi întâmplat. Deși e păcat că s-a terminat așa...

Inspectorul Jack Phatudi era așezat în spatele biroului, un bărbat masiv care rezista tentației de a-și etala mușchii, din moment ce alesese o cămașă albă ca zăpada care nu se mula pe corp. Fruntea lui lată era permanent încruntată, și câteva șanțuri adânci și neprietenoase îi brăzdau țeasta rasă, lucioasă. Avea pielea într-o nuanță maronie-închisă, foarte apropiată de negru, ca lemnul lustruit al unui arbore african exotic. În aerul închis al biroului său, era singurul care nu transpira.

A luat fotografia veche de douăzeci de ani a lui Jacobus le Roux între degetele sale groase și puternice și a spus:

– Nu e el. A împins-o apoi, iritat, pe tăblia mesei guvernamentale.

– Sunteți absolut sigur? a întrebat Emma.

Noi doi eram așezați vizavi de Phatudi. Emma a lăsat poza pe masă.

– Nu aveți dreptul să-mi puneți o asemenea întrebare. Cine poate fi sigur? De unde să știu cum arăta omul acum douăzeci de ani?

– Desigur, domnule inspector. Eu doar...

– Și cu ce m-ar ajuta?

– Poftim?

– Suspectul a ucis patru oameni săptămâna trecută. După care a dispărut. Nimeni nu știe unde se ascunde. Dumneavoastră ați venit aici ca să-mi arătați o fotografie veche de douăzeci de ani. Cu ce-ar putea să-mi fie ea de folos?

Surprinsă de atacul lui, Emma a rămas pentru o clipă fără cuvinte.

– Ei bine, inspectore, chiar nu știu, a răspuns într-un târziu pe un ton plăcut. Poate n-o să vă fie de nici un ajutor. Nu vreau să vă răpesc din timp. Am prea mult respect pentru munca forțelor de poliție. Speram însă că m-ați putea ajuta.

– Cum anume?

– Am văzut poza la televizor doar câteva secunde. Este posibil să revedem materialul și să confruntăm imaginea cu poza mea?

– Nu, nu se poate. Este un caz de crimă.

– Înțeleg.

– Foarte bine.

– Pot să vă mai pun o întrebare sau două?

– Poftiți.

– La televizor s-a spus că omul acela, Jacobus de Villiers, lucra la o clinică pentru animale...

– Indivizii ăia de la televiziune nu se documentează niciodată ca lumea. Nu e o clinică, ci un centru de conservare a naturii.

– Pot să vă întreb care este numele centrului?

Inspectorul nu părea prea dornic să-i ofere informația. Și-a aranjat cravata de un galben strălucitor, rotindu-și umerii masivi pe sub cămașa albă.

– Mogale. Ce aveți de gând să faceți? Să mergeți acolo și să arătați fotografia oamenilor?

– Dacă nu aveți nimic împotrivă.

– N-o să faceți altceva decât să agitați apele.

– Inspectore, vă asigur că...

– Văd că nu înțelegeți. Aveți impresia că nu doresc să vă ajut. Că sunt un om dificil.

– Nu, nici vorbă...

Phatudi a ridicat o mână ca s-o oprească.

– Sunt convins că asta credeți. Numai că nu cunoașteți situația. Prin părțile astea sunt necazuri mari, conflicte între negri și oamenii dumneavoastră.

– Oamenii mei?

– Da, albii.

– Dar eu nu cunosc pe nimeni de-aici.

– N-are importanță. Avem probleme grave. Tot timpul sunt discuții, bătăi. Și e multă tensiune. Negrii spun că albii îl țin ascuns pe Cobie de Villiers. Susțin că albilor nu le pasă decât de animale. Dar oamenii ăia care au fost uciși aveau familie. Și familiile s-au înfuriat foarte tare. Iar animalele ucise sunt sălbatice. Aparțin poporului. Nu sunt animalele de companie ale unor albi.

– Înțeleg...

– Așa că, dacă o să mergeți acolo și-o să începeți să puneți întrebări, o să tulburați și mai tare apele.

– Inspectore, vă dau cuvântul meu, nu intenționez să aprind spiritele. N-am venit aici pentru

a investiga crimele. Și îmi pare foarte rău pentru familiile celor uciși. Și eu mi-am pierdut toată familia. Nu vreau decât să vorbesc cu cei care au lucrat cu acest bărbat. Să le arăt fotografia și, dacă o să-mi spună că nu el este cel suspectat de omor, atunci o să mă întorc acasă și n-o să vă mai deranjez niciodată.

Inspectorul s-a încruntat la ea. A privit-o intens, ca și cum încerca s-o determine să se răzgândească prin puterea voinței. Emma i-a susținut privirea cu o sinceritate dezarmantă.

Phatudi a fost cel care a cedat. A oftat adânc, a tras dosarul spre el, l-a deschis și a scos dinăuntru o fotografie pe care a împins-o nervos spre poza adusă de Emma. Cele două imagini stăteau acum una lângă cealaltă.

Emma s-a aplecat ca să le studieze. Inspectorul o urmărea. Eu transpiram și mă uitam la afișul de pe perete. Îi avertiza pe oameni să nu comită crime.

Au stat așa un minut sau două, micuța Emma și detectivul cel solid, într-o tăcere mormântală.

– E Jacobus, a spus Emma mai mult pentru sine.

Phatudi a oftat.

Emma a luat ambele poze și mi le-a întins.

– Tu ce zici, Lemmer?

Eu?

Fotografia lui Jacobus le Roux era alb-negru și înfățișa un soldat tânăr cu pălărie de safari zâmbind spre obiectiv. Aceiași pometi înalți ca ai Emmei, aceiași canini ușor ieșiți în afară. În privirea lui se citea o anumită intensitate, o nerăbdare de-a scăpa cât mai repede de fotografiat pentru că-l așteptau lucruri mai interesante.

O încredere în sine lejeră, convingerea nestrămutată că aparatul avea să surprindă imaginea lui reală. Am un tată bogat și viața mi se întinde în față ca o rodie coaptă.

Fotografia lui Phatudi cu Cobie de Villiers era color, dar în nuanțe șterse – fusese mărită după o poză făcută pentru vreun act de identitate. În ea, de Villiers părea sătul de viață. Nu zâmbea și avea fața inexpresivă și ochii terni – un bărbat de patruzeci de ani fără nici un viitor. Singura posibilă similitudine rezida în pomeții înalți, însă era totuși vagă – ca s-o vezi, era nevoie de prea multă speranță.

– *Ek kan nie sê nie.*

– *Dis reg*, a răspuns inspectorul Jack Phatudi, tot în afrikaans. *'n Mens kan nie sê.* Nimeni nu-și poate da seama.

Emma l-a privit surprinsă.

– De ce nu ne-ați spus? N-am mai fi vorbit în engleză.

Detectivul a ridicat din umeri.

– Vorbesc și sePedi, Tshivenda și isisZulu. Ați intrat aici vorbind englezește.

Emma a așezat cele două fotografii pe masă și le-a întors spre Phatudi.

– Uitați-vă la ochi, inspectore. Și la forma feței. Luați-o pe aceasta și adăugați-i douăzeci de ani. E Jacobus... E posibil să fie Jacobus.

Polițistul a clătinat din cap.

– Ce fel de cuvânt este ăsta – „posibil"? Doamnă le Roux, aveți idee în ce constă, de fapt, munca mea? Eu trebuie să construiesc un caz solid referitor la acest bărbat. A bătut ușor cu palma peste fotografia nefericitului de Cobie de Villiers. Trebuie

să-l găsesc și să-l prezint în fața instanței după ce m-am asigurat că este vinovat mai presus de orice îndoială. Ați înțeles? Mai presus de orice îndoială. Dacă mă apuc să vorbesc despre „posibilități", judecătorul o să strige la mine. Acum ați priceput?

– Da, sigur. Numai că eu nu intenționez să dau pe nimeni pe mâna justiției.

Phatudi și-a luat fotografia de pe masă și a băgat-o la loc în dosar.

– Vă mai pot ajuta cu ceva?

– Inspectore, ce s-a întâmplat cu oamenii care au fost uciși?

Încruntătura s-a adâncit.

– Nu, doamnă le Roux, asta este *sub judice*[1]. Nu mi-e permis să vă răspund.

În BMW, Emma a început să studieze harta cu maximă concentrare. Am îndreptat jetul rece al aerului condiționat spre fața mea. Dumnezeule, ce bine era! Emma și-a ridicat ochii spre mine.

– Putem să oprim la un atelier de reparații auto? Trebuie să întreb unde este Centrul de Conservare a Naturii Mogale.

Am pornit motorul.

– Da, doamnă le Roux.

Îl imitasem, fără să vreau, pe inspectorul Phatudi, și Emma a izbucnit într-un râs uimitor de cristalin.

– E un tip interesant, a comentat. A așteptat să-și revină din râs, apoi a adăugat: La fel ca tine.

---

[1] Expresie juridică latinească – „în curs de judecare" (n.tr.)

Eram băgat în aceeași oală cu detectivul. Nu eram sigur de corectitudinea clasificării, dar n-aveam de gând să obiectez.

– Uite, o stație de benzină Engen. Hai să oprim să întrebăm...

Am semnalizat și am oprit mașina.

10

Centrul se afla la poalele muntelui Mariepskop. Muntele, cu masivele și cu amenințătoarele lui culmi stâncoase roșii, era o prezență autoritară, stând de strajă câmpiei.

Numele Centrului de Conservare a Naturii Mogale era scris cu litere fanteziste verzi, lângă un logo înfățișând un cap de răpitor și o invitație de a intra. Plus un program:

ORELE DE PLECARE ÎN TURURI
De luni până sâmbătă:
* Primul tur pleacă la ora 9.30
* Al doilea tur pleacă la ora 15.00

– Am ajuns la țanc, a spus Emma dându-se jos ca să deschidă poarta.

Am intrat cu mașina pe alee. Imediat după poartă, a apărut un alt indicator: „Atenție, animale sălbatice. Vă rugăm să rămâneți în vehicul.“ Emma s-a urcat înapoi în mașină. După un kilometru, mi-a arătat un stol de vulturi care se rotea pe deasupra unui hoit.

– Mă întreb dacă îngrijitorii sunt cei care hrănesc animalele.

Centrul ocupa o suprafață mare – cuști, grădini, peluze și o parcare acoperită: „Parcare vizitatori. Vă rugăm să lăsați vehiculul aici.“ Un bărbat tânăr, îmbrăcat în kaki și verde, aparent uniforma standard în savană, aștepta impacientat la ușă. Am coborât din mașină.

– Tocmai eram pe punctul de a porni în tur, a spus pe un ton nu lipsit de amabilitate.

Era cu un cap mai înalt decât mine, cu umeri lați, un tip atletic, plin de el. Genul Emmei.

Ne-a condus spre o clădire cu acoperiș din paie care s-a dovedit a fi o sală de conferințe. Șirurile de bănci din lemn coborau spre o scenă. Publicul era deja așezat, oameni de toate felurile, unii solizi, alții slăbănogi, majoritatea cu aparate de filmat atârnate de gât și cu sticle cu băuturi răcoritoare în mâini. Pe peretele din spatele scenei fusese pictat un peisaj cu o natură sălbatică: prădători și vulturi rotindu-se pe cer, un leopard, hiene și o căprioară păscând iarba înaltă dintre tufișurile țepoase. Tânărul s-a postat în centrul scenei.

– Bună dimineața, doamnelor și domnilor și bine ați venit la Centrul de Conservare a Naturii Mogale. Numele meu este Donnie Branca și voi fi ghidul dumneavoastră.

S-a uitat la audiență și a rostit: „Vulturi“. Pentru o clipă, am avut senzația neplăcută că se referea la noi.

– Nu sunt deloc drăgălași. Și nici simpatici. Noi, oamenii, ne-am obișnuit să-i considerăm niște animale dezgustătoare, care cârâie și se încaieră între ele pentru hoiturile putrezite, pentru

a se înfrupta din cadavrele în descompunere. Mâncători de stârvuri, cu ochi mici ca niște mărgele, gâturi uscățive și ciocuri încovoiate, adesea acoperite de sânge, de măruntaie și de resturi. Revoltător. Nu e deci de mirare că majorității oamenilor nu le plac vulturii. Ei bine, noi, cei de la Mogale, nu numai că îi plăcem, dar îi și iubim. Chiar foarte tare.

Ceva anume din tonul și din maniera de a vorbi a lui Donnie Branca îmi era cumva vag familiar. Cuvintele i se scurgeau din gură cu ușurință, convingere și fervoare.

Ne-a povestit că vulturii constituiau vânatul cel mare în regatul înaripatelor, o legătură indispensabilă între mamifere și păsări în cadrul spectrului larg al naturii. Constituiau o necesitate ecologică, erau sanitarii savanei, capabili să consume stârvurile aflate în putrefacție din cap până la coadă, înainte ca bolile răspândite de cadavre să infesteze lumea și să creeze haos în lanțul trofic. Vulturii erau cei care asigurau echilibrul, ne-a explicat el, acel echilibru perfect și fragil care stătea de sute de mii de ani la baza ciclului vieții în Africa.

– Asta până când noi, oamenii, am început să distrugem acest echilibru.

Branca a lăsat vorbele să pătrundă bine în mintea publicului înainte de a continua. Ne-a spus că marea problemă cu vulturii era aceea că nu puteau fi închiși în rezervațiile naturale, fie ele de stat sau particulare. Multe păsări survolau zone de patru sau cinci ori mai întinse decât Parcul Național Kruger. Și de aici porneau toate necazurile. Vulturii își cloceau ouăle în munți și în văi, în copacii

și pădurile în care străbunii lor își construiseră cuiburile de mii de ani, dar pe care oamenii, acum, le acaparaseră. Exista o percepție greșită cum că vulturii furau animalele mici de la ferme, motiv pentru care erau adesea împușcați de agricultori.

– Și, pe urmă, mai există și credința răspândită printre localnici că vulturii posedă puteri magice. Că au un soi de intuiție supranaturală care-i ajută nu numai să descopere mâncarea pe arii extrem de vaste, ci și să afle ce-are să se întâmple a doua zi. Cu alte cuvinte, să prevadă viitorul. De când statul a organizat Loteria Națională, *sangoma*, așa cum își zic vracii, vând capete de vulturi la prețuri uriașe pariorilor înrăiți, care le consideră talismane norocoase capabile să-i ajute să ghicească numerele câștigătoare.

Lângă mine, Emma îl asculta concentrată.

– Piața organelor de vulturi a cunoscut creșteri fulminante în ultimii ani. Cam cu cât credeți că se vinde actualmente un cap de vultur? Cinci sute de ranzi? O mie? Nu, răspunsul este mai degrabă undeva în jur de zece mii de ranzi. *Sangoma* cumpără vulturii morți de la braconieri, probabil pentru două sau trei sute de ranzi bucata. Și cum capturează braconierii vulturii? Îi otrăvesc. Presară o otravă letală pe carcasa unui animal mort, și în felul acesta ucid câte o sută, poate chiar două sute de vulturi odată. Cum braconierii nu-și pot face meseria decât umblând pe jos, iau cu ei doar zece sau douăzeci de hoituri de vulturi, restul fiind lăsați să putrezească.

Din public a răzbătut un murmur de dezaprobare, dar Donnie Branca era departe de a fi terminat. A început să enumere statistici cu privire

la scăderea numărului de exemplare de diverse specii, dându-le denumirea în engleză, în afrikaans și în latină. Magnificul vultur bărbos/*bearded vulture/lammergeier/Gypaetus barbatus*, care își depunea de mii de ani ouăle în munții din Lesotho, dispăruse din acea țară.

– Complet anihilat. Nici măcar un exemplar rămas. În timp ce, de cealaltă parte a graniței, în Africa de Sud, se păstraseră numai nouă perechi. Nouă, doamnelor și domnilor. Doar atât.

Mi-am dat seama de cine îmi amintea Donnie Branca. În închisoare, cunoscusem un predicator laic, un jefuitor din Cape Flats care-și amenința victimele cu arma, un tip pe nume Job Tieties, un creștin renăscut. Noaptea, cu Biblia în mână, predica pentru el și pentru o mână de adepți. Vocea i se auzea de dincolo de celulă, rostind vorbele cu aceeași fervoare imperioasă, evanghelică.

Vulturul de Cape/*Cape vulture/Kransaasvoël/Gyps coprotheres*, cândva atât de răspândit în Africa, dispăruse cu totul din Swaziland, se afla pe lista speciilor amenințate din Namibia, și la nivel mondial nu mai existau decât două mii de perechi reproducătoare.

– Două mii. Imaginați-vă că pe lume nu ar rămâne decât două mii de oameni. Încercați să vă imaginați așa ceva. Cu un secol în urmă, specia număra, numai pe teritoriul Africii de Sud, circa o sută de mii de exemplare. Această pasăre incredibilă, cu o anvergură a aripilor de doi metri și jumătate, este capabilă să-și petreacă o zi întreagă planând prin aerul dogoritor al savanei africane și acoperind, fără efort, șapte sute cincizeci de kilometri – adică distanța în linie

dreaptă dintre Bloemfotein și Cape Town. Numai două mii de perechi reproducătoare! Ce bătaie de joc, ce tragedie, ce dezastru! Așadar, de ce? De ce-ar trebui să ne facem griji cu privire la dispariția acestor păsări murdare și dezgustătoare?

Pentru că natura era o piesă de inginerie delicată, ne-a explicat el. Un ceasornic creat de Dumnezeu, în care fiecare bucățică de mecanism, fiecare arc minuscul avea o importanță vitală pentru păstrarea în perfecte condiții a ritmului ecologic.

– De pildă, diversele specii de vulturi își au locul, funcția, rolul lor bine definit. Consumă diferite părți din stârvuri – corpurile și ciocurile le sunt adaptate unei sarcini anume. Vulturul cu creastă/*hooded vulture/Monnikaasvoël/Necrosyrtes monachus* este primul care se înfruptă din hoit. Cu ciocul său mai mic și mai ascuțit, poate desface carcasa și poate sfâșia pielea animalului mort. Totul în mare grabă, pentru a apuca să ia câteva bucăți de carne înaintea sosirii vulturilor mai mari, dominanți. Dar face o treabă indispensabilă, fără de care ceilalți nu ar avea cum să despice hoitul și să mănânce carnea.

Vulturii de Cape alcătuiesc un fel de drojdie a societății mâncătorilor de stârvuri. Planează sus, pe cerul savanei africane, în căutarea leilor, a hienelor, a ciorilor, a corbilor și a șacalilor care indică locul unde se află hoituri. Pe urmă, se năpustesc în jos în stoluri uriașe, rotindu-se deasupra pământului în cercuri largi și strângându-se în grupuri gălăgioase în apropierea prăzii, asigurându-se mai întâi că pot porni la atac. Pe urmă, începe marea bătălie, îmbulzeala care decide vulturii cu șanse de a ajunge la carcasă. Această specie are gâtul golaș

și se hrănește cu organele interne. Cu ciocul lor imens și limba puternică, de forma unei mistrii, ei pot apuca bucăți mari de carne – consumă un kilogram în numai trei minute.

– Dar regele stârvurilor este, fără umbră de îndoială, vulturul egiptean cu bărbie/*lappet-faced vulture/Swartaasvoël/Aegyptius tracheliotos*. Are un metru înălțime, a spus Donnie Branca arătând distanța de la podea. Are o anvergură a aripilor incredibilă, de aproape trei metri, aproximativ dublă față de cea a oricărei alte specii de vulturi, de care nu se lasă niciodată păcălit. Acești vulturi pot parcurge până la o mie o sută de kilometri în zbor în căutarea unui leș. Ajung mai târziu, însă din clipa aceea se impun în fața celorlalte specii. Însă, fapt interesant, în ciuda dimensiunii și a aerului lor amenințător, nu intră în competiția pentru hrană cu celelalte specii, și asta pentru că sunt singurii adaptați pentru a consuma pielea și ligamentele. Ce ziceți de treaba asta? Nu-i așa că vă dă de gândit?

În jurul meu, capetele s-au aplecat în semn de încuviințare. Trebuia să recunosc: individul era bun.

Nimic nu se pierde în natură, a continuat să ne explice Donnie Branca. O altă specie, vulturul bărbos, este cel care curăță oasele. De multe ori sosește primul la un stârv, însă așteaptă impacientat, stând deoparte, până când se ajunge la oase. Înghite bucățile mici întregi; este chiar comic să vezi cum osul îi intră uneori de-a curmezișul pe gât. Oasele mari le prinde în gheare și zboară cu ele sus, de unde le aruncă pentru a le sfărâma de pietre și a le putea apoi îngurgita.

– Dacă otrăvim vulturii, dacă se electrocutează în cablurile Escom[1], dacă fermierii îi împușcă sau le acaparează arealele folosite pentru clocit, atunci acel ceasornic creat de Dumnezeu va înceta să mai ticăie. Și nu numai pentru ei, doamnelor și domnilor, ci pentru întreaga natură. În cadavrele în descompunere apar mușteleede carne, din ele se răspândesc boli contagioase care ajung la mamifere, reptile și păsări. Și adesea și la oameni. Lanțurile trofice se rup, echilibrul delicat al naturii este dat peste cap și tot sistemul se prăbușește. Tocmai de-aia, nouă, celor de la Mondale, ne pasă de ceea ce se întâmplă cu vulturii. Din acest motiv îi iubim. De-aia încercăm să ajutăm păsările otrăvite stând lângă ele nopți în șir ca să le detoxifiem, să le bandajăm aripile, să le hrănim cu multă răbdare și, dacă se însănătoșesc, să le dăm iarăși drumul în libertate. În captivitate nu se înmulțesc, însă le putem vindeca, le putem salva pe cele rănite sau bolnave. Iar dumneavoastră puteți să contribuiți educându-i pe fermieri și pe vraci, vorbindu-le, explicându-le că natura nu este o sursă inepuizabilă, ci un instrument delicat, fragil. Toate acestea cer însă putere de muncă, dotări speciale, instruire, mâncare, dăruire și atenție. Lucruri care costă. Noi nu beneficiem de sprijin financiar din partea guvernului. Mogale reprezintă o inițiativă privată, sprijinită de voluntari – are aleg să lucreze aici din greu, șapte zile pe săptămână – și de donațiile făcute de oameni ca dumneavoastră. Oameni cărora le pasă, oameni care-și doresc ca și copiii lor

[1] Compania națională de electricitate din Africa de Sud (n.tr.)

să poată vedea peste zece, douăzeci, cincizeci de ani de-acum încolo vulturul de Cape întinzându-și aripile superbe și planând peste savana africană.

Donnie Branca a păstrat preț de câteva clipe o tăcere încărcată de înțelesuri. Eu, unul, eram pregătit să donez bani.

– Avem și programe de înmulțire a servalilor, a câinilor sălbatici, a leoparzilor și a gheparzilor, a adăugat Branca. Lângă mine, Emma a clătinat din cap.

– Nu, m-a atenționat ea. Am privit-o surprins. Nu știe să-și vândă marfa, mi-a șoptit. Lasă, îți explic eu mai târziu.

Și pe urmă Donnie Branca ne-a invitat să vedem animalele împreună cu el.

11

Emma stătea în cușca mare cu o mănușă uriașă pe mâna dreaptă, ținând o bucată de carne. Vulturul de Cape s-a ridicat de la pământ în zbor cu un zgomot ca de morișcă și a aterizat pe mănușă cu ghearele întinse. Aripile lui imense, deschise pentru a-și păstra echilibrul, o făceau pe Emma să pară pitică, iar greutatea lui era atât de mare, încât a fost nevoită să-și sprijine mâna îmbrăcată în mănușă cu celălat braț.

– Țineți carnea în pumn cât de strâns puteți, a spus Donnie Branca, dar în zadar. Ciocul vulturului a înșfăcat carnea și a extras-o fără efort din mănușă.

Am stat în spatele celorlalți vizitatori la ușa cuștii, urmărind uimirea copilărească așternută pe chipul Emmei.

– *Jislaaik*[1], a spus ea, și vulturul și-a luat zborul de pe mâna ei, mângâindu-i în trecere părul scurt cu penele lungi de pe aripi. Mulțimea a aplaudat.

---

[1] În afrikaans, în original, expresie de surpriză (n.tr.)

Donnie Branca stătea la poartă, imediat în spatele cutiei unde se colectau donațiile, pentru a le mulțumi vizitatorilor și a le ura drum bun. Emma a rămas în urmă, asigurându-se că eram ultimii din șir. Branca i-a zâmbit și i-a întins mâna.

– V-ați descurcat minunat cu hrănirea vulturului, a spus el.

– Domnule Branca.

Emma i-a strâns mâna.

– Vă rog, spuneți-mi Donnie.

O plăcea.

– Numele meu este Emma le Roux. Aș vrea să stau de vorbă cu cineva despre Jacobus de Villiers.

Lui Branca i-a trebuit o secundă pentru a percepe schimbarea subiectului. Dinții lui albi perfecți au dispărut în spatele buzelor.

– Cobie?

– Da, a răspuns Emma.

Branca a privit-o de parcă atunci o vedea pentru întâia oară, cu un interes mult diminuat.

– Lucrați la vreun ziar?

– Nu, sunt consultant în Cape Town. Jacobus este fratele meu.

A deschis fermoarul genții.

– Fratele dumneavoastră?

Emma a scos fotografia. I-a întins-o lui Branca. El a luat-o, studiind-o intens.

– Dar Cobie... Credeam că... I-a dat poza înapoi. Cred că ar fi mai bine dacă ați discuta cu Frank.

– Frank?

– Frank Wolhuter. Directorul centrului.

Biroul lui Frank Wolhuter nu avea aer condiționat. Mirosea puternic a animale, a transpirație

și a tutun de pipă. S-a ridicat și i-a întins mâna Emmei, măsurând-o cu ochii săi albaștri din cap până-n picioare. Era dur ca biltongul[1], cu o țăcălie *à la* Jan Smuts[2] și păr grizonant, des și lung, cam neîngrijit. S-a prezentat având pe față zâmbetul fericit al cuiva care se așteaptă la vești bune.

– Emma le Roux. Iar acesta este domnul Lemmer.

– Luați loc, vă rog. Cu ce vă pot ajuta, oameni buni? Era probabil trecut binișor de cincizeci de ani, chipul îi era marcat de ridurile specifice unui om care-și trăia viața în soare și vânt.

Ne-am așezat.

– Cobie de Villiers ar putea fi fratele meu, a spus Emma.

Zâmbetul a înghețat pe fața lui Wolhuter, apoi s-a destrămat treptat. S-a holbat îndelung la Emma și, în cele din urmă, a întrebat:

– Cum adică s-ar putea?

– Ultima oară l-am văzut acum douăzeci de ani. Eram convinsă că a murit.

– Domnișoară de Villiers...

– Le Roux.

– Pardon. Doamnă le Roux...

– Domnișoară.

---

[1] Un fel de pastramă de vită, vânat, struț, pui etc., preparată din fâșii de carne tăiate pe lungimea mușchiului, sărată și asezonată cu diverse condimente. Rețeta cărnii de vită afumate a fost adusă în Africa de Sud de primii coloniști olandezi și adaptată apoi condițiilor locale, având în vedere necesitatea păstrării cărnii până la formarea cirezilor noi. (n.tr.)

[2] Jan Christiaan Smuts (1870–1950), important om de stat sud-african și britanic, lider militar și filosof. A deținut diverse portofolii guvernamentale și a fost prim-ministru între 1919–1924 și 1939–1948. (n.tr.)

– Le Roux este numele de fată?

– Tot așa îl chema și pe Jacobus. Este o poveste lungă, domnule Wolhuter...

Frank Wolhuter s-a cufundat încet în fotoliul lui uzat din piele maronie.

– Jacobus le Roux. A rostit numele de parcă voia să audă cum sună. Îmi cer scuze, dar vă dați seama că, date fiind circumstanțele, am toate motivele să fiu puțin sceptic.

Emma a dat aprobator din cap și a deschis geanta. Știam ce urmează. A scos fotografia. A pus-o pe birou și a împins-o spre Wolhuter. Bărbatul a dus o mână la buzunarul cămășii, apucând o pereche de ochelari de citit pe care și i-a pus pe vârful nasului. A luat fotografia și a cercetat-o îndelung. De afară s-a auzit răgetul unui leu bolnav ținut în cușcă. Păsările i-au răspuns cârâind. Înăuntru, căldura nu era insuportabilă, poate pentru că perdelele erau pe jumătate închise. Emma l-a urmărit răbdătoare pe Wolhuter.

Într-un târziu, a pus fotografia deoparte, și-a scos ochelarii, i-a așezat pe masă, a deschis un sertar și a luat dinăuntru o pipă cu coada lungă și dreaptă. Apoi o cutie de chibrituri. A mușcat din coada pipei, a scăpărat un băț de chibrit și l-a apropiat de tutun. Cu ușurința dată de practică, a aprins tutunul și și-a dat capul pe spate, suflând fumul spre tavan.

– *Ag*[1], nu, a spus uitându-se spre Emma. Acela nu este Cobie.

– Domnule Wolhuter...

---

[1] În afrikaans, în original, exclamație, aproximativ „Oh!" (n.tr.)

– Spuneți-mi Frank...

– L-ați cunoscut pe Jacobus când avea douăzeci de ani?

M-a mirat tonul Emmei, atât de rezonabil și de plăcut.

– Nu, a răspuns el, trăgând în continuare din pipă.

– Atunci puteți afirma cu certitudine că persoana din fotografie nu este el?

Wolhuter s-a mărginit să-i arunce o privire peste pipă.

– Asta e tot ce mă interesează. Certitudinea absolută.

I-a zâmbit. Un zâmbet drăguț. Eram sigur că bărbatul nu avea cum să-i reziste.

Frank Wolhuter a scos un rotocol mare de fum.

– Cred că e cazul să-mi spuneți povestea aceea lungă, domnișoară le Roux, a zis mijindu-și ochii și uitându-se neîncrezător spre ea.

Emma nu i-a relatat despre oamenii care o atacaseră. O mișcare inteligentă, având în vedere că nici eu nu considerasem povestea prea convingătoare. S-a mulțumit să enumere evenimentele în ordine cronologică. Poate că învățase ceva din experiențele recente. A început cu 1986, anul dispariției fratelui ei. După care a povestit cum, douăzeci de ani mai târziu, a văzut un chip cunoscut la televizor și a primit un telefon misterios. Vorbea în același stil ezitant, lăsând frazele neterminate, de parcă nici ea nu credea în totalitate în adevărul celor relatate. Poate că se temea să creadă. Când și-a

încheiat povestirea, Wolhuter a împins fotografia spre Branca.

– M-am uitat deja la ea, a spus tânărul.

– Și ce părere ai?

– Există o anumită asemănare.

Wolhuter a luat din nou fotografia în mâini. A privit-o iarăși cu atenție. I-a înapoiat-o Emmei. A pus pipa înapoi în sertarul lăsat deschis.

– Domnișoară le Roux...

– Emma...

– Emma, ai cumva un act de identitate la tine?

Ea s-a încruntat un pic.

– Da.

– Pot să-l văd?

Emma mi-a aruncat o privire, apoi și-a băgat mâna în geantă. A scos buletinul și i l-a dat lui Wolhuter. El s-a uitat la poză.

– Ai cumva și o carte de vizită?

A ezitat din nou, dar a scotocit prin poșetă, scoțând portofelul și, din el, o carte de vizită. Wolhuter a luat-o cu degetele lui subțiri și a studiat-o. Pe urmă, s-a uitat spre mine.

– Am înțeles că numele dumneavoastră este Lemmer.

– Da.

Nu-mi plăcea tonul lui.

– Și ce anume vă aduce aici?

Emma a tras aer în piept, gata să răspundă în locul meu, dar i-am luat-o înainte:

– Acord sprijin moral.

– Ce profesie aveți?

Maniera lui de a pune întrebări a fost cea care m-a făcut să comit o eroare. Am încercat să fac pe istețul.

– Sunt constructor.

– Constructor?

– Exact. Construiesc în special case.

– Aveți vreo carte de vizită la dumneavoastră?

– Nu.

– Și ce anume intenționați să construiți aici?

– Prietenii.

– Sunteți dezvoltator, Lemmer?

– Ce să fiu?

– Frank..., a intervenit Emma.

Wolhuter a încercat, amabil, s-o întrerupă:

– Așteaptă o clipă, Emmatjie..., a spus folosind diminutivul afrikaans.

Proastă alegere.

– Nu mă cheamă Emmatjie.

Pentru prima oară de când o cunoșteam, vocea ei era ca de gheață. M-am uitat spre ea. Wolhuter și Branca s-au uitat și ei. Stătea dreaptă în scaun, cu obrajii ușor îmbujorați. Numele meu este Emma. Sau domnișoara le Roux, dacă Emma nu vă convine. Astea sunt singurele două variante pe care le accept. E clar?

Nu m-am putut abține să nu mă întreb de ce credea că avea nevoie de un bodyguard.

Nimeni nu s-a oferit să răspundă. Tot Emma a spart tăcerea.

– Lemmer m-a însoțit pentru că l-am rugat. Iar eu sunt aici pentru a afla dacă Jacobus de Villiers este fratele meu. Atâta tot. Și vom afla, cu sau fără ajutorul vostru.

12

Wolhuter a ridicat o mână osoasă și și-a frecat încet țăcălia. După care un zâmbet încordat i s-a lățit pe față.

– Emma, a rostit el plin de respect.

– Exact.

– Ai adoptat atitudinea cea mai potrivită. Nici nu știi în ce cuib de viespi ești pe cale să intri.

– Da, așa mi-a spus și inspectorul Jack Phatudi.

Wolhuter i-a aruncat lui Branca o privire plină de înțelesuri. Apoi a întrebat-o pe Emma:

– Când ai vorbit cu el?

– Azi-dimineață.

– Ce știi despre el?

– Nimic.

Frank Wolhuter s-a aplecat în față, rezemându-și coatele de birou.

– Îmi placi, Emma. Văd din cartea de vizită că locuiești în Cape Town. E o cu totul altă lume față de cea de aici. N-o să-ți placă ce-am să-ți spun, dar află că oamenii din Cape nici nu trăiesc, de fapt, în Africa. Știu ce spun. Eu merg în fiecare

an în Cape, și e ca și cum aș face o călătorie în Europa.

– Ce-are asta de-a face cu Jacobus?

– O să ajung și acolo. Mai întâi, lasă-mă să-ți descriu un pic Limpopo[1] și savana, ca să-ți faci o imagine de ansamblu. Aici o să vezi vechea Africă de Sud. Ba nu, greșesc. Mentalitatea tuturor, negri sau albi, e specifică vechiului regim, dar problemele aparțin noii Africi de Sud. O combinație nefericită. Rasismul și progresul, ura și cooperarea, suspiciunea și reconcilierea... toate astea nu merg bine împreună. Și dacă mai adăugăm banii, sărăcia și lăcomia... Și-a luat din nou pipa în mână, dar fără s-o aprindă. Nici n-ai idee ce se întâmplă pe aici. Hai să-ți povestesc despre inspectorul Jack Phatudi! Provine din tribul Sibashwa, unde deține o poziție înaltă, este nepotul de frate al căpeteniei. Coincidența face ca tribul lui să se afle în centrul unei dispute referitoare la proprietatea asupra unui teren de mari dimensiuni. Zona pe care o revendică face parte din Parcul Național Kruger. Cei din tribul Sibashwa nu-l au deloc la inimă pe Cobie de Villiers. Fiindcă el este ceea ce mulți ar numi un activist. Nu ecologistul obișnuit, nu un simplu pasionat de natură. Nu participă la marșuri de protest și nu ține discursuri de pe podium. Lucrează sub acoperire, umblă tăcut, se furișează de colo-colo, și nimeni nu știe pe unde bântuie. Dar e neabătut, foarte hotărât, nu renunță niciodată și își urmărește mereu scopul. Trage

[1] Cea mai nordică provincie din Africa de Sud, cu cel mai mare procent de populație neagră din țară (cca 97%), o regiune agrară și minieră relativ săracă, mai ales în zonele rurale (n.tr.)

cu ochiul și cu urechea, face fotografii, ia notițe și află totul înaintea celorlalți. A obținut dovezi cum că tribul Sibashwa a semnat deja o înțelegere cu un dezvoltator. O afacere de sute de milioane. Cobie s-a dus la cei din administrația Parcului Kruger și la avocații lor și le-a oferit informația, convins că, dacă tribul pune mâna pe acest teren, asta va însemna pentru rezervație începutul sfârșitului. N-ai cum să construiești niște clădiri fără ca ele să aibă impact asupra mediului. N-ai cum să... S-a oprit brusc. În fine, nu vreau să-ți țin o prelegere. Ideea este că cei din tribul Sibashwa nu-l plac pe Cobie. Chiar și înaintea afacerii cu terenul le făcuse destule necazuri. Indivizii pun capcane pentru leoparzi și curse din sârmă ca să prindă căprioare și își lasă câinii liberi să alerge pe unde vor și să facă prăpăd. Cobie raportează toate astea autorităților, și ei știu. Îl cunosc foarte bine. Din cauza asta au otrăvit vulturii, pentru că erau siguri că cineva avea să-i telefoneze ca să-l anunțe. Au recurs la un șiretlic, ca să pară că el i-a împușcat pe oamenii aceia, pe vraciul *sangoma* și pe prizonieri. Dar n-a fost el. Sunt sigur. Cobie nu ar ucide niciodată.

– Da, știu, a spus Emma emoționată. Dar unde se ascunde?

O întrebare legitimă.

– Acel vraci *sangoma* care a fost ucis făcea și el parte din tribul Sibashwa. Voiau să-l înlăture fiindcă se opunea afacerii cu dezvoltatorul. Nu era un om prost. Și-a dat seama că totul avea să se schimbe din clipa când banii urmau să înceapă să curgă. Și că ăsta avea să fie sfârșitul modului lor de viață, al culturii și al tradițiilor lor. Deci cum au rezolvat problema? S-au gândit să scape

și de *sangoma*, și de Cobie, doi dintr-o lovitură. Cum altfel îți explici că toți martorii sunt din tribul Sibashwa?

– Bate la ochi, a intervenit Branca.

– Exact, a spus Wolhuter. Cât de obiectiv poate fi inspectorul Jack Phatudi în anchetarea cazului? Asta dacă plecăm de la prezumția că nu e și el amestecat în afacere. De ce s-a intrat în camera lui Cobie acum două nopți? De ce Jack Phatudi nu a venit el primul aici cu un mandat de percheziție? Îți spun eu de ce: fiindcă ei caută copia contractului cu dezvoltatorul. Vor să pună mâna pe fotografiile, pe agenda și pe notițele lui Cobie, pe toate dovezile pe care le-a strâns. Nu ca să le ducă în fața instanței. Ci ca să le distrugă. La fel cum vor să-l facă dispărut și pe Cobie. Vor să-l scoată din joc sub o acuzație ridicolă și, dacă reușesc, atunci următorii pe lista lor suntem eu și Donnie, pentru că noi ne-am opus de la bun început înstrăinării terenului și știm despre contract. O să se aleagă praful și pulberea de pământul ăsta...

A înșfăcat furios cutia de chibrituri și a ridicat glasul.

– Frank..., a dat Branca să-l potolească, de parcă știa la ce să se aștepte.

– Nu, Donnie, n-o să mai tac. A aprins chibritul și a tras nervos din pipă, uitându-se prin fum către Emma. Știți câte cereri de revendicare au fost depuse pentru diverse bucăți din Parcul Național Kruger? Aproape patruzeci. Patruzeci de nenorocite de acțiuni formulate împotriva rezervației naturale. Și pentru ce? Ca s-o distrugă și pe asta? Mergeți să vedeți ce-au făcut negrii cu fermele căpătate aici, în savană. După ce-au pus mâna pe terenuri.

Nu sunt rasist, dar faptele vorbesc de la sine. Mergeți să vedeți cum arată acum fermele. Era un pământ de cea mai bună calitate, și fermierii albi care-și vedeau de treburile lor și obțineau recolte bogate au fost alungați. Acum, terenurile sunt în paragină și lumea moare de foame. Totul a fost distrus – pompele, conductele de irigație, tractoarele, camionetele și banii cu care i-a finanțat guvernul, totul s-a dus pe apa sâmbetei. S-a risipit. Și ei ce fac? Spun „mai dați-ne bani", dar nici unul nu se apucă să muncească, și jumătate dintre ei s-au întors în locurile de unde au venit când le-au dat pământurile.

Pipa se stinsese. A aprins un alt chibrit, dar, în focul argumentației, a uitat de pipă.

– Aceștia sunt oamenii care pretind câte o bucată din Parcul Kruger, pentru că stră-stră-străbunicul lor avea pe la o mie șapte sute și ceva trei vaci care pășteau pe acolo. Dați-le pământul, și o să vedeți ce se întâmplă. Ciopârțiți parcul în patruzeci de loturi tribale, și cu asta totul se termină, vă spun eu, putem la fel de bine să ne facem bagajele și să ne mutăm în Australia, fiindcă aici nu mai e de trăit... S-a rezemat de spătarul scaunului. Dar nu e vorba numai despre negri. Lăcomia n-are culoare. A împuns aerul cu pipa, arătând spre mine. De-asta mă enervez când vine câte cineva și se prezintă drept constructor. O mulțime de astfel de indivizi dau acum târcoale. Numai bărbați albi. Tot felul de escroci de oraș cu costum și cravată, cu simbolul dolarului în ochi și cu termenul „dezvoltator" pe cărțile de vizită. Nu le pasă nici cât negru sub unghie de protejarea mediului. Și nici nu vin aici pentru a îmbunătăți condițiile

de viață ale celor săraci. Vin ca să seducă oamenii. Să-i ademenească. Le flutură pe la nas vasele pline cu aur pe care o să le capete când vor primi pământurile. Și oamenii sunt atât de săraci, că se agață de aceste visuri, sunt creduli și se lasă orbiți.

– Terenurile de golf, a intervenit Branca pe un ton plin de dispreț.

– Da, exact, a spus Frank Wolhuter cu vocea lui profundă, pasională. Mergeți la Garden Route ca să vedeți ce s-a ales de terenul de golf. Totul făcut sub umbrela protejării mediului. Arătați-mi un singur lucru pe care îl conservă ei acolo. Dimpotrivă, au distrus cât au putut. Au risipit ce aveau. Folosesc mai multă apă la hectar decât orice alt proiect de dezvoltare din lume și, din câte am auzit, au de gând să amenajeze terenuri de golf și în Little Karoo[1], fiindcă pe coastă nu mai sunt parcele disponibile. Cu ce apă vor să le întrețină, vă întreb? Singura apă din zonă este la mare adâncime și este o sursă limitată, dar asta n-o să-i împiedice, atâta timp cât la mijloc sunt bani frumoși. Și aici ce vor să facă? Tot teren de golf? Imaginați-vă așa ceva în Parcul Kruger! Vă dați seama că vor distruge flora, fauna și resursele de apă, cu atât mai mult cu cât aici e o secetă cumplită la fiecare doi ani?

– Cu ce vor rămâne copiii noștri? s-a întrebat Branca.

– Cu nimic, a răspuns Wolhuter. Cu optsprezece găuri și câteva căprioare dincolo de ultima gaură în teren.

---

[1] Partea de sud a regiunii semideșertice Karoo, din interiorul Africii de Sud (n.tr.)

Au rămas amândoi tăcuți, în vreme ce sunetele scoase de animalele din cuști răzbăteau prin draperii ca niște murmure aprobatoare.

Emma le Roux a fixat mult timp cu privirea peretele din fața sa înainte de a-și lua buletinul și a-l băga în geantă. A lăsat cartea de vizită pe birou.

– Unde e Jacobus? a întrebat.

Lui Wolhuter îi trecuse furia.

– Nu-ți pot spune, a răspuns calm.

– Poți să-i transmiți un mesaj?

– Nu, n-ai înțeles. Vreau să spun că nu știu unde este. Nimeni nu știe unde s-a ascuns.

– Poate s-a întors în Swaziland, a zis Branca.

– Poftim?

– De acolo ne-a spus că e. Și tu tot în Swaziland te-ai născut?

– Nu.

Wolhuter și-a aruncat brațele în aer, într-un gest care voia să însemne: „Vezi, ți-am spus eu!“

– De când îl cunoști pe Jacobus?

– Să vedem... De cinci... Ba nu, de șase ani.

– Și ești sigur că e din Swaziland?

– Așa mi-a spus.

– Are rude acolo?

Wolhuter s-a lăsat pe spate.

– Nu știu. Am avut impresia că e orfan. Donnie? Ție ți-a povestit ceva despre familia lui?

– Nu prea. Doar îl cunoști și tu pe Cobie. Nu e genul care vorbește prea mult.

– De unde anume din Swaziland a zis că e?

Wolhuter a clătinat din cap.

– Emma, trebuie să înțelegi că noi nu le cerem CV-ul oamenilor care vin să muncească aici. Marea

lor majoritate lucrează doar temporar. Întotdeauna se oferă prea mulți voluntari. În special tineri și turiști, după ce fac turul. Vin la noi cu ochii strălucind. E un fenomen aparte; bănuiesc că și cu Biserica se întâmplă la fel. Eu le spun de la bun început că le oferim casă și masă, dar nu-i putem plăti. Că vor sluji o cauză nobilă, și vom vedea în timp cum decurg lucrurile. Avem nevoie de mână de lucru, dar majoritatea nu rezistă mult timp. Două luni de curățat mizeria în cuștile pentru păsări și de cărat stârvuri în locul unde sunt hrăniți vulturii și gata, strălucirea le dispare din ochi, încep să vină cu tot felul de scuze, după care, pleacă. Nu și Cobie. La trei sau patru zile după ce-a venit, mi-am dat seama că avea să rămână.

– I-ai cerut referințe?

– Pentru ce? Pentru o slujbă neplătită?

– A muncit aici șase ani fără salariu?

Wolhuter a izbucnit în râs.

– Sigur că nu. Dar a trebuit mai întâi să-l cunosc, abia pe urmă l-am trecut pe statul de plată. Caracterul omului spune mult mai mult decât orice CV.

– Dar înainte de asta unde a lucrat?

– La granița cu Swaziland. În Heuningrand.

– Heuningklip, l-a corectat Branca. Pentru un bărbat pe nume Stefan, sau Stef Moller. Un milionar care face o treabă formidabilă.

– Ce fel de treabă?

Wolhuter s-a uitat la Branca.

– Spune-i tu, Donnie. Se pare că știi mai multe decât mine.

Branca a ridicat din umeri.

– Am citit într-un articol din *Africa Geographic*... cum că Moller a cumpărat trei sau patru ferme lângă Rezervația Naturală Songimvelo. Terenuri abuziv exploatate, stoarse de resurse după păşunat şi însămânțări excesive, erodate, pline de deşeuri. Moller a băgat o groază de bani ca să le reabiliteze. „Vindecarea pământului", parcă aşa i-a spus. Le-a transformat în rezervație privată.

– Şi Jacobus l-a ajutat în treaba asta?

– Aşa mi-a zis, a răspuns Branca ridicând din umeri. Cobie nu e genul care să stea la palavre. A menționat, în trecere, că a lucrat acolo.

– Ce altceva v-a mai povestit?

S-a lăsat o tăcere apăsătoare, spartă într-un târziu de Wolhuter:

– Emma, nu ştiu cum merg lucrurile în Cape Town, dar aici noi respectăm dreptul omului la intimitate. Eu şi Donnie suntem altfel decât Cobie. Nouă ne place să vorbim. Câteodată mă satur singur de poveştile mele. Toată viața mea am lucrat ca îngrijitor de animale pentru Consiliul Parcurilor Naturale din Natal şi, dacă în seara asta vii şi te aşezi cu mine lângă şemineu, sunt în stare să-ți torn la poveşti până se crapă de ziuă. Donnie e din Mozambic, fostă colonie portugheză, şi are şi el poveşti interesante despre familia şi despre copilăria lui. Cobie nu e ca noi. Stătea cu mine şi, dacă povesteam ceva despre animale, îmi sorbea fiecare cuvânt. Şi pe urmă îmi punea o întrebare după alta, până ajungeam să mă plictisesc. De parcă voia să scoată cât mai multe de la mine, să afle şi să învețe tot ce ştiam. Dacă însă discutam despre orice altceva, pur şi simplu se ridica şi pleca. Nu-l interesa. A durat ceva până m-am obişnuit

cu felul lui de-a fi. Cei mai mulți oameni povestesc despre ei înșiși. E un fel de a spune lumii cine suntem sau cine am vrea să fim. Nu și Cobie. Lui nu-i pasă de ceea ce cred alții despre el, sau dacă le e indiferent. El trăiește într-o lume aparte... numai a lui... o lume unidimensională în care oamenii nu au ce căuta.

– Da, lui Cobie nu-i place să aibă de-a face cu oamenii, a adăugat Branca.

Emma aștepta explicații.

– El spune că umanitatea este cea mai mare pacoste de pe pământ. Că ne-am înmulțit prea mult, deși nu asta este problema cea mai gravă. Ci faptul că, dacă e pus să aleagă între bogăție și conservarea mediului, omul alege întotdeauna bogăția. Că e în firea noastră să exploatăm, să stoarcem orice resursă și că nu ne vom vindeca niciodată.

– Din cauza asta știm atât de puține lucruri despre Cobie, a intervenit Wolhuter. Pot doar să vă spun că s-a născut undeva în Swaziland. Cred că tatăl lui era agricultor, fiindcă din când în când pomenea despre o fermă. Știu că a terminat liceul, dar nu s-a dus la facultate. Și că a lucrat pentru Stefan Moller înainte de a veni aici. Asta e tot.

– Și că a avut o prietenă, a spus Branca.

Emma a sărit în picioare.

– O prietenă? Când?

– Când lucra pentru Moller. A pomenit la un moment dat...

– Cum dau de Stef Moller?

13

Țeava unei puști schimbă totul.

În mașină s-a lăsat tăcerea în timp ce ne îndepărtam de rezervație. Mă gândeam la modul în care Emma le Roux le vorbise lui Wolhuter și lui Branca înainte de plecare. Le explicase greșeala pe care o comiseseră în poziționarea brandului, vorbindu-le calm, ca un adevărat expert – fără fraze neterminate, fără ruperi de ritm. Cu vocea aceea muzicală încântătoare a ei și cu lumina siguranței de sine strălucind în ochi, le spusese că discursul lui Donnie Branca era remarcabil, dar suferea de o carență majoră. Dacă o rezolvau, donațiile aveau să crească substanțial.

Cu asta le captase imediat atenția.

Le explicase ce înseamnă brandingul și poziționarea mărcii pe piață. Cum fiecare produs reprezintă o idee în mintea clientului, un concept unic. De pildă, firmele constructoare de autovehicule: una dintre ele se confundă cu ideea de „siguranță" – este Volvo; o alta înseamnă „plăcerea de a conduce": BMW; și a treia, „fiabilitatea" – Toyota. Nici un brand nu poate ocupa mai mult de o poziție. Pentru

că nu ar încăpea în mintea omenească. Ori de câte ori s-a încercat așa ceva, rezultatul a fost un eșec.

Și la Mogale, le spusese ea cu entuziasmul cunoscătorului, se aplică același principiu. Protejarea vulturilor era un concept perfect. Original, unic, puternic, proaspăt, în mod cert diferit de orice altceva – avea toate atributele unei bune poziționări pe piață. Prelegerea lui Branca fusese bine gândită – educativă, distractivă, emoțională și capabilă să atingă coarda sensibilă. Până când menționase celelalte animale: gheparzii, pisicile sălbatice, leoparzii și câinii sălbatici. Din clipa aceea, Mogale se transformase într-un centru de protejare a animalelor la fel ca oricare altul, încercând să vândă de toate pentru toți.

– Aveți următoarea alternativă. Fie redefiniți programul dedicat mamiferelor dându-i un alt nume, fie îl scoateți cu totul din discurs. Le înmuiați inimile vizitatorilor povestindu-le despre vulturi. Stau și vă ascultă și se gândesc: „Cât pot să donez acestei cauze atât de nobile?“ După care, fără nici un motiv, le multiplicați opțiunile, și ei nu mai știu pe ce li se vor cheltui banii. Dacă ar fi după mine, eu aș muta celelalte animale de aici, aș lăsa numai vulturii și aș înființa un alt centru, sub un alt nume, unde prelegerea și turul să se concentreze exclusiv asupra mamiferelor.

Pe drumul spre ieșire, m-am gândit că sfaturile acelea profesionale confirmau încă o dată faptul că Emma mă mințea – deși probabil că termenul nu era întru totul potrivit – cu privire la atacul asupra ei și la Jacobus.

De douăzeci de ani mă ocupam cu detectarea comportamentului care anunță o posibilă

amenințare. Cel mai bun indiciu era ruperea de ritm. Cineva care nu se integra în fluxul celorlalți oameni, cineva a cărui respirație, mișcare sau musculatură facială dansa pe o melodie diferită. Mai era și ritmul vorbirii – fiecare dintre noi avem propria cadență și, atunci când intervin schimbări dramatice și bruște, asta denotă tensiune și stres, mugurii minciunii.

Din ce cauză și în legătură cu ce anume mințea, astea erau chestiuni asupra cărora nu puteam decât să fac speculații. Oamenii mint din motivele cele mai inexplicabile și mai complexe sau, dimpotrivă, din cele mai simple cu putință. Uneori o fac doar pentru că pot. Nu și Emma. Ea avea nevoie de o motivație.

Următorul lucru care îmi ținea mintea ocupată era o nouă Lege a lui Lemmer despre Fanaticii Animalelor, pe care însă nu am reușit să o formulez. La ieșirea pe poarta Centrului Mogale, un Opel Astra argintiu stătea parcat vizavi, flagrant vizibil, așteptându-ne.

Înăuntru erau doi bărbați, șoferul negru și un alb așezat pe scaunul pasagerului. Țeava puștii a fost cea care a făcut adrenalina să-mi pompeze în vene. Arma era proptită vertical, în fața pasagerului, și țeava îi ascundea fața. După formă și după gura țevii, era un R4.

Cufundată în studierea hărții, Emma nu a observat mașina.

O armă de foc reprezintă cea mai gravă problemă cu care se poate confrunta un bodyguard neînarmat. Dar nu numai asta mă îngrijora în acel moment. Ci posibilitatea de a mă fi înșelat cu privire la Emma, posibilitatea ca amenințarea

să fie reală, iar ea să nu mă fi mințit. Toate astea mai aveau însă de așteptat.

M-am înscris în traficul de pe șoseaua principală. Am văzut în oglinda retrovizoare că Opelul Astra mă urmărea. Fără să se ascundă. La două sute de metri în spate. Semn rău.

Am accelerat treptat. Nu voiam ca Emma să-și dea încă seama.

Drumul spre Klaserie se întindea larg și drept în față. La 130 de kilometri pe oră, Opelul a părut că ezită un pic, după care a recuperat distanța. La peste 150, era tot în spate.

– Va trebui s-o luăm prin Nelspruit către Barberton și pe urmă să intrăm pe R38, m-a anunțat Emma gânditoare. Ăsta pare drumul cel mai scurt. Și-a ridicat ochii spre mine. De ce mergi așa repede?

Mi-am ridicat piciorul de pe accelerație. Aflasem deja ce mă interesa.

Emma mi-a aruncat o privire.

– Te simți bine, Lemmer?

– Voiam să văd ce poate BMW-ul.

A dat din cap înțelegătoare și a început să strângă harta.

– Ce impresie ți-au făcut Wolhuter și Branca?

Chiar dacă n-am fi fost urmăriți de niște indivizi înarmați, tot nu m-aș fi oprit asupra acestui subiect. Nu-mi plăceau Wolhuter și compania. Conform unei alte Legi a lui Lemmer, cel care pretinde „Nu sunt rasist“, de fapt, este. Eram convins că Wolhuter și Branca nu ne spuseseră tot ce știau, dar nu aveam nici un chef să-i dezvălui asta Emmei. După umila mea părere, Centrul de Conservare a Naturii Mogale era o reinventare de tip ecologist

a punții *Titanicului*, la fel ca majoritatea inițiativelor verzilor. Dar nimic din toate astea nu era acum de neamânat.

Trebuia să mă ocup de Opelul Astra, și pentru asta eram nevoit să o pun la curent pe Emma.

– Emma, trebuie să fac ceva pentru care o să am nevoie de ajutorul tău, am spus încercând să vorbesc pe un ton cât mai liniștitor.

– Da?

– Te rog, fă exact ce-ți cer, fără ezitare și fără să pui întrebări. Ai înțeles?

Nu era proastă.

– Ce se întâmplă? a întrebat îngrijorată, după care s-a uitat în spate. A văzut Opelul. Ne urmăresc?

– Trebuie să rămâi calmă. E important să știi cum să respiri. Respiră încet și adânc.

– Lemmer, te-am întrebat ce se întâmplă.

– Ascultă-mă și rămâi calmă, am spus pe un ton plat, domol.

– Sunt calmă.

N-avea nici un rost să o contrazic.

– Știu că ești, dar trebuie să te liniștești și mai mult. Să fii la fel de calmă ca un... castravete. O comparație nu foarte originală. Sau ca o roșie, ca o frunză de salată, ceva, orice, am continuat, obținând de data aceasta efectul scontat.

A izbucnit într-un râs scurt și nervos.

– Cred că e cea mai lungă frază pe care mi-ai spus-o vreodată. Anxietatea îi mai trecuse. A răsuflat adânc. Sunt OK, a zis. Acum poți să-mi spui ce se petrece?

– Opelul Astra ne urmărește de când am ieșit pe poarta de la Mogale. Nu te uita în spate. O să mă ocup eu de asta. N-am cum să scap de ei pe șosea.

E o mașină puternică, și se va ține după noi. În plus, nu cunosc prea bine drumurile de aici.

– Hai să mergem la poliție.

Cât de simplu! Oare de ce nu-mi trecuse și mie prin cap?

– E o idee. Numai că secția cea mai apropiată e la șaizeci de kilometri distanță. Și ce-am putea să le spunem? Ce plângere să depunem? Problema e că pasagerul are o armă. Un R4. Pe care a așezat-o în așa fel încât să o văd. Fapt care m-a pus pe gânduri – nu știu de ce a făcut-o, dar nu-mi place nici unul dintre posibilele motive. Cel mai bine ar fi dacă aș putea să-i smulg pușca. După care să ascultăm ce au de zis. Și pentru asta am nevoie să faci ceea ce îți cer. OK?

A reacționat cu totul altfel decât mă așteptam.

– Cum se face că ți-ai dat drumul la gură, Lemmer?

– Poftim?

– De două zile te prefaci că ești tăcut și prost, că n-ai nimic de spus și că nu ești în stare să întreții o conversație, și acum te-a apucat logoreea.

Tăcut și prost. Am înghițit-o și pe-asta.

– Noaptea trecută, când plângeam, stăteai și te uitai la mine imperturbabil ca un zid de piatră.

– Poate că acum nu e momentul cel mai potrivit ca să...

– Constructor? Lui Wolhuter ai putut să-i spui, dar mie nu?

Cu ce reproș amar a rostit asta!

– Nu putem să amânăm discuția asta pentru mai târziu?

– Sigur.

– Mersi.

A tăcut, mulțumindu-se să se uite la drum.

– În față e o stație de benzină. Am trecut pe lângă ea azi-dimineață. Dacă țin bine minte, au și o cafenea. O să opresc la benzinărie, iar tu o să te dai jos din mașină și o să intri în cafenea. Să nu mergi nici prea repede, nici prea încet. Dar în pas vioi, ca și cum ai fi pe fugă. Ne-am înțeles?

– OK.

– Important este să nu ne uităm spre Opel. Să nu-i aruncăm nici măcar o privire.

Nu a răspuns.

– Emma?

– Bine, n-o să mă uit.

– Să mă aștepți în cafenea. Stai acolo până mă întorc. E foarte important.

– De ce să stau înăuntru?

– Fiindcă e o construcție din cărămidă, care o să te ferească de gloanțe. Și e o clădire publică. Sunt oameni în jur.

A încuviințat din cap. Era încordată.

Mi-am scos telefonul mobil din buzunar.

– Formează numărul tău, i-am spus întinzându-i-l.

L-a luat și a format numărul.

A durat ceva vreme până când am auzit telefonul ei sunând.

– Acum poți să închizi.

I-am luat telefonul din mână și l-am băgat înapoi în buzunar.

– Nu aveam numărul tău în memorie.

– Ah!

– Ține minte să respiri cu calm. Gândește-te la castravete, am spus.

Am văzut benzinăria și am semnalizat că trag pe dreapta.

Nu s-a uitat spre Opel, deși bănuiesc că fusese tentată. Am urcat împreună treptele spre cafenea și am intrat. Înăuntru erau trei clienți, și o femeie grasă stătea la tejghea. Locul mirosea a sare și a oțet.

– Rămâi în spate, i-am spus arătând spre colțul unde se aflau frigiderele cu băutură.

În capul meu ticăia un cronometru.

Treizeci de secunde.

Am căutat ușa din spate. Un paravan alb din lemn masca intrarea într-o bucătărie mică, unde o negresă tăia niște roșii. Și-a ridicat privirea spre mine, mirată. Am dus un deget la buze și am trecut pe lângă ea spre ușa din lemn care, speram eu, dădea afară. Am răsucit mânerul și am deschis-o.

În curte erau parcate patru sau cinci vehicule în diverse stadii de dărăpănare sau de reparație. Doi bărbați se uitau pe sub capota deschisă a unuia dintre ele. Mi-au auzit pașii în timp ce mă strecuram spre marginea pădurii de dincolo de curte.

– Toaleta e în partea aceea, mi-a spus unul dintre ei.

Am ridicat degetul mare în aer și am continuat să merg, fără să mă uit în spate și fără grabă, rămânând însă concentrat. Era extrem de cald în bătaia soarelui.

Un minut.

Cei din Opel nu trebuiau să mă vadă, asta era tot ce conta. Între noi se interpuneau acum clădirea atelierului auto și cea a cafenelei.

Am ajuns la liziera pădurii și am înaintat încă douăzeci de metri în linie dreaptă, după care am aruncat, pentru prima oară, o privire în jur.

Tufișurile erau dese; nu aveam cum să fiu văzut. M-am întors spre dreapta la nouăzeci de grade și am luat-o la fugă. Laba piciorului mă ardea în locul unde pătrunsese ciobul cu o noapte în urmă. Nu aveam prea mult timp la dispoziție. Speram ca tipul cu pușca R4 și tovarășul lui să se fi oprit la benzinărie. Și să se străduiască să ia o decizie. Reacția logică ar fi fost să mai aștepte puțin. Patru, cinci sau șase minute, ca să vadă dacă ieșim sau nu. Exact timpul de care aveam nevoie.

Am alergat până la locul de unde clădirea nu se mai interpunea între mine și Opel. M-am întors cu fața spre șosea. Și am luat-o înapoi, tot în fugă, spre marginea pădurii. Ca să verific unde parcaseră mașina.

Opelul se zărea printre copaci și iarba înaltă. Îl parcaseră de cealaltă parte a drumului, cam la o sută douăzeci de metri de benzinărie. Portierele erau închise, dar din țeava de eșapament ieșea fum.

Două minute.

Trebuia să traversez șoseaua prin spatele mașinii. M-am afundat mai adânc în pădure, apoi am început să alerg paralel cu drumul, ocolind pomii și tufișurile dese. Mi-am cronometrat pașii. Mușuroi, iarbă înaltă, copaci.

„Mai ții minte șarpele ăla pe care l-am găsit luna trecută în mușuroiul de furnici?“ Așa spusese Dick în dimineața aceea despre mamba. Asta m-a făcut să grăbesc pașii.

Trei minute, șaptezeci de metri.

Am dat de o potecă. Urme de copite de vită. Am accelerat. Nouăzeci de metri, o sută, o sută zece, o sută douăzeci. Arsură și umezeală în laba

piciorului. Sângeram din nou. Am cotit brusc către șosea. Am încetinit, trecând la o alergare ușoară, apoi la mers. Sudoarea îmi șiroia pe față, coborând pe piept și pe spinare.

Dintr-odată, tufișurile s-au terminat. M-am oprit. Opelul se afla la treizeci de metri în dreapta, cu spatele la mine. Motorul mergea la ralanti. Cei doi stăteau cu ochii pe benzinărie.

Am șovăit o clipă, respirând cât puteam de adânc și de încet.

Patru minute. De-acum, aveau să se impacienteze.

Am auzit dinspre stânga zgomotul unei mașini care se apropia. Îmi putea fi de folos. Am așteptat ca vehiculul să ajungă în dreptul meu și am traversat șoseaua, ușor cocârjat, prin spatele său. Era o camionetă cu două locuri, cu grilaj și cu o vacă maro, cu fața plictisită, urcată pe platformă.

Am făcut la dreapta spre Opel și am alergat de-a lungul unui gard, în speranța că zona se afla în unghiul mort al ocupanților mașinii. Mi-am șters transpirația din ochi. Douăzeci de metri, zece, cinci, și pe urmă șoferul, bărbatul negru, a întors capul și s-a uitat în ochii mei, a scos un „Ah“ de uimire și i-a spus ceva celui de alături. Portiera din dreptul pasagerului s-a întredeschis și în clipa următoare am ajuns la ea și am deschis-o larg. Tocmai voia să pună mâna pe armă. Am înșfăcat țeava cu mâna stângă, zgâriindu-mă în cătare; sângele și transpirația au făcut arma alunecoasă. Am strâns-o cu putere și am smucit-o spre mine. L-am lovit pe bărbatul alb în nas cu mâna dreaptă cât de tare am putut. S-a auzit o bufnitură, durerea mi-a săgetat brațul și am simțit cum cartilajul individului se rupe. A slăbit strânsoarea.

Arma era un R5, varianta mai scurtă a puștii R4. Am apucat-o cu ambele mâini și i-am smuls-o. A scos un geamăt când l-am pocnit deasupra urechii cu patul.

Am rotit arma și am apăsat cu degetul mare pe trăgaci. Era ridicat. Am asigurat arma și am îndreptat-o spre șofer.

– Bună ziua, *kérels*[1], am spus.

Bărbatul alb și-a dus mâna tremurătoare spre nasul însângerat, acum îndoit spre stânga.

[1] În limba afrikaans, în original, „caralii, polițiști" (n.tr.)

14

Am sunat-o pe Emma. Mi-a răspuns cu o voce îngrijorată:

– Lemmer?

– Poți să ieși. Sunt lângă Opel, la circa o sută de metri în stânga atelierului, am spus punând telefonul mobil înapoi în buzunar.

Am văzut-o ieșind din cafenea și îndreptându-se în grabă spre mine. Bărbații stăteau întinși în iarbă, în fața mea, unul lângă altul, cu fețele îngropate în praf și cu mâinile duse la spate. Țineam pușca R5 ațintită asupra bărbatului negru; albul nu mai avea, pe moment, cum să-mi creeze probleme.

Emma s-a apropiat. Ochii i s-au mărit văzând scena și nasul spart din care curgea sânge. I-am întins o legitimație, a sergentului negru.

– Sunt polițiști, i-am spus. Oamenii lui Jack Phatudi.

– Poliția?

Și-a șters furioasă sudoarea de pe frunte și a luat legitimația.

– Ai dat de dracu', a spus agentul de poliție alb.

– Ai grijă cum vorbești, amice. Ești în prezența unei doamne, am zis trăgându-mă mai aproape de el.

– De ce ne-ați urmărit? a întrebat Emma.

– Pentru a vă proteja, a răspuns sergentul negru.

– De cine? a continuat Emma.

Pusesem aceeași întrebare – și căpătasem același răspuns: tăcerea.

– Sus cu voi, am zis scoțând încărcătorul. S-au ridicat amândoi, agentul cu mai mare dificultate decât sergentul negru. Am întors pușca și am întins-o cu patul înainte spre Nas Spart. Am pus încărcătorul în buzunar.

– Aveți pistoalele în mașină.

– Ești arestat, m-a anunțat sergentul.

– Sună-l pe Jack Phatudi.

– Vă opuneți arestării? m-a întrebat, nu foarte convins.

– Sună-l pe Phatudi și dă-i telefonul doamnei.

Nu era un tip solid – avea cu douăzeci de centimetri mai puțin decât mine și era slăbănog. Nu s-a arătat prea încântat de idee. Bănuiam că nu-i convenea deloc perspectiva de a-și suna șeful și a-i da explicații.

– Spune-mi numărul, a intervenit Emma, cu telefonul deja pregătit în mână.

Propunerea asta i-a surâs mai mult. A recitat numărul. Emma l-a format în timp ce eu mă îndreptam spre agentul alb.

– Hai să văd ce ai la nas, i-am spus.

A făcut un pas în spate.

– O să te înfund eu, nenoro...

S-a oprit, aruncând o privire în direcția Emmei.

– N-ai decât.

– Inspectorul Phatudi? a spus Emma la telefon. Sunt Emma le Roux. Mă aflu pe marginea șoselei, în apropiere de Klaserie, cu doi dintre oamenii dumneavoastră, care ne-au spus că le-ați dat ordin să ne urmărească.

A rămas cu telefonul lipit de ureche, ascultând. Auzeam vag vocea tunătoare, furioasă a inspectorului, dar n-am înțeles ce spunea.

– Bine, dar cum se face că...? Eu n-am...

– Nu e adevărat.

– De ce nu ne-ați informat și pe noi?

– Da, dar unul dintre ei are nasul spart.

– Nu, inspectore. Dumneavoastră sunteți cel care ați refuzat să-mi dați explicații azi-dimineață, sub pretextul că e *sub judice*.

– Sunt convinsă că vom supraviețui și fără protecția dumneavoastră.

– Mulțumesc, inspectore. Pe același ton înghețat folosit și atunci când Wolhuter îi spusese „Emmatjie". I-a întins telefonul sergentului negru. Poftim, vrea să discute cu tine.

– Am reușit să înfurii niște oameni, a spus Emma în timp ce conduceam spre White River.

Nu știam ce-i spusese Jack Phatudi sergentului. Conversația fusese purtată în sePedi. Când, în sfârșit, se terminase, polițistul negru își ferise ochii și, uitându-se spre tufișuri, spusese extrem de nemulțumit:

– Ar trebui să plecați.

Acum Emma stătea în BMW pe scaunul pasagerului, cu picioarele sub ea și cu brațele înlănțuindu-i genunchii.

– Phatudi m-a avertizat că umblă vorba că Jacobus este fratele meu și că am venit cu un avocat ca să-l scot basma curată. Spune și tu! Mi-a zis că-și face griji pentru siguranța mea. Că circulă zvonuri cum că știu unde s-a ascuns Jacobus. Și că vreau să dau vina pe alții pentru crime. Că lucrez cu cei de la Mogale ca să pun bețe-n roate revendicărilor tribului. L-am întrebat cine sunt cei care împrăștie asemenea zvonuri, dar n-am primit nici un răspuns. Și totuși, el este singurul care cunoaște motivele venirii mele.

„Plus toți ceilalți prezenți în biroul din Hoedspruit în dimineața aceea", mi-am zis. Emma părea să fi uitat de ei.

A scuturat supărată din cap și m-a privit.

– De ce trebuie să se întâmple asemenea lucruri, Lemmer? De unde atâta ură în țara asta? Când o să trecem peste toate și o să mergem mai departe? Când vom depăși stadiul acela în care totul se reduce la chestiunea rasei, a culorii pielii sau a trecutului, și lucrurile vor putea fi judecate, în termeni de bine și de rău?

„Atunci când vom fi cu toții la fel de bogați sau de săraci", mi-am spus în sinea mea. „Când toată lumea va deține aceeași suprafață de teren și aceeași avere. Sau când nimeni nu va mai avea nimic..."

Nu terminase ce avea de zis.

– Dar ce rost are să-ți spun ție toate astea? E ca și cum m-aș izbi de un zid. Probabil ai semnat vreun contract care îți interzice să discuți asemenea probleme. A început să-și frământe mâinile. Spune, Lemmer, de ce te porți așa? Ești ursuz de felul tău sau nu-ți place de mine? Oi fi plictisitoare

din cale-afară, după atâtea celebrități și personaje importante cu care ai avut de-a face.

Bănuiam că sursa frustrării ei venea din faptul că drăgălășenia sa bine studiată nu avusese efectul scontat. Nu funcționase asupra lui Phatudi, nici pe departe asupra lui Wolhuter și nici asupra mea. Bine ai venit în lumea reală, Emma!

– Am impresia că ești supărată, am răspuns.

– Ia nu mă lua tu pe mine de sus!

Și-a coborât picioarele, s-a întors cu spatele la mine și s-a uitat pe geam.

Mi-am păstrat tonul amabil:

– Pentru a-mi face treaba, e necesar să păstrez distanța profesională. În meseria mea, acesta este unul dintre principiile fundamentale. M-aș bucura să poți înțelege; situația în care ne aflăm nu e una obișnuită. În mod normal, un bodyguard nu merge în același vehicul cu clientul, nu mănâncă la aceeași masă și nu se bagă în conversație.

I-aș fi putut spune despre Prima Lege a lui Lemmer.

A cugetat ceva vreme asupra vorbelor mele. Pe urmă s-a întors spre mine.

– Asta e scuza ta? Distanța profesională? Ce vrei să spui? Că nu știu ce înseamnă să te porți ca un profesionist? Și eu am clienți, Lemmer. Cu care întrețin relații de lucru. Când e vorba de muncă, muncim. Dar și ei sunt ființe umane. Iar eu îi iau ca atare și îi respect pentru ceea ce sunt. Altfel, ce rost ar avea munca mea? Seara trecută, nu te aflai în exercițiul funcțiunii. Eram la masă, ca doi oameni, și tu...

– Nu spun că...

Însă era pornită rău. Nervoasă, vorbea cu o voce profundă, accentuând cuvintele:

– Știi care e necazul nostru, Lemmer? Că trăim în epoca telefoanelor mobile și a iPodului, ăsta e necazul. Toată lumea are căști în urechi, și fiecare trăiește în lumea lui îngustă și nu vrea să-i audă pe ceilalți, tot ce îl interesează este muzica lui. Ne tăiem punțile de comunicare. Nu ne pasă de ceilalți. Ridicăm ziduri și porți de securitate, lumea noastră se restrânge pe zi ce trece, trăim fiecare în coconul său, în spații tot mai mici în care ne simțim în siguranță. Mergem la lucru fiecare cu mașina lui, închiși în propria cochilie din oțel, și nu ne auzim unii pe alții. Eu, una, refuz să trăiesc așa. Eu vreau să-i aud pe oameni. Vreau să-i cunosc. Vreau să te aud pe tine. Nu ca bodyguardul puternic și tăcut. Ci ca om. Un om ca oricare altul. Cu trecutul său. Cu părerile și cu opiniile lui. Vreau să cunosc punctele tale de vedere și să le compar cu ale mele – și, dacă e cazul, să-mi schimb viziunea. Cum altfel aș putea evolua? Uite-așa devin oamenii rasiști, sexiști sau teroriști! Pentru că nu vorbim între noi, pentru că nu ne ascultăm unii pe alții, pentru că nu vrem să aflăm ce gândesc ceilalți, pentru că ne mulțumim cu ceea ce avem în capul nostru.

Totul spus în fraze curgătoare, duse până la capăt, și însoțite, atunci când a terminat, de un gest de frustrare făcut cu mâinile ei mici, delicate.

Trebuie să recunosc că aproape mă cucerise. Și, pentru o clipă, am fost tentat să cedez și să-i răspund: „Ai dreptate, Emma le Roux, deși nu totul se reduce la ceea ce ai spus“. Apoi mi-am amintit că, în privința oamenilor, eram un discipol al școlii

de filosofie a lui Jean-Paul Sartre. Așa că m-am mărginit să constat:

– Munca noastră e destul de diferită.

A clătinat ușor din cap și a ridicat din umeri, în semn de disperare.

Am continuat să mergem în tăcere timp de mai bine de o oră, traversând White River și Nelspruit, apoi peisajul sublim de dincolo de oraș – munții cu panoramele lor spectaculoase –, după care am urcat pe șoseaua în serpentine până la creasta care dădea în orășelul Badplaas și Rezervația Naturală Heuningklip. Nici un fel de decorațiuni la intrare, doar o poartă înaltă din sârmă tăiată în zid și o mică pancartă cu numele centrului și un număr de telefon. Poarta era încuiată.

Emma a sunat la numărul afișat. I s-a răspuns abia după ceva vreme.

– Domnul Moller?

Se părea că nimerise.

– Numele meu este Emma le Roux, domnule. Și aș dori foarte mult să discut cu dumneavoastră despre Cobie de Villiers.

A ascultat, a mulțumit și a încheiat convorbirea.

– Trimite pe cineva să ne conducă, m-a anunțat iritată.

Am așteptat zece minute în deplină tăcere până când un tânăr alb în salopetă albastră a apărut într-o camionetă. S-a recomandat drept Septimus. Se uita cruciș cu un ochi.

– Unchiul Stef e în baracă. Urmați-mă, a spus.

– Ei bine, draga mea, sincer să fiu, nu seamănă cu Cobie, a spus Stef Moller, multimilionarul,

pe un ton grijuliu, plin de regret, înapoindu-i fotografia Emmei cu degetele lui murdare.

Ne aflam într-o baracă mare din tablă ondulată, și alături era un tractor, la care lucra în momentul sosirii noastre. Înăuntru ne întâmpinase un talmeș-balmeș de unelte, piese de schimb, bidoane, rafturi din oțel, bancuri de lucru, cutii de tablă, pensule de vopsit, căni de cafea, sticle goale de suc, cauciucuri vechi, o farfurie cu firimituri de pâine, peste care plutea un miros de carburant și de lucernă. Hambarul standard. Ceva anume, în subconștient, nu-mi dădea însă pace. Poate contrastul dintre așteptări și realitate. Pete de ulei se întindeau pe tricoul și pe jeanșii decolorați ai lui Moller. Se apropia de șaizeci de ani, un bărbat înalt și aproape complet chel. Cu mâini puternice, de muncitor. Ochii mari clipeau din spatele ochelarilor lați, cu rame aurii. Vorbea chinuitor de rar, ca un robinet care abia picură. Nu arăta deloc a bogătaș.

Emma a luat fotografia fără un cuvânt. Nu și-a ascuns dezamăgirea. Oboseala zilei începuse să-și spună cuvântul.

– Îmi pare rău, s-a scuzat sincer Moller.

– Nu face nimic, a răspuns Emma pe un ton neconvingător.

Am rămas în tăcere în întunericul barăcii. Acoperișul din zinc pârâia din cauza căldurii. Moller a clipit des, trecându-și privirea de la mine la Emma și înapoi la mine.

După o vreme, Emma a întrebat, cam fără chef:

– Domnule Moller, cât timp a lucrat Cobie la dumneavoastră?

– Spune-mi Stef, draga mea. A ezitat, ca și cum urma să ia o decizie dificilă. N-ați vrea să beți ceva răcoritor? a întrebat arătând cu degetul murdar spre casă.

Am ieșit cu toții din hambar. Nu puteam să scap de gândul sâcâitor că sesizasem la un moment dat ceva de o importanță vitală.

Locuința era complet lipsită de personalitate, o casă albă, cu acoperiș din tablă ondulată decolorată de soare, construită probabil în anii '70 într-un stil lipsit de imaginație și reparată și recondiționată ceva mai târziu. Ne-am instalat pe veranda pavată cu dale de ciment. Mi-am potolit foamea servindu-mă dintr-un castron mare cu biltong și dând pe gât trei pahare de suc. Moller s-a scuzat că era nevoit să facă singur onorurile.

– Îmi pare rău, nu suntem decât eu și Septimus, n-avem pe altcineva. Mi-e teamă că n-avem decât Coca-Cola. Sper că vă convine.

– Sigur că da, a răspuns Emma.

Moller a început să povestească. Am văzut că o plăcea pe Emma, în felul lui timid și reținut.

Ne-a spus că-și amintea bine de Cobie de Villiers.

– A venit aici în 1994. Cred că prin martie. Conducea o camionetă Nissan 1400 veche și uzată. Moller vorbea fără grabă, cântărindu-și cuvintele, de parcă dicta ceva unei secretare cam nepricepute. Pe vremea aia, nu încuiam poarta. Și m-am trezit cu el că-mi bate la ușă.

Se dusese să deschidă și văzuse în prag un tânăr care învârtea în mâini o șapcă de baseball.

– *Oom*, am auzit că vreți să înființați o rezervație, spusese tânărul folosind termenul afrikaans de respect pentru oamenii mai în vârstă.

Moller confirmase.

– Atunci aș vrea să lucrez pentru dumneavoastră.

– Sunt multe rezervații naturale care oferă slujbe de îngrijitori...

– Nu, acolo se caută oameni care să facă tururi pentru turiști, *oom*. Eu nu vreau așa ceva. Vreau să lucrez cu animalele. E singurul lucru la care mă pricep. Și am auzit că aici nu vreți să organizați un centru turistic.

Ceva anume în felul de-a fi al lui Cobie, simplu și hotărât, dublat de o convingere fermă, trezise simpatia lui Moller. Îl invitase în casă și îi ceruse recomandări.

– Îmi pare rău, *oom*, n-am așa ceva. Dar am două brațe cu care pot să fac orice-mi ceri pentru protejarea naturii.

Așa că Moller îl întrebase dacă plantarea unor palmieri ilala pe terenul rezervației i se părea o idee bună.

– Nu, *oom*.

– De ce nu? E o mâncare bună pentru liliecii de fructe. Și maimuțelor, elefanților și babuinilor le plac fructele lor.

– Așa e, *oom*, dar ilala e un arbore de savană. Aici altitudinea e prea mare pentru el.

– Dar ce părere ai despre tamboti?

– Tamboti ar fi perfect, *oom*. Aici e habitatul lor natural. Plantați-i pe malul râului, le place apa.

– Sunt arbori buni pentru animale?

– Da, *oom*. Bibilicile și potârnichile îi mănâncă fructele; iar antilopele kudu și nyala consumă frunzele care cad pe jos.

Ultimul test.

– Tamboti este un lemn bun de pus pe foc?

– Da, *oom*. Cu condiția să nu-l folosești la grătare. E otrăvitor pentru oameni.

Și, cu asta, Moller se lămurise. În noaptea aceea, Cobie de Villiers se mutase într-o colibă renovată destinată muncitorilor și, timp de trei ani, trudise mai mult decât îi fusese dat lui Moller să vadă vreodată, din zori și până noaptea târziu, șapte zile pe săptămână.

– Știa tot ce se poate ști despre natură. Am învățat o mulțime de lucruri de la el.

– Ți-a vorbit vreodată despre trecutul lui? De unde dobândise toate cunoștințele?

– Of, draga mea... Stef Moller și-a scos ochelarii și a început să-i șteargă cu tricoul său murdar. Ochii lui albaștri spălăciți păreau vulnerabili neprotejați de lentilele groase. Oamenii... Și-a pus ochelarii înapoi pe nas. Vin o mulțime pe aici, dar nici unul nu e interesat să afle cum am reușit să reabilităm savana. Îmi pun cu totul altfel de întrebări. De unde mă trag? Cum am făcut avere? Chestii care nu-mi plac. Pe om nu trebuie să-l judeci după greșelile făcute în viață, ci după ceea ce a învățat din greșeli.

Moller s-a oprit, ca și cum răspunsese deja întrebării Emmei.

Emma nu era însă mulțumită.

– De ce-a plecat de aici?

Moller a clipit des.

– Nu știu... A ridicat din umeri. Nu mi-a spus motivele. A cerut un concediu de două săptămâni. Și dus a fost. Nici nu și-a luat toate lucrurile. Poate că... Și-a întors privirea, uitându-se în depărtare, spre soarele care coborâse peste dealul înverzit.

– Poate că ce? l-a îmboldit Emma.

– Fata, a răspuns Moller încet. Poate că e vorba despre fată. Cu câteva săptămâni înainte să plece... Și-a lăsat gândurile să zboare, apoi s-a concentrat din nou. Atunci a venit la mine și mi-a cerut concediu. Primul în trei ani. Am crezut că vrea s-o ducă pe fată undeva, dar mai târziu ea a trecut pe-aici, căutându-l. Și de-atunci nu l-am mai văzut...

– Unde s-a dus?

– Nu mi-a zis. N-a spus nimănui.

– Când s-a întâmplat asta?

– În august 1997.

Fără nici o ezitare în glas.

Emma a rămas nemișcată, ca și cum informația lămurea o mulțime de lucruri. Pe urmă a deschis geanta și a scos dinăuntru un pix și o coală de hârtie. Era printul paginii web a Rezervației Private de Animale Sălbatice Mohlolobe. L-a așezat pe masă, cu fața în jos, și a scris ceva pe spate. S-a uitat la Moller.

– Aș vrea să discut cu fata.

– Lucra în stațiune.

– Cum o cheamă?

– Melanie, a răspuns el pronunțând în afrikaans, lungind „a"-ul. Și cu o ușoară dezaprobare în voce. Melanie Lottering.

Emma a notat numele.

Moller a clipit mărunt și a spus, pe un ton admirativ:

– Chiar ești convinsă că e fratele tău.

– Da, a murmurat ea abia auzit.

Emma și-a luat geanta în mâini, gata de plecare, apoi a șovăit, articulând cu grijă cuvintele:

– Pot să îți pun o întrebare cu privire la rezervație?

Moller a încuviințat.

– Vrei să știi de ce. Care e rostul rezervației, din moment ce nu avem facilități pentru turiști?

– Oh, Doamne, asta vă întreabă toată lumea, nu-i așa?

– Nu, nu chiar toată lumea. Numai unii. Eu îi înțeleg. E greu să pricepi motivațiile altora atunci când nu gândești ca ei. Oamenii se așteaptă să cheltuiești bani cu unicul scop de a face avere. Să înființezi o rezervație naturală pentru ca alții să plătească pentru a o vizita. Dacă nu procedezi așa, lumea se va întreba ce ascunzi. E cât se poate de normal.

– Credeți-mă, nu asta am avut eu în minte.

– Da, știu, însă majoritatea așa gândesc. Și tocmai de-asta încui poarta. Înainte, aici veneau tot felul de oameni pentru a-mi adresa întrebări. Cei mai mulți nu-mi înțelegeau răspunsurile și scuturau deznădăjduiți din cap. Sau poate că înțelegeau, dar nu le plăceau răspunsurile. Voiau să aibă dreptul de a vedea ce-am făcut eu aici, de a se distra, de a circula prin rezervație cu mașina și de a le arăta copiilor animalele. S-a uitat în direcția porții și a adăugat pe un ton nostalgic: Cobie m-a înțeles. Și-a întors privirea spre Emma. Am să-ți explic și ție, ca să poți să judeci singură. Clipind, a încercat să-și pună gândurile în ordine. Până în urmă

cu zece mii de ani, noi, oamenii, eram la stadiul de vânători-culegători. Cu toții, fără excepție. Pe toate continentele și insulele. Ne deplasam de colo-colo în grupuri mici, în căutare de mâncare și de apă. Depindeam de resursele naturale. Eram parte a naturii. Și trăiam în armonie cu natura, respirând în același ritm cu ea. Am făcut asta timp de o sută de mii de ani. Principiul „bate fierul cât e cald" ne e înrădăcinat în gene. Atunci când găseam mâncare din belșug, ne bucuram, căci știam că aveau să vină anii de foamete. Nu e nimic special în asta, toate animalele fac la fel. Pe urmă însă, am descoperit cum să îmblânzim vitele și caprele și cum să însămânțăm iarba, și totul s-a schimbat. Am oprit migrările și ne-am construit sate. Ne-am înmulțit și am început să cultivăm pământul, iar vitele, oile și porcii își găseau hrana într-o arie restrânsă. Și am pierdut legătura cu natura. Mă urmărești?

Emma a încuviințat din cap.

– Nu susțin că ceea ce s-a întâmplat a fost greșit. Ci o evoluție inevitabilă. Dar cu implicații enorme. Savanții sunt de părere că oamenii au început să facă agricultură în Orientul Mijlociu, în acea semilună fertilă delimitată la est de Irak și care cuprindea Siria și Israelul, ajungând până în Turcia actuală. Mergeți acolo, și cu greu vă puteți închipui că i se spunea pe vremuri Cornul Abundenței. Pentru că nu veți vedea decât deșert. Dar nu și în urmă cu zece mii de ani. Atunci totul era acoperit numai de pajiști și de copaci, într-un climat temperat și pe un sol roditor. Cei mai mulți oameni cred că schimbările se datorează modificărilor climatice. Și totuși, surprinzător, clima nu s-a schimbat prea

mult. Solul s-a transformat în deșert pentru că agricultura a secătuit resursele din Orientul Mijlociu. Terenurile au fost exploatate prin pășunat și prin semănat în exces. Din cauza acelei porniri omenești de a stoarce tot ce se poate atunci când dăm de belșug, riscăm să nu mai avem nici un viitor...

Moller nu avea acel har nativ de predicator evanghelic precum Donnie Branca. Vocea lui era mai suavă, tonul infinit mai curtenitor, însă vorbea cu aceeași convingere nestrămutată. Emma îl urmărea ca hipnotizată.

– Nu avem cum să schimbăm trecutul. Nu putem renunța la tot ceea ce am cucerit prin tehnologie, inclusiv în agricultură, și cu atât mai mult nu putem schimba natura umană. Păunul cu coada cea mai lungă și mai colorată are șansele cele mai mari de a-și găsi o pereche, în timp ce oamenii își măsoară realizările în funcție de numărul de vite din kraal[1] sau de marca mașinii din garaj. De aceea banii sunt atotputernici. Oamenii nu sunt, de fapt, în stare să conserve mediul, cu toate că îi plâng de milă. Pentru că nu este în natura noastră să facem așa ceva. Și în extragerea țițeiului, și în tăierea copacilor pentru a face lemne de foc, tot mediul este cel care pierde. În zilele noastre, singura modalitate de a păstra echilibrul ecologic este de a-i menține pe oameni la distanță. De a-i exclude cu totul. Conceptul de rezervație naturală pentru animale este eronat în sine, indiferent că este vorba despre parcuri naționale, provinciale sau

[1] Așezare temporară a crescătorilor de vite din Africa de Sud, în care colibele sunt dispuse în cerc, în jurul oborului animalelor (n.tr.)

private. Știți câți rinoceri au fost împușcați anul acesta în parcurile naturale, pentru coarnele lor?

Emma a clătinat din cap.

– Douăzeci și șase. Din care douăzeci în Kruger. Au arestat doi îngrijitori de animale – chiar oamenii care ar fi trebuit să protejeze rinocerii. În KwaZulu, doi bărbați albi au pătruns ziua în amiaza mare în Rezervația Naturală Umfolozi, au împușcat doi rinoceri, le-au tăiat coarnele și au fugit cu mașina. Toată lumea știe că acolo sunt rinoceri. De-asta țin poarta încuiată. Cu cât se cunoaște mai puțin despre ceea ce fac eu aici, cu atât șansele ca animalele să supraviețuiască sunt mai mari.

– Înțeleg.

– Iată de ce nu vreau picior de turist în rezervație. Fiindcă, odată ce pornești în direcția asta, e greu să te oprești. Locurile de cazare sunt insuficiente în Kruger, cererea crește de la un an la altul. Acum s-au apucat să construiască hoteluri noi. Când vor înceta toate astea? Cine hotărăște? Nu ecologiștii, asta e sigur. Presiuni se exercită și dinspre sfera politică, și din lumea finanțelor. Turismul a devenit sufletul dezvoltării acestei țări, a depășit în importanță minele de aur. Creează locuri de muncă, aduce valută țării, s-a transformat într-un monstru pe care trebuie să-l alimentăm continuu. Și monstrul acesta ne va înghiți pe toți, într-o bună zi. Numai locuri precum Heuningklip vor rezista. Dar nu pe vecie. Fiindcă nimic nu se poate pune în calea omului.

15

Așezați în restaurantul din stațiunea de vacanță Aventura Badplaas, l-am așteptat pe manager să caute în calculator actualul loc de muncă al lui Melanie Lottering.

Am comandat o porție de legume și salată, altceva fiindu-mi imposibil să mănânc după ce mă îndopasem cu biltong la Moller. Emma a luat pește și salată. Când eram pe la jumătatea mesei, directorul a apărut cu o bucată de hârtie în mână.

– Lucrează tot în Aventura, dar la stațiunea Bela-Bela. Au și ei spa, a spus dându-i foaia Emmei. S-a căsătorit, acum se numește Posthumus, a continuat. Poftim, aici sunt trecute numerele de telefon.

Emma i-a mulțumit.

– Melanie se descurca foarte bine cu clienții. Plecarea ei a fost o pierdere pentru noi.

– Cu ce anume se ocupa?

– Era terapeută, lucra la centrul de înfrumusețare. Știți, băi de ierburi, masaje, talasoterapie, împachetări cu nămol, tot tacâmul...

– Când a plecat de aici?

– *Jislaaik*, staţi să mă gândesc... Să tot fie vreo trei ani.

– Cât de departe e Bela-Bela?

– Destul de departe. Puţin peste trei sute de kilometri. Drumul cel mai scurt este prin Groblersdal şi Marble Hall.

– Mulţumesc foarte mult.

Directorul s-a scuzat şi s-a dus să-şi vadă de treburi, iar Emma a scos telefonul şi a sunat la Bela-Bela.

Se întunecase când am plecat.

– E o zi lungă, Lemmer, sper că nu te deranjează, a spus Emma.

Părea obosită.

– Nu-i nici o problemă.

– Dacă vrei, conduc eu...

– Nu e nevoie.

– Mâine o să dormim până mai târziu. Măcar atâta lucru putem face.

Şi pe urmă? îmi stătea pe limbă să o întreb. Pe urmă ce intenţiona să facă? Să se întoarcă la Cape Town şi să-l aştepte pe Cobie de Villiers să iasă din ascunzătoare? Sau poate spera să o ţină cineva la curent. De pildă Wolhuter?

A aprins plafoniera, a scos din nou din geantă printul şi a notat ceva pe spatele lui. Pe urmă a stins lumina şi s-a afundat în scaun. A rămas tăcută atât de mult timp, încât am crezut că adormise. Pe urmă, am văzut însă că stătea cu ochii deschişi. Se uita în faţă, la întunericul beznă şi la razele strălucitoare ale lămpilor cu halogen pe lângă care treceam.

Melanie Posthumus era așezată pe o canapea, în casa rezervată personalului de la Bela-Bela, cu un copilaș în poală.

– Ea e Jolanie și are doi ani, a răspuns fericită la întrebarea Emmei.

– E un nume destul de neobișnuit.

– Am combinat numele meu și al soțului. Îl cheamă Johan. În seara asta e de serviciu. Este director de aprovizionare, și acum suntem în plin sezon. Dar o strigăm Jollie[1], ea e raza noastră de soare.

Melanie era o femeie drăguță la prima vedere – păr negru, ochi albaștri și un ten fără cusur. Avea buze roșii ademenitoare – un arc dulce al lui Cupidon. Vorbea cu accentul afrikaans al celor din suburbiile Johannesburgului, modelându-și exagerat vocea și transformând „a"-ul în „ô".

– O să vă servesc imediat cu ceva de băut. Dar mai întâi trebuie s-o duc pe Jollie în pat, e *lekker*[2] de obosită și, dacă trece ora ei de culcare, o ia de la capăt cu joaca și, după cum zice Johan, atunci să te ții distracție!

– Îmi cer scuze, știu că nu e o oră prea potrivită, a spus Emma.

– A, nu vă faceți griji, ați venit de departe și chiar m-ați făcut curioasă. De unde știți de Cobie? Am fost mult timp supărată pe el, dar n-ai cum să porți ranchiună pe viață. Trebuie să-ți treacă și să-ți vezi de-ale tale, să-ți urmezi soarta. A dat din

---

[1] Joc de cuvinte: numele fetiței se pronunță la fel ca adjectivul englezesc *jolly,* „vesel, voios" (n.tr.)

[2] În afrikaans, în original, „foarte, grozav de", dar și „bine, bun" (n.tr.)

cap spre fetița somnoroasă din poală. Ca Brad și Angelina[1]. Și ei au fost nevoiți să aștepte mult timp până s-au găsit.

– E o poveste lungă. L-am cunoscut în urmă cu mulți ani.

– Ați fost prieteni?

– Nu, rude.

– Tocmai asta voiam să spun, că nu cred că i-ai fost și tu iubită...

– Nu, eu încerc să dau de urma lui.

– Și zici că-i ești rudă? Ciudat, mie mi-a spus că e orfan și că n-are familie.

– Poate că nu e același Cobie. Asta încerc să aflu, i-a explicat Emma cu infinită răbdare.

M-am întrebat dacă se simțea dezamăgită că fratele ei se îndrăgostise de prostuța aceea.

– Ah, acum înțeleg...

– Îi caut pe toți cei care l-au cunoscut. Ca să fiu sigură dacă e el sau nu.

– Ca să-ți vezi și tu mai departe de viață, la fel ca mine, a zis Melanie și a dat din cap plină de simpatie. Nici nu știi cât de bine te înțeleg.

Telefonul Emmei a sunat brusc și ascuțit. Ochii fetiței s-au deschis și fața i s-a schimonosit de spaimă.

– Îmi pare rău, a spus Emma, apăsând pe buton și respingând apelul.

Ochii lui Jollie-Jolanie s-au închis încet la loc.

– L-ai cunoscut când lucra la Heuningklip? a întrebat Emma cu o voce joasă, punând înapoi mobilul în geantă.

---

[1] Referire la Brad Pitt și la Angelina Jolie, două cunoscute vedete de cinema (n.tr.)

–*Jo*. Doamne, ce vremuri grozave! Veneam din Carolina[1]. Aveam un mic Volkswagen Golf, îi ziceam Dolfie. Nu avusesem niciodată necazuri cu el. Niciodată. Am simțit că nu e totul *lekker* cu mașina, așa că am oprit. Aveam pană. Pe bune, nici nu știam dacă am roată de rezervă la mine. Și atunci a trecut Cobie, fusese cu camioneta la magazinul cooperației să facă niște cumpărături și a văzut o puștoaică stând cu mâinile în șold și uitându-se la cauciucul dezumflat. A oprit. Ce zici, nu că-i grozav?

–Absolut, a răspuns Emma cu o față serioasă.

–Și uite-așa am intrat în vorbă. Adevărul e că eu turui ca o moară stricată, și acest *ou*[2] era atât de timid și de liniștit. A scos roata de rezervă din portbagaj, dar era și ea dezumflată. Am urcat cu el în camionetă și ne-am dus la stația de benzină British Petroleum, iar pe drum l-am descusut: unde lucra, ce făcea și așa mai departe. Când mi-a zis de Heuningklip, nu mai conteneam cu întrebările. Toată lumea a auzit de Stef Moller. E miliardarul care a cumpărat o mulțime de ferme și le-a reabilitat, dar nimeni nu știe cum a făcut avere și, în plus, locuiește într-o amărâtă de căsuță și nu vorbește cu nimeni. Și Cobie mi-a spus că Stef e un om minunat și că tot ce dorește el este să refacă solul și să readucă echilibrul în natură, așa că l-am întrebat: „Și cum procedează?“, și Cobie a început să-mi explice. Atunci m-am îndrăgostit de el, când mi-a vorbit despre savană, despre

---

[1] Oraș sud-african situat în provincia Mpumalanga, pe drumul de la Johannesburg spre Swaziland (n.tr.)

[2] În afrikaans, în original, „tip, individ“ (n.tr.)

animale și despre economie, și mi-am dat seama cum era el în realitate, dincolo de timiditatea aia a lui. L-am întrebat care era animalul lui favorit și mi-a răspuns „viezurele melivor". Și pe urmă l-am întrebat de ce, și am stat amândoi în camionetă, pe drum, lângă Dolfie, și el mi-a povestit despre viezuri, și tot dădea din mâini și încerca să se exprime cu tot corpul.

Ochii albaștri ai lui Melanie scânteiau, și s-a uitat în jos spre fetița din poală cu o expresie vinovată întipărită pe chip. Micuța își ținea ochii închiși, dar gurița, o copie a gurii mamei, era deschisă.

Melanie și-a coborât vocea cu o octavă când a văzut că fetița adormise. Și-a șters ochii umezi de lacrimi.

– În clipa aceea, m-am îndrăgostit de el. Însă apoi pur și simplu a plecat. Dar nu-i nimic. Eu mi-am văzut de viața mea.

– Cât timp ați fost împreună?

– Șapte luni.

Emma a dat din cap încurajator.

– La început, Cobie era teribil de timid. Timp de o săptămână după povestea cu pana de cauciuc, nu a dat nici un semn de viață. I-am cumpărat un cadou de la drogheria din Badplaas, știi, în chip de mulțumire, și m-am dus să i-l dau. L-am găsit în hambar și l-am întrebat ce trebuia să facă o fată ca să bea o cafea cu el. Am văzut că nu avea perdele la el în căsuță și i-am promis că-i cos eu unele, dar mi-a zis că nu e nevoie. O femeie simte când un *ou* o place, iar eu l-am văzut cum se uita la mine și mi-am dat seama că tot ce trebuia să fac era să aștept cu răbdare. În duminica următoare, m-am

dus din nou la el la fermă și am măsurat ferestrele. Pe urmă, am cumpărat din Nelspruit un material galben, vesel și drăguț. În weekendul următor, m-a ajutat să agăț perdeaua. I-am spus: „Acum poți să-mi mulțumești“ și când m-a luat în brațe, am văzut că tremura. Cred că era pentru prima oară când experimenta așa ceva.

Era trecut de unsprezece noaptea când ne-am întors la Mohlolobe, patru sute de kilometri pe N1, via Polokwane, și pe urmă tot înainte pe R71. Mult timp, Emma a rămas tăcută, uitându-se pe geam. Înainte de Tzaneen, capul i-a căzut încet pe umăr și a adormit, prea obosită ca să mai lupte cu fantomele trecutului.

Am privit-o și mi-a venit să o compătimesc. Să-i mângâi părul scurt și să-i declar cu toată simpatia de care mă simțeam în stare: „Emma le Roux, tu ești Don Quijote din Cape Town, cea care atacă morile de vânt din savană cu un curaj lipsit de sens. Acum e însă momentul să te întorci acasă.“

Cobie de Villiers venise din Swaziland, așa ne relatase Melanie Posthumus. Își povestise viața în fața ei pe bucățele. Crescuse într-un orfelinat din Mbabane, după ce părinții lui fuseseră uciși în timpul unui jaf la magazinul lor de fermă. Nu mai avea pe nimeni. După școală, lucrase ca asistent de îngrijitor de animale, iar mai târziu își luase o slujbă la compania angajată de guvernul din Swaziland ca să reabiliteze mediul după dezastrul ecologic provocat de vechea mină de aur de la Bomvu Ridge. Avea o mulțime de povești minunate – despre arheologii care lucrau cot la cot

cu muncitorii pentru a dezgropa urme ale istoriei. „E cea mai veche mină din lume, știți?“ spusese Melanie pe un ton autoritar. „Africanii scot chestii din pământ din 40 000 î.Hr.“

Cobie era un „outlander“[1], adăugase ea. Personalul din stațiunea Badplaas forma un grup izolat. Fuseseră lăsați mai mult de capul lor, și făceau deseori grătare, dansau și petreceau împreună. Lui Cobie nu-i plăcuse însă să socializeze cu ei, în ciuda invitațiilor care curgeau gârlă. În schimb, când își lua liber o jumătate de zi, o ducea pe Melanie în savană, și acolo ieșea la iveală „adevăratul“ Cobie. Atunci trăia, atunci soarele îi strălucea în ochi și timiditatea îi dispărea. Dormeau sub cerul liber și, stând în fața focului de tabără, el îi mărturisise că își găsise un cămin la ferma lui Stef Moller, că voia să rămână acolo până la sfârșitul zilelor lui. Moller avea atâtea planuri în minte, și erau atât de multe lucruri de făcut. Fermele miliardarului ocupau la acel moment cincizeci de mii de hectare. Scopul lui era să ajungă la șaptezeci de mii. Atunci puteau reintroduce lei și câini sălbatici în mediul lor natural. Numai că nu toți fermierii din împrejurimi erau dispuși să vândă.

Ea fusese cea care adusese vorba despre căsătorie. Știi, Cobie „era atât de sfios“. La început, el păruse că nu-i înțelege aluziile, apoi spusese „poate mai încolo, vedem noi“. Melanie avea o explicație: „Se obișnuise să trăiască singur“. Ea îl ajutase să scape de singurătate. Îi promisese că avea să locuiască la fermă cu el, că urma să aibă grijă de casă, că avea să-l însoțească prin savană și că nu avea să pună

[1] Străin (n.tr.)

nici o presiune socială asupra lui. Treptat, el se lăsase cucerit de idee – în felul lui rezervat.

Eu, unul, aveam propriile mele idei despre modul în care Melanie aprinsese flacăra acestui entuziasm la Cobie.

– Într-o noapte, Cobie a venit la mine în stațiune. Era foarte serios. Mi-a spus că, înainte de a ne căsători, mai avea ceva de rezolvat. Că avea să lipsească o săptămână sau două și că, la întoarcere, urma să-mi aducă un inel. L-am întrebat ce anume avea de făcut, dar n-a vrut să-mi spună, mi-a zis doar că era un lucru pe care trebuia neapărat să-l facă, așa era corect, și că într-o zi avea să-mi explice totul.

După care plecase, și Melanie nu-l mai văzuse niciodată.

– Ții minte când s-a întâmplat asta?

– Pe 22 august 1997.

Emma scosese din geantă printul și fotografia cu tânărul Jacobus le Roux. Fără un cuvânt, împinsese fotografia spre Melanie pe măsuța de cafea. În timp ce Melanie Posthumus se uita la ea, Emma notase ceva pe foaia de hârtie. Melanie studiase îndelung poza, apoi spusese:

– Nu știu. Nu pot să-mi dau seama.

Soțul ei, Johan Posthumus, ajunsese acasă când noi ne pregăteam de plecare. Nu era cu mult mai înalt decât Melanie. Avea urechi clăpăuge și un început de burtă. Își trata soția de parcă se simțea extrem de norocos că o avea alături.

În timp ce ne îndepărtaserăm, cei doi stătuseră pe verandă. El o ținea cu un braț pe după umeri, iar pe celălalt îl flutura spre noi în semn

de rămas-bun. Un gest în care am ghicit multă ușurare.

Era unsprezece și un sfert noaptea când am intrat pe N1. Emma făcuse o singură notiță, apoi pusese pixul și foaia în geantă și se uitase pe geam. Mă întrebam la ce se gândea. Poate că medita și ea, la fel ca mine, la formidabila ironie a întâlnirii cu Melanie Posthumus, o femeie nu foarte înzestrată intelectual, însă binecuvântată cu acea înțelepciune instinctivă care o făcea să știe cum să-și folosească trupul sexy și fețișoara drăguță pentru a prinde în mreje un bărbat atât de reținut din fire precum Cobie de Villiers. Stătusem acolo și o ascultasem pe Melanie trăncănind la nesfârșit, în naivitatea ei copilărească, și mă întrebasem: „De ce Cobie?“ Ca urmare a slujbei ei, avusese, fără îndoială, de-a face cu destui bărbați mult mai avuți și mai bine integrați în societate. Ce anume din imaginea ei de sine, din nevoile ei genetice o făcuse să-l aleagă pe „outlander“? (Transformarea lui „outsider“ în „outlander“ era probabil cea mai amuzantă dintre greșelile ei de limbă și spunea multe despre sindromul cvasiintelectualului, tot mai răspândit în ultima vreme. Televiziunea prin satelit adusese National Geographic, Discovery și History Channel în casele oamenilor obișnuiți, familiarizându-i cu jargonul intelectual, pe care mulți dintre ei îl foloseau însă în mod eronat.) Poate că Melanie tânjea după un bărbat căruia să nu-i curgă balele după ea, precum câinelui lui Pavlov. Femeile frumoase au deseori asemenea dorințe, chiar și cele care nu fac operații pe creier, pentru că, adesea, sub acel exterior încântător se ascunde o nesiguranță de sine distrugătoare.

Ceea ce m-a făcut să-mi pun o altă întrebare: Oare Emma mai credea și acum că acel Cobie de Villiers de la Heuningklip și Mogale era una și aceeași persoană cu Jacobus le Roux? Am încercat să pun în balanță dorința de a da de urma unui frate pierdut cu descoperirile făcute în ziua aceea și am ajuns la o singură concluzie – speranțele ei erau, probabil, năruite. Toate dovezile erau contra. Dar, sigur, eu nu eram decât un observator.

Emma nu era Melanie Posthumus, ci o femeie inteligentă, capabilă să-și ducă intențiile până la capăt. Îi respectam perseverența, cruciada aceea în care pornise în căutarea adevărului, dorința de a „ști cu certitudine" ce se întâmplase, așa cum repetase de nenumărate ori. Însă putea oare să discearnă adevărul aflat chiar sub nasul ei? Putea să facă un pas în spate pentru a evalua situația într-un mod obiectiv?

Emma dormea în timp ce am răspuns, butonând cu o singură mână, SMS-ului zilnic de la Jeanette Louw cu „TOTUL E OK?" Aș fi vrut să adaug obișnuitului meu „TOTUL E OK" un alt text: „Cu excepția faptului că clientul meu a pierdut contactul cu realitatea", dar codul de conduită de la Body Armour nu permitea așa ceva.

Emma nu s-a trezit când am ajuns în fața apartamentului Bateleur din Rezervația Naturală Mohlolobe, la ora trei dimineața. Părea vulnerabilă așa cum stătea pe scaunul din față al pasagerului: micuță, tăcută, adormită.

M-am dat jos din mașină, am descuiat ușa de la intrarea în apartament și am aprins luminile. Ușa fusese reparată, lampadarul înlocuit, iar pe masa

din camera de zi trona un bol uriaș plin cu fructe, alături de ciocolată și șampanie. Am cercetat camerele cu atenție, apoi am dat ocol clădirii, verificând ferestrele. M-am întors la mașină. Emma dormea în continuare.

Nu voiam s-o trezesc. Dar nici să-mi petrec noaptea în mașină.

Am rămas acolo, uitându-mă îndelung la trupul ei adormit, apoi am deschis încet portiera și am ridicat-o cu blândețe de pe scaun, ținând-o cu capul lipit de gâtul meu, cu un braț petrecut pe după spatele ei și celălalt pe sub genunchi. Era ușoară ca un copil. I-am simțit răsuflarea pe piele și mirosurile amestecate ale trupului.

Am urcat scările și, în clipa când am vrut s-o duc în camera ei, mi-a șoptit la ureche: „Cealaltă cameră". Am văzut că își ținea ochii închiși. M-am răsucit pe călcâie și am intrat în dormitorul meu. Am așezat-o încet pe patul meu și am tras cuvertura de pe cel de-al doilea pat. Am luat-o din nou în brațe, am așezat-o pe celălalt pat și i-am scos pantofii din picioare. Am învelit-o cu pătura.

Chiar înainte de a mă întoarce cu spatele și a ieși ca să încui mașina, am zărit cu coada ochiului un mic, foarte mic, zâmbet de satisfacție în colțul gurii ei. Zâmbetul unei femei care își impusese punctul de vedere.

16

La ora opt dimineața, îmi beam cafeaua pe verandă, când Emma a apărut înfășurată în halatul alb de baie al hotelului, cu părul ud de la duș.

– 'Neața, Lemmer.

Își revenise, și vocea ei avea din nou un ton melodios. S-a așezat pe scaun, lângă mine.

– 'Neața, Emma. Vrei cafea?

– O să-mi torn imediat, mersi.

Poalele halatului s-au deschis, dându-i la iveală genunchii bronzați. M-am concentrat asupra animalelor pe care le urmăream.

– Babuini, am spus arătând spre trupa de pe celălalt mal al râului care se îndrepta spre apă.

Masculii păzeau femelele și puii ca niște veritabili bodyguarzi.

– Da, îi văd.

Am sorbit din cafea.

– Lemmer...

Am privit-o. Ideea că era posibil să nu poarte nimic pe sub halatul de baie îmi distrăgea atenția.

– Îmi pare rău pentru ieri.

– N-ai de ce să-ți ceri scuze.

– Ba da. Am greșit și îmi pare rău.

– Nu contează. A fost o zi grea. Mai întâi chestia cu șarpele, pe urmă toate celelalte.

– Asta nu e o scuză. Te-ai purtat ireproșabil din punct de vedere profesional, și vreau să știi că am mare respect pentru tine.

Nu am răspuns. Bodyguardul ireproșabil din punct de vedere profesional încerca să-și țină în frâu imaginația, care în mod inexplicabil se strecurase pe sub halatul ei alb și pufos.

Sunt anumite lucruri asupra cărora ajungi să-ți pui întrebări toată viața, pentru că n-ai cum să le discuți cu ceilalți, de teamă că ai putea fi categorisit drept pervers. Ca, de pildă, faptul că stăteam lângă ea imaginându-mi cum arăta pubisul ei. Acel triunghi abrupt din păr întunecat, fin, cârlionțat, mai jos de pielea suplă și bronzată a pântecului. Tot ce trebuia să fac era să întind mâna și să ridic poalele halatului ca să dau de el, la fel de umed cum îi era și părul, o cochilie tropicală mirosind a săpun și a parfumul trupului ei, pe care-l adulmecasem cu o noapte în urmă. M-am concentrat asupra babuinilor, cuprins de remușcări și întrebându-mă dacă numai bărbații erau așa, sau dacă și femeile, în circumstanțe similare, sunt capabile de astfel de porniri banale.

– OK. Îți accept scuzele.

A tăcut ceva vreme.

– Știi... mă gândeam dacă ai fi de acord să mai rămânem aici încă o noapte. Am putea face turul rezervației și pe urmă să luăm cina. Și să ne întoarcem mâine acasă.

– E în regulă. Zărise oare, în sfârșit, lumina?

– O să plătesc pentru toată săptămâna.

– Jeanette se ocupă de contracte.

– O s-o sun.

Am încuviințat din cap.

– Hai să mergem să luăm un mic dejun decent.

– Bună idee.

O așteptam pe Emma pe verandă, când am auzit-o strigându-mă dinăuntru, cu o voce emoționată. Am intrat și am găsit-o în camera de zi, cu telefonul mobil în mână.

– Ascultă asta, a spus. Stai să-ți pun înregistrarea. A apăsat niște butoane, a dus telefonul la ureche, apoi mi l-a întins mie.

„Aveți un mesaj", am auzit robotul. După care a intervenit o voce familiară: „Emma, sunt Frank Wolhuter. Cred că ai avut dreptate. Am găsit ceva. Te rog, sună-mă imediat ce primești mesajul".

– Interesant, am spus înapoindu-i telefonul.

– E apelul de aseară, când eram la Melanie. Am sunat, dar nu a răspuns nimeni. Avem o carte de telefon în apartament?

– Da, e în sertarul noptierei. Ți-o aduc eu.

M-am întors în camera de zi și am răsfoit cartea, căutând numărul Centrului Mogale. A trecut mult timp până să răspundă cineva.

– Pot să vorbesc cu Frank Wolhuter, vă rog? a spus Emma.

La celălalt capăt al firului era un bărbat. Nu înțelegeam ce spunea, dar am văzut șocul de pe chipul Emmei în timp ce exclama: „O, Doamne!" și, câteva clipe mai târziu: „O, nu!", apoi: „Îmi pare rău. Mulțumesc. Ce nenorocire! La revedere", după care a închis telefonul și l-a lăsat să cadă încet în poală.

– Frank Wolhuter e mort. A adăugat, înainte să apuc să răspund: L-au găsit azi-dimineață, în cușca leilor.

Am renunțat la micul dejun. Ne-am urcat în mașină și am pornit spre Mogale. Pe drum, Emma a spus:

– Sunt sigură că nu e o coincidență, Lemmer.

Mă așteptam să reacționeze așa. Dar era prematur ca să facem presupuneri.

Cu zece kilometri înainte de Mogale, o ambulanță a trecut pe lângă noi gonind în direcția opusă, fără a avea luminile aprinse și sirena pornită. În fața rezervației staționau patru vehicule de poliție și un afiș din carton, scris de mână, era prins de poartă: „Închis pe termen nelimitat". Un agent în uniformă păzea intrarea în sala de conferințe.

– E închis, ne-a informat.

– Cine se ocupă de anchetă?

– Inspectorul Phatudi.

– Ah! Prinsă pe picior greșit, Emma a tăcut preț de-o clipă. Vreți să-l anunțați, vă rog, că Emma le Roux dorește să-l vadă?

– N-am voie să părăsesc postul.

– Pot să intru? Am niște informații pentru dânsul.

– Nu. Trebuie să așteptați.

Emma a ezitat, apoi s-a întors și a luat-o înapoi spre BMW-ul adăpostit sub acoperiș, lângă pancarta cu „Parcare vizitatori. Vă rugăm să lăsați vehiculul aici". S-a postat în fața mașinii, cu brațele încrucișate la piept. Am urmat-o.

– Cât de bine cunoști poliția, Lemmer?

– Cum adică?

– Ierarhia. Cunoşti ierarhia din poliţie?

– Oarecum, am răspuns. Mințeam.

– Rangul de inspector e important?

– Nu foarte. E peste cel de sergent şi sub cel de căpitan.

– Deci Phatudi nu este şeful?

– Şeful poliţiei?

– Nu! Al Departamentului de Infracţiuni Majore.

– Nu. Şeful are, probabil, grad de comisar – sau de director.

– Aha!

Era mulţumită de răspuns.

A dat aprobator din cap. Am aşteptat până când căldura a devenit insuportabilă. Pe urmă, ne-am urcat în BMW şi am pornit motorul şi aerul condiţionat. După un sfert de oră, motorul a început să se încingă. L-am oprit şi am deschis toate geamurile. Am repetat manevra de câteva ori pe parcursul unei ore, până când agentul în uniformă s-a apropiat de noi şi ne-a anunţat:

– Vine inspectorul.

Am coborât din maşină.

Phatudi a apărut din sala de conferinţe însoţit de cele două umbre pe care le cunoscuserăm în ziua precedentă – sergentul cel negru şi agentul alb cu nasul spart. Acesta din urmă avea un plasture lipit de nas şi amândoi ochii vineţi. Nici unul dintre ei nu părea fericit să ne revadă.

Emma s-a îndreptat spre Phatudi, dar inspectorul a ridicat un braţ, privind-o încruntat.

– Nu vreau să discut cu dumneavoastră.

Reacţia ei ne-a luat pe toţi prin surprindere. Emma şi-a pierdut cumpătul. Mai târziu, aveam să meditez asupra acestei piese din mozaicul

personalității sale, trăgând concluzia că așa se comporta ea în condiții de stres – o izbucnire spectaculoasă atunci când circuitele îi erau supraîncărcate, așa cum se întâmplase și cu o zi în urmă, în mașină. Numai că astăzi manifestarea era mai intensă – își pierduse, pur și simplu, controlul. Și-a smucit capul în față, și-a îndreptat umerii, și-a ridicat mânuța și, cu arătătorul îndreptat în sus, s-a dus direct spre polițistul cel masiv.

– Ce fel de detectiv ești tu? Și-a punctat vorbele împungându-l cu degetul în pieptul lat.

Părea o ciocănitoare cu cioc roșu care ciugulea paraziții de pe un bivol.

Speram că avea și alte argumente, în afara acelei fraze.

– Doamnă, a răspuns inspectorul șocat, lăsându-și brațele să-i atârne pasiv pe lângă corp, în timp ce degetul ei îl împungea acuzator și o roșeață puternică urca pe fața Emmei, dinspre gât spre frunte.

– Nu mă lua pe mine cu „doamnă". Ce fel de detectiv ești? Spune-mi! Dețin informații. Despre o crimă. Iar tu nu vrei să discuți cu mine? Cum vine asta? Protejarea oamenilor tăi e tot ce te interesează?

– Protejarea oamenilor mei?

– Știu tot ce trebuie știut despre tine și fii sigur că n-o să țin informațiile pentru mine. Țara asta e și a mea. E țara mea. Iar tu trebuie să fii în slujba tuturor cetățenilor. Mai bine zis, să servești justiția. Așa că n-am de gând să las lucrurile așa cum sunt. M-ai auzit?

Și-a punctat fiecare propoziție împungându-l pe Phatudi în piept, în dreptul inimii.

Sergentul și agentul priveau scena consternați.

– Deci așa, îmi protejez oamenii?

Phatudi a prins-o de încheietură cu mâna lui puternică, încercând să pună capăt ghionturilor.

– Dă-mi drumul, a zis Emma.

Inspectorul nu a slăbit strânsoarea.

– Las-o în pace, căci, în caz contrar, îți rup brațul, am intervenit.

Și-a întors încet capul spre mine, ținând în continuare mâna Emmei captivă în palmă.

– Ce faci? Îndrăznești să amenințI un ofițer de poliție?

Am făcut un pas spre el.

– Nu. Nu amenință. Dar nu avertizez decât o dată.

A dat drumul brațului Emmei și s-a apropiat de mine.

– Hai să văd de ce ești în stare, a spus rotindu-și umerii masivi.

În cazul tipilor masivi ca el, ideea este să lovești tare și rapid. Nu la nivelul truchiului, așa sigur o să dai de necaz. La față. Și să-l rănești cât poți de tare, preferabil la gură și la nas, să-l faci să scuipe sânge, să-i despici buza și să-i spargi dinții și maxilarul. Cu alte cuvinte, să-l pui pe gânduri – mai ales pe indivizii care trag de fiare și, care au, oricum, înclinații narcisiste. Ca să-și facă griji cu privire la modul în care arată. După care să-l pocnești în testicule cu toată forța.

Dar Emma s-a interpus între noi. Eram pregătit, cu toată greutatea fixată pe călcâie și cu adrenalina curgându-mi vijelios prin vene, gata să sar la bătaie, când ea l-a izbit ineficient cu pumnii în piept pe Phatudi.

– Inspectore, oprește-te. Cu tine vorbesc. Îți mai acord o ultimă șansă. După care să știi că o să mă adresez șefului tău.

Acel unic cuvânt a făcut diferența. Phatudi era pe punctul de a mă ataca, dar s-a răzgândit.

– Șef, a murmurat el. Ăsta e un termen folosit numai de albi.

Emma se calmase între timp și își redobândise controlul.

– Ieri, dacă mai ții minte, tu ai fost cel care a adus vorba despre „oamenii mei", inspectore. Albii. Nu juca acum cartea rasistă cu mine. Știi bine ce vreau să spun. Comandantul tău, ofițerul superior... Mă rog, gradele polițienești nu sunt punctul meu forte, dar drepturile mele cetățenești mi le cunosc. Sunt drepturile oricărui cetățean, fie el negru, alb sau metis. Fiecare dintre noi are dreptul să se adreseze organelor de poliție și să ceară să fie ascultat, servit, protejat. Dacă nu ești de aceeași părere, ar fi bine să-mi spui de pe-acum, ca să știu cum stăm.

Marea problemă a lui Phatudi era prezența celor doi colegi. Nu-și putea permite să iasă cu prestigiul știrbit din această dispută.

– Domnișoară le Roux, a spus el vorbind rar și apăsat, toți cetățenii au dreptul să beneficieze de serviciile poliției. Însă nimeni nu are dreptul să se amestece într-o anchetă criminalistică. Nimeni nu are dreptul să stârnească agitație și să provoace neajunsuri. Obstrucționarea justiției reprezintă o infracțiune. Atacarea unui ofițer de poliție reprezintă o infracțiune. Și-a apropiat degetul mare la câțiva centimetri de arătător. Uite-atât mai am până să vă arestez.

Emma nu s-a lăsat intimidată.

– Wolhuter mi-a telefonat aseară. Găsise o dovadă cum că Jacobus de Villiers este fratele meu...

Așa interpretase ea faptele.

– Am venit aici ca să vă ofer informația pentru că este direct legată de investigația pe care o desfășurați. Deci puteți să-mi explicați în ce fel acțiunea mea poate fi considerată un act de obstrucționare a justiției? În plus, dacă intenția dumneavoastră a fost să ne protejați, atunci de ce idioții ăștia doi nu m-au informat că ne urmăresc în acest scop, fapt pe care, totuși, mi-e imposibil să-l cred? Refuz să fiu făcută răspunzătoare pentru lipsa de inteligență a altora.

Cei doi idioți își studiau vârfurile pantofilor.

– Ce fel de dovadă? a întrebat Phatudi.

– Poftim?

– Ce dovadă a găsit Wolhuter?

– Nu știu. Tocmai de-aceea mă aflu aici.

– Ce-a spus la telefon?

Emma a scos telefonul din geantă.

– Ascultă singur, a zis apăsând pe taste pentru a relua mesajul și întinzându-i telefonul lui Phatudi.

Inspectorul l-a dus la ureche.

– Nu asta spune Wolhuter.

– Poftim?

– Nu spune că a găsit dovada că de Villiers e fratele dumneavoastră.

– Ba da, sigur că asta spune.

Phatudi i-a înapoiat mobilul cu aceeași încruntare permanentă care îl făcea să arate scârbit, așa încât îmi era greu să ghicesc ce gândea. S-a uitat îndelung la Emma.

– Ce-ar fi să mergem undeva mai la răcoare ca să stăm de vorbă? a zis, într-un sfârșit.

S-a răsucit pe călcâie și a luat-o spre sala de conferințe.

– Ce v-a povestit ieri Wolhuter? a întrebat inspectorul după ce ne-am așezat.

– Cum a murit Wolhuter? a replicat Emma.

Confruntarea celor doi se anunța interesantă.

În clipa aceea, un miracol s-a petrecut cu fața lui Phatudi. Cută după cută, încruntarea i-a dispărut. După care un zâmbet i s-a așternut treptat pe chip. Era o metamorfoză fascinantă, poate pentru că părea neverosimil ca acele două expresii să poată apărea pe aceeași față. Când zâmbetul i s-a lățit până la urechi, corpul lui masiv a început să se zguduie și ochii i s-au îngustat. Mi-a luat ceva vreme ca să înțeleg că inspectorul Jack Phatudi râdea. Pe mutește, ca și cum uitase sonorul oprit.

– Ești o figură, a declarat după ce s-a mai potolit din râs.

– Cum așa? a întrebat Emma pe un ton mai puțin agresiv.

– Ești tare micuță, dar ai vână în tine.

Și cu asta s-a alăturat fan clubului Emmei celei Îndrăznețe, format din răposatul Wolhuter, Lemmer, încă în viață, și timidul Stef Moller. M-am întrebat cât de calculată era Emma din fire și câtă manipulare se ascundea în spatele izbucnirii ei de indignare. Era un șiretlic pavlovian nou, pe care trebuia neapărat să-l adaug la argumentațiile din Legea lui Lemmer cu privire la Femeile Minione.

Am studiat-o cu atenție. Dacă era infatuată, atunci disimula asta bine.

– Inspectore, hai să ne ajutăm reciproc. Te rog.

– OK. Măcar putem face o încercare. Zâmbetul neverosimil i-a rămas întipărit pe chip până când Emma i-a povestit ce ne relatase Wolhuter cu o zi în urmă.

17

– De ce minte lumea? Pur și simplu, nu înțeleg, a spus Jack Phatudi.

Încruntarea îi revenise în forță.

– Despre ce să mintă? a întrebat Emma.

– Despre toate. Despre mine. Despre tribul Sibashwa. Și despre procesele pentru pământuri. Nu s-au depus patruzeci de revendicări pentru Parcul Național Kruger. Acum șase ani, comisia și-a dat seama că petițiile proveneau de la aceleași familii, numai că fuseseră înaintate fără ca unii să știe de ceilalți. Le-au pus pe toate cap la cap, și acum au mai rămas numai revendicările triburilor Mahashi, Ntimane, Ndluli, Sambo, Nkuna și Sibashwa. Alte două, de la Mhinga și Mapindani, au fost respinse. Au rămas opt revendicări. Nici pe departe patruzeci.

– Asta nu înseamnă că nu ai și tu o revendicare.

– Eu? Eu sunt polițist. Eu nu cer pământ.

– Nu tu personal, tribul Sibashwa. Din care faci parte.

– Așa e. Sibashwa a depus o cerere. În 1889 am fost alungați. Oamenii mei trăiau pe pământurile

astea de o mie de ani, și pe urmă au venit albii și le-au cerut să plece. Spune-mi, scumpă doamnă, dumneata ce-ai face dacă guvernul ar veni într-o bună zi și te-ar anunța: „Vă luăm pământurile unde v-ați construit casele, trebuie să vă mutați într-un alt loc"?

– Aș pleca, dacă aș ști că la mijloc e reabilitarea solului.

– Fără nici un fel de compensație?

– Asta nu, ar trebui să primesc o despăgubire.

– Exact. Asta vor și oamenii mei. În 1889 nu a existat așa ceva, au fost amenințați și li s-a cerut să plece, căci altfel aveau să fie împușcați. Strămoșii noștri sunt îngropați aici, mormintele lor acoperă o mie de ani de istorie, iar ei ne-au luat pământul și ne-au alungat. Acum, cei din triburile Mahashi și Sibashwa, la fel ca toți ceilalți, nu vor decât să îndrepte lucrurile.

– Dar ce-o să se aleagă din Parcul Național?

– N-o să se întâmple nimic. Triburile nu cer teren pe teritoriul Parcului Kruger. Vor pământuri lângă parc, unde să-și poată construi colibe. Știți ce-au făcut cei din tribul Makuleke?

– Nu.

– Makuleke au revendicat o bucată de pământ, și acum zece ani au câștigat procesul. Și ce credeți că au făcut? Au ridicat acolo o cabană de vânătoare și au format un comitet împreună cu cei de la Kruger. Makuleke exploatează cabana și obțin profit, Kruger conservă mediul. Toată lumea e fericită. De ce să nu facă la fel și celelalte triburi? Pentru că ele asta și vor.

– Dar construcțiile despre care aflase Jacobus?

– Tipii ăștia de la Mogale trag cu urechea la zvonuri și pe urmă scornesc tot felul de minciuni. Pe aici au trecut, într-adevăr, mulți oameni de afaceri din Johannesburg care le-au promis oamenilor marea cu sarea. Cei din tribul Makuleke au concesionat managementul cabanei unei companii administrate de albi. E o afacere ca oricare alta, toată lumea vrea să scoată un ban. Unii albi au venit cu ideea de a amenaja stațiuni în jurul unor terenuri de golf, dar propunerea a fost respinsă. Cobie de Villiers a auzit ce se vorbește și a dat fuga să-i informeze pe cei de la Kruger înainte chiar ca lucrurile să demareze și oamenii să decidă dacă vor accepta o idee sau alta.

– Dar vulturii?

Chiar mă întrebam când avea să aducă în discuție chestiunea vulturilor. Lui Phatudi nu i-a convenit. S-a ridicat de pe scaun și și-a fluturat brațele, exasperat.

– Vulturii. Spuneți-mi, doamnă, cine a ucis animalele din țara asta? Cine a vânat zebrele quagga până când specia a dispărut cu totul? Negrii?

– Nu, dar...

– Uitați-vă la locuitorii din Limpopo, doamnă. La condițiile lor de trai. La modul în care luptă pentru supraviețuire. N-au slujbe, n-au bani, n-au pământ pe care să-l cultive. Și atunci, ce pot să facă? Dacă n-au ce pune pe masă copiilor, ce pot să facă? Să facă... ce-au făcut și burii. De ce au înființat burii Parcul Kruger? Pentru că albii uciseseră aproape toate animalele, iar ei voiau să le salveze pe alea, puține, care mai rămăseseră. La fel și cu elefanții. Burii erau săraci, și fildeșul era o marfă valoroasă, așa că au început să împuște

elefanții. Cu miile. Dar nu contează, erau albi, și, oricum, asta se petrecea acum o sută de ani. Astăzi a venit rândul oamenilor mei să fie săraci. Problemele sunt de ordin socioeconomic. Trebuie să creăm locuri de muncă pentru oameni, și atunci o să lase vulturii în pace.

– Wolhuter a spus că vulturii otrăviți au fost o capcană, pentru a-l atrage pe Jacobus acolo. Dar nu el i-a ucis pe oamenii aceia. Cei care au făcut-o au vrut să dea vina pe Jacobus ca să scape de el.

Phatudi a mormăit ceva pe limba lui, o exclamație de neîncredere. Sergentul negru a clătinat din cap.

– Inspectore, fratele meu nu e capabil să ucidă.

– Poate că nu e fratele dumneavoastră. Cobie ăsta e cam... A bătut ușor cu degetul gros în tâmplă. Cinci copii l-au văzut cu arma în mână. A intrat în coliba vraciului *sangoma*, acolo unde se strânseseră oamenii care împușcaseră vulturii, pe urmă au auzit foc de armă dinăuntru și l-au văzut ieșind în fugă. Copiii îl știu de la rezervația Mogale; au vizitat-o cu școala. N-au habar că el îi urăște pe negri. Nu se pricep la politică și nu știu că el le zice negrilor „cioroi“[1]. Ei doar au povestit ce-au văzut.

Emma nu mai voia să audă nimic. Și-a întors capul.

Phatudi s-a așezat din nou în fața ei. I-a vorbit pe un ton mai blând!

---

[1] În original, *kaffir* (ortografiat și *kaffer* sau *kafir)*, termen folosit în prezent în sens peiorativ în Africa de Sud și în alte state de pe continentul african pentru a desemna o persoană de culoare. Inițial, termenul era neutru și se referea la populația Cafri, de rasă neagră, din sudul Africii. (n.tr.)

– Acest de Villiers nu seamănă cu dumneavoastră. Nu se poate să vă fie frate.

– Atunci de ce a fost ucis Wolhuter?

– Cine zice că a fost o crimă?

Emma i-a aruncat o privire întrebătoare.

Phatudi a arătat cu degetul spre cuștile de animale.

– Leul ăla l-a omorât. Wolhuter a intrat noaptea trecută în cușcă. Mi s-a spus că uneori e nevoit s-o facă, pentru a scoate viezurele melivor de-acolo. Când erau pui, leul și viezurele au crescut împreună în cușcă, dar acum se pare că viezurele se târăște afară pe sub sârmă și-l atâță pe leu. Azi-dimineață au văzut că viezurele ieșise din cușcă și intrase la Wolhuter în casă. Și Wolhuter a făcut greșeala de a se vârî în cușca leului fără să-l sedeze mai întâi. Chestii dintr-astea se întâmplă des la fermele de animale sălbatice.

Emma îl urmărea atentă pe Phatudi, încercând parcă să-și dea seama dacă polițistul spunea adevărul sau nu. Când inspectorul a terminat de vorbit, a continuat să se holbeze la el, până ce, într-un târziu, a oftat din greu, încovoindu-și umerii, semn de capitulare. Își epuizase întrebările.

Gestul a dat naștere unei reacții de simpatie din partea lui.

– Îmi pare rău, a spus Phatudi. „Pentru ce?“ mi-am zis în sinea mea.

Emma a dat aprobator din cap, fără să scoată vreo vorbă.

– Ieri nu aveam numărul dumneavoastră de telefon. Dacă l-aș fi avut, v-aș fi anunțat că trimit oameni ca să vă protejeze. Comunitatea locală a luat foc. A amenințat că, dacă pun mâna

pe de Villiers, îl omoară. Când ați venit după mine la secție, cineva a ascultat discuția noastră. Și atunci au început să circule zvonuri, cum că o să-l ucidă... Inspectorul și-a dus o mână la craniul ras și s-a scărpinat după ureche. Nu era singurul semn că mințea. Îl trăda și vocea. Până atunci, vorbise pe un ton ferm, dar explicația pe care o însăila acum indica o schimbare – era un soi de pledoarie stângace, în încercarea de a se face credibil în ochii Emmei.

– N-are importanță, a spus ea.

Phatudi s-a ridicat.

– Acum trebuie să plec, domnișoară le Roux.

Sergentul și agentul au început și ei să se foiască.

– Da, înțeleg. Mulțumesc, inspectore.

Phatudi și-a luat rămas-bun. S-a făcut că nu mă vede până când a ajuns în prag. Atunci s-a întors și s-a uitat în ochii mei. Nu știam dacă să iau gestul drept o provocare sau un avertisment.

Eu și Emma am rămas în urmă. Ea și-a rezemat coatele pe genunchi și și-a luat capul în mâini. A stat așa câteva clipe. Pe urmă a murmurat ceva.

– Ce-ai spus?

– Că acum nu mai pot să intru în casa lui Wolhuter. Ca să văd dacă nu a lăsat acolo ceva pentru mine.

Pe drumul de întoarcere la Rezervația de Animale Sălbatice Mohlolobe, Emma mi-a cerut să opresc în fața măcelăriei din Klaserie. A intrat în prăvălie și a ieșit după cinci minute cu un pachet învelit în hârtie groasă maronie.

A urcat în mașină și mi-a întins pachetul.

– E pentru tine, Lemmer.

Am luat pachetul.

– Poți să-l deschizi.

Înăuntru erau cel puțin două kilograme de biltong.

– Ieri, la Moller, am văzut că-ți place.

– Mulțumesc mult.

– Cu plăcere.

Dar nu mai era aceeași Emma. Sclipirea din ochi dispăruse. Am parcurs drumul până la Mohlolobe în tăcere. Când am parcat în fața apartamentului, a spus:

– De data asta sunt trează.

Cu un mic zâmbet autoironic.

A așteptat să verific camerele și să dau ocol apartamentului Bateleur. Era la amiază, și căldura ajunsese la apogeu, devenind înăbușitoare, insuportabilă. I-am făcut semn că poate să intre, și s-a făcut nevăzută în dormitorul ei, lăsând ușa întredeschisă. Am auzit arcurile patului scârțâind. Am cântărit opțiunile. Nici nu se punea problema să stau pe verandă. Am luat o revistă *Africa Geographic* și m-am așezat pe marginea unui scaun din camera de zi, în locul unde bătea aerul condiționat. Un pic de moțăială n-avea să-mi strice. Am răsfoit revista și m-am oprit la un articol pe două pagini, cu titlul „Totul despre viezurii melivori". Animalul care se făcuse, aparent, vinovat de moartea lui Wolhuter. Și favoritul lui Cobie de Villiers.

M-am apucat să citesc. „A fi catalogat de *Guiness Book* drept cel mai curajos animal de pe lume nu e puțin lucru, cu atât mai mult cu cât nu măsoară decât treizeci de centimetri în înălțime și cântărește doar până la paisprezece kilograme."

Un om care se ascunde atunci când este suspectat de crimă nu dă neapărat dovadă de curaj.

„Viezurelui melivor îi place la nebunie carnea de șarpe; odată, am avut ocazia să urmăresc cum un exemplar de numai douăsprezece kilograme consumă un șarpe de zece metri lungime în numai trei zile.“ Autorul relata în continuare povestea unui viezure care prinsese o viperă sâsâitoare care-l mușcase, injectându-i veninul, dar își revenise după trei ore și își devorase prada.

Din nefericire, nici un viezure nu fusese prin preajma noastră în noaptea când apăruse șarpele.

Și pe urmă am auzit-o.

Am lăsat din mână revista și am ascultat atent. Suspine înăbușite veneau dinspre dormitorul ei.

Fir-ar să fie!

Ce ar trebui să facă un bodyguard într-o asemenea situație?

Am rămas nemișcat.

Plânsul răzbătea acum printre sughițuri, semn că Emma avea inima sfâșiată de durere.

M-am ridicat și m-am apropiat de ușa camerei ei. Am aruncat o privire discretă înăuntru. Era întinsă în pat, cu corpul zguduit de plâns.

– Emma.

Nu m-a auzit.

I-am repetat numele, de data aceasta mai tare, dar și cu mai multă blândețe. Nu a răspuns. M-am îndreptat încet spre pat și mi-am pus o mână pe umărul ei.

– Emma.

– Scuze, a reușit să murmure printre hohote.

– N-ai de ce să-ți ceri scuze.

Am bătut-o ușurel pe umăr, fapt care a părut să o consoleze puțin.

– Nu mai înțeleg nimic, Lemmer.

Cu numai două ore în urmă, se purtase ca o pisică sălbatică.

– Liniștește-te, am spus, fără ca vorbele mele să-i aducă însă alinare.

– Nu mai pricep nimic. Și-a suflat nasul într-o batistă leoarcă de lacrimi și a început să plângă și mai tare.

– Șșt, șșt, a fost tot ce-am putut să spun.

Fără vreun efect. M-am așezat pe pat lângă ea, și Emma s-a mișcat spre mine și și-a aruncat brațele în jurul gâtului meu. După care s-a lăsat cu totul pradă plânsului, hohotind fără nici o reținere.

I-a luat un sfert de oră ca să se oprească din plâns. Se agăța de mine ca de o geamandură, în timp ce eu încercam, stângace, s-o împing ușor înapoi, fără să am nici cea mai mică idee cum s-o consolez, în afară de a-i spune „șșșt, șșșt". Într-un târziu, s-a liniștit, hohotele s-au mai potolit și corpul i s-a relaxat.

Pe urmă a adormit. La început, nu mi-am dat seama. Eram prea conștient de picioarele care îmi amorțiseră, de incapacitatea mea de a găsi cuvintele potrivite, de căldura și de parfumul trupului ei lipit de-al meu și de cămașa mea udă de lacrimile ei fierbinți. Abia după ceva vreme am observat că răsufla încet și adânc și, când am privit-o, am văzut că avea ochii închiși.

Am așezat-o pe pat, lăsând-o să alunece ușor pe pernă. Aerul condiționat răcorise dormitorul,

și am acoperit-o cu cearșaful, după care m-am strecurat înapoi spre scaunul din camera de zi.

Trebuia să-mi reconsider opinia despre ea. Poate că nu era decât o tânără atrăgătoare care-și dorea cu ardoare să-și regăsească fratele. Poate că speranța începuse să o părăsească pe măsură ce căpăta noi informații, dar ea continuase, până în dimineața aceea, să se agațe cu disperare de iluziile pe care și le făcuse, de eventualitatea unor conspirații și secrete bine păzite. Acum se vedea prinsă la mijloc între două posibilități la fel de inacceptabile: fratele ei era Cobie de Villiers, un ucigaș, sau nu era el, ceea ce echivala cu pierderea lui pentru a doua oară.

Sau poate că ar fi fost mai bine pentru mine dacă luam lucrurile ceva mai lejer și cu mai multă precauție. Poate că trebuia să reformulez Legea lui Lemmer cu privire la Femeile Minione și s-o fac să sune astfel: „Să nu ai niciodată încredere în tine însuți".

Nu eram în stare să mă concentrez asupra revistei. Mâinile mele păstraseră amintirea conturului spatelui Emmei, iar în inimă îmi rămăseseră întipărite neajutorarea și disperarea ei.

Nu eram decât bodyguardul, singurul om disponibil la acel moment. La fel de bine ar fi putut să plângă pe umărul altcuiva.

Emma era o tânără inteligentă, perfect adaptată social, extrem de bogată, bine educată și atrăgătoare, iar eu – Lemmer din Seapoint și Loxton. Amănunte pe care nu aveam voie să le scap din vedere.

Mi-am dat seama că era a doua oară în douăzeci și patru de ore când o culcam pe Emma le Roux. Poate că era cazul să cer un bonus.

18

În după-amiaza aceea, Emma a rămas în dormitor mai mult de o oră. Când a ieșit, m-a întrebat dacă voiam să mergem să mâncăm. N-aș fi ghicit că plânsese. Era pentru prima oară când o vedeam îmbrăcată în rochie. Era albă cu floricele roșii și îi lăsa umerii dezgoliți. În picioare avea sandale albe. Părea mai tânără, cu excepția ochilor, care parcă îmbătrâniseră.

În asfințit, am străbătut în tăcere poteca spre restaurant. Soarele se ascunsese în spatele fortărețelor impresionante clădite de norii de furtună care veneau dinspre vest. Fulgerele licăreau printre norii cumulus albi ca zăpada. Umiditatea atinsese cote insuportabile, iar căldura era incredibilă. Până și păsările și insectele stăteau nemișcate. Natura părea să-și țină răsuflarea.

Susan, recepționera, o afrikaander blondă care refuza să vorbească altă limbă decât engleza, ne-a tăiat calea.

– Domnișoară le Roux, ce mai faceți? Cum vă simțiți? Am auzit despre șarpele mamba, ne pare foarte rău tuturor. Apartamentul e în regulă acum?

– Da, totul e în ordine, mulțumesc, a răspuns ea, pe un ton șoptit, încă sub imperiul depresiei.

– Minunat. Poftă bună la cină.

În timp ce ne așezam, Emma a spus:

– Ar trebui să vorbesc în afrikaans cu ea.

– Da, am răspuns fără să mă gândesc.

– Ești un fan al limbii, Lemmer? Un *taalbul?*

Nu părea prea interesată, de parcă știa deja că aveam să evit întrebarea. Sau poate că depresia luase o nouă formă...

– Oarecum...

A dat din cap, absentă, și a luat lista de vinuri. S-a uitat câteva clipe peste ea, apoi și-a ridicat ochii spre mine.

– Uneori, mă port atât de prostește, a spus ea încetișor.

Am văzut că avea umbre sub ochi, imposibil de mascat de machiajul discret. A încercat să zâmbească, fără succes.

– Dacă i-aș vorbi în afrikaans, îmi închipui ce se va întâmpla. Îmi va spune „O, sunteți afrikaander?", prefăcându-se surprinsă, deși amândouă știm ce sunt, și atunci va veni un moment de... stânjeneală. Un alt surâs ratat. Tipic pentru afrikaanderi, a continuat. Noi, după cum știi, ne ferim de momentele penibile.

Înainte să apuc să răspund, și-a întors privirea, hotărâtă, spre lista de vinuri.

– În seara asta o să bem vin. Ce fel de vin îți place?

– Sunt în exercițiul funcțiunii, mersi.

– Nu, în seara asta ai liber. Alb sau roșu?

– Nu prea beau vin.

– Atunci bere?

– Poate un Grapetiser[1] roșu.

– Nu bei niciodată?

– Nu beau alcool. Speram să nu continue cu întrebările. La fel ca în chestiunea cu originea afrikaander, ar fi urmat o conversație jenantă. Dar mă înșelam în previziuni, așa cum se întâmplase cu mai tot ceea ce gândisem despre Emma.

– O faci din principiu? m-a chestionat alegându-și cu grijă cuvintele.

– Nu tocmai.

A clătinat din cap.

– Ce e? am întrebat.

A întârziat cu răspunsul, de parcă simțea nevoia să-și adune puterile.

– Ești o enigmă, Lemmer. Când citeam într-o carte că un personaj e o adevărată enigmă, nu înțelegeam ce voia să spună autorul. Acum știu.

Poate pentru că-mi spusese că sunt „tăcut și prost", sau fiindcă voiam s-o mai înveselesc, am spus:

– Explică-mi și mie care e treaba cu alcoolul. Eu, unul, nu pricep.

– Oh, s-o iau drept o invitație de a face o conversație adevărată?

– Tu ești cea care a spus că în seara asta „am liber".

– Aha! A pus lista de vinuri deoparte. Foarte bine. S-a uitat în sus spre candelabrul de deasupra capetelor noastre, a răsuflat adânc și a început să vorbească încetișor, la început căutându-și cuvintele potrivite.

---

[1] Marcă de sucuri de fructe (n.tr.)

– Mie îmi place vinul roșu. Și numele soiurilor. Shiraz. Cabernet. Merlot. Pinotage. Îmi place să le rostogolesc în gură, sună atât de tainic. Și să le adulmec buchetele complexe. Știi, există o mistică a aromelor. A început să rostească vorbele mai repede, eliberându-se. E ca și cum ai naviga pe o rută comercială, printre insule cu fructe și cu mirodenii. Nu poți vedea insulele, dar poți ghici cum arată după aromele care plutesc pe deasupra apei. Sunt locuri exotice, în culori strălucitoare, cu păduri dese și cu oameni frumoși care dansează la lumina focului. Iubesc culorile; îmi place să le urmăresc schimbându-se atunci când le privești în lumina soarelui sau a lumânării. Iubesc aromele, ele mă fac să gust vinul, să mă concentrez asupra lui, să-l plimb în gură pentru a-i simți savoarea. Și iubesc tot ce este asociat cu aromele – veselia, compania prietenilor. Reprezintă un simbol social, un mod de a arăta că ne simțim suficient de bine alături de alții pentru a putea să ne bucurăm împreună de un pahar de vin. Îmi dă o senzație de civilizație, mă face să mă simt recunoscătoare că am privilegiul de a putea savura un lucru făcut cu atâta grijă, pricepere și artă. Și atunci, spune-mi, ce nu este grozav la vin?

Am clătinat din cap. Nu eram de acord cu ea și, pe de altă parte, nici nu-mi venea să cred că purtam o asemenea discuție.

– Vinul nu are gust bun. Punct. Sigur, nu e la fel de rău ca whisky-ul, dar, în orice caz, e mai rău ca berea. Și nici nu se compară cu sucul de struguri. Sigur, sucul de struguri nu e la fel de sofisticat, deși își schimbă și el culoarea dacă-l privești în lumina soarelui sau a lumânării. Singura excepție

este vinul dulce. Dar nimeni din înalta societate nu bea așa ceva, nici măcar un vin dintr-o recoltă târzie bună. De ce nu? Pentru simplul motiv că acest vin nu se bucură de același statut. Statutul. O chestie veche de când lumea. Civilizația noastră își are originile în Mesopotamia, dar acolo nu cresc struguri. Mesopotamienii făceau bere din grâne, și toată lumea o bea. Dar bogătașii nu beau ceea ce bea toată lumea. Așa că aduceau vin din ținuturile mai înalte din Iran. Și, fiind importat și, deci, mai scump – și pentru că oamenii obișnuiți nu și-l puteau permite –, a ajuns, cu timpul, să câștige un statut mai înalt, indiferent de gust. Așa a apărut mitul că vinul este pentru cei cultivați, pentru cei cu gusturi alese. Și acum, după opt mii de ani, încă mai credem asta.

Îmi plăcea felul în care mă urmărea în vreme ce vorbeam. Când am terminat, a râs, scoțând un sunet scurt, fericit, de parcă tocmai deschisese un cadou. Era pe punctul de a-mi da replica, însă chelnerul însărcinat cu vinurile a apărut lângă noi. A dat comanda:

– Aș vrea o sticlă din acest Merlot și cel mai bun suc de struguri pe care-l aveți. Și aduceți, vă rog, două pahare în plus.

Chelnerul a notat comanda, și după ce acesta a plecat, Emma s-a rezemat de spătar.

– Pe unde-ai stat tu ascuns până acum, Lemmer? Și-a ridicat o mânuță în aer, ca pentru a mă opri să răspund. Nu contează. Mă bucur că ești aici. Spune-mi, îți place să citești? Cum de știi toate lucrurile astea?

Patru ani în pușcărie înseamnă o grămadă de timp, Emma le Roux.

– Ei, mai citesc și eu câte ceva.

– Câte ceva? Ce anume îți place să citești?

– Nonficțiune.

– Ca de pildă?

– Orice.

– Zău așa... Povestește-mi despre ceva ce-ai citit în ultima vreme.

Am rămas câteva clipe pe gânduri.

– De exemplu, știai că iarba de sămânță a jucat un rol hotărâtor în istoria Africii de Sud?

A ridicat o sprânceană, zâmbind din colțul buzelor.

– Nu, nu știam.

– E adevărul gol-goluț. Cu două mii de ani în urmă, aici nu trăiau decât triburile Khoi și San. Erau nomazi, nu agricultori. Și pe urmă, dinspre estul Africii au venit oamenii Bantu, cu cirezile lor de vite și culturile de sorg. Aceștia i-au împins pe Khoi și pe San către jumătatea de vest a Africii de Sud. De ce într-acolo? Pentru că sorgul se recoltează vara, și partea de vest este o zonă cu precipitații hibernale. De aceea tribul Xhosa nu s-a așezat niciodată mai departe de Fish River. Fiindcă avea nevoie de ploi de vară pentru recolte. Acum patru sute de ani, europenii au adus în Cape Town cereale de iarnă. Iar tribul Khoi nu li s-a putut opune; diferența în tehnologie era mult prea mare. Gândește-te, ce s-ar fi întâmplat dacă triburile Xhosa și Zulu ar fi avut semințe pentru recolte de iarnă? Cât de diferită ar fi fost istoria noastră? Nu ar fi fost mult mai dificil pentru olandezi să întemeieze prima lor colonie la Cape?

– Uimitor.

– Da.

– Unde-ai citit asta?

– Într-o carte de popularizare a științei.

– Dar problema cu limba afrikaans?

– Ce vrei să spui?

– Ai zis că ești un apărător al ei, un *taalbul*.

– Mda, cam așa ceva.

– Și?

– Păi, uite, hai să o luăm, de pildă, pe Susan. Știe că ești afrikaander. N-avea cum să nu-și dea seama, din cauza numelui tău. Și a accentului. Și totuși, îți vorbește în engleză. De ce?

– Tu să-mi spui.

– Pentru că majoritatea clienților rezervației sunt străini, și ea nu vrea ca ei să știe că nu e decât o fată afrikaander. Ar fi o povară prea mare pentru ea. Vrea ca turiștii să o placă, să o considere o fată drăguță. Nu să fie judecată și etichetată după limba pe care o vorbește și după istoria poporului ei.

– Nu-i convine poziționarea brandului Afrikaans.

– Exact. Ceea ce nu înțeleg eu este de ce Susan... de ce noi toți nu facem nimic pentru a schimba ceva în poziționarea aceasta. A ne preface că nu vedem ce se întâmplă nu reprezintă o soluție. Soluția este de a schimba poziția brandului.

– Și crezi că e posibil?

– Păi nu cu asta te ocupi?

– Ba da, dar limba este o chestiune ceva mai complexă decât ketchupul.

– Diferența este că toți cei cărora le place ketchupul sunt dispuși să-și unească forțele pentru a schimba percepția despre ketchup. În timp ce burii nu vor să facă același lucru pentru limba lor.

Emma a izbucnit în râs.

– Asta e adevărat.

Chelnerul a venit cu sticla de Merlot, cu cea de suc de struguri și cu două pahare în plus. A dat să ne servească, dar Emma l-a oprit. A împins un pahar de vin spre mine.

– Ia o gură, m-a îndemnat. Gustă puțin și pe urmă spune-mi dacă nu ți se pare bun. Dar să fii sincer.

A turnat puțin vin. Am luat paharul.

– Așteaptă, a spus. Mai întâi miroase-l. Și-a turnat o jumătate de pahar, l-a răsucit în mână și l-a apropiat de nas. I-am urmat exemplul. Aroma era plăcută, dar mai exista și altceva în afara ei.

– Cum ți se pare? m-a întrebat.

Ce să-i fi spus? Că trecutul meu era îngropat în mirosul de vin, că el îmi amintea cine eram și de unde veneam?

Am ridicat din umeri.

– Hai, Lemmer, fii obiectiv. Nu simți mirosul de cuișoare? Și de fructe? E subtil, știu, dar n-ai cum să nu-l simți.

– Da, îl simt, am mințit.

– Bun. Acum gustă!

A luat o înghițitură, a plimbat-o prin gură și m-a privit întrebătoare. Am sorbit. Vinul avea o aromă întunecată, ca flacăra unui foc ce arde înăbușit. Emma a înghițit.

– Ei, acum spune-mi dacă are gust rău.

Am înghițit și eu.

– Are gust rău, am spus.

A râs din nou.

– Pe bune? Pe bune, Lemmer?

– Acum încearcă tu sucul de struguri. Fii obiectivă și sinceră. Am turnat suc în două pahare. Nici nu trebuie să-l miroși. Doar să-l guști.

– OK, a spus zâmbind amuzată.

Am băut amândoi.

– Răcoros, am spus.

– Simte aroma subtilă, inconfundabilă, de struguri. Proaspătă, revigorantă, *joie de vivre*, ce mai!

A râs. Mi-a făcut plăcere s-o aud.

– Simte cum bulele îți dansează pe limbă, ca niște mici explozii de extaz de o sinceritate dezarmantă și complet lipsite de pretenții. Acest lichid nobil, fără fițe, nu are nevoie să se sprijine pe opt mii de ani de branding. El există pur și simplu, un suc nebotezat cu apă, un deliciu, plăcerea pură de a bea.

A izbucnit într-un râs zgomotos, gata-gata să se înece, cu ochii închiși și cu gurița ei frumoasă căscată. Ceilalți comeseni și-au întors capetele ca să vadă de unde venea veselia și nu și-au putut stăpâni zâmbetele. Dincolo de ferestre, fulgerele își aruncau luminile pe cer, iar tunetele bubuiau din ce în ce mai aproape, rostogolindu-se dinspre nord spre sud ca o locomotivă fugară.

Chiar înainte de desert, sub impulsul momentului, i-am mărturisit, în mod inexplicabil:

– Prietena care m-a sunat când eram la aeroport...

– Antjie, a intervenit Emma cu o sclipire răutăcioasă în ochi.

Am tresărit surprins; ținuse minte numele.

– Are aproape șaptezeci de ani.

– Minunat, a spus ea.

N-am înțeles ce voia să spună cu asta.

Era amețită când am plecat. S-a agățat de brațul meu. Afară ploua, o perdea deasă de picături grase de furtună. În pragul restaurantului, am șovăit.

Emma și-a scos sandalele din picioare și m-a luat iar de braț. Am ieșit și, în clipa următoare, eram amândoi uzi leoarcă. Era o ploaie caldă, și aerul încă nu se răcorise. M-a tras de braț, reținându-mă. M-am uitat la ea. Își ridicase fața și stătea cu ochii închiși, iar șiroaiele îi transformaseră rimelul în lacrimi întunecate. M-a lăsat s-o conduc ca pe o oarbă. Rochia albă i se lipise de corp. Și prin ea i se întrezăreau formele. Apa mi se prelingea pe față, pe ochi. Ploaia răpăia pe cărare, pe copaci, pe acoperișurile de paie. Era singurul sunet care spărgea tăcerea nopții.

Ajunși la apartamentul Bateleur, mi-a lăsat brațul, și-a azvârlit sandalele într-un colț al verandei și a rămas acolo, în ploaie. Am intrat sub acoperiș, am descuiat ușa, m-am așezat pe un scaun și mi-am scos pantofii și șosetele. Emma stătea afară, cu fața întoarsă în sus și cu brațele întinse spre cer. Acceptând invitația, ploaia s-a întețit, și puhoaiele de apă străluceau în lumina verandei.

Fulgerul a explodat scânteind și un tunet a bubuit asurzitor de aproape. Emma a țipat și a urcat în fugă scările, trecând pe lângă mine și năpustindu-se pe ușă râzând veselă.

Mi-am scos cămașa și am întins-o pe brațul scaunului. Mi-am întors pantofii ca să las apa să se scurgă din ei și mi-am atârnat șosetele lângă cămașă.

Am pășit prin ușa glisantă, am închis-o în urma mea și am încuiat-o. Camera de zi era cu totul cufundată în beznă, cu excepția unei raze de lumină care se strecura pe sub ușa dormitorului Emmei. Cu gândul la un duș, am făcut un pas în față,

și atunci am văzut imaginea reflectată în sticla care proteja tabloul agățat pe perete.

Emma.

Se dezbrăcase. Stătea în picioare, lângă patul dublu, aplecată în față și cu un prosop alb înfășurat în jurul capului.

Am înghețat. Mi-am ținut răsuflarea. Am conspirat cu geamul tabloului, cu unghiurile perfecte care mi se deschideau stând acolo, cu ușa întredeschisă de la dormitorul ei. I-am privit trupul auriu. Linia fermă a pântecului, șoldurile feminine, picioarele zvelte și puful des și întunecat al părului pubian. Sânii îi săltau la fiecare mișcare bruscă a prosopului, sfârcurile i se întăriseră. O eternitate, și totuși atât de puțin timp – a terminat prea curând cu ștersul părului și s-a răsucit pe jumătate, aruncând prosopul într-un colț al camerei. I-am zărit o clipă curbele fundului bronzat, după care a ieșit din raza mea vizuală, fără să știe că o pândeam și pășind grațioasă ca o leoaică sau ca o antilopă steenbok, dispărând în baie.

Zăceam în pat, în întuneric, când a intrat în cameră. Ploaia se oprise, și se așternuse o tăcere asurzitoare. Am rămas întins, cu ochii închiși, străduindu-mă să respir adânc și regulat.

I-am auzit pașii ușori oprindu-se chiar lângă pat. Îi simțeam apropierea, căldura care îi radia din trup, și m-am întrebat cu ce era îmbrăcată.

Tot ce trebuia să fac era să dau cearșaful la o parte ca să-i fac loc în pat.

Stătea în picioare, lângă mine. Atât de aproape. Nu, nu puteam, nu trebuia s-o fac, și totuși

nu mă puteam împotrivi dorinței. Dar, când am întins mâna, ea se îndepărtase deja, și după câteva clipe am auzit scârțâitul celuilalt pat, foșnetul lenjeriei și un oftat. A cărui semnificație n-aveam s-o aflu niciodată.

19

Ziua care avea să se sfârșească în chip îngrozitor începuse atât de bine.

Am dormit până târziu. M-am trezit primul și am făcut cafeaua. Am băut-o împreună pe verandă. Era o dimineață senină, proaspătă, răcoroasă. Emma mi-a mărturisit, luându-se singură peste picior, că o durea puțin capul.

Mai târziu, a sunat la Centrul Mogale și a cerut cu Donnie Branca. Nu l-au găsit pe moment, dar au asigurat-o că aveau să-i spună că l-a căutat și că urma să o sune el înapoi. Ne-am dus să luăm micul dejun. Dick, Senior Game Ranger, ne-a zărit.

– În seara asta o să avem un tur al rezervației formidabil, i-a spus el Emmei.

– S-ar putea să nu mai fim aici. E posibil să plecăm spre casă.

– Nu se poate. Trebuie să mai rămâi măcar o zi. Nimic nu se compară cu savana după prima ploaie adevărată de vară. Animalele înnebunesc. O să vezi, e o experiență unică. Și formidabilă.

„Formidabil“ se număra, în mod cert, printre cuvintele lui preferate. I se adresa exclusiv Emmei.

– Bine, mai vedem...

– Pentru tine sunt dispus să amân plecarea până la ora șase. Sau șapte, a încercat el să flirteze.

– Zău?

Îi plăceau atențiile lui.

– Absolut.

– Atunci, eu și Lemmer o să facem tot posibilul.

– Formidabil, a spus el, de data aceasta ceva mai reținut, fiindcă Emma tocmai îmi pomenise numele. Atunci, să aveți o zi bună.

– Și tu, a răspuns Emma cu un zâmbet.

Apelul a venit când eram la masă. Emma a răspuns, a ascultat câteva clipe, apoi am auzit-o spunând:

– Domnule Branca, sincere condoleanțe.

S-a scuzat. Înțelegea că trecea prin momente grele, însă Frank Wolhuter o sunase cu o noapte înainte să moară și îi lăsase un mesaj. I-a reprodus conținutul și a așteptat reacția lui Branca, urmărindu-i cu atenție răspunsul lung.

– La unsprezece e perfect, mulțumesc.

A închis telefonul.

– Mi-a spus că știe că Frank Wolhuter a umblat prin lucrurile lăsate de Cobie la centru, pentru prima oară de când acesta a plecat. Și că Frank nu i-a zis nimic despre ceea ce a găsit, dar că bănuiește unde ar putea fi lucrurile. Ne vedem cu el la ora unsprezece. S-a uitat la ceas. E cazul să plecăm, a spus.

Susan s-a apropiat de masa noastră.

– Domnișoară le Roux, v-a lăsat cineva un mesaj la poartă.

– Cine?

– Paznicul spune că era un băiețel.

– Un copil?

– Să trimit pe cineva să vă aducă mesajul?

– Nu, nu, oricum voiam să plecăm, *ons sal dit daar kry, dankie*, Susan. Îl luăm noi, mulțumesc.

– OK, a spus Susan și, după o scurtă tăcere apăsătoare, a plecat, fluturându-și părul lung și blond.

Mesajul fusese scris pe o foaie ruptă, probabil, dintr-un caiet de școală, sau așa ceva, o hârtie cu linii bleu subțiri și cu o dungă verticală roșie trasă pe margine. Nu fusese introdus într-un plic, ci doar îndoit, cu numele Emma le Roux notat cu pix cu pastă albastră.

Am stat lângă ghereta unde Edwin, responsabil cu securitatea, întâmpina oaspeții cu pălăria lui cu boruri late și cu un zâmbet alb strălucitor. Emma a desfăcut foaia. A citit biletul, apoi mi l-a întins mie.

Domnișoară Emma,
Ar fi mai bine să vă întoarceți acasă. Aici nu sunteți în siguranță.

Un prieten

– Cine a adus biletul? l-a întrebat Emma pe Edwin.

– Un băiat, a zis pe un ton prudent, ca și cum se aștepta să dea de necaz.

– Îl cunoști?

– S-ar putea.

– Edwin, te rog, am mare nevoie de ajutorul tău. E ceva foarte important.

– Sunt mulți băieți în sat. Cred că era unul dintre ei.

– Care sat?

– O să încerc să aflu.

– Stai puțin, a spus Emma. S-a dus la BMW. S-a întors cu o bancnotă de o sută de ranzi în mână. Edwin, nu vreau decât să aflu cine i-a dat biletul băiatului. Spune-i că nu are motive să se teamă și că o să-l plătesc. Și asta e pentru tine. Iar dacă dai de băiat, o să primești mai mulți bani.

– Mulțumesc, doamnă, a zis Edwin, și bancnota i-a dispărut imediat în buzunar. Sper să dau de el.

– Mulțumesc mult. Hai să mergem, Lemmer, suntem deja în întârziere, a adăugat ea uitându-se la ceas.

În mașină, a stat cu biletul în mână. L-a studiat îndelung.

– Domnișoara Emma. Așa mi-a spus și bărbatul acela care m-a sunat acasă. Ți-am povestit, Lemmer. S-a uitat spre mine, apoi din nou la mesaj. La telefon am avut impresia că era o voce de negru, și cel care a scris mesajul ăsta nu cred că e vorbitor nativ de engleză.

Eram decis să nu comentez. Din fericire, nici nu a fost nevoie. Telefonul ei a scos un țârâit, și Emma s-a grăbit să răspundă.

– Carel! Probabil că o întreba cum merg lucrurile, căci s-a pornit pe explicații: Dacă m-ai fi sunat ieri, ți-aș fi spus că nu prea bine, dar acum cred că am dat de ceva. Tocmai sunt în mașină, mergem acolo ca să vedem despre ce e vorba. Ah, și mai ții minte telefonul pe care l-am primit

acasă? Da, de la bărbatul acela care mormăia greu de descifrat...

Prietenul meu, Carel Bogătașul. Probabil că voia un raport complet, de vreme ce Emma s-a apucat să-i povestească tot ce se întâmplase, și a ținut-o așa până am ajuns la Mogale.

O voluntară olandeză, tânără și drăguță, cu picioare lungi, purtând o pălărie de safari pe cap și pantaloni scurți, ne-a condus la Donnie Branca. Ne aștepta în biroul lui Frank Wolhuter. Emma a încercat să-i vorbească fetei în afrikaans, dar ea i-a răspuns în engleză. Ne-a povestit că erau cu toții, în continuare, în stare de șoc și că încă nu conștientizau pe deplin faptul că domnul Wolhuter nu mai era printre ei.

Branca a dat deoparte documentele la care lucra. Era prost dispus și vorbea încet. Imediat ce fata olandeză a ieșit, ne-a spus:

– Imposibil să fi fost un accident. Viezurele a intrat de multe ori în cușca leului, dar de fiecare dată l-am adormit pe Simba cu ajutorul tranchilizantelor. Așa ar fi procedat Frank. Dar arcul cu săgeți e în magazie, nu s-a atins nimeni de el. În plus, Frank n-ar fi intrat niciodată singur în cușcă. Phatudi zice că n-a găsit nici o dovadă că ar fi vorba despre crimă, dar eu tocmai am descoperit ceva. Haideți cu mine, să vă arăt!

A deschis ușa care dădea în interiorul clădirii. Dincolo de birou era apartamentul unde locuise Wolhuter. Am intrat în dormitor. Biblioteca, prinsă în balamale de perete, fusese lăsată deschisă. În spatele ei, în perete, era fixat un rastel de arme

a cărui ușă era și ea deschisă. Branca s-a oprit în fața lui.

– Uitați-vă aici, a spus arătând cu degetul.

Rastelul avea doi metri înălțime și o jumătate de metru lățime. Era împărțit în două. Jos era loc pentru șase arme, dar înăuntru erau numai două puști de vânătoare. După urmele de praf, era clar că cineva luase, de curând, celelalte patru arme. Pe raftul de sus erau niște documente și câteva grămăjoare cu bancnote, în total în jur de trei mii de ranzi, am estimat eu, plus un teanc de dolari și un altul de euro, cam de câte o mie fiecare. Pe poliţa de sus se vedea o dungă de culoare ruginie. Părea o dâră de sânge lăsată de cineva, din greșeală.

– Sânge, a spus Branca.

Emma s-a aplecat pentru a privi mai de-aproape. N-a comentat.

– Avem două asemenea seifuri. Toată lumea știe de cel din magazie. Dar de ăsta nu știam decât eu și Frank. Dacă ar fi dat de ceva care v-ar interesa, aici l-ar fi pus. Așa că azi-dimineață, după ce m-ați sunat, am deschis seiful ca să verific.

– Crezi că...?

Emma s-a oprit, speriată de posibilele răspunsuri.

– Pot să ascult mesajul de la Frank?

Emma a încuviințat din cap și a scos telefonul din geantă. A apăsat pe butoane și i-a întins aparatul lui Branca. De dincolo de mormânt, s-a auzit vocea lui Frank Wolhuter: „Emma, sunt Frank Wolhuter. Cred că ai avut dreptate. Am găsit ceva. Te rog, sună-mă imediat ce primești mesajul."

Cu fața încordată, Branca i-a înapoiat telefonul.

– Alaltăieri, după ce-ați plecat de aici, Frank s-a dus la casa lui Cobie. A stat acolo toată

după-amiaza. Am băgat capul înăuntru ca să-mi iau rămas-bun, înainte să plec să mă întâlnesc cu prietena mea, la Graskop. Atunci l-am văzut pe Frank pentru ultima oară.

– În noaptea aceea... Mai stătea cineva aici? a întrebat Emma uitându-se în continuare la pata de sânge.

Branca a clătinat din cap.

– Nu, numai eu, Frank și Cobie locuiam în incinta centrului. Baraca muncitorilor e pe panta muntelui, și voluntarii stau în niște dormitoare comune, la doi kilometri de-aici. M-am întors după miezul nopții, dar n-am auzit nimic. Am presupus că Frank se culcase – el se culca și se scula întotdeauna devreme. A doua zi dimineață, Mogoboya l-a găsit în cușca lui Simba.

Branca a scos o batistă din buzunar și a folosit-o pentru a închide ușa rastelului.

– O să-l anunț pe Phatudi..., a spus făcând un gest spre rastel. Încă nu am intrat în casa lui Cobie. Vreți să veniți cu mine?

– Sigur că da.

A luat o legătură de chei din biroul lui Wolhuter, și am străbătut împreună cărarea spre o mică clădire, pe jumătate ascunsă de pâlcurile de copaci, la marginea centrului de reabilitare. Branca a arătat spre un geam spart.

– Pe acolo au încercat săptămâna trecută să pătrundă în casă.

– Cine?

– Habar n-am. Dar bănuiesc că au fost oamenii lui Phatudi. Noaptea, nu se văd gratiile de la fereastră. Frank a auzit zgomotul de geam spart și a aprins lumina.

A descuiat ușa, închisă temeinic cu două yale. M-am întrebat dacă toți cei de la centru își luau asemenea măsuri de precauție. Coliba era cufundată în beznă, cu perdelele trase. Branca a aprins lumina.

„Spartan“ era cuvântul cel mai potrivit. Un pat lipit de perete, alături de un dulap din lemn de pin, două fotolii uzate și un dulap vechi din pal alb, zidit în perete. Pereții erau goi; pe podea era întinsă o carpetă roasă, țesută din lână, cu motive geometrice africane. Două uși. Una dădea spre bucătăria în care se aflau o masă pătrată din lemn închis la culoare și trei scaune, tot din lemn, o sobă electrică veche și o etajeră cu rafturi pentru cărți. Cealaltă se deschidea spre baie. Totul relativ ordonat și curat pentru un burlac. O pereche de jeanși atârna de brațul unui fotoliu. Emma a frecat ușor materialul între degete în timp ce se uita în jur. Branca a traversat camera spre pat, pe care se afla ceva. Părea o carte.

A luat-o și a deschis-o.

– Fotografii, a spus.

Emma s-a apropiat. Era un album mic, exact cât să încapă în el poze de dimensiuni obișnuite.

– Asta e Melanie Posthumus, a spus ea. Înseamnă că sunt pozele lui Cobie.

– Cine e Melanie? Prietena lui?

– Da.

– Două, trei, patru poze. Probabil că a fost foarte îndrăgostit de ea.

– Și acesta e Stef Moller, a adăugat Emma.

Branca a dat paginile.

– Uite, aici e Frank. Cu mine. Și aici, o voluntară din Suedia. Care îl plăcea foarte mult pe Cobie. Chiar ne-am gândit la un moment dat...

– Că ce?

– Ei, știți și voi...

– Adică?

– Păi, am văzut-o într-o dimineață ieșind de-aici. Dar după aia, a plecat. Așa cum fac toate.

Branca terminase de răsfoit albumul.

– Asta e tot.

– Stai puțin, a spus Emma luându-i albumul din mână. L-a deschis. Uite aici, mi-a arătat. Vezi, lipsesc două poze. Chiar în față.

M-am uitat. Pe ambele părți ale paginii nu se vedea decât plasticul transparent sub care, pe fundalul alb, se întrezăreau vag contururile a două fotografii.

– Camera e așa cum a lăsat-o Frank? a întrebat Emma.

– Așa cred. Nimeni nu a mai intrat după el.

– Nu aveți pe cineva care face curățenie? a insistat ea îndreptându-se spre bucătărie.

– Eu și Frank avem menajeră, asta pentru că amândoi suntem dezordonați. Dar Cobie își făcea singur toate treburile.

Bucătăria nu era atât de mare încât să încăpem toți trei. Eu și Branca am rămas în prag. Emma a cercetat etajera.

– Deci e posibil ca Frank să fi lăsat albumul pe pat?

– Mda.

S-a întors spre Branca.

– Poate că el a scos fotografiile din album, ca să mi le arate.

– Da, s-ar putea.

– Te-ai uitat înăuntrul rastelului?

Sigur că se uitase, imediat ce scosese de-acolo cele patru pușți.

– Nu. Când am văzut pata de sânge, m-am gândit să nu umblu, ca să nu contaminez probele.

Mințea. Și chiar cu pricepere.

– Ce zici? Putem să aruncăm o privire? Îți promit că o să fim atenți.

– OK.

S-au îndreptat amândoi spre ieșire. Ne-am uitat rapid la etajera cu cărți. Pe raftul de jos erau așezate reviste. Am recunoscut cotoarele galbene ale *National Geographic*, lângă o serie de *Africa Geographic*. Deasupra, cărți despre animale, vânat și managementul savanei. Totul înghesuit. Nici un loc liber în care să fi încăput albumul.

Fotografiile lipsă nu erau în rastel. Înăuntru se găseau titluri de valoare, acte de donație, declarații fiscale și bani.

– Pentru ce sunt banii ăștia? a întrebat Emma.

– Sunt din încasări. Îi ținem aici pentru plăți și pentru situații de urgență.

– Mai e vreun alt loc unde ar fi putut pune Frank fotografiile?

– Nu știu, o să mă uit. Poate în dormitor. Dar o să-mi ia ceva timp. Și am atâtea pe cap. Nu știu ce-o să se aleagă de centru. Oricum, dacă găsesc ceva, vă sun.

– Mersi.

Ne-am luat rămas-bun și am plecat. Emma voia să dea de urma băiatului care adusese mesajul.

A scos din geantă biletul, l-a recitit și l-a împăturit la loc. Când am ajuns la șosea, nu mai erau mașini cu polițiști care să ne protejeze. M-am uitat atent de jur împrejur după eventuali urmăritori, întrebându-mă de ce mă simțeam atât de neliniștit. M-am concentrat asupra drumului, decis să ignor vocea interioară care mă îndemna să o previn pe Emma că Branca ne ascunsese ceva. N-am reușit. Am încercat să privesc totul cu calm; la urma urmei, nu era treaba mea, iar ceea ce credeam eu nu avea importanță. Și, cel mai probabil, nici n-avea nimic de-a face cu căutarea lui Jacobus le Roux.

Biletul pe care îl ținea în mână mă îngrijora însă cel mai mult. Nu avea nici un sens. Și nu se potrivea cu scenariul pe care mi-l creionasem în minte.

– De ce s-a mulțumit să-mi trimită un bilet abia acum? a gândit Emma cu voce tare. Doar sunt aici de trei zile.

Bună întrebare. N-am avut însă timp să meditez asupra ei. La Klaserie, imediat după ce-am traversat calea ferată, o imagine a apărut, fulgerător, în savană, în stânga noastră. Ceva care nu se încadra în peisaj. Am încetinit în apropierea întretăierii drumurilor R351 și R40. Cu coada ochiului, am zărit, pentru o clipă, reflexia soarelui pe o suprafață metalică. Am vrut să întorc capul pentru a arunca o privire, dar în acel moment am văzut o camionetă Nissan albastră, veche și prăpădită, staționată pe partea stângă a drumului, chiar înaintea indicatorului de cedare a trecerii. Înăuntru erau doi oameni, și portierele mașinii s-au deschis la unison în timp ce mă apropiam.

Aveau cagule pe cap și arme în mâini.

– Ține-te bine, i-am spus Emmei apăsând puternic pe accelerație și uitându-mă în dreapta ca să văd dacă nu venea vreun vehicul. Trebuia să virez la stânga în mare viteză. Și să mă îndepărtez cât de repede puteam.

– Ce se întâmplă?

N-am apucat să răspund. Cauciucul din stânga față a explodat cu un bubuit îngrozitor.

20

Adrenalina face ca lucrurile să-ți apară ca filmate cu încetinitorul.

Capota BMW-ului s-a înclinat o clipă în momentul când cauciucul s-a dezintegrat. Am tras puternic de volan, dar mașina nu mă asculta. Voiam să mă uit în oglinda retrovizoare, să văd dacă Nissanul era în spate. Am apăsat din nou pe accelerație. Roata din spate s-a supus comenzii, și pe moment mașina s-a înscris în viraj, însă nu aveam suficientă tracțiune față. Am derapat, cu spatele întors spre R40, către marginea cu pietriș a drumului, străduindu-mă să readuc mașina pe șosea.

– Lemmer!

Cauciucurile au scrâșnit, BMW-ul s-a răsucit la 180 de grade, cu botul spre intersecție. Nissanul se apropia acum amenințător de noi – prin geam se vedeau cei doi oameni înarmați, cu cagulele trase peste față și cu mănuși în mâini.

Am încercat să întorc mașina, dar ceva ne-a lovit. *Poc*.

Cu coada ochiului, am zărit o lucire în savană. Reflexia soarelui pe țeava unei puști? Am tras de volan, cu mâinile alunecoase din cauza transpirației, și am turat cât am putut motorul.

Poc. Alt cauciuc, cel din dreapta spate cedase. BMW-ul s-a clătinat, trepidând.

– Lemmer!

– Calmează-te!

Am întors și am accelerat. Botul mașinii s-a îndepărtat de oamenii cu cagule, poziționându-se acum spre nord. O mașină s-a apropiat din direcția opusă, claxonând cu disperare. S-a ferit virând la limită, și am zărit, pentru o clipă, fața cuprinsă de panică a șoferului. Am apăsat din nou pe accelerație, și cauciucul a sărit cu totul de pe roată. Cu janta metalică zgâriind gudronul șoselei și cu mașina scoțând un scrâșnet înfiorător, m-am năpustit în față, îndepărtându-mă, treizeci, patruzeci, cincizeci de metri.

Scârțâind și clătinându-ne, am reușit, totuși, să țin mașina pe direcție, mergând pe mijlocul șoselei și prinzând viteză. În depărtare, traficul se aglomerase.

Au tras și au nimerit cauciucul din stânga spate. Acum, BMW-ul era complet scăpat de sub control. Trebuia să opresc. Sau să abadonăm mașina. Opritul pe șosea nu reprezenta o opțiune. Am văzut în oglinda retrovizoare Nissanul apropiindu-se. Am decis s-o iau pe câmp, prin iarba înaltă.

Am trecut prin gard, sfâșiind cu un huruit sârma. Am frânat și am răsucit pentru ultima oară volanul. Motorul s-a oprit și, dintr-odată, s-a lăsat liniștea.

– Afară!

Emma a deschis portiera, dar n-a reușit să iasă. Mi-am desfăcut centura de siguranță și m-am întors spre ea.

– Ai centura prinsă, am spus pe un ton plat în timp ce apăsam butonul care-o deschidea. Gata! Acum ieși!

Am deschis portiera și am sărit din mașină. Emma era deja afară. Am prins-o de mână, trăgând-o după mine.

– Stai! a țipat. S-a întors la mașină, și-a înșfăcat geanta și mi-a luat mâna.

Am auzit un șuierat de tren. La nord-vest de noi. Am început să alergăm în direcția zgomotului.

– Ține-ți capul în jos, am urlat.

Iarba nu era la fel de înaltă ca pe porțiunea de lângă șosea. Dar copacii și tufișurile ne ofereau ascunzători. O împușcătură a venit din spate. O împușcătură de pistol. Glonțul a trecut șuierând prin dreapta noastră.

Lunetistul, cel care ne făcuse, cu atâta pricepere, praf cauciucurile, se afla undeva la vest de noi. Iar cele două cagule ne urmăreau din spate.

Alte două împușcături. Amândouă la întâmplare. Nu-și dădeau exact seama unde eram.

Am auzit huruitul trenului venind acum dinspre nord. Linia ferată era drept în fața noastră, dar încă nu o zăream. Am accelerat, trăgând-o pe Emma după mine peste o groapă de porc furnicar. Eu am sărit. Emma a căzut, și mâna i s-a desprins din mâna mea. M-am întors și am văzut că zăcea întinsă. Încercase să atenueze efectul căzăturii cu mâinile și se lovise cu capul de ceva, o piatră sau un ciot. Pe pomete, sub ochi, avea o rană de vreo doi centimetri.

– Haide, am strigat ridicând-o.

Avea ochii înceţoşaţi. M-am uitat în spate. Cagulele alergau spre noi prin iarbă, ocolind tufişurile.

– Lemmer.

Am tras-o de mână.

– Trebuie să fugim.

– M-am... Cu răsuflarea tăiată, şi-a dus o mână la coaste. M-am lovit de ceva...

– Nu acum, Emma. Hai s-o luăm din loc!

Mergea cu gura deschisă, respirând greu. Din obraz îi curgea sânge. Ne mişcam prea încet.

Trenul.

Huruitul m-a asurzit în clipa când trenul a intrat în raza noastră vizuală. Era o locomotivă diesel care trăgea după ea vagoane de marfă de culoare maro, ce înaintau cu un zgomot ca de tunet. Între noi şi grilbură era un gard din sârmă ghimpată, apoi rambleul de un metru înălţime care urca spre şinele de cale ferată.

Am tras-o pe Emma după mine. N-aveam timp să ne căţărăm ca să sărim peste gard. Am prins-o cu amândouă braţele pe după piept.

– Nu! a ţipat când durerea din coaste a săgetat-o.

Am ridicat-o pe deasupra sârmei ghimpate şi am lăsat-o să cadă de cealaltă parte a gardului. Mi-am luat avânt şi am sărit peste gard, la trei metri mai încolo. Emma a încercat să se ridice. Cagulele se apropiau. Erau la şaizeci, şaptezeci de metri. Doi bărbaţi. S-au oprit şi au început să facă semne cu mâna spre cineva. Atunci l-am văzut, imediat la sud de noi. Lunetistul. Un bărbat alb, solid, îmbrăcat într-un costum de camuflaj

și cu o șapcă de baseball pe cap. S-a aruncat la pământ. Cele două cagule și-au reluat alergarea spre noi.

M-am apropiat de Emma. Stătea încovrigată, și am ghicit din forma buzelor că mă striga, dar huruitul trenului îi acoperea vocea. Arăta foarte rău. Sângele i se scurgea din rana din obraz, prelingându-se pe gât. Tăietura părea adâncă. Dar problema mai gravă era cea a coastelor rupte.

Nu aveam timp de pierdut.

Am prins-o cu brațul stâng pe după spate și, ținând-o aproape de mine, am sprintat spre dâmb. Poșeta îi căzuse din mână, și am lăsat-o acolo, în iarbă. Am alergat în paralel cu trenul, care înainta însă cu viteză prea mare. Totuși, nu aveam altă șansă. Mi-am ridicat brațul drept, am așteptat să ajungem în dreptul unui vagon și l-am întins, lovindu-mă de suprafața de metal. Durerea m-a străfulgerat, dar n-avusesem noroc. Trebuia să aștept următorul vagon. Am întins din nou brațul și m-am prins de bară, lăsându-mă purtat în sus prin forța inerției. Am ținut-o strâns pe Emma, răsucind-o spre mine. Atârna prea greu de brațul meu, dar am reușit să o salt pe tamponul dintre vagoane. Am pus piciorul pe bara metalică și m-am izbit cu capul de ceva. Nu i-am dat însă drumul Emmei. Am pipăit cu piciorul, în căutarea unui punct de sprijin. Am tras-o spre mine. Era agățată strâns cu mâinile de umerii mei. A strigat ceva, dar n-am înțeles ce.

Aveam să reușim.

Mi-am întors privirea spre savană. Cagulele se opriseră din alergat și stăteau nemișcate.

Lunetistul era întins pe burtă, cu arma în fața lui, fixată pe trepied. Urmărea cu țeava puștii și cu telescopul mișcarea trenului.

Un nor de fum a ieșit din armă, după care bărbatul a dispărut din raza mea vizuală. Emma a tresărit în brațele mele și s-a prăvălit, desprinzându-se de mine. Am prins-o de materialul subțire al tricoului, încercând să o trag înapoi.

Tricoul s-a rupt, și, prin despicătură, am zărit rana – era sus, pe piept. Lunetistul o nimerise, de această dată. M-a copleșit o furie groaznică. Tricoul s-a sfâșiat și mai tare și, cu mișcări încete, Emma s-a desprins și mai mult de mine. A căzut, și am rămas cu o bucățică de tricou în mână.

Am sărit din tren. Saltul a fost prea lung în aer, am zărit pietrele și iarba zburând pe lângă mine, apoi am aterizat lovindu-mă rău la umăr. Durerea m-a pocnit ca un ciocan. M-am rostogolit, tăindu-mă în ceva. Am continuat să mă răsucesc, și m-am lovit din nou. Într-un târziu, m-am oprit, dar nu puteam să mă ridic. Trebuia să o găsesc pe Emma. Probabil că îmi dislocasem umărul în cădere. Tot brațul drept mă ardea. Nu reușeam să-mi controlez respirația, dar am încercat să mă ridic, gemând și trăgând cu greu aer în piept. M-am împleticit, am înaintat și am căzut. M-am ridicat din nou.

Uite-o. Zăcea nemișcată.

– Emma.

Dar sunetele refuzau să-mi iasă din gură.

Era întinsă cu fața în jos. Din ceafă i se scurgea sânge. Și pe spinare. Rana de glonț. Am întors-o cu mâna stângă. Avea trupul inert. O, Doamne, nu! M-am aplecat peste ea, am prins-o cu brațul

stâng pe după spate și am ridicat-o. Acum stătea atârnată, lipsită de viață, pe umărul meu. Oare mai respira?

Trenul se făcuse nevăzut.

Cagulele se apropiau.

Trebuia să o iau la fugă. Cărând-o pe Emma.

M-am împiedicat. Cum să sar peste gard? Am alergat paralel cu linia ferată, în direcția opusă celei din care veneau urmăritorii. Să trec de sârma ghimpată, asta era tot ce conta.

În față am zărit o poartă. Asemănătoare uneia de fermă, era intrarea la un drum de șantier. Trebuia să ajung acolo. Să mă agăț de poartă și, sprijinindu-mă de ea, să sar peste. Am continuat să alerg, clătinându-mă și împiedicându-mă la fiecare pas. Trebuia să-mi folosesc brațul drept și să sper că nu avea să cedeze. Mi-am apăsat brațul stâng de poartă și mi-am săltat picioarele peste ea, ținând-o pe Emma la piept cu brațul drept. M-am balansat așa în aer, un moment de-a dreptul ireal. Brațul nu m-a mai ajutat. A cedat, și m-am lovit cu șoldul drept de partea de sus a porții. Ne-am rostogolit amândoi de cealaltă parte a gardului, și eu am aterizat pe spate, cu Emma peste mine. Care părea acum să atârne greu. M-am ridicat în genunchi și am văzut că mâna stângă îmi era lipicioasă, de la sângele Emmei.

Am reușit să ajung în poziție verticală, dar picioarele îmi tremurau îngrozitor.

Liziera pădurii era la douăzeci de metri de noi. I-am auzit pe urmăritori strigând în spate. Trebuia să ajung la copaci. Genunchii abia mă mai țineau, umărul mă ardea, durerea se înălța în valuri.

„Să nu mori, Emma le Roux, să nu cumva să îndrăznești să mori!“

O cărare șerpuia printre copaci. O potecă de vânătoare. Am luat-o într-acolo, înaintând, nesigur pe picioare. „Nu trebuie să mergi pe potecă, ei atâta așteaptă.“ Am luat-o la dreapta. Am simțit miros de fum, de lemne care ardeau. Să fie vreo casă prin preajmă?

„Uită-te pe unde mergi“, mi-am spus. „Nu face zgomot și afundă-te tot mai mult în tufișuri.“ Nu mai puteam să respir, pieptul mă ardea, picioarele mi se înmuiaseră, îmi dislocasem umărul. Am ajuns într-un luminiș, un loc sărăcăcios în care se înșirau colibe, și în fața lor am zărit femei adunate în jurul unui foc. Trei copii jucându-se în praf și un al patrulea legat la spatele mamei. Oale de gătit. Femeile săteau aplecate peste ele. M-au auzit și și-au ridicat privirea, mirate, spre mine. Un alb nebun cărând în spinare o femeie rănită.

În spatele meu, cagulele continuau să strige. Se apropiaseră și mai tare. Nici o șansă de scăpare.

Am alergat spre coliba din mijloc. Ușa era întredeschisă. Am intrat în fugă și am închis-o împingând-o cu șoldul. Pe podea erau două saltele, și pe o măsuță stătea un aparat de radio. Am așezat-o pe Emma pe o saltea și m-am întors cu fața spre ușă. Trebuia să-i smulg arma primului urmăritor imediat ce intra. Dar cum? Cu o singură mână? Imposibil. Totuși, nu vedeam altă soluție.

Am tras cu urechea. Domnea o tăcere mormântală. În ușă era o crăpătură. Mi-am apropiat ochiul de ea și i-am zărit apărând din tufișuri, surprinși să găsească colibe în acel loc. La vederea femeilor, s-au oprit, și-au rotit armele în aer

și au rostit ceva într-un dialect indigen. Nici o reacție. Din unghiul în care mă aflam nu le puteam vedea pe femei. Cagulele au început să strige amenințător, poruncindu-le ceva. O voce de femeie le-a răspuns. Bărbații s-au holbat la ea câteva clipe, apoi au luat-o la goană înapoi.

Am continuat să ascult. Un copil a început să scâncească. L-a urmat un altul. Vocile mamelor care îi linișteau.

Să-i fi îndreptat femeile pe o pistă greșită?

M-am dus spre saltea. Emma zăcea nemișcată. Prea nemișcată. Mi-am lipit urechea de gura ei. Respira. Sacadat, inegal. Semn rău. Prea mult sânge pe piept, în păr, pe gât, pe față. Trebuia neapărat s-o duc la spital.

Ușa s-a deschis. O femeie s-a oprit, prudentă, în prag.

– *Is hulle weg?* am întrebat.

Nu mi-a răspuns.

– Au plecat?

A spus ceva, dar n-am înțeles. A aruncat o privire spre Emma.

– Doctor.

– Doctor, a repetat încuviințând din cap.

– Repede.

A dat din nou aprobator din cap.

– Repede.

S-a întors și a strigat după cineva, pe un ton imperios.

21

Se numea Goodwill și conducea ca un nebun.

Nu părea să aibă vârsta necesară pentru a obține permisul. Toyota Hi Ace avea patru ani vechime și 257 000 de kilometri la bord. Începuse prin a mă contrazice.

– Clinica din Hoedspruit nu-i bună de nimic. Trebuie s-o ducem la spitalul din Nelspruit.

– N-o să reziste.

– Ba da. O să conduc repede.

– Nu.

– La Hoedspruit nu sunt medici, numai asistente care habar n-au de nimic. A cotit la dreapta în intersecția unde fuseserăm atacați. Crede-mă, știu ce vorbesc.

Am ezitat.

– Atunci, grăbește-te!

– Sigur. A accelerat.

Stăteam pe locul din mijloc, ținând-o pe Emma strâns în brațe, și Goodwill conducea cu luminile de avarie pâlpâind, cauciucurile scrâșnind și claxonul urlând. Am simțit-o pe Emma tresărind

în timp ce spasmele îi traversau corpul micuț din care viața se scurgea.

– Emma, nu muri. Te rog, Emma, nu muri.

Medicul mi-a smucit brațul, fixându-l la loc în articulație, și, în clipa aceea mi-a venit să-l *bliksem*, să-l pocnesc peste față, atât de cruntă era durerea. A trecut însă aproape imediat. Doctorul a făcut apoi un pas în spate.

– *Jissie*, omule, cât pe-aci să mă lovești.

Era un bărbat de cincizeci și ceva de ani, rotund ca un butoi.

– La naiba, doctore, chiar asta mi-a trecut prin cap.

A izbucnit în râs.

– Doc, sună, te rog. Trebuie să aflu ce-i cu ea.

– Ți-am spus deja cum o să procedăm.

– Ai zis că o să-mi pui brațul la loc și că pe urmă o să pot să sun.

– Da. Mai încolo.

– Nu. Acum.

– N-are nici un rost. E în operație.

– Unde e sala de operații?

– Trebuie să-ți injectez un antiinflamator. A scos o seringă dintr-un sertar. Și să-ți dau ceva contra durerii. Și să-ți curăț și să-ți bandajez rana.

– Care rană?

– Ai o tăietură pe bicepsul drept.

– Doc, unde e sala de operații?

– Stai jos.

– Nu. Trebuie să...

S-a înfuriat.

– Ia ascultă, amice. Dacă vrei să mă pocnești, acum e momentul, pentru că o să schimbăm

placa! Uită-te și tu cum arăți! Tremuri ca o frunză, ești în hiperventilație, în stare de șoc, sângerezi și ești murdar ca un porc. Și zici că vrei să te duci în halul în care ești la sala de operații? O să te arunce pe ușă afară, poți fi sigur de asta. Mișcă-ți fundul încoace și așază-te pe scaun ca să-ți fac injecția și să-ți curăț rana. După care o să iei o pastilă, ca să te mai calmezi. Și pe urmă o să te duci să te speli și o să aștepți cumințel să iasă chirurgii din operație și să-ți spună care e situația.

M-am holbat încruntat la el.

– Mută-ți fundul pe scaun!

M-am așezat.

– Apleacă-te în față. Desfă cureaua la pantaloni.

M-am conformat.

– Apleacă-te și mai tare. Trebuie să ajung să-ți fac injecția în fund.

S-a proptit în spatele meu, mi-a tras pantalonii în jos și a frecat un loc cu un tampon de bumbac îmbibat în spirt.

– E soția ta?

Acul a pătruns în carne, împins cu prea multă forță.

– Nu.

– Rămâi așa. Nu te mișca. Încă una, pentru durere. E iubita ta?

– Nu.

– Rudă?

A întins mâna să ia o altă seringă.

– Nu. E o clientă.

Am simțit din nou acul intrând în carne.

– Clientă, zici? Hmmm.

A aruncat seringa într-un coș și a tras un alt sertar.

– Da.

A scos o folie de pastile.

– După cum te porți, aș zice că ții foarte tare la clienta asta a ta. Uite pastila! Du-te și te spală puțin, și pe urmă înghite-o.

Îmi pierdusem telefonul mobil. Și îmi lăsasem portofelul în BMW. L-am rugat pe doctorul cel rotofei să-mi împrumute bani ca să sun de la telefonul public.

– Poți să folosești telefonul meu, mi-a spus conducându-mă în cabinetul lui. Avea pe birou fotografia unei femei, într-o ramă argintie. Era frumoasă, elegantă, zveltă. Cu părul lung și roșu înspicat cu fire albe.

– Cum fac să sun în exterior?

– Apasă pe zero, a spus închizând ușa în urma lui.

Am format numărul. Jolene Freylinck, recepționera cu manichiura impecabilă, a răspuns la al doilea apel, cu vocea ei profundă și sexy.

– Body Armour, bună dimineața, cu ce vă putem fi de folos?

– Jolene, sunt Lemmer.

– Bună, Lemmer, cum merge treaba?

– Trebuie să vorbesc cu Jeanette.

– Îți fac legătura.

Fără nici o clipă de ezitare.

Muzica înregistrată, melodia preferată a lui Jeanette, *My Way,* cântată de Frank Sinatra. Doar două fraze, în care spune că a avut parte de mai mult decât putea duce, apoi glasul lui Jeanette.

– Ai dat de belele.

O afirmație scurtă și la obiect.

I-am povestit despre ce belele era vorba.

– Cum se simte? a întrebat după ce am terminat.

– E în stare critică.

– Asta e tot ce-ai putut să afli?

– Da.

– Lemmer, nu-mi prea place vocea ta. Tu cum te simți?

– Sunt bine.

– Nu prea-mi vine să cred.

– Jeanette, n-am nimic, pe bune.

– Ce-ai de gând să faci?

– Deocamdată, o să stau aici, până când iese din operație.

Cinci secunde de pauză.

– Te sun eu.

– Mi-am pierdut mobilul.

– La ce număr pot să dau de tine?

Nu știu cât timp am stat la biroul din cabinetul doctorului, cu fața îngropată în palme. Zece minute poate. Sau o jumătate de oră. Am încercat să mă concentrez. Deși capul nu mă ajuta. Ușa s-a deschis. Au intrat un bărbat și o femeie. El avea părul grizonant și purta un costum gri scump.

– Grundling, s-a prezentat întinzându-mi mâna. A zâmbit. Avea dinții ascuțiți. Arăta ca un rechin mare și alb. Sunt administratorul spitalului, și aceasta este Maggie Padayachee, directorul departamentului nostru de relații cu clienții. Am venit ca să vă oferim asistență.

Taiorul lui Maggie era tot gri, dar de-o nuanță mai închisă. Era brunetă și avea părul prins într-un coc. Și dinții mai puțin ascuțiți.

– Emma...

– Vă asigur că domnișoara le Roux beneficiază de cea mai bună îngrijire medicală. Am fost însă sunat din Johannesburg de directorul nostru executiv, care mi-a cerut să vă acord și dumneavoastră sprijin.

– De orice natură, l-a completat Maggie.

Jeanette Louw. Femeia care cunoștea oameni în poziții-cheie. Ea se afla în spatele acestui comportament atât de binevoitor.

– Trebuie să ajung la sala de operații.

S-au făcut că nu mă aud.

– Avem aici, în spital, un apartament VIP pe care dorim să vi-l punem la dispoziție. Și aveți, evident, nevoie de haine de schimb, a spus Maggie.

– Atunci, domnule Lemmer, eu am să vă las pe mâinile doamnei Padayachee. O să se ocupe dânsa de tot ce vă trebuie. Și nu ezitați să apelați la noi oricând este cazul.

– Vă rog, trebuie să vorbesc cu medicul Emmei... al domnișoarei le Roux.

– Desigur. Pe un ton liniștitor. Dar operația încă nu s-a terminat. Ar fi bine să vă faceți mai întâi comod. Aveți bagaje la dumneavoastră? Să trimit pe cineva după ele?

Apartamentul era format dintr-o cameră de zi, un dormitor și o baie cu duș. Era luxos. Aer condiționat. Tablouri în ulei originale. Chilimuri.

Pe pat erau așezate o pijama și un halat de spital. Iar pe podea, o pereche de papuci. În baie am găsit o periuță de dinți, o pastă de dinți, o lamă de ras, cremă de bărbierit și un deodorant. M-am întrebat ce anume îi spusese Jeanette Louw directorului executiv de la SouthMed.

Mi-am scos cămașa. Era pătată cu sângele Emmei. Îmbibată, de fapt, cu sânge care, între timp, se uscase și căpătase nuanța întunecată a vinului roșu.

Torsul meu arăta ca o pictură abstractă în umbre mohorâte de roșu, negru și purpuriu. Urechile îmi vâjâiau. Inima îmi bubuia în piept. Durerea se mai atenuase, mulțumită injecției. M-am dezbrăcat și m-am vârât sub duș. Îmi era frig. Am dat drumul la robinete la maximum și mi-am ridicat fața spre șuvoiul de apă. M-am cutremurat când m-a izbit.

Nu, Emma nu trebuia să moară.

N-avea voie să moară.

Nu mai pierdusem niciodată un client.

Unde greșisem? Poate la tren? N-ar fi trebuit să sar în tren, dar în momentul acela nu întrezărisem nici o altă posibilitate.

N-ar fi trebuit să mă îndoiesc de ceea ce îmi povestise. Ar fi trebuit să o cred. Trei bărbați. Doi cu cagule. La fel ca în ziua când fusese atacată acasă, în Cape. Dar de ce? De ce să-și ascundă fețele? Și de ce lunetistul nu purta și el cagulă? Și mai erau și mănușile. Ele ce rost aveau?

Ar fi trebuit să-l văd pe lunetist mai din timp. Ar fi trebuit să pătrund mai adânc între vagoane. Ar fi trebuit s-o țin pe Emma în spatele meu. Ar fi trebuit să încasez eu glonțul. Ar fi trebuit s-o țin strâns, să nu-i dau voie să cadă.

Nu, Emma nu avea voie să moară. Trebuia să-mi duc sarcina până la capăt. S-o apăr. Urmăritorii aveau să se întoarcă. Emma era ca și moartă, acum o știam. Și asta pentru că eu nu eram suficient de bun.

Trebuia s-o protejez în continuare.

Am sunat de la telefonul din camera de zi, încercând să aflu cum decursese operația.

– V-aș ruga să-mi spuneți care este starea domnișoarei le Roux.

– Cine e la telefon?

– Lemmer. Cum pot să iau legătura cu unul dintre chirurgi?

– Sunați din apartamentul VIP?

– Da.

– Vă contactăm noi.

După câteva minute, am auzit bătăi în ușă. Am deschis. Purtam pijamaua și halatul de spital. Maggie era însoțită de medicul cel rotofei.

– Doctorul Taljaard își face griji din cauza dumneavoastră.

– Mă simt bine.

– Bine pe dracu', a replicat Taljaard. Ai luat pastila pe care ți-am dat-o?

– Domnule doctor..., a încercat Maggie, încruntată, să-l oprească.

– Nici un „domnule doctor". Ia zi, ai luat pastila?

– Nu, doc.

– Bănuiam eu. Numele meu e Koos. Nu-mi place să mi se spună „doc". Hai să-ți mai fac o injecție. Întinde-te pe pat. Maggie, fii drăguță și așteaptă afară.

– Doctore Taljaard, domnul Lemmer e un VIP.

– Nu mă privește, asta-i treaba ta. Pe mine mă îngrijorează ochii lui, uite ce privire de nebun are, mai ceva ca un câine turbat. Hai, amice, întinde-te, te rog, pe pat. Dacă nu mă asculți, o să ai niște dureri cumplite, îți garantez.

– Doc, te rog, nu vreau să...

– Hei! a țipat el brusc la mine, amenințător. Ce-i cu tine? Ai cumva probleme cu auzul?

Nu știam ce să mai fac. Am încremenit.

S-a dus să închidă ușa.

– Uite ce-i. Fii rezonabil. Acum îmi vorbea încet, pe un ton blând. N-am idee ce ți s-a întâmplat, dar în mod cert ești traumatizat, și trauma nu e de natură fizică. Creierul nu-ți funcționează normal, și mai ai puțin și o iei razna cu totul. Mai târziu, o să-ți pară rău că nu m-ai ascultat. Trebuie să te liniștești un pic. Vin de la sala de operații. Intervenția nu s-a terminat. Și faptul acesta trebuie luat ca o veste îmbucurătoare.

– Trebuie să o protejez pe Emma.

M-a împins spre pat cu o mână fermă. Și fără să se oprească din vorbit.

– Deocamdată, n-ai ce să faci. Așa, întinde-te. Cu fața în jos. Bravo! Facem rapid o injecție, de data asta în buca dreaptă, cea stângă s-a cam învinețit. Să tragem halatul mai sus. Ușurel. Așa, o mică înțepătură și gata. Ai văzut ce repede a trecut? Nu, mai stai întins. Stai nemișcat un minut, două. Ca să lași substanța să pătrundă în organism. O să te ajute să te relaxezi. Și să dormi. N-ar fi o idee prea rea dacă te-ai odihni puțin. Ei, ce zici? Un pui de somn, atât cât să-ți revii cât de cât.

O piatră grea îmi apăsa acum pieptul.

– Așa, acum hai să scoatem papucii. Oricum, erau urâți ca dracu'. Și să te învelim cu pătura. Stai, dă-te puțin mai încolo, așa, încă un pic. Gata. Somn ușor, amice. Somn ușor.

22

Durerea m-a trezit din somn. Durerea din umăr, din braț, din șoldul drept și din genunchiul stâng. La început, nu mi-am dat seama unde eram. Halatul se răsucise în jurul corpului, stânjenindu-mi mișcările. În spatele draperiilor am zărit ferestrele întunecate. Prin crăpătura ușii de la dormitor pătrundea o rază de lumină din camera de zi.

Cineva era acolo. Am auzit o voce adâncă, vorbind șoptit.

M-am sculat din pat. Nu mă țineam bine pe picioare. Mi-am aranjat halatul. Și m-am uitat la ceas: 19.41. Dormisem aproape șase ore. Ce se întâmplase între timp cu Emma? Am deschis ușa. Musafirul era inspectorul Jack Phatudi. Vorbea la telefon. S-a încruntat la mine.

– Trebuie să închid, a spus în telefon.

– Martin Fitzroy Lemmer, mi s-a adresat apoi.

M-am dus spre telefonul din cameră și am ridicat receptorul. Am văzut rucsacul meu negru lângă scaunul pe care era așezat Phatudi. Să-l fi adus el?

– E în stare critică, Martin. Nu se știe dacă va ieși din comă. Asta e tot ce îți vor putea spune.

Am pus receptorul jos.

– Trebuie s-o protejez.

– Am postat doi oameni la ușa de la terapie intensivă.

– Aceiași?

– Da. Vino și ia loc. Trebuie să stăm de vorbă.

– Ce aranjamente ai făcut ca să controlezi accesul la Emma? Oamenii tăi știu ce au de făcut?

– Ne crezi tâmpiți pentru că suntem negri?

– Nu, Jack, vă cred tâmpiți pentru că vă purtați ca niște tâmpiți. În plus, unul dintre oamenii tăi e alb. Așadar, ce aranjamente ai făcut?

– Am alcătuit o listă cu doi medici și patru asistente. Numai ei pot intra la Emma.

– Trece-mă și pe mine pe listă.

– De ce? De când ești tu medic?

– Emma e clientul meu.

– Clientul tău? Ești Martin Fitzroy Lemmer, ai executat la închisoarea Brandvlei patru ani de detenție din cei șase la care ai fost condamnat pentru omor din culpă. Spune-mi, ce fel de servicii poți tu presta pentru o tânără bogată ca Emma le Roux?

N-am răspuns. Omul își făcuse bine temele.

– Ce s-a întâmplat astăzi, Martin? Ai luat-o razna pe șosea? Un conflict în trafic sau ce?

Eram amețit. Tot corpul îmi pulsa de durere.

– Stai jos.

M-am așezat.

– Ți-am luat amprentele de pe pușca R5.

– Felicitări!

– Deci ce treabă ai tu cu Emma le Roux? m-a întrebat pe un ton rezonabil.

– Lucrez pentru Body Armour, o companie care oferă servicii de protecție. Emma m-a angajat.

– Numai că serviciile tale de protecție nu prea s-au ridicat la înălțimea așteptărilor, Martin.

Voia să mă provoace. Îmi folosea prenumele pentru a mă scoate din sărite.

– Am căzut într-o ambuscadă, Jack. Au tras cu pușca în cauciucurile mașinii. Cum poți să previi așa ceva?

– Cine a tras?

– Nu știu.

– Minți.

– Tu ești cel care a trimis oameni după noi, chipurile fiindcă erai îngrijorat să nu pățim ceva. Tu să-mi spui cine a tras.

– Oamenii de care mă temeam că vor să vă facă rău nu sunt genul care să folosească arme de mare precizie. Cum s-a întâmplat?

– Ne întorceam de la Mogale. Și tipii ăștia ne așteptau pe șosea. Au tras în cauciucuri. Am pierdut controlul mașinii. Am încercat să ne salvăm. Prin apropiere trecea un tren. Am sărit în tren, și atunci au împușcat-o pe Emma.

– Câți erau?

– Trei.

– Cum arătau?

– Erau prea departe ca să-mi dau seama.

– Asta nu e bine.

– Purtau cagule. Și erau cu toții bărbați, de asta sunt sigur. N-au reușit să se apropie la mai mult de cincizeci, șaizeci de metri, așa că nu pot să-i descriu.

– Și, cu toate astea, ați reușit să scăpați? Le Roux a fost împușcată și tu te-ai ales doar cu umărul dislocat?

– Ce să zic? Am avut noroc.

– Noroc? Spune-i asta și domnișoarei le Roux.

– Mai du-te dracului, Jack!

– Ce-o să faci, Martin? O să sari la mine? O să mă omori în bătaie, așa cum ai făcut cu funcționarul acela de douăzeci și trei de ani?

– Funcționarul era însoțit de trei indivizi. Am fost în legitimă apărare.

– Curtea a decis altfel. Ai o problemă cu controlul furiei. Am văzut asta și ieri.

– Ai amenințat-o fizic pe Emma. Ți-a cerut s-o lași în pace. A fost un gest de brutalitate din partea unui om al legii.

– Pe unde-ați umblat?

– Poftim?

– Pe unde ai umblat cu domnișoara le Roux de când ați ajuns aici?

– Am fost la Mogale, Badplaas și Warmbad.

– Ce-ați căutat la Badplas și la Warmbad?

– A vrut să discute cu fostul patron și cu iubita lui Cobie de Villiers.

– Și?

– Și nimic. Nici unul nu știe nimic.

– Ce altceva?

– Cum adică „ce altceva"?

– Ceva s-a întâmplat. Fiindcă altfel n-ați fi fost atacați. Înseamnă că ați deranjat, ați supărat pe careva.

– Tu ești cel care s-a enervat pe noi, Jack. Și asta îmi dă de gândit.

– Ce-i cu mesajul?

– Care mesaj?

– Știi la ce mă refer.

– Habar n-am.

– Recepționera de la Mogale a declarat că v-a lăsat cineva un mesaj la poartă. Și paznicul ne-a spus că i-a dat mesajul Emmei le Roux. Deci ce conținea biletul?

– Nu știu. Nu mi-a spus.

Phatudi s-a aplecat în față, cu capul rezemat în mâini. Gânditorul.

– Acum aș vrea să fac un duș, Jack.

A făcut o pauză, apoi m-a întrebat:

– De ce ar fi avut nevoie de tine, Martin?

– Poftim?

– De ce a angajat un bodyguard ca s-o ajute să-și găsească fratele? Doar savana nu e un loc atât de periculos.

– Nu știu. Întreab-o pe ea.

– Eu te întreb pe tine.

– Nu știu.

S-a ridicat încet, drept în fața mea.

– Cred că minți.

– Dovedește-o!

– Îi cunosc eu pe cei de teapa ta. Tipi care dau mereu de belele. Atrag necazurile ca un magnet. N-avem nevoie de necazuri. Și așa avem destule probleme pe aici. O să stau cu ochii pe tine.

– *Jissie*, inspectore, asta chiar că mă face să mă simt mai în siguranță.

S-a încruntat la mine, s-a întors, cu corpul său masiv și a pornit spre ușă.

– Data viitoare n-o să mai fie patru ani, Martin, mi-a aruncat din prag. O să am eu grijă să te înfund pentru mult, mult timp.

Abia după ce-am făcut duș am văzut plicul de pe noptieră. Cine știe câți oameni se vânturaseră prin cameră în timp ce dormeam...

Am deschis plicul. Mesajul fusese scris la computer, pe o foaie purtând antetul Clinicii SouthMed.

Dragă domnule Lemmer,

V-am adus bagajul, îl găsiți pe hol. Valizele domnișoarei le Roux au fost depozitate în siguranță. Dacă aveți nevoie de ele, contactați-mă.

Puteți folosi facilitățile oferite de restaurantul nostru de la parter. De asemenea, vă anunț că v-a căutat doamna Jeanette Louw. Vă roagă să o sunați imediat ce veți putea.

Doctorul Koos Taljaard, medicul care v-a tratat, vă stă la dispoziție. Numărul său de telefon este 092 449 9090. Chirurgul care a operat-o pe domnișoara le Roux este Eleanor Taljaard – cereți la centrală să vă facă legătura la interior 4142.

Dacă mai aveți nevoie de ceva, vă rog nu ezitați să mă sunați la numărul 092 701 3869.

Toate urările de bine!

Maggie T. Padayachee
Director relații cu clienții

Am recunoscut-o imediat pe chirurg. Era femeia a cărei poză trona în rama de argint de pe biroul doctorului Koos Taljaard.

– Sunt Eleanor, s-a prezentat ea cu o voce plăcută, melodioasă.

Era mai înaltă decât mine.

– Cum se simte Emma?

– Sunteți domnul Lemmer?

– Da, îmi cer scuze...

– Nu face nimic. E de înțeles. Domnișoara le Roux este clientul dumneavoastră, din câte mi s-a spus.

– Exact.

– Ne puteți ajuta să-i contactăm rudele apropiate?

– Nu. Vreau să spun... că nu are rude.

– Cum așa? N-are pe nimeni?

– Nu. Părinții și fratele ei sunt morți.

– O, Doamne. Atunci, patronul, colegii?

– E consultant, lucrează pe cont propriu.

– Ah!

– Doctore, vă rog, spuneți-mi cum se simte.

– Veniți cu mine, domnule Lemmer.

M-a luat de cot și m-a condus spre cabinetul ei. Pe birou avea o fotografie în ramă de argint a lui Koos. Grăsun, așa cum era și în realitate. S-a așezat. M-am așezat și eu, de cealaltă parte a biroului.

– Tot ce vă pot spune în clipa de față este că starea pacientei este foarte gravă. Și leziunea de pe creier complică și mai mult situația.

– Care leziune?

– E vorba despre un traumatism la nivel cranian, domnule Lemmer.

– Ce fel de traumatism?

– Nu contează detaliile...

– Ba da, doctore, contează foarte mult.

S-a uitat atentă la mine, a oftat și a spus:

– Este un traumatism tipic, de genul *coup-contrecoup*. Din păcate, starea pacientei nu este suficient de stabilă pentru a permite efectuarea unei tomografii. Bănuiesc însă că este vorba despre

un hematom epidural[1]. Cu afectarea creierului. Îmi puteți spune cum s-a produs leziunea?

– Doctore...

– Eleanor.

– Emma a căzut. I-a curs sânge din ochi... uitați, aici..., am spus eu, apăsându-mi degetele de pomeți.

– Nu. Rana de la nivelul osului zigomatic al feței este superficială. Eu mă refer la trauma parietală. Și-a aplecat capul și mi-a arătat cu mâna partea stângă din spatele craniului. Uite, acesta este osul parietal. Care protejează lobul parietal al creierului. Impactul a fost, probabil, deosebit de sever. Eleanor îmi explica termenii medicali, convinsă că nu-i puteam pricepe, fără să știe că aveam ceva experiență în domeniu.

– Eu și Emma eram în tren. Ea a fost împușcată și a căzut. Trenul mergea cu viteză mare.

– O, Doamne...

– Nu am văzut cum a aterizat.

– Bine, dar cine ar fi...?

– Nu știu.

Am sesizat că ar fi vrut să continue discuția. Dar, după câteva clipe, s-a răzgândit și și-a adunat gândurile.

– Domnule Lemmer...

– Lemmer e de ajuns.

– Atunci când cineva suferă o asemenea lovitură, impactul este atât de mare, încât creierul se clatină, la propriu, dintr-o parte în alta a craniului. Primul impact este cel pe care noi îl numim *„coup“*, iar

---

[1] Tip de leziune traumatică a creierului în care apare o acumulare de sânge între dura mater (membrana groasă a sistemului nervos central) și craniu (n.tr.)

al doilea este *„contrecoup“*, atunci când partea opusă a creierului se izbește de craniu. De obicei, leziunea este localizată în cortexul cerebral, stratul exterior al cerebelului, cu grosimi între zero virgulă cinci și cinci milimetri. Aria de extindere a vânătăilor și a zgârieturilor variază în funcție de natura impactului. În limbajul popular, procesul este cunoscut drept contuzie. Termenul din afrikaans – *harsingkudding* – îl descrie foarte bine, este un fel de cutremur al creierului. Mă urmăriți?

– Da, înțeleg.

– Contuziile diferă ca gravitate și ca simptome. Cele ușoare provoacă scurte amețeli, în timp ce contuziile severe cauzează starea de inconștiență. Leziunea domnișoarei le Roux este gravă. Și-a pierdut conștiența, ceea ce nu e de bun augur. În astfel de leziuni, unde nu există un obiect sau un fragment care să fi penetrat creierul, pierderea conștienței este, de obicei, un simptom al afectării creierului. Nu întotdeauna, dar în cele mai multe cazuri.

– Doc...

– Te rog, nu-mi spune „doc“. Mă cheamă Eleanor. Ceea ce vreau să înțelegi, Lemmer, este că nu putem ști, pe moment, dacă e vorba despre o afectare cerebrală permanentă – și nici care este natura exactă a acesteia, în cazul în care s-a produs. Depinde de aria din creier care a fost afectată. Domnișoara le Roux se află în comă, și cel mai bun indicator al severității afecțiunii este perioada comatozei. Există însă și două semne bune. Nu prezintă dilatare bilaterală a pupilelor. Asta înseamnă că ambele pupile reacționează

la lumină – se contractează atunci când sunt expuse la o rază de lumină. Statistic, numai douăzeci la sută dintre pacienții cu traumatisme craniene și reacție pupilară normală decedează. Așadar, avem ceva speranțe, dar, repet, încă nu putem stabili un diagnostic de hematom epidural. Sau, în termeni mai pe înțelesul tău, de sângerare a creierului. Imediat ce va fi stabilizată, o vom putea supune unei analize tomografice.

– Și care este celălalt semn bun?

– În cazuri de genul acesta, folosim scala Glasgow de măsurare a comei. Are punctaje de la trei, care indică lipsă de reacție, la cincisprezece, care înseamnă răspuns normal. Starea pacientului este determinată în primele douăzeci și patru de ore de la producerea traumatismului. Sigur, nu este o metodă sută la sută științifică, dar vestea bună este că domnișoara le Roux se află în afara zonei de pericol extrem – între numerele trei și patru. Mai precis, în prezent, se poziționează la șase pe această scală, și sperăm că în următoarele douăsprezece ore va înregistra progrese. Potrivit statisticilor elaborate pe baza scalei Glasgow, treizeci și patru la sută dintre pacienții cu indicatori inițiali între cinci și șapte supraviețuiesc, cu sau fără un handicap de grad nu foarte sever.

Treizeci și patru la sută.

– Ne poți însă ajuta cu niște informații, Lemmer. La cât timp după cădere ai ajuns la ea?

– Nu știu exact. Trebuie să mă gândesc.

– După un minut? Două, patru, cinci minute?

Am închis ochii. Am revăzut imaginea lunetistului stând întins în iarbă, mișcarea armei care urmărea deplasarea trenului, împușcătura,

acoperită de zgomotul făcut de vagoane, doar fumul alb care se înălțase din țeavă, ca aburul unei răsuflări într-o dimineață geroasă. Și, pe urmă, mâna Emmei smucindu-se din a mea...

– Rana de la împușcătură, Eleanor? Cum e?

– Explică-mi care a fost traiectoria glonțului.

– Cam la treizeci de grade, a fost tras de jos.

– Asta a salvat-o. Glonțul a ratat plămânii și arterele. Dar nu rana asta ne îngrijorează cel mai mult.

Cât îmi luase ca să ajung la Emma?

Cât de mult așteptasem până să sar din tren, după ce tricoul i se sfâșiase și ea se desprinsese de mine și căzuse?

Cu ochii minții, m-am văzut sărind din nou. În stânga mea, trenul – o nălucă maro ruginie –, apoi iarba, traversele de cale ferată, pietrișul din preajma șinelor, toate zburând prin fața mea. Eram suspendat în aer. M-am izbit de pământ. Mai întâi cu umărul, impactul puternic, durerea bruscă, fața îngropată în iarbă, rostogolirea, acel ceva care mi-a tăiat fața. Încă o răsucire, și încă una, și pe urmă stăteam întins în iarbă, uitându-mă la pământul cafeniu. Cât timp zăcusem așa? Nu știam. Cât timp trecuse înainte să mă pot ridica?

Cât de departe erau cagulele de mine la acel moment? Deplasarea trenului ne îndepărtase de ele – dar cu cât, cu o sută, două sute de metri? Sau poate mai mult? Punctul de referință îl constituia lunetistul. Peste trei sute de metri, mai mult ca sigur. Când îi văzusem după aceea, se apropiau de noi. Cât timp rămăseseră nemișcați?

– Chiar nu știu, am răspuns într-un târziu. Cred că au trecut două minute până să ajung la Emma. Dar se poate să fi fost mai mult.

– Și, când ai ajuns la ea, era inconștientă?

– Da, așa cred. De ce?

– Pentru că la pacienții aflați în comă se aplică următoarea regulă de bază: cu cât perioada dintre momentul traumei și cel al declanșării comei este mai mic, cu atât leziunea este mai profundă.

– Deci e o veste proastă, nu?

– Da, Lemmer, mi-e teamă că da.

Nu mi-a permis să o văd pe Emma. Trebuia să aștept până a doua zi. Koos voia să mă vadă înainte de a pleca acasă. Eleanor l-a sunat. Doctorul a intrat în cabinet și și-a sărutat soția pe frunte.

– Știu la ce te gândești, amice, mi-a spus. Te întrebi cum de un *ou* ca mine a pus mâna pe o ființă atât de sexy ca ea.

– Nu, doc...

– Și ție tot „doc" îți spune? și-a întrebat el soția.

– Da.

– O să îi fac injecții până o să renunțe.

– Mersi, dragule.

– Avem și noi nume, să știi. Ea e Eleanor, și eu sunt Koos. Repetă după mine...

– Cum de un *ou* atât de urât ca tine a pus mâna pe o nevastă așa de frumoasă, Koos?

– Ei, așa mai vii de-acasă. Și răspunsul meu este: Habar n-am. Cum te mai simți? Măcar văd că nu mai ai privirea aia de nebun.

– Mă ascultă când îi vorbesc. De-asta l-am luat de bărbat, a spus Eleanor.

– Nuuu, pentru că sărut foarte bine, și toate celalalte...

– Lasă „celelalte", Koos. E un pacient de față...

– OK. Amice, presupun că ai dureri mari.

– O să supraviețuiesc.

– A, faci pe durul? Să știi că nu așa câștigi o femeie.

– Ba uneori funcționează, a intervenit doamna doctor.

– Dar nu la fel de bine ca un sărut franțuzesc perfect...

– Koos!

Doctorul a rânjit și a scos din buzunarul halatului alb un flacon cu pastile. L-a așezat în fața mea, pe masă.

– Ia două pastile diseară, înainte de culcare, și câte una după fiecare masă, începând de mâine. O să-ți mai calmeze durerea și te vor ajuta să dormi bine. Dar nu depăși doza de trei pastile pe zi. Și, după ce îți trec durerile, aruncă flaconul.

– OK, doc.

– Iar o iei de la capăt. Tipul e un dur, dar nici pe departe un geniu. Sau poate că nu i-a intrat în cap ce i-am spus fiindcă e îndrăgostit. Și iubirea îți ia mințile.

– Crezi că e îndrăgostit?

– Absolut.

– Am impresia că te simți ceva mai bine, mi-a spus Jeanette Louw la telefon.

Parcă o vedeam cu țigara Gauloise între buze.

– Mi-au făcut o injecție. Nu știu ce era în ea, dar am dormit șase ore.

– Da, am aflat. Eu le-am spus să-ți dea ceva ca să te mai calmezi. Mi-am dat seama după cum vorbeai că nu erai în regulă. Cum se mai simte le Roux?

I-am povestit ce știam.

– Nu sună prea bine.

– Mda.

– Nu e vina ta.

– Nu sunt prea sigur de asta.

– Prostii! Ce-ai fi putut să faci?

– Să iau amenințarea în serios. S-o cred pe Emma.

– Și atunci te-ai fi purtat altfel?

Nu știam ce să-i răspund. Și nici nu voiam să mă gândesc prea mult la asta.

– Am nevoie de niște lucruri.

– Ce anume?

– Doi invizibili. O mașină. Bani. Și o armă.

Nu i-a luat prea mult timp ca să pună totul cap la cap.

– Ai de gând să-i vânezi?

– Da.

Altă pauză. Am auzit-o trăgând din țigară și suflând fumul afară, la două mii de kilometri distanță.

– Zece mii îți ajung?

PARTEA A DOUA

23

Nu i-am recunoscut pe polițiștii postați la ușa unității de terapie intensivă. Păreau doi puști cu caș la gură. Tâmpiții lui Phatudi lucrau, probabil, în schimburi, dar nici băieții noi nu arătau prea bine. Au rămas așezați, cu pistoalele fixate, în siguranță, în tocuri, până când am ajuns în dreptul lor. Abia atunci unul dintre ei s-a ridicat.

– Nu aveți voie să intrați. Avea ochii roșii de nesomn.

– Numele meu e pe listă.

– Cine sunteți?

– Lemmer.

A scos din buzunarul de la piept o foaie de hârtie și a despăturit-o.

– Martin Fitzroy?

„Naiba să-l ia pe Phatudi."

– Da.

– Așteptați aici.

Cagulele i-ar fi scos pe mucoșii ăștia din circulație în patru secunde.

Am așteptat. La șapte și un sfert, doamna doctor Eleanor Taljaard a ieșit din salonul Emmei.

Arăta obosită. M-am întrebat de cât timp nu mai dormise. Mi-a spus că existau „semnale pozitive".

– E în continuare în comă, dar răspunde mai bine stimulilor externi. Se situează la nivelul opt pe scala Glasgow.

– Și cu cât îi îmbunătățește asta șansele de supraviețuire?

– O să pot să-ți răspund după ce-i fac tomografia, la noapte.

– Măcar cu aproximație.

– Lemmer, nu-mi place să merg pe ghicite.

– Da, știu. Totuși...

– Of, bine. Aș zice că șansele i-au crescut acum la peste cincizeci la sută.

– E un progres față de treizeci și patru la sută.

– Da. Dar nu înseamnă că trebuie să ne facem prea mari speranțe. Mai avem multe de făcut. Iar tu poți să ajuți.

– Da? Cum așa?

– Are nevoie de stimulare. Dintre toți oamenii din spital, vocea ta este singura pe care o cunoaște. Vreau să-i vorbești.

– Eu? Să-i vorbesc?

– Da. Vreau să stai pe scaun, lângă patul ei, și să-i vorbești, mi-a explicat Eleanor cu infinită răbdare.

– Cât timp?

– Cât de mult poți. O zi.

– O zi întreagă!

– Sigur, poți să mănânci și să bei între timp, dar, cu cât o să-i vorbești mai mult, cu atât mai bine.

– Bine, dar ce să-i spun?

– Orice îți trece prin cap. Dar, ține minte, trebuie să-i vorbești pe un ton uniform și doar suficient de tare cât să te audă.

Totul se plătește în viață.

Doctorița a observat lipsa mea de entuziasm.

– Zău așa, Lemmer, ce te tot codești? N-o să știe ce-i spui. Ia o carte și citește-i. Sau povestește-i ultimul film pe care l-ai văzut. Nu contează ce-i spui. Are nevoie de tine.

Părea lipsită de viață și fragilă, palidă și oropsită. O răseseră în cap. Pieptul și capul îi erau înfășurate în bandaje, era conectată la tot felul de tuburi și avea o perfuzie în braț. Monitoarele și celelalte echipamente scoteau regulat piuituri electronice. Mâna stângă, inertă, îi era așezată peste cuvertură. Mi-a venit să întind brațul și să i-o strâng.

M-am așezat pe pat, lângă ea. Îmi era greu s-o privesc. M-am uitat spre geamul din capătul opus al salonului. Eleanor Taljaard stătea acolo, urmărindu-ne. A dat din cap spre mine. I-am răspuns la fel. M-am întors spre Emma.

– Îmi pare rău, am spus, dar vorbeam prea încet, n-avea cum să mă audă. Mi-am dres glasul. Emma, îmi pare atât de rău.

N-am căpătat alt răspuns decât piuitul aparatelor electronice.

Ce-aș putea să-i spun?

– Ăăă... doctorița zice că poți să mă auzi.

„O zi întreagă? Imposibil. De unde să fac rost de-o carte? Sau de-o revistă? Poate o revistă pentru femei."

– Mi-au spus că starea ta s-a ameliorat puțin în dimineața asta. Și că ai șanse mari de vindecare. Așa că trebuie să *vasbyt*...

Vasbyt... Ce naiba mă apucase? Cum să-i spui unei persoane aflate în comă să reziste? Mare dobitoc mai eram.

– Emma, mi-au spus să vorbesc cu tine pentru că-mi cunoști vocea.

„Spune-i ce trebuie să-i spui. Nu mai trage de timp."

– Emma, a fost vina mea. Ar fi trebuit să-ți iau în serios povestea. Am greșit. Îmi pare atât de rău... Am făcut pe deșteptul. Eram sigur că mă pricep la oameni. Și că te-am citit. Dar m-am înșelat.

Zăcea în continuare nemișcată.

– O să îndrept lucrurile. Ai să vezi. O să le rezolv.

Cum? Cum aveam să le rezolv?

– Deocamdată nu știu cum, dar o s-o fac. Îți promit.

M-am așezat mai bine pe pat și am tăcut.

M-am uitat spre geamul care dădea pe coridor. Doctorița Taljaard plecase. Rămăsesem singur cu Emma. Îi vedeam pieptul ridicându-se și coborând domol în ritmul respirației.

Mi-am adunat încet gândurile și am rostit cu grijă:

– Mi s-a spus că trebuie să-ți vorbesc tot timpul. Știi că nu sunt prea bun la asta. Adevărul este că nu prea știu ce să-ți spun. M-au anunțat din scurt, nu mi-au dat timp de gândire. Sper că înțelegi. O să mă duc să-ți cumpăr o revistă. Ce-ți place să citești? N-am nici cea mai vagă idee. Și sunt atât de multe reviste acum... În dimineața asta a plouat

din nou. Dar n-a fost furtună, ca alaltăieri, doar o ploaie liniștită. Tocmai vin de afară. E pentru prima oară când ies după... Oricum, s-a mai răcorit, nu mai e așa de cald.

„Ce-ar fi să ies să cumpăr o revistă?"

– Doctorița Taljaard pare să știe ce are de făcut. Are în jur de cincizeci de ani. Soțul ei lucrează tot aici. Îl cheamă Koos. Sunt un cuplu interesant. El e mai scund decât ea. Dar par să se înțeleagă foarte bine.

„Hai, spune-mi ceva."

– O s-o rog pe Jeanette Louw să-ți returneze banii.

„Să nu cumva să aduci vorba despre rănile ei."

„Despre ce le place femeilor să discute?"

– Mai ții minte când am spus că sunt constructor? I-am zis asta lui Wolhuter ca să fac pe deșteptul, dar să știi că nu mințeam chiar în totalitate. Îmi renovez casa. Casa mea din Loxton.

Uite, ăsta era un subiect bun.

– E o casă veche. Nu se știe cu exactitate când a fost construită. Cred că acum nouăzeci sau o sută de ani. E ultima casă pe stânga, cum vii dinspre baraj. Fostul proprietar era musulman. A lucrat ca electrician, un an sau doi, în oraș. De-asta oamenii o porecliseră casa al-Qaeda. În glumă, bineînțeles. În fine, cert e că omul nu prea avea de lucru și a fost nevoit să plece. Sau poate că nu se simțea bine acolo, fiind singurul musulman din oraș. Acum i se zice casa lui Lemmer. Ceea ce e amuzant, având în vedere că e pentru prima oară când locuiesc într-o casă. Am avut un apartament în Seapoint. Și, înainte de asta, am stat numai cu chirie, pentru că pe vremea când lucram pentru ministru

stăteam șase luni în Pretoria și următoarele șase în Cape Town. Și, cum îți spuneam, acum îmi renovez casa. Nu era într-o stare proastă atunci când am cumpărat-o. Am găsit câteva crăpături în pereți, și grădina fusese lăsată în paragină. Fiindcă musulmanul plecase deja de doi ani. Planul clădirii e mai aparte. Toate casele din Loxton sunt construite cu bucătăria și cu baia zid în zid și plasate în spatele casei. Dacă vrei să te duci la baie, trebuie să ieși din dormitor, să străbați holul și să treci prin bucătărie. Și pe vremea aceea nu existau dușuri. Nu știu de ce, dar apa este o problemă în Karoo. Și de-asta se puneau căzi. Acum sunt ocupat cu spargerea peretelui dintre baie și bucătărie. Am transformat unul dintre dormitoarele mici în baie. A fost mult de tras – a trebuit să mut toate conductele și instalațiile. Și n-am mai lucrat pentru Jeanette de aproape un an. Dar cred că baia cea nouă arată bine. Am pus gresie pe jos, și în spatele unui zid am instalat un duș mare, o chiuvetă și un vas de toaletă. Am învățat să zidesc în închis... Mai demult. Poate că n-ar fi rău să-ți povestesc cum am... Nu, o s-o las pe mai târziu, dacă o fi să fie. Ce spuneam? A, da. Am ridicat și am dărâmat și iar am ridicat zidul ăsta de trei ori la rând, înainte să fiu mulțumit. După ce am terminat cu baia, m-am apucat să dărâm peretele dintre baie și bucătărie. Vreau să fac o singură încăpere mare, care să cuprindă și micul dormitor de lângă bucătărie. Un spațiu care să fie și cameră de zi, și bucătărie, și zonă de primit oaspeți. Nu că aș ști să gătesc... Sau că aș avea deseori musafiri. Dar oamenii sunt altfel în Loxton. Te pomenești cu ei că-ți bat la ușă și zic: „Am venit să bem cafeaua împreună“.

Și pe urmă se așază la taclale. În bucătărie am o sobă veche cu gaz. Marca Aga[1]. Arată nemaipomenit și iarna încălzește bine casa. După ce-o să termin cu dărâmarea peretelui, o să am o cameră mare, și soba va fi în centru. E o mulatră care mă învață să gătesc. O cheamă Agatha. Zice că numele ei îl cuprinde pe cel al sobei. Vine de două ori pe săptămână la curățenie și ca să-mi calce hainele și după aia îmi arată cum să bag la cuptor o pulpă de miel sau niște coaste. Când gătești la sobă, carnea ți se topește în gură, și mirosul ei minunat umple toată casa. Uneori Agatha își aduce cu ea nepoțelul. Are trei ani și îl cheamă Ryno. I-au dat numele unui personaj din *7deLaan*, telenovela aceea în afrikaans. O urmărești? Eu m-am uitat, pentru prima oară, cu Agatha. Ea e foarte prinsă de intrigă. Probabil că te-am plictisit deja. Când lucram la guvern, n-aveam niciodată timp să mă uit la televizor. Acum am antenă de satelit. Am pus-o ca să mă uit la meciurile de rugby. Dar știi și tu cât de slab e acum campionatul... Viața e tare monotonă în Loxton. Dar asta îmi și doream. Din cauza asta m-am și mutat acolo. Însă asta e o altă poveste. În fine, ce vreau să-ți spun e că am transformat vechea cameră de zi din față în dormitor. Acolo dorm, și alături e baia cea nouă. Casa are o verandă care dă în stradă. Vizavi nu sunt case. Doar islazul comunal. Savana din Karoo. Și dâmburile. Islazul are zece mii de hectare. Ce zici, nu-i așa că nu-ți

[1] Invenție din 1929 a fizicianului suedez Gustav Dálen (1869–1937), laureat al Premiului Nobel. Extrem de populară, în special în Anglia rurală, este folosită și acum, în variante modernizate, atât la prepararea mâncării, cât și la încălzirea locuințelor. (n.tr.)

vine să crezi? Unii oameni își țin oile să pască pe islaz. *Oom* Joe van Wyk m-a sfătuit să-mi cumpăr oi. Și să nu-mi fac griji: după șapte ani, au din nou un măcelar în oraș. Și mai au și un restaurant, și o cafenea... Îi zice Rooi Granaat. Ar trebui să guști din lichiorul de smochine făcut de Tannie Nita, e mai bun ca orice soi de vin, Emma. M-am ocupat și de grădină. În Loxton se folosesc și acum șanțuri de irigare. Rândul meu e marțea, la ora trei. Când nu sunt acolo, Agatha Barnard, sau Antjie, cum i se mai spune, dă drumul apei. Am un păr bătrân în grădină. I-am tăiat crăcile, și văd că-i merge bine. Am plantat un gard viu de salsolă în jurul curții, trei peri și un cais. Agatha mi-a zis că ar trebui să plantez și smochini, pentru că, dintre toți pomii fructiferi, ăsta se împacă cel mai bine cu clima din Karoo și, în plus, din smochine se poate face gem. Așa că am plantat patru smochini, în apropierea bucătăriei. În rest, am în curte gazon și câteva straturi de flori. Îmi place să grădinăresc.

M-am uitat la ceas. Opt fără un sfert dimineața.

O zi întreagă.

M-am uitat la mâna Emmei. La forma delicată a degetelor și a încheieturilor ei subțiri.

– Emma, nu știu ce altceva să-ți mai spun.

Am văzut pe geam o asistentă trecând pe coridor.

– Vreau să fac și o grădină de plante. Și una de legume. Solul e foarte bun. *Oom* Wessel van der Walt și-a făcut grădini de legume pe ambele loturi și, crede-mă, loturile din Loxton sunt mari, marea majoritate depășesc o mie de metri pătrați. *Oom* Wessel a cumpărat două loturi cu mult timp în urmă. După ce s-a pensionat, s-a apucat să lucreze

pe unul dintre ele. În Loxton sunt mulți pensionari, dar în ultima vreme s-au mutat și oameni mai tineri din Cape Town și din Johannesburg. Fug de oraș. Și poate și de altele, n-am cum să știu. Au deschis pensiuni și un restaurant. E o pereche care lucrează ca ziariști liber-profesioniști, scriu articole pentru niște reviste, și un tip care se ocupă cu designul de pagini web. Și s-au construit și câteva case de vacanță.

Ușa s-a deschis. A intrat o asistentă, o negresă tânără. Mi-a zâmbit.

– Bună dimineața, a spus.

S-a apropiat de Emma.

– Bună dimineața, am răspuns.

Și-a notat valorile indicate de aparate pe o diagramă.

– Continuați, a spus. Nu durează mult, termin imediat ce am de făcut aici.

– Credeți că înțelege ce-i spun?

– Nu.

– Dar va ține minte?

– Nu. După care, cu șiretenie: Așa că, dacă aveți ceva important să-i spuneți, va trebui să așteptați până iese din comă.

M-am întrebat ce le spusese doctorul Koos asistentelor.

– Pot să mă duc să cumpăr o revistă? Ca să i-o citesc?

– Sigur. Dar știți ce să-i cumpărați?

– Nu, dar mă descurc eu. Mă gândeam la o revistă pentru femei.

– Ce revistă?

– Una în afrikaans.

– Bine, dar care?

– Are vreo importanță?

Mi-a aruncat o privire încruntată.

– Cum să nu! Are mare importanță.

– De ce?

– Of, of! Văd că nu prea vă pricepeți la femei, nu-i așa?

24

– O să-ți povestesc cum am ajuns să locuiesc în Loxton. Trebuie să-ți povestesc totul. Exact așa cum a fost.

Când avea să se trezească și să discute cu Phatudi, avea să descopere, oricum, adevărul.

„Nu înțelege ce-i spun, și nici nu va ține minte.“

„Spune-i, ce mai aștepți?“

– Emma, am făcut închisoare.

Zăcea în continuare nemișcată.

– Am făcut patru ani de închisoare.

M-am rezemat de spătarul scaunului și am închis ochii.

– Când m-am eliberat, n-am vrut să mai rămân în oraș. Orașul e locul care scoate la lumină tot ce-i mai rău în oameni. Nu vreau să-mi găsesc scuze. Am avut opțiuni la viața mea, și am făcut alegeri proaste. Dar trebuie să ajungi să-ți cunoști slăbiciunile și să știi să te ferești de ele. Iar eu căutam un loc în care să fiu ferit de slăbiciunile mele. Așa că m-am urcat în mașină și am condus fără nici o țintă. Am luat-o pe drumurile lăturalnice

dintre Cape și Ceres. Și pe urmă spre Sutherland, și Merweille, și Fraserburg, și Loxton. Știi că în Karoo sunt trecători montane? Știi că sunt locuri unde te poți opri, coborî din mașină ca să privești în jur și poți vedea pe o distanță de până la o sută de kilometri? Și drumuri pietruite, pe lângă râuri în care apa nu seacă tot timpul anului? Și toate astea în Karoo. Eu, unul, nu știam. Când am ajuns în Loxton, făceam plinul la benzinăria cooperativei, și *oom* Joe van Wyk a venit la mine, și am intrat în vorbă. Pompele de la cooperație sunt în spate, așa că trebuie să intri în incintă. Eu tocmai coborâsem ca să-mi dezmorțesc picioarele când s-a apropiat de mine. Mi-a întins mâna și s-a prezentat și pe urmă m-a întrebat dacă știu cât cântărește o camionetă Isuzu, pentru că el nu folosea la fermă decât camionete Isuzu, și ultima pe care o avusese îl ținuse șapte ani și patru sute de mii de kilometri. Acum copiii cultivau pământul, și el locuia cu soția în oraș și conducea tot un Isuzu, dar un Isuzu Frontier, pentru că în el încăpeau și nepoții. Și după asta m-a întrebat cine eram și cu ce treburi venisem pe-acolo. Ei, vezi, așa ar trebui să meargă lucrurile. Chiar tu spuneai deunăzi că oamenii nu se mai ascultă unii pe alții. Am vrut să-i zic lui Joe că eu eram altfel. Că n-avea de ce să-și piardă vremea cu mine, că n-aveam ce să-i spun și că tot ce voiam era să fiu lăsat în pace. Și că interacțiunea cu oamenii înseamnă necazuri. Știi și tu, concepția aia a lui Jean-Paul Sartre. Dar ar fi fost o minciună. Pentru că, de fapt, nu cred așa ceva. Ce vreau să-ți spun, Emma, este că te-ai înșelat. Eu nu vreau să mă fac auzit, vreau să fiu văzut. Pe de-o parte, chestia asta cu a fi văzut mă sperie de moarte. Dar,

pe de altă parte, este ceva ce îmi doresc de mult. Și asta pentru că nu am avut niciodată parte de ea. Probabil din cauza orașului. Într-un oraș, oamenii nu se uită unii la ceilalți. Dar în Loxton am întâlnit pe cineva care chiar s-a uitat la mine. Însă nu de asta m-am mutat acolo. Sau, în orice caz, nu ăsta a fost motivul principal. Voiam un loc în care să mă simt în siguranță. Pentru că, vezi tu, am o problemă, nu îmi controlez temperamentul. Asta e problema la mine, Emma. Și din cauza asta a trebuit să caut un loc unde să nu fiu provocat. Am mai avut însă și alte motive. Eu cred că fiecare dintre noi trebuie să aparțină unui loc. Noi, oamenii, avem dorința asta în sânge. În închisoare, am vrut să studiez ca să obțin o diplomă. Nu era pentru prima oară când încercam. Cred că am bătut toate recordurile în materie de longevitate studențească din istoria Universității Unisa. Nu mai puțin de unsprezece obiecte de studiu, nu toate pentru aceeași specializare. Începeam un curs, dar după un an sau doi mă tenta altceva. Cât am stat închis, am citit și am studiat mult, ca să înțeleg ce se întâmpla cu viața mea. Dar asta nu m-a ajutat cu nimic. Ești ceea ce ești. Răspunsul nu-l găsești în cărți. Ci în tine. Am găsit însă în cărți lucruri care mi-au dat de gândit. Ca, de pildă, năzuința asta spre apartenența la ceva. Chiar dacă ești conștient că nu poți face niciodată parte cu adevărat din acel ceva. Se spune că oamenii au trăit la început în mici comunități locale. Și mai târziu în triburi. În care toți se înrudeau între ei. Am citit undeva că, în Noua Guinee, dacă doi oameni se întâlnesc întâmplător într-o pădure, stau ore în șir de vorbă ca să-și descopere strămoșii comuni. Și, dacă nu-i

găsesc, trebuie să se omoare între ei. Așa suntem noi, oamenii. Dacă facem parte din aceeași familie, din același trib, dacă avem ceva în comun, atunci ne vedem unii pe alții. Și atunci domnesc liniștea și ordinea. Dar în oraș nu reprezentăm nimic unii pentru alții. Fiecare e pe cont propriu. În copilărie, aveam și noi triburile noastre în Seapoint. De evrei, de greci și de italieni. Toată lumea aparținea unui trib. În afară de mine. Tata era afrikaander. Gerhardus Lodewikus Lemmer din Seapoint. Gert. Gert, mecanicul de la atelierul Ford de pe strada principală. Acolo, la serviciu, a întâlnit-o pe mama. Ea era englezoaică. Beverly Anne Simmons. Lucra la secția de piese de schimb. Era o femeie subțirică și micuță de statură. Tatăl ei era Martin Fitzroy Simmons. Bunicul meu din partea mamei. Nu l-am cunoscut. Dar i-am moștenit prenumele. Atunci când mi-ai povestit despre familia ta... Cum s-a realizat tatăl tău... Tatăl meu nu a făcut așa ceva. Timp de treisprezece ani, mama l-a tot bătut la cap să-și deschidă o afacere, dar el n-a vrut. „Ești un bun mecanic. Ai putea să faci avere." Iar el îi răspundea mereu că treaba lui e să se ducă la serviciu și să se întoarcă acasă și să lase grijile pe seama englezului, patronul atelierului. Dacă ai propria afacere, atunci îți faci griji, așa spunea. Iar el n-avea chef de bătăi de cap. Și atunci mama îi zicea că era un gunoi alb, un afrikaander sărăntoc, și că ea nu se măritase ca să stea toată viața ei într-un apartament cu două dormitoare din Seapoint. Presupun că se iubiseră. Cel puțin la început. Oricum, tata o iubea. I se vedea în ochi. O singură dată am mai povestit despre ei, Emma. Nu-mi vine deloc ușor să o fac. De cele mai multe ori, nici

nu-mi place să mă gândesc la ei. Erau la fel de răi amândoi. Fiecare în felul său. Mama îl înșela, era o târfă, iar tata – un bărbat laș și violent. Ce poți să faci când ai parte de doi părinți care se poartă așa? Ce poți să faci când alții îți povestesc despre părinții lor și tu nu poți decât să taci și să strângi toată ura aia în tine? Ura pentru ceea ce își făceau unul altuia. Și ție. Erau ca două substanțe chimice fundamental diferite și inofensive luate separat, dar care, odată combinate, deveneau explozive. Engleza era limba certurilor din casă, a scandalurilor și a reproșurilor, a urletelor și a înjurăturilor. Între ei, nu-și vorbeau decât în engleză. Mama refuza să vorbească în afrikaans. „E o limbă atât de vulgară", obișnuia să spună, și atunci tata îmi vorbea în afrikaans, și ea se supăra pe el, și izbucneau certurile. Se certau, de fapt, din orice. Pe tema banilor, a slujbei lui, a faptului că bea, pe tema infidelității ei, a lipsei lui de ambiție, a dorinței ei de parvenire. Din cauza mâncării pe care o gătea ea și a sarcinilor gospodărești de la care el se eschiva. A felului ei cheltuitor de-a fi și a zgârceniei lui. Se certau din orice. Mie toate astea mi se păreau niște lucruri normale. Nu cunoscusem altceva. Timp de cinci zile pe săptămână, se certau și se ciorovăiau în fiecare noapte. Aruncau cu diverse lucruri unul într-altul, până când unul dintre ei nimerea ținta, și atunci ăsta devenea subiectul scandalului, și o luau de la capăt cu gâlceava și cu înjurăturile. Nu știu câți ani aveam când am început să ies singur pe stradă. Poate șapte. Când se făcea vremea să vină ei acasă de la serviciu, eu mă plimbam de nebun pe străzi sau mă duceam și mă așezam pe faleză ca să privesc marea. Și, când ajungeam acasă,

mama mă lua la rost: „Pe unde-ai umblat până la ora asta?“ Tata intervenea: „Lasă-mi băiatul în pace“. Și uite așa deveneam subiect de ceartă. În timp ce mă plimbam prin Seapoint, vedeam alți oameni. Triburi și grupuri stând pe trotuare, și în grădini, și pe balcoane, râzând și pălăvrăgind. Stăteam acolo și mă uitam, ca un copil fără un sfanț în buzunar care se zgâiește în vitrina unui magazin de dulciuri. Tata m-a bătut pentru prima oară când aveam nouă ani. A fost ca și cum un stăvilar mi s-ar fi spart în cap. Nu avusese niciodată încredere în mama, întotdeauna o bănuise că îl înșela. Tot făcea aluzii și o acuza, dar fără să aibă dovezi. Mama era prea șireată. Însă în seara aceea s-a purtat nesăbuit. Iar el era beat. Stătea la fereastră și a văzut-o coborând de pe motocicleta unuia dintre frații Bardini, cei care țineau un magazin de înghețată pe strada principală. Și tipul a sărutat-o la despărțire, apucând-o de fund. Iar ea s-a uitat în urmă la italian, râzând. Atunci tata s-a lămurit cum stăteau lucrurile. „Ce faci? Te-ai apucat să ți-o tragi cu macaronarii acum?“, a întrebat-o când a intrat în casă. „Măcar ei știu cum să te reguleze“, a răspuns ea, și atunci el a țipat la ea, i-a spus că era o curvă, și ea a aruncat cu o scrumieră în el, dar nu l-a nimerit, ci s-a spart de perete, și el a vrut s-o lovească. S-a dus spre ea și a ridicat mâna, dar ea a zis: „Să nu cumva să îndrăznești“, și atunci el s-a întors și m-a pocnit pe mine în cap, în lateral. Și ea a urlat: „Ce mama dracului faci?“ Și el a întrebat-o: „Ai de gând să ți-o tragi din nou cu italianul?“, iar ea a spus „Fir-ai tu al naibii să fii, ce te-a apucat?“, și el m-a lovit atunci din nou și a țipat la ea: „Nu eu. Tu. Tu-i faci asta“.

M-am oprit. Cum Dumnezeu ajunsesem să-i povestesc Emmei toate astea?

– Iartă-mă, Emma.

M-am foit în scaun. M-am aplecat în față. Întrebându-mă dacă era în regulă s-o țin de mână.

– N-am vrut să-ți torn toate poveștile astea despre mine...

Pielea ei părea străvezie. I se vedeau venele delicate, de un albastru-închis.

– Dar ăsta sunt eu.

Cu fiecare piuit al aparatului, inima ei pompa sânge prin artere către creier, spre locul despre care încă nu se știa cât era de vătămat.

– Cred că acum, privind retrospectiv, înțeleg mai bine ce s-a petrecut. Începând din ziua aceea, tata m-a tot lovit. Mă bătea des. Și tare. Problema e că violența naște și mai multă violență. E valabil și pentru oameni, și pentru comunități, și pentru state. E ca și cum ai da drumul răului, și pe urmă n-ai mai avea cum să-l închizi la loc. Dar nu poți să stai în banca acuzaților și să-i spui judecătorului că ai devenit violent din cauza tatălui tău. Nu ți-e de nici un folos.

Am pipăit marginea cearșafului. Era mai moale decât crezusem.

– Singurul lucru pe care nu l-am înțeles niciodată a fost de ce tata nu l-a bătut pe Bardini. De ce nu s-a dus la magazinul de înghețată ca să-l înhațe de guler, să-l târască afară și să-l ia la bătaie. Și singurul răspuns care îmi vine în minte este că tata era laș. Și jur că eu nu voi fi niciodată ca el. Strategia tatei a funcționat ceva vreme. I-a spus mamei că trebuie să înceteze cu curvăsăritul dacă vrea să nu mă mai bată. Vreo două sau trei luni,

ea s-a purtat cumsecade, dar cred că nu putea rezista prea mult timp fără atenții din partea altor bărbați. Abia după ce-am crescut am încercat să pun cap la cap fragmentele pe care le știam despre trecutul ei. Am strâns toate pozele ei din copilărie și pe cele de mai târziu, unde era cu tata. Îmi amintesc că, atunci când se certa cu tata, ea îi spunea mereu: „Tăticul meu mă iubea, mă adora". Își descria tatăl drept un englez din clasa mijlocie din Rosebank[1]. Lucra ca funcționar în administrația locală. Mama fusese un copil drăguț. Minionă, cu păr blond și ochi mari. În toate pozele zâmbea uitându-se în aparat obraznică și plină de sine. Infatuată. L-a cunoscut pe tata la atelier. El avea pe atunci douăzeci de ani – un brunet cu ochi visători. Avea o iubită în Parow, o relație serioasă, aveau de gând să se logodească. Și cred că de-aici a pornit totul. Mama voia să fie mereu în centrul atenției, și faptul că un bărbat îndrăznea s-o ignore a înverșunat-o. A stat pe capul lui până l-a cucerit. La vremea când am împlinit eu cinci ani, mama nu mai era la fel de tânără și de drăguță. Nu știu dacă asta era din cauză că mă născuse pe mine sau pur și simplu fiindcă începuse să îmbătrânească. Poate că se înăcrise din cauza căsniciei. Avea treizeci de ani și era sătulă de viață. Arăta obosită, și asta i se vedea pe față, iar ea o știa. A încercat să recâștige atenția bărbaților cu ajutorul fardurilor și al vopselei de păr și purtând haine cât mai strâmte. Pentru ea, bărbații erau ca o lumânare, ea fiind molia atrasă continuu de ei. Avea față de ei o reacție irezistibilă, incontrolabilă, ca atunci când îți saltă piciorul dacă lovești

[1] Suburbie cosmopolită și modernă a Johannesburgului (n.tr.)

cu ciocănelul în genunchi. Istoria familiei noastre s-a măsurat în cicluri. Mama avea perioade când îi era fidelă tatei și se purta rezonabil, și atunci în casă domnea liniștea. Pe urmă apăreau certurile, și atunci ieșea căutând atenția altora și, când dădea de un bărbat care își dorea și altceva de la ea, îi ceda și se culca cu el pe oriunde apuca. Chiar și la noi în casă. Țin minte că, odată, am venit acasă dimineața, nu știu de ce, probabil că mi se făcuse rău la școală. Aveam cheie, și am intrat în apartament și atunci i-am auzit. Mama era cu Phil Robinson, un englezoi bogat, proprietarul unui hotel de pe faleză. Un hotel cu o sută de camere, și ei veniseră la noi acasă! Când m-a văzut, mama a început să strige: „Iisuse Hristoase, Marty, pleacă de-aici, ieși", dar eu încremenisem în prag, așa că s-a dat jos din pat, m-a împins afară din cameră și a închis ușa în urma ei. Mai târziu, după ce Robinson a plecat, m-a implorat să n-o pârăsc tatei: „O să te bată iar, ai să vezi". Ei bine, Emma, uite-așa am crescut eu. Un gunoi, un afrikaander sărăntoc. Exact așa cum spunea mama. Tata era băutor de vin. Și aroma vinului asta îmi trezește în memorie. Mirosul acru al respirației lui atunci când venea beat și mă bătea pentru că n-o găsea pe mama acasă. Mama ne-a părăsit când aveam treisprezece ani. Tata m-a bătut. Pentru că ea plecase. Și ca să mă ajute să devin „un tip dur, ca să știu cum să mă descurc cu toate mizeriile de care voi avea parte în viață". Și a reușit. M-am gândit mult la copilăria mea. Și la ceea ce mi-a făcut tata. A reușit să mă facă să nu mă mai tem de nimic. Să nu mă tem că voi fi rănit de ceilalți. Și că pot răni la rândul meu. Ăsta a fost lucrul cel mai important. Fiindcă

așa, durerea ajunge să fie ceva normal. Cu care te obișnuiești. În schimb, a provoca suferință e un lucru pe care trebuie să-l exteriorizezi. În holul bisericii anglicane din Seapoint funcționa un club de karate. Tata m-a dus acolo. Problema mea era că nu puteam să mă controlez. Nu înțelegeam de ce trebuia să mă retrag de fiecare dată, de ce nu mi se dădea voie să-l lovesc pe cel cu care luptam. Am fost genul de puști care intra mereu în încurcături. La școală, pe stradă. Și, evident, căutând necazul cu lumânarea, am avut parte de el. Ba chiar îmi plăcea. Numai că, acum, eu eram cel care provoca durere. Îi făceam pe alții să sângereze. Îi băteam. Ca și cum, în clipele acelea, uitam cu totul de mine. Sau de parcă intram în trupul altuia, într-o altă lume, un alt fel de-a fi. Momentul când timpul stă pe loc. Și totul dispare, nu mai auzi nimic și nu mai vezi decât o ceață roșie-cenușie. Și acel obiect din fața ta pe care vrei să îl distrugi, cu toată ura și forța pe care le ai în tine. În colegiu, l-am bătut pe tata pentru prima oară. După aceea, lucrurile au mers ceva mai bine între noi. Voiam să plec de-acasă. Să plec din Seapoint și să nu mai am de-a face cu tata. Senseiul de la clubul de karate era polițist de meserie. A vrut să mă înscrie în echipa de karate a poliției. Am fost de acord, pentru că asta însemna să ajung în Pretoria. Suficient de departe pentru mine. Acolo m-am făcut remarcat, și m-au recrutat. Am devenit bodyguard. Am lucrat zece ani ca bodyguard. Un an pentru ministrul transporturilor. Apoi s-a retras. Opt ani pentru ministrul agriculturii, la acea vreme un bărbat alb. Și ultimul an pentru ministrul educației, un bărbat negru. Primul meu an ca bodyguard... Ministrul

transporturilor era un om extraordinar. Îi citea pe toți. Inclusiv pe mine. Poate că vedea prea multe – și simțea prea multe. Poate din cauza asta s-a și împușcat. Dar știu că mă întrebam adesea: de ce nu am putut să am și eu un tată ca el?

25

I-am vorbit Emmei le Roux timp de patru ore, înainte ca doamna doctor Eleanor să vină și să mă îndemne să mă duc la masă.

Nu i-am povestit însă chiar totul. N-am suflat nici o vorbă despre Mona.

Deși voiam s-o fac. Îmi stătea pe buze.

Era o chestie tare ciudată să dau drumul monștrilor acelora din capul meu. Era ca o avalanșă, ca un râu secat imediat după ploaie, o dâră de apă, un izvor, un șuvoi care mătură totul în cale.

Dar, atunci când am întâlnit-o pe Mona, elanul acela distructiv a dispărut și norii s-au risipit ca prin farmec. Mona din Pretoria. Mona din orășelul Muckleneuk. O femeie planturoasă, cu patru centimetri mai înaltă decât mine.

Stând acolo, lângă patul Emmei, am rememorat acea perioadă. Cronicile Monei. Am cunoscut-o în vara lui 1987, la un an după ce mă angajasem ca bodyguard. Lucra într-o frizerie și eu am intrat ca să mă tund. M-a întrebat:

– De ce nu-ți lași părul să mai crească puțin?

– N-ar rezolva nimic, i-am răspuns.

M-am așezat, și ea a fixat pieptenele pentru tunsori numărul unu în aparat și l-a trecut în sus și în jos pe capul meu, fără nici un cuvânt. Am urmărit-o în timp ce lucra. Avea părul castaniu des și o față drăguță, cu obraji rozalii. Pielea netedă și sănătoasă. Și corpul ei! Era îmbrăcată cu o rochie largă sub care se ghiceau cu ușurință curbele generoase ale sânilor și ale șoldurilor. Și nu avea verighetă pe inelar.

S-a îndepărtat la un moment dat de mine, ca să ia ceva. O colegă a făcut o remarcă, n-am auzit ce. Mona a izbucnit în râs. Era un sunet minunat, muzical, cristalin, neprefăcut, un sunet venit din adâncul ființei ei și căruia i se abandonase fără opreliști. Mi-am întors privirea spre locul de unde venea sunetul și am văzut cum râsul îi invada treptat trupul, punând în cele din urmă stăpânire pe ea.

După ce a terminat cu tunsul, cu spălatul și cu îndepărtarea perilor de pe umeri și de pe față, am întrebat-o cum o cheamă:

– Mona, mi-a răspuns ea.

– Pot să te invit la o pizza vineri, Mona?

– Pe tine cum te cheamă?

– Lemmer.

S-a uitat la mine preț de două bătăi ale inimii și, pe urmă, a spus:

– Da, sigur.

Am luat-o din apartamentul ei de pe Berea Street, și am mers să mâncăm pe Esselen Street. Nici unul dintre noi nu era prea priceput la făcut conversație, dar ne-am simțit bine împreună, ca și cum ne cunoșteam de mult timp. Eram amândoi

copii unici la părinți, crescuți în oraș, și nu apucaserăm să ne maturizăm.

Îmi amintesc că m-a întrebat:

– Cum de ești așa de slab, dacă mănânci atât de mult?

– Fac exerciții.

– Ce fel de exerciții?

– Cincizeci de flotări dimineața și tot atâtea seara. Și alerg cincizeci de kilometri pe săptămână.

– Dar de ce?

– Pentru slujbă.

A clătinat încet din cap.

– Slavă Domnului că sunt coafeză.

Voiam să-i aud din nou râsul. Mai mult decât atât. Voiam să i-l provoc, să fiu eu sursa acelei melodii, pentru că sunetul pe care-l scotea când râdea era unul de fericire, de mulțumire, era acel sunet care arată că totul pe lumea asta e bine și în regulă.

În seara aceea am condus-o înapoi acasă, și ea m-a invitat înăuntru, și am rămas acolo timp de nouă ani. A trebuit să mă străduiesc mult ca s-o fac să râdă. A trebuit să îmi găsesc simțul umorului, să fac loc în mine pentru cineva ca ea, un om cu inima ușoară, mereu dispus să se prostească, să facă glume și să tachineze. Și asta pentru că Mona nu râdea într-un fel programat. Râsul ei era inefabil și impredictibil, ca numerele de la loteria națională. Însă, atunci când trăgeam lozul cel mare – s-o aud râzând din toată inima –, eram pe deplin răsplătit.

Mona m-a schimbat fără să-și dea seama. Pentru că nu avea loc în ea decât pentru un anumit număr de bagaje. Dacă aduci cu tine umorul și dragostea

de viață, atunci trebuie să lași deoparte ranchiuna și melancolia. Ca să poți călători cu ușurință. Fără poveri după tine.

Am mai învățat și alte lecții de la ea. Mona își accepta propriile slăbiciuni cu o resemnare voioasă. Ea a fost cea care a încercat să-mi bage în cap că nu merită să regreți nimic, că ești ceea ce ești și că nu are rost să te ascunzi după degete. Dar abia mult mai târziu mi-am însușit, cu adevărat, aceste sfaturi.

Relația noastră decurgea ușor și firesc. Mona nu emitea pretenții, ci doar se bucura de fiecare zi în parte. Ori de câte ori îi spuneam că aveam să lipsesc pentru trei, patru zile fiindcă trebuia să-l însoțesc pe ministru, îmi răspundea cu toată sinceritatea: „O să-ți duc dorul".

Iar atunci când mă întorceam, mă întâmpina cu un zâmbet neprefăcut, mă săruta și râdea fericită în clipa când o luam în brațe, cu oarece dificultate, ca s-o duc spre patul dublu uriaș din dormitor. Și pe urmă o dezbrăcam și mângâiam fiecare părticică a trupului ei minunat până când dorința se aprindea în ea, ca într-o ursoaică ieșită din hibernare. Trupul îi rezona la unison cu al meu, și mi se dăruia cu totul, de parcă ar fi deschis porțile unei țări a minunilor. Iar când mă aplecam peste ea, îi vedeam fața copleșită de o plăcere infinită și lipsită de orice pudoare. Și am ajuns dependent de asta, la fel cum eram și de râsul ei.

Nimic nu era convențional în felul de-a fi al Monei.

În februarie anul următor, atunci când a trebuit să-l însoțesc pe ministru la Cape Town și să rămân acolo timp de șase luni, mi-a spus:

– Am ceva de vorbit cu tine.

– Ce e?

– Ești liber să faci ce vrei acolo.

– Cum adică?

S-a uitat pe fereastră, apoi a adăugat:

– Lemmer, eu nu pot să...

– Ce nu poți?

– Nu pot să rezist șase luni fără să fac sex.

– O să vin din când în când în vizită.

Mi-a spus că asta n-avea nici o importanță. Că nu avea nimic împotrivă să cunosc o altă femeie în Cape Town. Și că dacă după șase luni, când urma să mă întorc, aveam să-mi doresc să stau în continuare la ea, foarte bine. Și, dacă nu, tot bine. Dar că nu putea să-mi promită că avea să-mi fie credincioasă. Având în vedere că urma să lipsesc atât de mult.

– De ce nu?

– Există un gen de bărbați în fața căruia nu pot spune „nu“.

– Ce gen?

– Genul tău.

– Și cum anume e genul ăsta de bărbat?

N-a vrut să-mi răspundă.

– Vino cu mine la Cape!

– Casa mea e aici.

Timp de nouă ani, Mona a fost soția mea de vară. Casa și limanul meu din Pretoria. Nu ne-am certat niciodată. N-am discutat niciodată despre cele șase luni pe an cât stăteam despărțiți. Și pe urmă am ieşit din serviciul public şi mi-am luat indemnizația de retragere. Și am știut că trebuia să mă întorc în Cape Town, în Seapoint. Ca să mă regăsesc.

I-am spus din nou să vină cu mine.

Și m-a refuzat și de această dată.

La trei ani după ce am părăsit-o, m-a sunat, chiar în noaptea de dinainte de a fi găsit vinovat de tribunal, când toate ziarele vuiau despre scandalul pe care îl iscasem. Mi-a spus:

– Ei bine, acum știi.

– Ce să știu?

– Care e genul meu de bărbat.

I-am povestit Emmei de ce mă retrăsesem din serviciul public.

– În 1998 s-au hotărât să crească numărul de bodyguarzi negri. Aveam de ales între tansfer și indemnizația de retragere. Transfer unde? N-au vrut să-mi spună. Așa că am ales pachetul cu plăți compensatorii. Mi-am cumpărat un apartament în Seapoint, într-un bloc situat între străzile Fort și Marine, la numai un kilometru de casa părintească. L-am căutat pe tata. N-am reușit să dau de el. Nimeni nu știa unde plecase. Dealerul Ford își avea în continuare atelierul tot acolo, sub aceeași firmă. Doar proprietarul se schimbase. Tot Seapointul era plin de fețe noi. Italienii părăsiseră cartierul, la fel și grecii. Dintre evrei nu rămăseseră decât femeile, niște doamne în vârstă care se plimbau pe faleză singure sau în grupuri, așteptându-și copiii să vină în vizită. Acum cartierul se umpluse de nigerieni și de somalezi, de ruși și de români, de bosniaci, de chinezi, de irakieni. Triburi noi, în care nu-mi puteam găsi locul. Am deschis o sală de karate dojo în clubul Virgin Active din suburbia Greenpoint. Dimineața, predam lecții de autoapărare unor englezoaice și femei afrikaander; după-amiaza,

karate JKA[1] copiilor sud-africani și din toate celelalte triburi din Seapoint. Am făcut asta timp de aproape doi ani. Era o muncă la fel ca oricare alta. În sală, femeile îmi spuneau „Lemmer" iar copiii – „sensei". Nu eram nici fericit, nici nefericit. Însă am început să văd lucrurile cu alți ochi. Să capăt o nouă perspectivă, pentru că, pentru prima oară după mai bine de treisprezece ani, eram din nou civil. Omul de pe stradă. Am văzut cum se făceau noile averi. Cum a apărut noul consumerism, umblatul acela frenetic după mărci și după statut social, din simpla dorință de a avea și tu ce au alții. Am văzut cum toată lumea se contaminează. Albii, negrii, mulatrii. Voiau să-și mascheze trecutul în spatele unui zid de bunuri acumulate? Sau poate că prezentul era cel pe care doreau să-l ascundă? Cea mai mare surpriză a fost pentru mine noul tip de agresiune urbană, atitudinea „fac ce vreau" sau „dă-te din calea mea". Am observat-o pentru prima oară în lipsa de considerație din trafic. Lipsa spiritului cavaleresc, caritabil, civic. Și, bineînțeles, fărădelegea care prolifera în voie. Ca și cum regulile dispăruseră. Sau, mai bine zis, nu se aplicau tuturor. Traversarea intersecției pe culoarea roșie a semaforului. Neadaptarea vitezei. Vorbitul la telefon pe autostradă și privirea care parcă spunea: „Să te văd dacă îndrăznești să zici ceva". Ca și cum țara asta devenise un loc în care fiecare făcea ce-i trecea prin cap și lua tot ce era de luat înainte să se aleagă praful. Sau să i-o ia altcineva înainte. Și mormăielile, și nervii, și scrâșnitul

[1] Artă marțială tradițională japoneză a cărei denumire reprezintă abrevierea de la Japan Karate Association (n.tr.)

din dinți. Toată lumea era nefericită, indiferent de rasă, de culoarea pielii sau de religie. Toată lumea era nemulțumită de guvern, de ceilalți, de propria persoană. Toată lumea arăta cu degetul, acuza, se văita. Nu înțelegeam de ce. Părinții ruși, români și bosniaci care veneau să-și ia copiii seara de la karate spuneau: „Ce țară minunată. Aici curge lapte și miere". Dar sud-africanii se plângeau. Conduceau mașini ultimul răcnet, locuiau în case mari și în apartamente cu vedere la mare, mâncau la restaurant, își cumpărau televizoare cu ecrane plate uriașe și haine de firmă, și totuși găseau întotdeauna ceva de care să se vaite și pe cineva pe care să dea vina. Albii se plângeau de discriminarea pozitivă[1] și de corupție, uitând că beneficiaseră și ei de astfel de privilegii timp de cincizeci sau șaizeci de ani. Negrii dădeau vina pe apartheid pentru orice. Cu toate că trecuseră deja șase ani de când fusese abolit. Și mai era și singurătatea. Seara, când mă întorceam acasă, mergeam pe coridor în spatele băiatului care livra pizza femeilor grase și singure care deschideau ușa cu ochi speriați, își luau cutiile și înfulecau mâncarea în timp ce așteptau să-și facă prieteni uitându-se la emisiunile de la televizor. Sau navigând pe internet. Dimineața, câte una dintre elevele mele mă invita la o cafea

[1] Seturi coerente de măsuri menite să stabilească egalitatea efectivă între rase, națiuni, religii, femei și bărbați etc., în domeniul vieții sociale și politice, luate de obicei pentru a contracara discriminările anterioare. Noțiunea a fost folosită pentru prima dată în timpul administrației Kennedy, fiind apoi explicitată în conținutul unor documente federale din 1965, sub mandatul lui Lyndon Johnson. În Africa de Sud, primele măsuri legislative privind discriminarea pozitivă au fost luate în anul 1998. (n.tr.)

ca să-mi spună cât de singură se simțea în căsnicie. Uneori, și eu mă simțeam suficient de singur încât să o despovărez, pe moment, de nevoile fizice. După care nu mai venea la lecții. Atunci am formulat Legea lui Lemmer cu privire la Mămicile Singure. Simțeam că avea să se întâmple ceva. Nu o știam în mod conștient, ci era doar o presimțire vagă. Orașul te suge sistematic, te transformă, te stoarce și te modelează, astfel încât să ajungi aidoma celorlalți. Singuratic, agresiv și egoist. Până la un anumit punct, ești conștient de ceea ce ai devenit, de lucrurile care zac adormite în tine. De lucrurile de care ești capabil, de acele lucruri pe care, ca bodyguard, le-ai reprimat sau amânat. Nu te gândești însă niciodată la ele – și nici nu vorbești despre ele, ci doar percepi acea tensiune, acel sentiment crescând de neliniște. Probabil că-ți spui că prea despic firul în patru, nu-i așa, Emma? Îți închipui că încerc să-mi găsesc scuze. Dar am făcut ceea ce am făcut, și nu pot să dau timpul înapoi. Când m-am așezat în fața avocatului, un tip masiv pe nume Gustav Kemp, și m-am străduit să-i demonstrez de ce nu mă consideram vinovat, tipul mi-a spus:„*Kak*[1], omule. Joci cărțile pe care ți le dă viața, așa că ia-ți pedeapsa meritată, ca un adevărat bărbat“. Mi-a dat o zi de gândire, după care, dacă aveam să mă consider în continuare nevinovat, avea să-mi recomande un alt avocat. L-am păstrat până la sfârșitul procesului. Ceea ce s-a petrecut a fost inevitabil. Mai devreme sau mai târziu, tot avea să se întâmple. În închisoare, am avut timp să mă gândesc mult la ziua aceea

[1] În afrikaans, în original, „rahat“ (n.tr.).

și la faptul că ar fi trebuit să-mi dau seama că plutea în aer, că erau atâtea semne. În mine. În ochii celorlalți atunci când dădeam, din greșeală, peste ei pe trotuar sau când îmi arătau degetul din mașină. Dar mintea îți vine întotdeauna la cap abia după aceea. În seara aceea...

Trebuia să ajung la Bellville pentru o evaluare, la o întrunire JKA. Mă grăbeam să plec cât mai repede după lecția de karate. Am făcut duș și am coborât în fugă scările de la Virgin Active, spre mașină. Am văzut patru bărbați care îl șicanau pe Demetru Niculescu, unul dintre elevii mei. Era un băiat de cincisprezece ani din România, cu o acne urâtă și cu un breton care îi cădea tot timpul în ochi. Bărbații aveau între douăzeci și doi și douăzeci și cinci de ani, erau la vârsta aia când crezi că le știi pe toate, dar, de fapt, nu ai habar de nimic. Patru tipi albi, cu mușchi făcuți la sală și cu mentalitate de gașcă de cartier, care își băteau joc de Demetru.

„– Hei, karate kid, arată-ne și nouă niște mișcări.

– Mamă, ce coșuri mișto, gagiule. Ce faci? Le crești la întuneric, ca pe ciuperci?“

De cum a deschis gura, s-au luat de accentul lui.

„– De unde mama naibii vii?

– Sunt din Seapoint.

– Aiurea, tipule! Ce naționalitate ai?

– Sunt sud-african.

– Taică-tu e în mafia rusească?“

Asta e tot ce-am apucat să prind din discuție.

„– Lăsați băiatul în pace, am intervenit eu.

– Ooo, uite-l și pe maestrul de karate. Acu' chiar c-o să fac pe mine de frică.

– Demetru, du-te acasă.“

A plecat, ușurat. Cel mai solid dintre cei patru mi-a remarcat accentul.

„Hei, olandezule, ne arăți și nouă niște mișcări de karate?“ M-am îndepărtat. S-a luat după mine.

„Cu tine vorbesc, olandezule.“ Ceilalți au început să strige: „Ce faci, laşule, vrei să dai bir cu fugiții? N-o să-ți facem nici un rău, promitem, Chop Suey[1]“. Am auzit pașii individului solid în spatele meu. Știam că, dacă mă atingea, aveam să dau de necaz. M-a urmărit până în parcare. I-am simțit mâna pe umăr și m-am întors; acum era chiar lângă mine, mai înalt și mai solid, dar eu eram pregătit să-l întâmpin, cât se poate de pregătit.

„O să te omor“, i-am spus, și știam, și știa și el că ăsta era adevărul.

Ceva s-a schimbat în privirea lui. I-am văzut licărul de teamă din ochi. Și asta m-a oprit pe moment. Pentru că nu mă aşteptasem la aşa ceva. Dar bănuiesc că tot asta l-a făcut și să mă urmărească apoi cu mașina – faptul că-și dezvăluise slăbiciunea. M-am întors cu spatele, m-am urcat în mașină și am plecat. Fără să mă uit în urmă. Voiam să o iau pe faleză, ca să mai câștig timp. La sensul giratoriu din zona reprezentanței BMW traficul se aglomerase și se formase o coadă lungă. Am simțit cum o mașină mă izbește din spate. Nu tare. Doar un soi de bobârnac. Și pe urmă i-am

---

[1] Mâncare chinezească (literal, „bucăți asortate“) constând din carne de diverse feluri, ouă și legume prăjite în sos iute, la foc încins. În limbaj argotic, se referă la o mișcare de karate făcută pentru a prinde adversarul de gât și a-l răsturna, cu scopul de a-l răni. (n.tr.)

văzut în oglinda retrovizoare, într-un Volskwagen Golf GTi. Vociferau și gesticulau. Am coborât din mașină. N-ar fi trebuit să mă dau jos, Emma, ar fi trebuit să rămân la volan. Au coborât și ei din mașină.

„– Cu tine vorbim, căcănarule.

– Cine mama naibii te crezi?

– Poponar nenorocit ce ești."

Tipul cel solid era cel care conducea Volkswagenul. Vincent Michael Kelly. Vince. Douăzeci și trei de ani, funcționar angajat de probă la firma de consultanță și audit KPMG. Un metru nouăzeci înălțime, nouăzeci și cinci de kilograme. Aveam să aflu toate acestea la tribunal. Am cercetat spatele mașinii. Nu pățise nimic.

„Hei, n-auzi? Cu tine vorbim." S-au apropiat toți patru. Vincent a venit drept spre mine.

„Ai probleme cu auzul, olandez împuțit?" M-a împuns cu degetul în piept. Acum ochii îi străluceau, își permitea să facă pe nebunul. În timpul procesului, avocatul meu a făcut în repetate rânduri referire la steroizi, dar nu putuse să-și dovedească acuzația. Totuși, cred că au acționat așa pentru că erau patru și pentru că erau tineri și puternici. În timp ce eu eram mai scund și mai slab. Și asta le-a creat iluzia unui avantaj fizic. Dar mai ales pentru că, atunci când ieșisem din sală, Vince se comportase pentru câteva clipe altfel decât credea el că era. De-asta se luase după mine, pentru a nu fi obligat să trăiască toată viața cu amintirea acelui moment. M-a împins, și atunci l-am lovit. Nu prea tare. Doar atât cât să-i bag mințile în cap. Dar n-a funcționat. Și, pe urmă, ceilalți s-au băgat și ei. Am încercat, Emma, crede-mă, am încercat. O parte

din mine știa ce avea să se întâmple dacă dădeam frâu liber furiei. Dar ești cine ești, n-ai ce să faci. Asta am înțeles în noaptea aceea. Nu contează ce-ți spun psihologii de la închisoare – în final, ești ceea ce ești, nimic altceva. Din cauza asta m-am mutat în Loxton, Emma. Și de aceea mi-am căutat un trib al meu. Ca să evit astfel de situații. Ca să încerc să nu mai dau de necazuri. Dar, dacă ar fi să mă întorc acolo, la sensul giratoriu, și ei ar veni iar după mine, aș proceda exact la fel și aș face același lucru, aș intra în lumea aceea pe care vreau s-o evit. Dacă Vince ar fi fost singur, nu mi-aș fi pierdut cumpătul. Nici măcar în acele circumstanțe. Însă, când e vorba despre doi, trei sau patru, e altceva, parcă ai dreptul să te porți altfel – sau cel puțin așa ai impresia. Orice semnal de alarmă se stinge. Și mai era și frustrarea aceea – trecutul meu, cei treisprezece ani cât îmi reprimasem pornirile. Așa că mi-am pierdut controlul. Tipul acela solid, Vincent...

Deși Emma nu avea cum să înțeleagă ce-i spuneam – și nici să-și aducă mai târziu aminte, mi-am ales cuvintele cu mare grijă.

–... A murit. M-au acuzat de omor din culpă. Cu circumstanțe agravante. Și m-au condamnat la șase ani de închisoare. Am executat patru.

Am rămas mult timp lângă patul Emmei fără să mai scot o vorbă. Zece, poate douăzeci de minute.

Conștient de ceea ce nu îi povestisem.

Imaginea lui Vincent, căzând și lovindu-se cu capul de mașină. Îl pocnisem cu toată furia și ura strânse în mine. De trei, patru, cinci ori. Capul îi zvâcnise în spate și se izbise de colțul din dreapta

față al Volkswagenului Golf. Încă mai aud și acum sunetul, acel zgomot puternic, dogit și clar.

Stătuse în comă timp de patru zile. Creierul îi fusese afectat. Avocatul meu, Kemp, rostise pe un ton dezaprobator termeni medicali precum hematom parietal și hematom epidural. Și pe urmă, Vince murise.

Dar mai fusese ceva. Ceva despre care nu-i pomenisem nici lui Kemp, nici judecătorului și nimănui altcuiva.

Cât de plăcut fusese.

Clipele acelea, minutele acelea în care mă eliberasem, când putusem, în sfârșit, să lovesc, să provoc durere, să frâng oase, să *bliksem*, asta era, de fapt, lumea mea. Când îl omorâsem pe Vince și îi bătusem pe ceilalți trei până ajunseseră să mă implore să-i cruț, totul în univers păruse a se alinia perfect. Atunci m-am simțit în armonie cu lumea și parte din ea, întreg și împlinit, bun și drept. Un sentiment îngrozitor. Amețitor. Care dă dependență.

Și atât de plăcut!

26

Doctorița Taljaard m-a alungat din salon la câteva minute după ora douăsprezece. Părea odihnită și avea o atitudine ce-i trăda profesionalismul.

– Am treabă aici și, oricum, e ora mesei. Koos te așteaptă la restaurant. Maggie ți-a lăsat un mesaj. Îl găsești la tine în cameră. Poți să te întorci pe la două.

– OK, Eleanor.

– Te-ai descurcat bine.

Oare?

Restaurantul era plin.

– E duminică, mi-a oferit doctorul Koos Taljaard explicația. Ziua deșteptării conștiinței. Când lumea vizitează bolnavii la spital.

În timpul mesei ce a constat dintr-un șnițel de pui insipid cu sos de brânză, mi-a povestit că se stabilise cu soția în Nelspruit în urmă cu șaisprezece ani și că lucraseră mai întâi la spitalul local, după care se mutaseră la SouthMed Clinic.

– În toți acești ani, n-am mai avut vreun pacient care să fi căzut din tren în urma unei împușcături.

M-am mulțumit să-i arunc o privire, continuând să mestec.

– Ce s-a întâmplat? m-a întrebat.

– Am deranjat pe cineva.

– Bine, dar ce-ați făcut? Ce-ar putea supăra pe cineva atât de tare?

– Nu știu.

S-a uitat la mine lung, neîncrezător.

– Vorbesc serios, chiar nu știu, am repetat.

– Oamenii nu reacționează, de regulă, în halul ăsta.

– Da, știu.

Întrebarea era cine o făcuse. Și de ce.

În dormitor am găsit un nou bilet scris la computer, de la Maggie T. Padayachee. Și o cheie de mașină.

Dragă domnule Lemmer,

Budget Car Rental v-a livrat un Audi A4 argintiu. Este parcat lângă poartă.

Doamna Jeanette Louw va sunat și m-a rugat să vă transmit că așteaptă să o contactați pe telefonul mobil imediat ce va fi posibil.

Toate urările de bine!

Maggie T. Padayachee
Director relații cu clienții

Am sunat-o pe Jeanette.

– Mersi pentru mașină.

– Cu plăcere. Am înțeles că starea ei s-a mai ameliorat.

– Așa mi-au zis.

– Dar tu? Cum te mai simți?

– Sunt bine.

– Avioanele sunt pline, Lemmer. N-am găsit locuri. E ajunul Anului Nou, și toată lumea zboară de colo-colo. Nu putem să ajungem decât mâine.

– Cum adică să ajungem?

– Îi iau pe Fikter și pe Minnaar cu mine.

– Ah!

Jeanette nu își însoțea, de obicei, bodyguarzii. Mi-a sesizat surpriza din voce.

– Știi și tu cum e în Cape Town în perioada asta a anului. Orașul colcăie de turiști veniți din străinătate și din Gauteng. În plus, n-am mai fost de mult timp în zona savanei.

– La ce oră ajungeți?

– Înainte de prânz. O să-ți aduc și cadoul de Crăciun. Sper să-ți fie util.

– Mersi.

– Măcar atâta lucru...

„Ciudate vorbe“, mi-am zis.

– Starea ei s-a stabilizat și permite efectuarea tomografiei în după-amiaza asta, mi-a spus Eleanor Taljaard când m-am întors, în jurul orei două, în salonul de la terapie intensivă. Așa că trebuie să stai cu ea până la patru.

M-am așezat. Emma era la fel de palidă. Corpul îi era acoperit de un cearșaf.

– Bună, Emma.

Îi înlocuiseră perfuzia. Punga transparentă umflată atârna deasupra capului ei.

– Am luat prânzul. Șnițel de pui. Nu se compară cu mâncarea de la Mohlolobe. Pe urmă am sunat-o pe Jeanette. Vine mâine aici, cu doi bodyguarzi. Cei de la spital o să se ocupe de tine, Emma. Până când termin eu ce am de făcut.

Să termin. Să termin ce? N-aveam nici cea mai vagă idee de unde să încep. Stăteam acolo, lângă o femeie pe care abia dacă o cunoșteam, cu un chef nebun de a sparge capul cuiva, și habar n-aveam cum trebuia să procedez.

Voiam să mă întorc în dormitor, să mă întind pe pat, să închid ochii și să revăd toate locurile pe unde umblasem cu Emma și toate acele lucruri, oricât de mărunte, care se întâmplaseră. Nu îi luasem în serios povestea, deși ar fi trebuit. N-o ascultasem, nu mă uitasem în jur, nu dădusem atenție amănuntelor. Acum aveam în minte tot felul de nimicuri care păreau lipsite de sens și pe care nu reușeam să le pun cap la cap. Îmi alunecau printre degete, ca un săpun într-o cadă. Trebuia să gândesc. Întreaga poveste era pur și simplu absurdă. Și nu justifica uciderea Emmei. Ce făcuse pentru a fi omorâtă? În ce se băgase?

Mănuși? În toiul verii? În savană? Mănuși și cagule, dar nu și în cazul lunetistului.

În casa ei din Cape fusese atacată tot de trei oameni, toți cu cagule. Poate și cu mănuși? Acolo ar fi fost de înțeles, fiindcă nu voiau să lase amprente. Dar în savană?

Și de ce abia ieri? De ce așteptaseră? Fuseseră chemați din Cape?

Am încercat să așez evenimentele în ordine cronologică. Emma îmi spusese că știrea despre Cobie de Villiers fusese difuzată la televizor cu două zile înainte de a fi atacată. Cu trei zile înainte de Crăciun. Pe data de 22. Sâmbătă, 22 decembrie.

Două zile. De ce acest decalaj între telefonul dat lui Phatudi și atacul din Cape? Ce semnificație avea?

Ajunseserăm aici pe 26 decembrie. Cu una, două, trei, patru zile înainte de a fi prinși în ambuscadă.

Să însemne asta ceva?

Trebuia să continui să-i vorbesc Emmei. Nu puteam să stau acolo cufundat în propriile gânduri. Era important să-mi audă vocea.

Unde ajunsesem? La Jeanette. Care urma să vină la Nelspruit.

– Jeanette..., am spus. Mă stabilisem în Loxton de două luni când am primit acel telefon. Era Jeanette Louw, care mă întreba dacă nu voiam o slujbă. Nu mai aveam cine știe ce economii. Îmi vândusem apartamentul din Seapoint, obținând un preț bun, ce fusese însă în mare parte înghițit de taxe și de costul casei al-Qaeda. Așa că am răspuns: „Ce fel de slujbă?", iar ea mi-a explicat.

Am întrebat-o de unde știa de mine și mi-a răspuns:

„– Unul sau doi dintre foștii tăi colegi mi-au vorbit de bine despre tine.

– Abia am ieșit din închisoare.

– N-am de gând să mă mărit cu tine. Tot ce vreau e să-ți ofer de lucru. Pe urmă îmi povestise cum funcționa sistemul și îmi spusese cu cât mă putea plăti. Cred că ar fi bine să știi de la bun început că sunt lesbiană și că nu mă las dusă de nas de nimeni. Când te sun, te prezinți la datorie. Imediat. Dacă te bagi în vreun rahat, te dau afară. Imediat. Dar, ține minte, eu nu-mi las niciodată oamenii de izbeliște. Ei, ce zici? Te interesează?"

– Am acceptat. Aveam nevoie de bani ca să pun la punct casa. Nici nu mă apucasem încă să dărâm ce era de dărâmat și să reconstruiesc. În plus, casa era goală. Aveam un pat, o masă și două scaune. Masa o cumpărasem la o licitație din Victoria West, iar scaunele le primisem cadou de la Antjie Barnard. Antjie. Mare figură! La început, îi spusesem *tannie*, adică „mătușică" – e o dovadă de respect față de cei vârstnici –, iar ea mă amenințase că mă pocnește cu bastonul. Ei, asta e o altă poveste. Antjie Barnard mi-a ciocănit la ușă într-o după-amiază de duminică, pe la ora patru. Purta o pereche de bocanci și o pălărie cu boruri largi. „Eu sunt Antjie Barnard și am venit să aflu cine ești." Avea șaizeci și șapte de ani pe atunci, și se vedea că în tinerețe fusese o femeie drăguță, poate chiar frumoasă, cu ochii verzi de o nuanță neobișnuită, ca marea la Polul Sud. Mi-a întins mâna, și i-am strâns-o, apoi am spus:

„– Lemmer. Mă bucur să vă cunosc, *tannie.*

– *Tannie? Tannie?* Da' ce, sunt măritată cu unchiu-tău? Și-a ridicat bastonul, gata să mă pocnească. Numele meu este Antjie.

– OK, Antjie.

– Bun. Și ție cum să-ți spun?

– Lemmer.

– Bine, Lemmer. Ia dă-te mai încolo, ca să intru. Sper că ai cafea.

– N-am scaune, i-am spus.

– Atunci o să stăm pe podea."

– Și așa am și făcut, cu cănile de cafea în mână. A scos un pachet de țigări și mi-a oferit una.

„– Și ce caută un bărbat ca tine în Loxton?

– Nu, mersi, nu fumez.

– Sper că măcar bei, a spus aprinzându-și țigara de la o brichetă electronică subțire.

– Nu prea.

– Nu prea?

– De fapt, nu beau deloc.

– Sex?

– Îmi place să fac sex.

– Slavă Domnului! Fiecare dintre noi trebuie să aibă câte un păcat. Nu păcate grave, nu mă înțelege greșit, Lemmer. Ci păcate inofensive. Altfel, se cheamă că-ți irosești viața. Și viața e prea scurtă.

– Care sunt păcatele inofensive?

– Bârfa. Mâncatul. Fumatul. Băutul. Sexul. Ce fac cu scrumul ăsta?"

– M-am ridicat ca să-i aduc o farfurioară. Când m-am întors, m-a întrebat:

„– Spune-mi, un păcat dintr-ăsta, inofensiv, te-a adus la Loxton?

– Nu.

– E vorba despre vreo femeie? Poate sunt și copii la mijloc?

– Nu.

– Ei, nu contează. Cu toții avem secrete, și nu e nimic rău în asta."

– M-am întrebat ce secrete ascundea ea. După două săptămâni, s-a înființat din nou la ușa mea, de data asta într-o seară de marți. „Ia-ți camioneta. Ți-am făcut rost de niște scaune." Am mers cu mașina la ea acasă – o clădire victoriană impecabil restaurată, cu pereți albi și acoperiș verde. Mobila era veche și de bun-gust. Pe coridor stăteau atârnate fotografii alb-negru care redau povestea vieții lui Antjie Barnard.

„Am fost violoncelistă“, mi-a spus în timp ce mă uitam la ele. O afirmație plină de modestie, având în vedere că imaginile înrămate dezvăluiau ceea ce fusese – fără urmă de îndoială – o carieră internațională. În seara aceea am inaugurat scaunele în bucătăria mea, la o cană de cafea – și o țigară pentru Antjie.

„– Ce-i cu scrumiera asta, Lemmer? Te-ai apucat de fumat?

– Nu.

– Ai cumpărat-o pentru mine.

– Da.

– Uite, ăsta-i necazul cu mine.

– Care?

– Bărbații. Nu-mi dau pace.“

– Am izbucnit în râs. Pe urmă mi-am dat seama că vorbea serios. M-a privit cu ochii aceia pătrunzători și adânci și m-a întrebat:

„– Lemmer, poți să ții un secret?

– Da.

– Știi de ce-am ajuns aici, în Loxton? m-a întrebat măsurându-mă din nou din priviri.

– Nu.

– Din cauza sexului.

– Aici?

– Nu, prostule. Nu aici.“

– Și pe urmă s-a apucat să-mi povestească despre copilăria ei în Bethlehem, în provincia Free State, într-o familie afrikaans conservatoare, și cum talentul ei precoce a depășit curând posibilitățile de educație muzicală oferite de un astfel de oraș. Motiv pentru care fusese trimisă la Oranje Meisieskool din Bloemfontein, pentru a putea lua lecții de violoncel la universitate. La șaptesprezece

ani, câștigase o bursă internațională și plecase să studieze la Viena. La douăzeci de ani, se căsătorise cu un austriac, la douăzeci și opt cu un italian, la treizeci și șase cu un german, dar turneele de concerte nu făceau bine căsniciilor. „Bărbații mă plăceau prea mult, și mie îmi plăceau prea mult bărbații.“ La cincizeci și cinci de ani se săturase. Câștigase suficient de mulți bani, adunase destule amintiri, stătuse în prea multe camere de hotel din orașe străine și avusese parte numai de oameni care îi căutau prietenia din interes. Așa că se întorsese în Free State și își cumpărase o casă în Rosendal, în apropiere de Bethlehem.

„După aceea l-am cunoscut pe Willem de Wonderkop. Fermier. Șaizeci de ani, căsătorit, dar un Bărbat cu „B“ mare. Nu ne mai săturam unul de altul. Într-o miercuri seara, el i-a spus soției că se duce la o întrunire a consiliului eparhial, dar, de fapt, a venit la mine acasă și am făcut dragoste ca niște puști de douăzeci de ani, sălbatic, abandonându-ne cu totul pasiunii. Am căzut din pat, și eu mi-am rupt brațul, iar el – șoldul, și așa am rămas amândoi întinși pe podea, doi păcătoși goi care dăduseră de bucluc.

Ce puteam să fac? Nu puteam să-l car în spate și el nu se putea ridica de jos. A trebuit să aleg între a cere ajutorul predicatorului sau al cuplului de homosexuali care avea cafeneaua din apropiere. Orice-aș fi ales, eram terminați, pentru că nimeni nu-i întrece la bârfe pe homosexuali și pe preoți. Așa că, în cele din urmă, am apelat la homosexuali, ca să-i salvez lui Willem locul în consiliul eparhial. După ce mi-au scos ghipsul, m-am urcat în mașină și am plecat în căutarea unui loc unde nimeni

să nu fi auzit de povestea mea. Așa am ajuns în Loxton."

– Antjie n-a încercat niciodată să mă descoasă. I-am spus că lucrasem ca bodyguard pentru mai mulți miniștri. Când trebuia să lipsesc de-acasă timp de două sau trei săptămâni, o anunțam cum putea să dea de mine. Desigur, toată lumea aflase, între timp, cu ce mă ocupam. Era un soi de mândrie locală – nemărturisită – faptul că cineva din Loxton păzea oameni importanți și celebri de toate relele de pe lumea asta. Printre care nu mă număr și eu. Pentru că încă mai sper. Anul ăsta, de Paște, am fost să iau ceaiul cu *oom* Joe și cu familia lui, și erau acolo toți nepoții în momentul când a intrat Antjie. Iar *oom* Joe a prezentat-o celor mici: „Ea e Antjie Barnard a noastră". Poate că, în patru, cinci ani, dacă nimeni nu are să afle între timp că am făcut închisoare, voi fi și eu prezentat drept „Lemmer al nostru".

27

La ora patru, când au scos-o pe Emma din salon ca să-i facă tomografia, am luat cheile și am ieșit să caut mașina.

Parcarea era plină ochi, dar am găsit-o lângă intrare, așa cum îmi promisese Maggie T. Era un sedan argintiu de doi litri cu comenzi manuale și cu sistem de navigație prin satelit. Jeanette nu se zgârcise la bani. M-am urcat și am pornit spre Klaserie.

Am luat-o pe drumurile secundare, întorcând mașina pe neașteptate, accelerând când și când și uitându-mă cu atenție la toate vehiculele din față și din spate, însă nu mă urmărea nimeni.

BMW-ul nu se mai afla la ieșirea de pe R40. Rămăseseră însă urmele adânci din iarba înaltă, acum acoperite de noroi, după ploaie. Am încuiat mașina și m-am întors pe jos la răscrucea de drumuri. Tot trupul mă durea. De la indicatorul de cedare a trecerii, am luat-o spre vest înspre pasajul unde R361 traversa șinele de cale ferată. Dacă aș fi vrut să întind cuiva o capcană, cum aș fi procedat?

Cele două șosele asfaltate formau împreună cu calea ferată un triunghi. În mijlocului triunghiului se afla o ridicătură de pământ cu pietre și copaci. Acolo l-aș fi așezat pe lunetist, pentru a putea vedea intersecția de drumuri. Am sărit peste gardul din sârmă și am înaintat prin savană, către dâmb.

De unde știuseră că urma să trecem pe aici?

Cum de aflaseră că mergeam la Mohlolobe – și nu la Hoedspruit? Pentru că o luaserăm pe aici în fiecare zi? Sau pentru că drumul care ajungea la Hoedspruit prin vest era mai lung?

Sau acoperiseră ambele variante?

Am stat așa, pe dâmb, uitându-mă de jur împrejur. Panorama era perfectă. Se vedea traficul de pe R351 pe o distanță de doi kilometri. Plus cel puțin un kilometru spre nord pe R41. Ridicătura de pământ se afla la două sute cincizeci de metri de intersecție, la distanță egală de ambele șosele. Și rezonabilă pentru un lunetist. Vântul nu avea cum să creeze probleme, unghiul de tragere era la vreo douăzeci de grade.

Totuși, ar fi trebuit ca lunetistul să fi avut ceva experiență. Cauciucul unui vehicul aflat în mișcare nu e o țintă prea ușoară.

Din păcate, erau sute de țintași buni prin părțile acelea. Oameni capabili să doboare o antilopă mică de câmpie de la trei sute de metri cu ajutorul unei puști cu lunetă, indivizi care puteau smulge astfel de trofee oricând ar fi avut chef.

Cum de știuseră că la intersecție aveam să cotim la stânga, spre nord? Cum de știuseră că mergeam la Mohlolobe, și nu la Nelspruit? Dacă aș fi virat la dreapta, n-ar fi putut să plaseze a doua și a treia împușcătură.

Prea multe întrebări. Prea multe variabile. Și prea puține informații.

De unde anume ne pândise lunetistul? Am căutat printre copaci și printre pietre locul cel mai convenabil – un spațiu suficient de mare pentru a te putea întinde pe burtă, un loc cu vizibilitate maximă, unde să-ți poți răsuci pușca la nouăzeci de grade. Și acoperirea necesară.

În secundele de dinaintea împușcăturii, văzusem o sclipire ca de fulger. Am trasat o linie imaginară spre punctul aproximativ unde ne aflaserăm pe R351 la acel moment și am căutat locul de unde ar fi putut veni glonțul.

Acolo. Am sărit de pe piatră în adâncitura unde bănuiam că se ascunsese lunetistul. Eventualele urme fuseseră șterse de ploaie. Iarba era culcată la pământ, câteva fire fuseseră rupte. M-am întins pe jos, ținând o pușcă imaginară în mână. Da, era un loc tocmai bun – trage în cauciuc, nu scăpa mașina din ochi, uite-o, nu se oprește, urmărește-o în continuare prin lunetă cum cotește, așteaptă până când BMW-ul se stabilizează pe direcție, apoi trage încă o dată, și încă o dată, privește cum mașina iese de pe șosea. După ce corobâserăm din mașină, nu reușise să tragă în noi din cauza copacilor și a ierbii înalte. Ne urmărise, mai mult ca sigur, prin lunetă. Dacă avea o stație radio la el, primise indicații de la ceilalți doi, dar tot n-ar fi avut cum să ochească. Ar fi trebuit să se ridice, pentru că stânca din stânga lui îi bloca vederea.

Așadar, se ridicase și ne urmărise fără lunetă. Ne văzuse alergând, o zărise pe Emma cum cade, își observase amicii fugind spre noi. Atunci o luase

și el din loc. Cu stația radio într-o mână și cu luneta în cealaltă?

Nu avea decât pușca în mâini atunci când îl zărisem.

Avusese timp să adune cartușele?

Cartușele săriseră în dreapta. Într-acolo. Pietre și iarbă. Ar fi trebuit să se miște repede. Trei cauciucuri. Dar trăsese mai mult de trei focuri. O împușcătură lovise mașina. Da, minimum patru împușcături. Poate mai multe? Patru cartușe pe care să le găsească, în mare grabă, pentru că trebuia să stea cu ochii pe noi, să ne urmărească și să ne doboare, asta era meseria lui, sarcina pe care o avea de îndeplinit.

Am împărțit cei cinci metri pătrați potențiali în sferturi de cerc și am cercetat iarba centimetru cu centimetru, pe porțiunea dintre pietrele ruginii, începând cu sfertul de cerc cel mai probabil. Nimic. Nimic nici în al doilea sau în al treilea sfert de cerc.

Ultimul sfert de cerc, cel din dreapta, puțin în spatele poziției ocupate de lunetist. Nimic.

Și pe urmă l-am zărit, imediat în afara liniei imaginare pe care o trăsesem. Era înfundat adânc în crăpătura dintre două pietre, pe jumătate ascuns în iarbă.

Am rupt o crenguță dintr-un copac, am vârât-o în gaură și am dibuit cu ea cartușul, pe care l-am scos afară, lăsând apoi crenguța să alunece într-un capăt al acestuia.

Nou și strălucitor, un 7.62, calibrul mare folosit de NATO, un glonț standard fabricat în masă pe plan local.

Am rotit crenguța astfel încât cartușul să cadă în buzunarul de la piept.

Ce anume mi se păruse ciudat la pușcă?

Nu o zărisem decât o clipă, în acea secundă îngrozitoare – poate să fi fost două –, în spatele Emmei. Lunetistul stătuse întins pe burtă în iarba savanei, un bărbat solid cu o șapcă de baseball pe cap, cu o pușcă cu lunetă și cu un trepied.

Pușca nu era mare. Asta să mă fi surprins? Faptul că era o pușcă cu lunetă de dimensiuni mai mici?

Posibil. Dar mai era ceva. Ceva care îmi scăpase până acum. Lunetistul fusese poziționat prea departe.

Faptul că avea un trepied însemna că pușca nu era de vânătoare.

Din rastelul de la Mohlolobe dispăruseră patru puști. Să existe vreo legătură?

Trebuia să aflu.

Am coborât de pe dâmb și m-am îndreptat spre locul unde oprisem BMW-ul pe iarbă. Gardul nu fusese reparat. Vedeam traficul de pe ambele șosele. Soarele stătea să apună înspre Mariepskop. Umbra mea se alungise peste pajiște.

Am încercat să refac drumul străbătut în fugă împreună cu Emma. Am găsit groapa de porc furnicar în care căzuse. Pe urmă cotiserăm spre șinele de cale ferată. Mi-am căutat telefonul mobil în iarbă. Șansele de a da de el erau slabe.

Aici era locul unde o împinsesem peste gardul din sârmă, către rambleu. Stătusem acolo, văzusem cele două cagule făcându-i semn lunetistului, îl zărisem apoi și pe el aruncându-se la pământ.

De ce? Ca să țintească spre noi? Din iarba asta înaltă? Imposibil...

De ce se culcase la pământ? Căzuse, se împiedicase cumva? Nu, fusese o mișcare deliberată. Dar care era scopul?

De data asta, am escaladat gardul. Alergaserăm spre sud, paralel cu trenul. Geanta Emmei căzuse, probabil, aici. Așa și era.

Rămăsese în iarbă, nu neapărat la vedere, dar suficient de ușor de găsit. Dacă oamenii lui Phatudi ar fi fost aici, ar fi dat de ea. Însemna că nu se apropiaseră de șinele de cale ferată.

Am luat geanta și am deschis-o.

Păstra parfumul Emmei.

Am aruncat o privire. Nu părea să lipsească nimic. Telefonul mobil era și el înăuntru.

Am închis geanta și m-am întors la Audi.

– Se pare că nu s-a produs o hemoragie, mi-a spus doctorița Eleanor Taljaard în cabinetul ei. Și nici nu sunt semne că fractura de craniu ar fi afectat, în mod direct, țesutul creierului. Sunt optimistă.

Nu mi-am putut ascunde sentimentul de ușurare.

– Dar încă n-am sărit hopul, Lemmer. Vreau să înțelegi asta.

– Da, știu.

Voia să adauge ceva. Am sesizat că ezită, că se răzgândește.

– Ce e, Eleanor?

– Trebuie să fii realist, Lemmer. La pacienții aflați în comă, prima noastră prioritate este menținerea

lor în viață. Și prognosticul ei este bun în această privință.

– Dar? am spus, anticipând ceva rău.

– Da, ei bine, întotdeauna există câte un „dar". Ar putea supraviețui, dar să rămână în comă pentru un timp nedefinit. Luni. Ani. După cum, la fel de bine, s-ar putea trezi și mâine...

– Și?

– Și să nu mai fie aceeași persoană.

– Ah!

– Nu vreau să-ți dau speranțe deșarte.

– Înțeleg.

– Poți să stai din nou cu ea în seara asta. Da-că vrei.

– Așa o să fac.

M-am dus în apartamentul VIP și m-am așezat pe pat, cu poșeta Emmei în mâini. Voiam să arunc o privire notițelor pe care le luase, sporadic, de când ajunseserăm în savană.

Am deschis fermoarul. Parfumul Emmei le Roux. Poate că nu avea să se trezească niciodată. Sau, dimpotrivă, să iasă din comă și să fie neschimbată. Parfumul ei, atunci când o dusesem în brațe, căldura trupului ei, fața ei îngropată în gâtul meu. „Cealaltă cameră", așa îmi șoptise. Zâmbetul de pe fața ei, după ce o întinsesem pe pat, zâmbetul acela care spunea: „Uite ce știu eu să fac, Lemmer, prostule, tăcutule".

Trecuseră zece luni de când nu mai strânsesem o femeie la piept.

Nu, trebuia să mă concentrez asupra genții.

M-am uitat înăuntru, dar n-am dat din prima de notițe. Trebuia să scot totul.

Geanta nu era mare, dar conținutul s-a dovedit impresionant.

Un telefon mobil. L-am așezat pe pat.

O fotografie a lui Jacobus le Roux.

O carte în afrikaans, *Equatoria*, de Tom Dreyer.

Un bilet de la o persoană necunoscută – cel care îi fusese lăsat la poarta rezervației Mohlolobe.

O mică trusă cu fermoar. Cosmetice. Am închis-o la loc.

Un încărcător de telefon.

Un portofel. Câteva sute de ranzi. Carduri de credit. Cărți de vizită.

O foaie de hârtie, o pagină de web printată, conținând harta rezervației Mohlolobe. Pe spate, notițele Emmei. Am pus-o deoparte.

Mai era și altceva în adâncurile întunecate ale genții? Ceva care să-mi fie de ajutor?

Nu e frumos să te uiți în poșeta unei doamne, dar, dacă n-ai încotro...

Un toc cu o pereche de ochelari fumurii.

Un recipient de plastic cu tampoane.

O agendă mică și neagră, cam ferfeniță, cu nume și numere de telefon, cu câte o notiță, ici-colo, nu de dată recentă, menționând ziua de naștere a respectivei persoane.

Un pachet de șervețele Kleenex Softique albe, cu trei straturi. *Care on the move*[1].

Două chitanțe bancare. Nu m-am uitat la ele. Nu erau treaba mea.

Două liste vechi de cumpărături, scurte și criptice, cu produse de băcănie.

Nouă cărți de vizită. Una dintre ele a lui Jeanette Louw. Celelalte aparținând unor directori de publicitate și marketing, ale căror nume nu-mi erau familiare.

Șapte chitanțe de plăți în numerar. Trei de la Woolworths Food, una de la Diesel Jeans, două de la Pick and Pay, una de la Casa de Oaspeți Calitzdorp. Pe spatele ei, o rețetă pentru „Tarta cu mere Calitzdorp".

Un bilet de la directorul stațiunii Badplaas, cu numerele de telefon ale lui Melanie Posthumus.

O pereche de căști Bluetooth pentru telefonul mobil.

O folie de pilule contraceptive.

Un pachet de analgezice Disprins de mestecat. Nedeschis.

Un tub mic din plastic. Balsam de buze Mac.

O pietricică de râu plată.

Un stilou Mont Blanc negru.

Un pix Bic.

Un pachet de chibrituri cu logoul Sandton Holiday Inn.

Un creion pe jumătate folosit.

Trei agrafe de birou.

---

[1] Unul dintre sloganurile firmei Kleenex, aproximativ „Îngrijire în mișcare" (n.tr.)

Asta era tot. Am pus obiectele la loc în geantă, cu excepția notițelor, a fotografiei și a telefonului mobil. Am apăsat un buton al mobilului. Ecranul s-a luminat. „PATRU APELURI NEPRELUATE".

Am apăsat pe taste. „APELURI NEPRELUATE: CAREL (3). NUMĂR NECUNOSCUT (1). "

„UN MESAJ VOCAL. FORMAȚI 121."

Am format numărul.

„Emma, sunt Carel. Voiam să știu ce mai faci. Sună-mă când poți."

Am salvat mesajul, am închis telefonul și l-am vârât înapoi în geantă.

Să-l sun pe Carel și să-i spun ce se întâmplase?

Știam cum ar reacționa: „N-ar fi trebuit s-o aperi? Nu asta era sarcina ta?"

Nu. Aveam s-o las pe Jeanette să se ocupe de asta.

Am luat foaia de hârtie cu notițele. Erau mai puține decât mă așteptasem. Câteva rânduri, cu scrisul mărunt, dar clar al Emmei.

August 1997: Jacobus pleacă de la Heuningklip.
22 august 1997: Jacobus o părăsește pe Melanie.
27 august 1997: Tata și mama mor în accident.
A început să lucreze la Mogale în 2000?

La cinci zile după dispariția lui Cobie de Villiers, părinții lui Jacobus le Roux muriseră într-un accident de mașină.

Cinci zile.

Coincidență? Poate. Dar Emma fusese de altă părere. Subliniase cu două linii notița. Credința mea în coincidențe se zdruncinase și ea, serios, în ultimele două zile.

Dar, dacă nu fusese o coincidență, ce legătură avea dispariția lui Cobie de la Heuningklip cu accidentul?

Unde se dusese după plecarea de la Heuningklip? Ce ne povestise Melanie Posthumus? Că, înainte de a se căsători, Cobie mai avea ceva de făcut. Îi spusese că avea să lipsească două săptămâni și că, la întoarcere, urma să-i dăruiască un inel. Ceva de genul ăsta. Iar atunci când îl întrebase ce avea de făcut, el refuzase să-i răspundă. Se mulțumise să o asigure că era ceva ce trebuia făcut și că, într-o zi, avea să îi mărturisească totul.

Ceva ce trebuia făcut.

Ce voise să spună? Și ce gândise Emma despre asta?

Nu dispuneam de suficiente informații. Nu pentru a trage concluzii nesăbuite și a emite teorii improbabile.

Mi-a venit o idee. Am scos pixul și o foaie de hârtie din geanta Emmei și am făcut un tabel cu toate datele evenimentelor și ale incidentelor de care îmi aminteam.

1986: Jacobus dispare în Kruger Park. *Vârsta +/- 19?*
1994: Cobie începe să lucreze la Heuningklip. *27?*
22.08.1997: Cobie dispare. *29?*
27.08.1997: Părinții Emmei mor.
2000: Cobie se angajează la Mogale. *32?*
21.12.2006: Cobie dispare după uciderea vraciului sangoma. *38?*
22.12.2006: Emma sună, apoi este sunată.
24.12.2006: Emma este atacată în Cape Town.
26.12.2006: Plecăm în savană.
29.12.2006: Emma este împușcată.

Opt ani între dispariția lui Jacobus le Roux și angajarea lui Cobie de Villiers la Heuningklip. Asta presupunând că sunt una și aceeași persoană. Cu toate că Phatudi, Wolhuter, Moller și Melanie declaraseră cu toții că Jacobus din fotografie nu semăna cu Cobie. Era posibil să se schimbe cineva atât de mult în opt ani? M-am uitat din nou la poză. În ea, Jacobus arăta mai degrabă a băiat decât a bărbat. Oare oamenii se schimbă atât de mult între nouăsprezece și douăzeci și șapte de ani? Greu de crezut. Și totuși, Emma sesizase similarități.

La opt ani după ce se făcuse nevăzut în urma schimbului de focuri cu braconierii din Parcul Kruger, Cobie reapare. La numai două sute de kilometri depărtare. Îi spusese lui Melanie Posthumus că era din Swaziland. Kruger nu e la mare distanță de Swaziland. La mai puțin de o sută de kilometri. Ce să însemne asta?

Opt ani.

De ce atâția? De ce 1994? Anul în care fusese abolit apartheidul, anul de naștere al noii Africi de Sud. Lucrează trei ani pentru Moller, după care se face iar nevăzut, timp de aproape trei ani, pentru a reieși la lumină la Mogale. De ce? De ce nu în Namibia, în Durban sau în Zanzibar? Dacă Jacobus și Cobie erau una și aceeași persoană care avea motive bine întemeiate de a se ascunde, cum se face că revenea în aceeași zonă? Ce anume îl atrăgea aici?

Șase ani petrecuți la centrul de conservare a naturii, apoi incidentul cu vulturii. Exista vreo semnificație în aceste lacune în timp? Trei ani la Heuningklip, trei ani lipsă, șase ani la Mogale. Simple coincidențe?

Braconierii. Cobie dispăruse de două ori în urma unor schimburi de focuri cu braconierii. În 1986 trage în braconierii de fildeș. În 2006 este suspectat de uciderea unor braconieri de vulturi. La douăzeci de ani distanță, dar similaritatea era evidentă.

Ce naiba însemnau toate astea?

N-aveam nici cea mai vagă idee.

Am scos cartea din geantă și am luat-o cu mine, ca să i-o citesc Emmei.

Bandajele de pe cap și de pe umeri fuseseră schimbate cu unele mai puțin voluminoase. Dar Emma părea la fel de fragilă.

– Bună, Emma. Ți-am găsit poșeta. E intactă. Cu tot cu telefon și cu portofel. M-am uitat peste notițele tale. Cred că lucrurile îmi sunt ceva mai clare acum. Totuși... Nimic nu se leagă, deocamdată. Ceea ce mă intrigă cel mai tare este faptul că el pare atât de schimbat. Cum de s-a schimbat atât de mult la față între '86 și '94? Chestia asta mă face să mă îndoiesc că este una și aceeași persoană. Știu că nu ești de acord cu mine. Că ești convinsă că e fratele tău. Poate că din cauza telefonului aceluia misterios pe care l-ai primit. Și a faptului că ți-ai dat seama că a plecat din Heuningklip cu numai câteva zile înainte de moartea părinților. Sau poate că mai ai și alte motive, pe care n-ai vrut să mi le dezvălui.

Zăcea în continuare nemișcată, femeia al cărei trup gol, perfect, pulsând de viață, îl zărisem cu numai două zile în urmă în imaginea reflectată în geamul tabloului.

Mi-am coborât privirea spre cartea pe care o țineam în mână. Avea coperta verde, fotografia unei frunze. Am observat un semn de carte înăuntru. Am deschis-o la pagina respectivă.

– M-am gândit să-ți citesc mai departe din carte, Emma.

Am început să citesc. Era descrierea vânării unui unicorn. Şi vânătorul se transformă în vânat.

28

Jeanette Louw își petrecuse cea mai mare parte a vieții de adult în uniformă. Și bănuiam că nu îi era ușor să renunțe la ea. Așa că își crease un soi de uniformă pentru noul ei rol de proprietar și de director executiv al firmei Body Armour. Purta costume bărbătești scumpe, cumpărate de la diverse case de modă de pe faleza din Cape Town, cămăși sobre și cravate multicolore. În timpul cât stătea la birou, își lega părul blond și înfoiat la spate, cu o panglică asortată la cravată.

Am văzut-o apropiindu-se prin geamul intrării principale a spitalului. Era îmbrăcată în negru, cu o cămașă crem și o cravată galbenă cu picățele albastre. Ținea între degete un chiștoc de Gauloise pe care l-a azvârlit în tufișuri, descriind un arc de scântei, înainte de a intra în clădire. La câțiva pași în spate veneau B.J. (BeeJay) Fikter și Barry Minnaar, doi bărbați cu aspect șters, slabi, anonimi, așa cum și trebuiau să arate, fiecare cu câte o geantă sport în mână.

M-am ridicat să-i întâmpin.

– Văd că ești în formă, mi-a spus Jeanette transpirând din greu.

– Ar trebui să mă vezi gol, cu toate rănile alea.

– Doamne ferește! Ea cum se mai simte?

– E stabilă.

Am dat noroc cu Fikter și cu Minnaar.

– Unde putem sta de vorbă?

– În apartamentul meu VIP.

– Acum e al nostru, a punctat B.J.

– Dar tu nu ești la fel de VIP ca mine.

– Sigur că nu. VIP înseamnă „Persoană foarte idioată".

– Ba nu. „Pămpălău foarte important", a intervenit și Barry Minnaar.

– Sunteți geloși, am spus. Foarte urât din partea voastră.

Pe B.J. îl luase însă valul.

– „Pișat foarte incert"...

– OK! l-a întrerupt Jeanette Louw. A clătinat din cap. Nenorociții ăștia de bărbați, a murmurat în vreme ce am intrat cu toții în spital.

Le-am povestit totul. După ce am terminat, Jeanette a întrebat:

– Cum o să ne descurcăm ca să-i asigurăm protecția?

– O să stau eu în schimbul de noapte, a răspuns B.J. Fikter. Și Barry o va păzi ziua.

– Aveți arme la voi? i-am întrebat.

Au încuviințat.

– Mai sunt polițiști postați la ușa ei? a întrebat Jeanette.

– Da. Și n-o să le placă prezența noastră.

– Dă-i dracului! A izbucnit Jeanette. Emma le Roux e clientul meu și mă plătește.

– Bun argument.

Jeanette s-a uitat spre Fikter și spre Minnaar.

– Sunați-mă dacă aveți probleme.

Alt „da“ tăcut.

– Unde te duci? am întrebat-o.

– Mă întorc la Cape Town. Aici e prea cald, și umezeala e al dracului de mare. S-a ridicat. Hai cu mine, Lemmer. Ți-am adus un cadou.

Și-a luat rămas-bun de la Fikter și de la Minnaar. Am străbătut coridoarele și am ieșit din spital spre parcarea unde își lăsase mașina închiriată. Arșița era la fel de insuportabilă ca în ziua în care ajunsesem eu în savană. Am măturat cu privirea parcarea pornind din dreapta, trecând prin ieșirea din mijlocul curții și terminând cu partea din stânga. Era luni, trecut de ora două după-amiaza, și parcarea era numai pe jumătate plină. O zi liniștită. Am auzit păsările ciripind.

– Ce căldură, s-a plâns Jeanette ștergându-și fruntea.

– Nu e pentru demoazelele din Cape.

– Loxton e tot în Cape.

– În partea de nord, am spus mândru. Și pe urmă am zărit un jeep Grand Cherokee la șase rânduri în stânga intrării și la două sute de metri nord-est de noi. Doi oameni stăteau pe scaunele din față. Doi bărbați. Ce făceau acolo?

– Parcă am fi la capătul lumii. Acum, pe bune, Lemmer, cum te simți?

Pe un ton dintr-odată serios.

– N-am decât câteva vânătăi, Jeanette. Într-o zi, două voi fi același Brad Pitt pe care-l adori.

N-a schițat nici un zâmbet.

– Nu mă minți?

– Nu.

– Dar cu capul cum stai? Sâmbătă mi s-a părut că erai cam dus cu pluta.

Cei doi bărbați din jeep stăteau pur și simplu acolo. Poate nu însemna nimic. Doar doi indivizi așteptând pe cineva. Sau poate nu. Mi s-a părut că ne urmăreau.

– Sâmbătă am avut o zi grea. Dar n-am nimic.

– Bun.

– Nu te uita în stânga. Cred că suntem urmăriți.

Era o profesionistă. Și-a ținut ochii ațintiți asupra mea.

– Ce-ai de gând să faci?

– Poate că-mi fac griji degeaba, dar vreau să fiu sigur. Unde ai lăsat mașina?

– Acolo.

A făcut un semn din cap spre dreapta, către nord-vest.

– Bun. Ai vreo armă la tine?

– Da.

Nu ne-am oprit din mers. Păream doi oameni care discutau relaxați.

– Ce-ai văzut?

M-am uitat deliberat în altă direcție.

– Un jeep Grand Cherokee negru, nu cel mai nou model, penultimul. Pe direcția orei 11, cu fața spre noi, la o sută de metri, poate ceva mai mult. Doi tipi în față, prea departe ca să văd altceva.

– Poliția nu folosește jeepuri.

– Foarte isteață observația, venind din partea unei doamne.

– Pistolul e în valiză, în spate. Un Glock 37 de calibrul .45 GAP, cu zece cartușe. L-am verificat ieri. Am tras de la douăzeci și cinci de metri grupat pe o rază de doi centimetri. De la cincisprezece metri, grupat sub un centimetru. Are recul slab și îi place focul rapid. Ți-am adus două încărcătoare și o sută de cartușe. Va trebui să-l încarci dacă vrei să-l folosești acum.

– Vreau.

– Cu ce pot să te ajut?

– Încarcă-l fără să fii văzută și dă-mi-l. Pe urmă, urcă-te în mașină. Pornește motorul și așteaptă-mă.

– OK.

Pe un ton rece ca gheața. Și fără reproșuri că prinsesem brusc glas.

Am ajuns la mașina pe care o închiriase, un Mercedes C180 alb. Jeanette a apăsat pe telecomandă, mașina a scos un piuit și luminile au pâlpâit.

– Civili, a spus dând din cap spre un cuplu în vârstă care se urca într-o Corolla, între jeep și noi.

– I-am văzut.

A deschis portbagajul și a început să scotocească înăuntru.

– Numărul de înregistrare a fost șters. Dar, nu uita, ești eliberat condiționat.

– Nu uit.

– L-am pus lângă valiză.

A făcut un pas în spate. M-am aplecat și am luat pistolul. Cu corpul poziționat între jeep și Glock. Mi-am scos cămașa din pantaloni și l-am vârât în curea, pe sub cămașă.

– Pe curând!

M-am întors și am pornit spre jeep, mergând nici prea repede, nici prea încet. M-am uitat de jur împrejur, în speranța că îi voi face să creadă că-mi caut mașina. Mi-ar fi fost mai la îndemână să țin pistolul la spate.

Șaptezeci și cinci de metri. M-am uitat cu coada ochiului la jeep. Era încă prea departe pentru a discerne toate detaliile, dar cei doi indivizi erau în continuare înăuntru.

În spatele meu, bătrânul a pornit motorul Corollei.

Șaizeci de metri.

Am auzit motorul jeepului. Zgomotul inconfundabil al unui motor V8 pe benzină. Mi-am ridicat poalele cămășii, am prins patul pistolului cu mâna și am rupt-o la fugă.

Jeepul a pornit brusc și a cotit la stânga. Se îndreptau spre ieșirea din parcare. Am alergat ca să le tai calea, fără să scot totuși pistolul, din cauza civililor. Nu aș fi vrut să alerteze careva poliția. Am aruncat o privire spre jeep. Trebuiau să înainteze cincizeci de metri către mine înainte de a vira spre ieșire. Poate reușeam să-i ajung din urmă. Am sprintat. Genunchii îmi tremurau, și nici coastele nu erau într-o stare mai bună.

Jeepul a accelerat; șoferul era pe partea dinspre mine. N-am putut să văd mare lucru, dar mi s-a părut că e alb. Pasagerul. Unde era pasagerul? Stătea ascuns, cu capul plecat. Eram la douăzeci de metri când au cotit la stânga scrâșnind din roți. Prea departe ca să trag. M-am concentrat asupra șoferului; i-am reținut chipul, apoi numărul de înmatriculare al mașinii: TWS 519 GP. M-am răsucit pe loc și am luat-o înapoi, spre Jeanette.

Corolla se apropia, bătrânul nu se grăbea nicăieri. El și bătrânica mă priveau cum alergam prin parcare. Păreau îngrijorați, întrebându-se, probabil, ce se întâmpla.

Am văzut că Jeanette se apropia de mine cu Mercedesul. M-am uitat în jur; Jeepul ajunsese aproape de ieșire. „Hai odată, Jeanette." Și pe urmă Corolla i-a tăiat calea, Jeanette a încercat să se strecoare, dar bătrânul a cotit spre ieșire chiar în fața ei. Jeanette a pus frână, ABS-ul și-a făcut datoria și a ratat Corolla cu puțin. Am ajuns la Mercedes, am deschis portiera și am sărit înăuntru.

– Bunicul și nenorocita de bunicuță, a spus ea nervoasă apăsând pe accelerație, cu o Gauloise între degete.

A ocolit Corolla și s-a îndreptat în viteză spre ieșire. Cei doi bătrânei ne priveau cu ochii mari. Jeepul dispăruse.

– Ai apucat să vezi încotro au luat-o?

– Nu. Mă uitam la tine cum frânezi. Dar am reținut numărul de înmatriculare.

– Asta speram și eu.

A oprit la poartă. Puteam s-o luăm la dreapta sau la stânga.

Nici urmă de jeep.

– Fir-ar al dracului! a exclamat Jeanette.

– Hei, nu înjura de față cu copiii.

În spatele nostru, bătrânelul a claxonat. Jeanette s-a încordat o clipă, apoi a izbucnit în râs – lătratul acela zgomotos al ei –, și a început să clatine din cap.

– Ei, ce zici? Pe bunicuț l-a apucat graba. Acum ce facem?

– Nimic. Și, oricum, am obținut ce-am vrut: i-am văzut fața și numărul mașinii. Hai să ne întoarcem!

Bătrânul a claxonat din nou, un sunet ascuțit, nervos. Jeanette a întors mașina, și am intrat din nou în parcare.

– Nimic nu se compară cu un strop de adrenalină care să mai înveselească puțin ziua, a comentat ea. L-ai recunoscut pe tip?

– Nu, dar acum știu cum arată. Mă intrigă însă faptul că nu au fost și ieri aici.

– Poate nu știau unde ești.

– Sau poate au așteptat să vadă dacă Emma moare sau nu.

– Va trebui să le spui lui B.J. și lui Barry.

– Așa o să fac.

A parcat. Am scos din buzunar unul dintre plicurile în care Maggie T. îmi lăsase bilețelele.

– În plic e un cartuș. Cunoști pe cineva care îl poate analiza? Amprente, tipul de armă...

– Mda, s-ar putea. Dă-mi și numărul de înmatriculare al jeepului. A scos un pix din buzunarul hainei. I-am dictat numărul, și l-a notat pe plic. Pe urmă a ieșit din mașină. Am coborât și eu. M-am uitat cu mare atenție în jur. Nimic. Jeanette a dat ocol mașinii. A deschis portbagajul, a scotocit înăuntru și a dat la iveală o sacoșă de cumpărături din plastic, albă cu albastru.

– Încărcătorul suplimentar, cele o sută de cartușe, tocul de umăr. Presupun că nu ți-ai recuperat mobilul.

– Nu.

– Ai unul nou înăuntru. Să mă ții la curent. Are cartelă preplătită, încărcată cu patru sute de ranzi.

Și aici ai banii. Zece mii în bancnote de o sută. O groază de bani, Lemmer. Să-mi aduci chitanțe!

– O să fac tot ce-o să pot.

Mi-a înmânat sacoșa cu un gest formal.

– Mersi, Jeanette.

– N-ai de ce să-mi mulțumești. Acum, ascultă-mă. Pune mâna, cu orice preț, pe nenorociții ăștia. Ai grijă să nu dai de necazuri cu poliția. Dacă te prind că porți pistol, o să te întorci la închisoare. Știi asta.

– Da, mămico.

– Vorbesc serios, Lemmer.

– Știu.

– OK, a spus, întorcându-se cu spatele la mine.

– Jeanette...

S-a oprit, iritată, ștergându-și transpirația.

– Ce mai e?

– Dacă e atât de bogată, de ce-a ales varianta cea mai ieftină?

– Cine? Emma?

– Da.

– Ai impresia că tu ești varianta cea mai ieftină?

– Știu că așa e.

A scuturat din cap.

– Ba nu știi nimic. Când a venit la mine, mi-a cerut cel mai bun om pe care-l aveam. Indiferent de costuri.

Am așteptat să-i aud râsul, să-mi spună că glumise. Nu s-a întâmplat așa.

A observat că eram derutat.

– Vorbesc serios, Lemmer.

– Și tu m-ai recomandat pe mine?

– Da, ți-am dat ție slujba.

– Nu te cred. Faci mișto de mine.

– Crezi că-mi arde de glume pe arșița asta?

A zăbovit preț de câteva clipe, apoi a deschis portiera.

– La revedere, Lemmer. La mulți ani!

– Nici un sărut, nici o îmbrățișare pe ziua de azi?

– Mai du-te dracului, Lemmer, a spus urcându-se în Mercedes, cu un mic zâmbet în colțul gurii.

A pornit motorul și a luat-o din loc fără să arunce nici măcar o privire în urmă.

M-am dus la recepția spitalului și am întrebat care era numărul centralei lor telefonice, apoi l-am introdus în memoria mobilului. După aceea am urcat la terapie intensivă, unde Barry Minnaar își luase deja în primire postul, de cealaltă parte a holului, față în față cu cei doi polițiști.

– A plecat? m-a întrebat în timp ce mă apropiam.

Am dat din cap în direcția reprezentanților legii.

– Cei de la SAPS[1] au avut ceva de comentat?

– Cum să nu... Și-au sunat șeful.

– Phatudi?

– Da, exact.

– O să facă gât, dar n-are încotro, o s-o înghită și pe-asta.

Barry a scos din buzunarul de la cămașă un document împăturit.

– E o copie a contractului cu Emma le Roux. Phatudi n-are decât să facă spume.

---

[1] South African Police Service, forțele de poliție sud-africane (n.tr.)

– M-am întâlnit cu niște amici în parcare. Un jeep Grand Cherokee negru, număr de înmatriculare TWS 519 GP. Șoferul e un bărbat alb, cu păr negru, tuns scurt, de treizeci și ceva de ani. Pasagerul a stat ascuns, nu i-am văzut fața.

– Ți-ai luat rămas-bun de la ei?

– N-am apucat. Dar am impresia că prietenia noastră s-a stricat.

– E bine de știut.

– Dă-mi numerele voastre de telefon, Barry, i-am cerut, cu mobilul pregătit.

Le-am introdus în memorie. Apoi m-am dus să-mi iau lucrurile din apartamentul VIP.

29

La poarta rezervației Mohlolobe stătea un paznic nou. Sidney. Responsabil securitate. L-am întrebat când era tura lui Edwin.

– Edwin nu mai e aici.

– A plecat?

– Da, domnule.

– Unde?

– Nimeni nu știe.

Am intrat cu mașina în rezervație și am condus până la recepție. Mi-a luat o jumătate de oră, pentru că a trebuit să aștept ca o turmă de elefanți să traverseze drumul. Patru masculi, opt femele și patru pui. Nu se grăbeau. S-au uitat de sus la Audi, cu un dispreț fățiș față de *Vorsprung durch Technik*[1].

Sue-zin era la post, ajutând un american între două vârste să-și achite factura. Și-a dat părul blond pe spate cu un gest studiat, zâmbind cu dinții ei perfecți.

---

[1] Sloganul mărcii de automobile Audi, „Progres prin tehnologie“ (n.tr.)

– Sigur că da, domnule Bradley. Va fi întotdeauna o plăcere să vă avem printre noi.

Bărbatul s-a îndepărtat, și ea și-a ridicat ochii spre mine. Zâmbetul a fost înlocuit de o cută de îngrijorare.

– *Meneer*[1] Lemmer, mi s-a adresat, surprinzător, în afrikaans.

A ocolit biroul și a venit către mine.

– Bună, Susan.

– Am fost atât de șocați când am aflat de domnișoara le Roux...

S-a oprit în fața mea.

– Ah! De unde ați aflat?

– Inspectorul Phatudi a trecut pe-aici.

– Trebuia să-mi închipui.

– Cum se simte?

– Ceva mai bine.

– O să-și revină?

– E prea devreme ca să știm.

Susan și-a pus o mână pe brațul meu.

– Dar dumneavoastră, domnule Lemmer, ce mai faceți? Sunteți bine?

Cu îngrijorare sinceră în voce. Era bună, trebuie să recunosc.

– Da, sunt bine.

– Nici măcar nu știm ce s-a întâmplat de fapt.

– Au vrut să ne fure mașina.

Și-a luat mâna de pe brațul meu și a dus-o la gură.

– Să vă fure mașina? N-am mai auzit așa ceva prin părțile astea.

---

[1] În afrikaans, în original, formulă de adresare respectuoasă către bărbați, aproximativ „domnule“ (n.tr.)

– Susan, îl caut pe Edwin, paznicul.

A șovăit o clipă, apoi mi-a răspuns pe un ton formal:

– Ar trebui să vă adresați lui Greg.

– Unde pot să dau de Greg?

M-a condus spre biroul acestuia. Greg, manager ospitalitate. Era bărbatul acela rotofei cu păr blond cu fir subțire și cu pielea roșcovană.

– E înăuntru, a spus ea. Ne vedem mai târziu?

– Mersi, Susan.

A plecat. Fundul obraznic îi sălta în pantalonii kaki. Și ea era conștientă de asta.

Greg nu a părut prea încântat să mă revadă. S-a foit nervos pe scaun, aranjându-și fără rost hârtiile de pe birou. La început, a scos câteva exclamații de simpatie cu referire la „accident", dar nu rostite din inimă. Nu era de mirare că-i dăduseră o slujbă de birou. L-am întrebat unde puteam să-l găsesc pe Edwin. A început să-și facă de lucru cu mâinile.

– Și poliția îl caută, dar a plecat de-aici.

– Unde s-a dus?

– Nu știm. Ieri s-a făcut o săptămână de când n-a mai călcat pe-aici, așa că am trimis pe cineva să vadă ce se întâmplă, dar nu era acasă. Poate că a plecat undeva să petreacă Anul Nou. Uneori, membrii personalului dispar când avem cea mai mare nevoie de ei.

– Unde locuiește?

– Îmi pare rău, nu vă pot da această informație. Ar fi împotriva politicii firmei.

– Aș putea încerca să dau eu de el.

– Îmi pare rău, nu pot să vă ajut.

– OK, am spus și m-am răsucit pe călcâie.

– Domnule Lemmer...

– Da?

– Îmi cer scuze, dar avem o problemă cu achitarea facturii de către domnișoara le Roux.

– Sunt sigur că va rezolva problema imediat ce-și va reveni.

– Înțeleg. Dar știți, cu tot respectul, domnule, am auzit că se află într-o stare critică.

– Așa e.

– Și atunci?

– Nu mă îndoiesc că politica firmei prevede și astfel de situații, Greg. La mulți ani! am adăugat ieșind din birou.

Holul era gol. Am rămas în fața ușii. L-am auzit înjurând. Apoi a luat telefonul și a format un număr.

– Cu inspectorul Phatudi, vă rog.

N-am mai stat să-i ascult raportul.

La întoarcere, pe drumul pietruit se așternuse un praf atât de gros, încât nu mi-am dat seama că aveam un vehicul în spate decât atunci când a claxonat insistent. M-am uitat în oglinda retrovizoare. Prin norul de praf am zărit vag niște faruri care se aprindeau intermitent. M-am oprit și am coborât din mașină, cu Glockul pregătit la spate. Un Land Rover cu șasiu cu ampatament scurt a tras pe dreapta. Dick, Senior Game Ranger, clona lui Orlando Bloom, s-a dat jos și a venit spre mine zâmbind cu gura până la urechi.

Am împins pistolul mai adânc în curea.

– Bună, omule.

Mi-a întins mâna, de parcă eram prieteni vechi.

– Salut, Dick.

Ne-am strâns mâinile.

– Ce mai faci?

– Bine. Dar tu?

– Te superi dacă urcăm în mașină? A fluturat din mână. Ăsta e ținutul leilor, amice.

Nu-mi trecuse niciodată prin minte că un paznic de vânătoare putea să se teamă de lei, dar am încuviințat.

– Sigur. Am urcat în Audi. Nu m-a văzut cum am scos pistolul de la șold și l-am așezat între scaun și portieră.

Dick și-a dat jos pălăria, punând-o în poală. Degetele lui frământau borurile acesteia.

– Omule, am auzit ce s-a întâmplat. Groaznic. Cum se simte Emma?

– Au stabilizat-o.

De-asta se luase după mine? Ca să mă întrebe cum se simțea Emma?

– Ce lucru înfiorător, omule. Înfiorător. Și Susan mi-a spus că niște tipi au vrut să vă fure mașina.

– Da.

– Nu-mi vine să cred.

– Dick, presupun că nu te-ai luat după mine doar ca să mă întrebi ce mai face Emma.

– Ei... nu chiar...

– Deci cu ce-ți pot fi de ajutor?

A rânjit.

– Păi știi, Emma... e o puicuță tare bună...

– Mda.

– Am înțeles că lucrezi pentru ea.

– Da.

– Cu ce te ocupi?

– Sunt bodyguard.

M-a privit cu mai mult respect.

– Formidabil. Știi... voiam doar să mă asigur că... voi doi... nu sunteți împreună.

– Nu, nici vorbă.

– Dar e cuplată cu cineva?

– Nu, din câte știu eu.

– Crezi că aș putea să-i fac o vizită la spital?

– Dick, Emma e în comă.

– Am auzit. După aia, când o să-și revină.

Dick. Senior Game Ranger. I se aprinseseră călcâiele după Emma le Roux.

– Sunt sigur că i-ar face mare plăcere, am spus.

– Știi că lui Susan îi place de tine?

M-am stăpânit să nu izbucnesc în râs – coastele m-ar fi durut prea tare. Dick își făcuse deja socotelile. El cu Emma, eu cu Susan. Două perechi fericite.

– Susan e o fată de treabă.

– E grozavă, omule.

O știa din proprie experiență?

– Da, sunt sigur.

Nu m-a auzit, cu gândul iar la Emma. S-a uitat pe geam, spre savană și spre șirurile de copaci.

– Știi, e o chestie tare ciudată... cu Emma. Mi s-a părut că între noi e așa... o legătură.

– Cum adică?

– Omule, Emma e radicală, o tipă super, frumoasă de pică. Înțelegi? Și pare că e de-aici, din locurile astea, e ca la ea acasă, nu știu cum să-ți explic... Sunt multe puicuțe faine, dar nu par de aici... În timp ce Emma... Ea chiar... Brusc, a schimbat subiectul. Dar de ce i-a trebuit un bodyguard? E vreo celebritate?

Părea afectat de posibilitatea ca asta să-i diminueze șansele.

Mi-a luat ceva vreme până să-mi dau seama că puteam exploata interesul lui Dick pentru Emma.

– Nu, nu e o celebritate, am spus măsurându-mi atent vorbele. Știi de ce a venit aici?

– Nu.

– Își caută fratele.

– Formidabil! Și? L-a găsit?

– Nu, dar eu încerc să dau de el. Și tu poți să mă ajuți.

– Spune-mi cum, frate.

Tocmai fusesem ridicat în rang, de la „omule" la „frate".

– Îl cunoști pe Edwin, paznicul?

– Da.

– Știi unde locuiește?

– Sigur. Stă cam la o jumătate de kilometru de gara Acornhoek. La vreo douăzeci de kilometri de-aici. O iei pe drumul spre Nelspruit și mergi până dai de indicator. Sunt de serviciu, că altfel aș veni eu cu tine. Dar n-ai cum să ratezi casa. Faci la stânga după ce treci de gară, și casa lui e pe partea stângă a drumului. Are în față un zid scund de beton, cu un fel de desen pictat în roz – o jumătate de roată de căruță. Radical, frate.

– Bun, lasă c-o găsesc eu. Care e numele lui de familie?

A căzut pe gânduri

– Nu știu, deși ar trebui. Îmi pare rău, nu-mi amintesc.

– Nu contează. Mai e ceva. E posibil ca fratele Emmei să fi lucrat la Mogale. Centrul de Conservare a Naturii. Caut informații despre oamenii de-acolo.

A scuturat din cap.

– E o fermă tare zbanghie, frate.

– Poftim?

– O adunătură de ciudați, îți spun eu.

– Ia spune-mi!

– E o chestie radicală. Sunt niște tipi al naibii de radicali.

Radicali? Ca zidul roz din beton? Sau ca frumusețea Emmei?

– În ce sens, Dick?

– În sensul că sunt cam țicniți, înțelegi, radicali.

Nu, nu înțelegeam. Dick vorbea o limbă a lui, imposibil de descifrat pentru mine.

– Nu poți să fii puțin mai explicit?

– N-am dovezi, frate. Dar mai aud și eu una, alta.

– Cum ar fi?

– Păi, hai să-ți povestesc!

30

Dick mi-a povestit că, în urmă cu doi ani, la numai câteva luni după ce începuse să lucreze la Mohlolobe, găsise la recepție un mesaj pentru el, lăsat de un oarecare Domingo Branca. Era scris într-un stil informal și prietenos: nu era interesat să cunoască alți oameni de vârsta lui din zonă? Dacă da, era invitat la un pahar sâmbătă seara, la Warthog Bush Pub, o cârciumioară de la aerodromul aflat pe drumul pietruit ce ducea spre Guernsey.

Se întâlnise acolo cu patru bărbați. Donnie Branca și Cobie de Villiers de la Mogale, David Baumberger de la Rezervația Privată de Vânătoare Molomahlapi și Boetie Strydom de la Ferma de Animale Sălbatice Makutswi. Seara debutase într-o ambianță plăcută. Îi uraseră bun venit în savană, îl întrebaseră de unde era, își bârfiseră patronii, trecuseră în revistă oportunitățile de-a face sex oferite de turiste și cele mai ciudate locuri și circumstanțe în care beneficiaseră de serviciile acestora și deplânseseră la unison soarta rugby-ului sud-african.

O conversație tipică pentru niște tineri burlaci.

Branca era liderul grupului, fapt pe care îl sesizase de la bun început. Baumberger era clovnul, Strydom era cel versat, având în vedere că își petrecuse copilăria în savană, iar de Villiers rămăsese practic tăcut tot timpul.

După câteva ore și ceva halbe de bere, Branca îndreptase conversația într-o altă direcție. Abia un an mai târziu, după ce aflase și alte lucruri, Dick înțelesese cu câtă pricepere manevrase Branca discuția. De la bârfe, sex și rugby la povești cu animale, probleme de protecție a mediului, îngrijorarea față de apariția dezvoltatorilor și proliferarea fermelor de vânătoare, competiția în acest domeniu, managementul slab al rezervațiilor naturale naționale și provinciale, revendicările de terenuri, pericolele tot mai mari care pândeau ecosistemul. Fusese o trecere făcută atent, cu grijă, fără declarații radicale, fără acuze directe sau remarci incorecte din punct de vedere politic. Doar o tatonare discretă cu privire la poziția lui Dick față de aceste chestiuni.

Dick nu avea, de fapt, nici o poziție. El nu era decât un surfer ratat din Port Elizabeth care își găsise o slujbă și o carieră ce se potriveau ca o mănușă cu stilul de viață pe care-l alesese. Stătea toată ziua în aer liber, natura i se părea „super“ și adora modul în care turiștii se agățau de fiecare cuvânt rostit atunci când le oferea informațiile pe care și el abia le culesese.

– M-am întors la pub săptămâna următoare, dar nu erau acolo. Abia mai târziu mi-a căzut fisa – într-un fel, picasem testul. Și nu mă mai invitaseră după aia.

În lunile care urmaseră începuseră să circule niște zvonuri. Nimic concret, doar niște vorbe aruncate ici-colo, din surse și din locuri dintre cele mai diverse. În primul rând, fuseseră scrisorile de avertizare anonime adresate fermierilor, comunităților locale și oamenilor de afaceri, cu privire la stricăciunile pe care le produc mediului. Mai târziu, scrisorile deveniseră amenințătoare. Erau întotdeauna semnate cu inițialele H.B.

Pe urmă se trecuse la altceva.

Fotografii ale unor paznici de vânătoare negri, gătind un berbec la foc deschis, au fost trimise conducerii Parcului Kruger. Noaptea, se petreceau tot felul de lucruri. La Ga-Sekororo, între Rezervația Naturală Lagalameetse și Centrul de Conservare Makutsi, toți câinii comunității fuseseră otrăviți. Noaptea, s-au tras împușcături de intimidare pe pământurile unui trib care revendica o bucată de teren din suprafața unei faimoase ferme de vânătoare.

Nimeni nu știa cine se afla în spatele acestor acțiuni. Ca de fiecare dată, se emiseseră teorii și acuzații, iar cei blamați își susținuseră nevinovăția. Inițialele H.B. dăduseră naștere celor mai multe speculații. Hendrick Bester, proprietarul unei livezi de bananieri, fusese hărțuit în asemenea hal, încât începuse să se gândească să-și vândă afacerea și să se mute. Oamenii se certau între ei pe tema abrevierii: era de origine latină, afrikaans, engleză, sePedi sau venda[1]?

---

[1] Limbă vorbită de populația cu același nume din nordul Africii de Sud (n.tr.)

Incidentele deveniseră tot mai serioase. Doi presupuși braconieri fuseseră grav răniți, prinși în laţurile unor capcane pentru leoparzi puse pe potecile folosite de tribul Tlhavekisa, lângă Rezervaţia de Vânătoare Manyeleti. Un gater din Graskop arsese până la temelii. Polua terenurile mlăștinoase. Doi bărbaţi din Dumfries fuseseră bătuţi cu bestialitate şi legaţi de antilopa impala pe care o uciseseră în Rezervaţia de Vânătoare Sabi Sands. Câinii erau împuşcaţi în savană. Un bărbat şi o femeie specializaţi în sacrificarea animalelor pentru leacuri tradiţionale fuseseră atacaţi. La fel ca bărbaţii legaţi de antilopă, şi ei relataseră că atacul nocturn se produsese într-o tăcere mormântală şi fusese de o eficienţă terifiantă. Nu li se adresase nici un cuvânt. Atacatorii erau mascaţi. Două dintre metodele de identificare folosite cu predilecţie în această parte a lumii – culoarea pielii şi dialectul – fuseseră astfel neutralizate. Incidentele nu fuseseră suficient de numeroase pentru a crea panică sau isterie. Ci mai degrabă sporadice, întinse pe parcursul mai multor luni şi pe cuprinsul a două provincii totalizând mii de kilometri pătraţi. Aşa că trecuse ceva timp înainte ca poveştile să dezlege limbi şi să nască speculaţii. Singurul indiciu cu privire la făptuitori rămânea abrevierea.

H.B.

Zvonul cel mai insistent pretindea că iniţialele proveneau de la viezurele melivor[1], sau mai bine

[1] În engleză, *honey badger* (n.tr.)

zis de la Viezurii Melivori, având în vedere că formau un grup. Nu se știe cine îl lansase.

Oamenii erau atât de ocupați cu speculațiile privind identitatea misteriosului H.B., încât activitatea celor de la Mogale trecuse pe planul doi. Din când în când, apăreau totuși în lumina reflectoarelor. Poate și din cauză că nu făceau nici un secret din opoziția lor față de intențiile dezvoltatorilor, față de stricăciunile aduse mediului și față de braconaj. Poate pentru că nu luaseră niciodată atitudine împotriva acțiunilor întreprinse de H.B. Sau poate fiindcă viezurele lor melivor domesticit era cel mai cunoscut din toată provincia. Însă, după ce Cobie de Villiers fusese identificat de martorii oculari drept cel care îi ucisese în plină zi și pe vraciul *sangoma* și pe cei trei oameni care otrăviseră vulturii, toate bănuielile se îndreptaseră asupra celor de la Mogale. Moartea lui Frank Wolhuter generase o nouă serie de zvonuri. Cum că Frank fusese creierul din spatele afacerii H.B., dar la un moment dat își pierduse curajul și fusese omorât de adepții săi. Că o forță de intervenție din cadrul comunității de negri fusese cea care-l eliminase. Sau că o echipă a serviciilor de spionaj îl executase.

– E o adevărată nebunie, frate, ce de rahaturi se mai spun.

– Și cum de toate rahaturile astea n-au ajuns în presă?

– Fițuicile locale au pus mâna pe niște date, dar n-au suficiente informații ca să le facă publice.

– Dar cum s-a ajuns la povestea asta cu „viezurele melivor“?

– Habar n-am, frate. Știu la fel de multe ca tine. Poate pentru că viezurele ăsta e un tip micuț, dar dat dracului, care nu se lasă cu una, cu două. Se strecoară prin locuri numai de el știute, pe sub pământ, și atacă tot felul de vietăți înspăimântătoare, ca de pildă șerpii. Un supraviețuitor. Un simbol formidabil, nu crezi?

– Mda, formidabil, am încuviințat. M-am întrebat ce reacție ar fi avut Dick dacă i-aș fi spus că viezurele melivor era animalul preferat al lui Cobie de Villiers. Dar mi-ai zis că în seara aceea, la pub, te-ai întâlnit și cu alți oameni, în afara celor de la Mogale, am continuat.

– Cred că au o rețea, frate. Un fel de societate secretă. Condusă de cei de la Mogale. N-am dovezi. Dar tipul ăla, Cobie, e cam țăcănit, îți spun eu.

– Zău?

– Individul nu scoate o vorbă, dar, dacă te uiți în ochii lui, ai să vezi cât e de radical. Țăcănit, ce să mai vorbim!

– Dar tu nu ești de acord cu cauza lor?

– Pe naiba, frate, sigur că nu! Uită-te și tu în jur! Suntem în mijlocul unei rezervații naturale aflate chiar lângă cel mai mare parc de vânătoare din lumea asta, cu o suprafață de treizeci și cinci de mii de kilometri pătrați în momentul când se va termina amenajarea Parcului Limpopo de dincolo de granița provinciei. E mai mare ca Olanda, frate, cu o sută patruzeci și șapte de mamifere plus cinci sute șapte specii de păsări. Crezi c-avem nevoie de tămbălău și de oameni uciși?

– Am înțeles. Dar întrebarea e, de ce nu văd și ei lucrurile la fel ca tine.

– Frate, nu vreau să te jignesc, dar așa sunteți voi.

– Cine? Eu?

– Nu, nu tu, eu vorbesc despre afrikaanderi, în general. Mereu apare la voi câte unul care-și face, nitam-nisam, o societatea de-asta, secretă. Ai idee cam câte sunt? Aveți așa, un fel de înclinație spre asta. Ai auzit de gagiii ăia care-și zic Verbondsvolk? Sau de Dogters van Sion[1]?

Pronunția lui Dick era defectuoasă.

– Nu, n-am auzit.

– Sunt omniprezenți, frate. Au avut cică un profet care a murit, unu' care vedea în viitor, și au rupt paginile din Biblie cu Sfântul Pavel, și se consideră poporul ales. Aveți o înclinație spre chestiile astea, ce să mai!

– Cam ai dreptate.

– Știi că în Nelspruit există o mafie a burilor?

– Nu.

– Controlează totul, omule. Nu poți să te apuci să defrișezi un hectar de pământ până când nu le dai lor partea.

– Credeam că ANC[2]-ul controlează consiliul orășenesc din Nelspruit.

– Frate, banii dictează pe lumea asta. Și cu bani poți să cumperi orice.

Mai era, totuși, un lucru lipsit de sens.

---

[1] Grupări de orientare nazistă ale albilor din Africa de Sud, apărute în perioada apartheidului și care continuă să exercite și acum o influență restrânsă pe scena politică a țării (n.tr.)

[2] African National Congress, Congresul Național African, partidul de guvernământ din Africa de Sud (n.tr.)

– Dick, dacă, așa cum zici tu, afrikaanderii sunt în spatele acestei acțiuni, de ce-ar folosi un nume englezesc?

– Frate, aici m-ai pierdut.

– H.B. este abrevierea în limba engleză pentru viezurele melivor.

A clătinat din cap, uimit.

– Fir-aș al naibii, omule, pe bune, chestia asta e de-a dreptul radicală.

La așa ceva nu mai aveam ce să adaug.

M-am urcat în mașină și am plecat, meditând asupra surprizelor pe care ți le rezervă oamenii.

În primul rând, era vorba despre Jeanette Louw. Fost sergent-major, o tipă dură, care nu lăsa nimic de la ea, genul „ia-mă așa cum sunt", niciodată dispusă la eufemisme sau la vorbe de simpatie. Însă atunci când îi cerusem o mașină, îmi dăduse pe mână un Audi A4, nu un Nissan Almera sau o Toyota Corolla.

O rugasem să-mi facă rost de-o armă și se prezentase cu un Glock de pe piața neagră cu numărul de înregistrare șters. Îl testase cu mâna ei în poligon și venise personal ca să mi-l aducă. Ar fi putut să mi-l trimită prin B.J. și Barry. „Văd că ești în formă", îmi spusese când mă văzuse. Dar în parcare, când îmi dădea ordine pe tonul ei obișnuit, despotic, mă întrebase: „Acum, *pe bune*, Lemmer, cum te simți?" Cu o îngrijorare aproape maternă în ochi.

Jeanette. Cea care îmi spusese: „Când a venit la mine, mi-a cerut cel mai bun om pe care-l aveam. Indiferent de costuri. Și ți-am dat ție slujba."

Încă o mai bănuiam că-și bătea joc de mine.

Pe urmă, era Dick. Senior Game Ranger. Prima mea impresie fusese că nu era decât un tâmpit arogant și enervant, prost vorbitor de engleză. Ca după aceea să alerge după mine pentru că avea o slăbiciune pentru Emma, și atunci să-l descopăr așa cum este el de fapt – inofensiv și... cumva naiv.

Nu mă surprindea faptul că fusese atras de Emma. Era genul ei de bărbat, și o simțise probabil instinctiv. Își arătase interesul încă din prima clipă când o văzuse. Numai că nu mă așteptasem din partea lui să se implice atât de mult. Se agitase chiar ca să vadă dacă îmi putea face lipeala cu Susan cât timp el se cupla cu Emma. Oare o blonduță drăguță și cu atât de puține oportunități în colțul acesta uitat de lume al savanei ar putea fi interesată de unul ca Lemmer din Loxton?

Mai era și ironia aceasta extraordinară. Pentru că, în timp ce Dick îmi descria o posibilă legătură cu Susan, eu nu mă puteam gândi decât la șarpele geloziei pe care îl hrăneam la pieptul meu. La dorința nebună pe care o aveam de a-l înșfăca de gulerul cămășii verde cu kaki și de a-i spune să-ți țină mâinile de „Senior Game Ranger“ departe de Emma.

Oamenii. Întotdeauna îți oferă surprize.

Donnie Branca, stând cocoțat pe podium și vorbind cu atâta pasiune și competență despre lupta pentru supraviețuire a vulturilor africani. Și acum îmi apărea drept un posibil ecoterorist stând la pândă pentru a-i lua pe braconieri la bătaie în toiul nopții, cu fața și cu mâinile acoperite pentru

a-și ascunde identitatea. Să fie el unul dintre cei care ne atacaseră la tren? De-asta purtau cagule și mănuși? Pentru a nu dezvălui faptul că erau albi?

Posibil.

Deși Branca nu avea cum să fie unul dintre ei. Îl studiasem cu atenție. Îi cunoșteam felul de-a se mișca, mersul, alura și măsurile. Era un bărbat atletic, suplu, în bună formă fizică. Bărbații cu cagule erau mai scunzi și mai puțin siguri pe picioare. Nu se mișcau greoi, dar păreau să nu cunoască prea bine savana; nu se aflau în habitatul lor natural.

Dar Branca putea fi cel care le ordonase atacul. Iar ei puteau face parte din rețeaua despre care amintise Dick.

Dar de ce să fi reprezentat Emma le Roux o amenințare pentru ei? De ce să fi trimis misteriosul H.B. trei mascați la Cape Town doar pentru că o tânără minionă îl sunase pe inspectorul Jack Phatudi? Și, în primul rând, cum de aflaseră de apelul telefonic? Și ce voiau să facă dacă puneau mâna pe Emma? Și de ce?

Toate variantele care îmi treceau prin minte erau înspăimântătoare. Poate că atacul din Cape și cel de la calea ferată fuseseră puse la cale de două grupări diferite. Sau de una și aceeași. Fiecare dintre aceste opțiuni năștea, la rândul său, alte întrebări și implicații. Jack Phatudi era sau nu băgat până în gât în această afacere? Sau făcea parte dintr-un clan advers? Cobie de Villiers era una și aceeași persoană cu Jacobus le Roux sau nu? Jeepul aveau număr de înmatriculare de Gauteng. Care putea fi fals sau nu.

Totul era lipsit de sens. Indicatorul de Acornhoek m-a împiedicat să continui să întorc problema pe toate părțile.

Am cotit la stânga după gară, așa cum îmi spusese Dick, și dintr-odată m-am trezit pe o stradă prăfuită și atât de plină de mașini de poliție, încât nu aveam loc să întorc.

Nu mai puțin de cinci camionete SAPS erau parcate în zona împânzită de agenți în uniforme, care se adunaseră în grupuri mici. Audiul meu ieșea in evidență ca o măicuță la o întrunire a unui cerc de terapie sexuală. Polițiștii s-au uitat la mine suspicioși. Zidul roz de beton arăta ca un soi de baliză plutind pe mare. Jack Phatudi stătea în pragul casei modeste din cărămidă. A scos un strigăt fluturându-și brațele și, la comanda lui, unul dintre agenți a alergat spre mine și m-a oprit ridicând mâna.

Am tras pe dreapta și am coborât din mașină. Era o arșiță înăbușitoare, nici o frunză nu se clintea în copaci. Phatudi s-a apropiat de mine cu pași măsurați, trecând prin poarta scundă a zidului de beton.

– Martin, a rostit plin de antipatie.

– Jack.

– Ce cauți aici?

Pe un ton foarte agresiv.

– Pe tine.

– Pe mine?

– Voiam să-ți pun niște întrebări.

– Cine ți-a spus unde sunt?

– Oamenii tăi de la birou, am minţit. Ce se petrece aici?

– Edwin Dibakwane e mort.

– Paznicul?

– Da, el.

– Cum s-a întâmplat?

– Nu ştii?

– De unde să ştiu, Jack? Vin de la Mohlolobe.

– Ce-ai căutat acolo?

– Nu achitasem factura. Ce-a păţit Edwin?

– Ştii şi tu.

– Ba nu, nu ştiu.

– Ba sigur că ştii, Martin. Doar el v-a înmânat biletul cu mesajul. S-a apropiat şi mai mult de mine. Ia zi, ce s-a întâmplat? N-a vrut să-ţi spună de la cine primise biletul? a continuat postându-se drept în faţa mea. Furia răzbătea din toată fiinţa lui. Sau poate ura? Aşa că i-ai smuls unghiile, nu-i aşa? Pentru că a refuzat să-ţi răspundă? De-asta l-ai torturat şi, pe urmă, l-ai împuşcat şi i-ai azvârlit cadavrul pe plantaţia Green Valley?

Poliţiştii negri s-au apropiat ameninţător, închizând un cerc în jurul meu.

– I-au fost smulse unghiile?

– Ia zi, ţi-a făcut plăcere chestia asta, Martin?

Trebuia să-mi păstrez calmul. Eram înconjurat de-o armată de poliţişti.

– N-ar trebui, mai întâi, să suni la clinica SouthMed, Jack, ca să-mi verifici alibiul?

Şi-a ridicat braţele şi, pe moment, am avut impresia că intenţiona să mă lovească. Eram pregătit să parez. Dar mişcarea nu fusese decât un gest de frustrare.

– De ce să sun? Tu și femeia aia nu faceți decât să aduceți necazuri. De când ați apărut voi, Wolhuter a murit, le Roux e în spital, și acum asta! Nu ne-ai adus decât necazuri.

– Noi am adus necazuri, Jack? Nu, nu trebuia să mă înfurii. Am respirat adânc. Ia spune, Jack, de ce nu i-ai zis Emmei despre oamenii mascați care omoară câini și leagă oamenii de antilope moarte? Și de ce n-ai suflat nici o vorbă despre Viezurii Melivori alaltăieri, când ți-am povestit că bărbații ăia care au tras în Emma purtau cagule? Să nu-mi spui că n-ai făcut legătura între toate astea. Dăduserăți de necaz cu mult înaintea venirii noastre.

Dacă-mi închipuisem cumva că aveam să-l calmez cu tirada mea, ei bine, mă înșelasem. A pufnit ca o broască râioasă, furios la culme și încercând din greu să articuleze cuvintele:

– Nu contează. Nu contează... Edwin Dibakwane... avea familie, copii... El... Tu... Cine să fi făcut așa ceva? Cine e în stare să chinuiască un om în asemenea hal? Tot ce-a făcut a fost să înmâneze un bilet, atât.

N-aveam prea multe opțiuni la îndemână. Eram conștient de adversitatea polițiștilor care mă înconjuraseră. Opinia lui Phatudi cum că eu și Emma eram răspunzători de moartea lui Edwin nu era pe de-a-ntregul nejustificată. Așa că mi-am ținut gura.

Phatudi m-a privit fără să-și ascundă repulsia.

– Tu..., a repetat, după care și-a înghițit vorbele și a clătinat din cap.

Și-a trosnit degetele puternice. S-a răsucit pe călcâie și a luat-o înspre căsuță. S-a oprit și mi-a aruncat o privire cruntă. S-a întors, a arătat cu degetul spre mine, pe urmă și-a pus mâinile în șolduri și s-a uitat de-a lungul străzii, către gară. A spus ceva într-un dialect african, două sau trei propoziții rostite pe un ton ridicat, apoi și-a îndreptat din nou atenția asupra mea.

– Ordinea, a spus. Asta e meseria mea. Să asigur ordinea. Să lupt împotriva haosului. Dar în țara asta... M-a fixat cu privirea. Ți-am mai spus. N-ai nici cea mai vagă idee de ceea ce se întâmplă pe-aici. Avem probleme. Probleme mari. Locul ăsta... E ca savana în vreme de secetă. Mereu gata să ia foc. Noi suntem cei care stingem focurile. Alergăm de la un foc la altul și le stingem. Și pe urmă ne trezim că apari tu și că vrei să dai foc la tot. Îți spun, Martin, dacă nu-l oprim, focul se va extinde atât de repede, încât va pârjoli totul în calea lui. Totul și pe toți. Și nimeni nu va putea să-l mai stingă.

Câțiva polițiști au dat din cap în semn de încuviințare. Începeam să-i înțeleg punctul de vedere. Dar după aceea s-a luat de mine.

– Trebuie să plecați de-aici. Și tu, și femeia aia.

A scuipat cuvintele cu ură. M-am străduit să nu reacționez.

– Voi ne-ați adus necazuri. M-a împuns, folosindu-și degetul ca pe un pistol. Iar noi nu vrem necazuri. Luați-le cu voi și cărați-vă naibii de aici!

Am simțit cum mă cuprinde furia și am rostit cu glas ridicat:

– Necazurile voastre au găsit-o pe Emma. Nu ea le-a creat, ci voi.

– Cum adică noi? Ea a văzut poza aia la televizor.

– Da, și ți-a telefonat, iar după două zile, trei oameni cu cagule au intrat la ea în casă și au încercat s-o ucidă. Deci ce-ar fi trebuit să facă Emma după asta, spune-mi, Jack?

S-a apropiat ușor de mine.

– Mi-a telefonat?

– În seara când a văzut la televizor știrea. Te-a sunat și a întrebat dacă omul dat în urmărire nu este fratele ei, Jacobus le Roux. Îți amintești?

– Mă sună o groază de lume.

– Dar ea a fost singura atacată pentru că a vorbit cu tine la telefon...

– Nu te cred.

Arogant. Batjocoritor. Mă provoca, voia să mă vadă cum îmi pierd cumpătul.

Am scos din buzunar noul telefon mobil și i l-am întins.

– Sună-ți colegii din Cape Town, Jack. Întreabă-i dacă au pe rol o plângere. Înregistrată luni, 24 decembrie. Un atac la casa domnișoarei Emma le Roux, la ora zece dimineața. Hai, sună-i!

A ignorat telefonul.

– Hai, Jack, ia telefonul și sună-i.

Cutele de pe fruntea lui Phatudi s-au adâncit.

– De ce nu mi-a spus despre atac?

– N-a crezut că era necesar. S-a gândit că era de ajuns dacă-ți solicita ajutorul.

– Nu m-a întrebat decât despre fotografie.

– Și despre vulturii morți.

– Nu puteam să-i dau informații, era *sub judice.*

– *Sub judice*? De ce? Ca să-ți aperi tu fundul?

– Ce-ai spus?

A făcut un pas spre mine.

– Ai grijă ce faci, Jack, sunt martori de față. Deci Emma vede știrile la televizor. Pe 22 decembrie. Te sună. Îi spui că Jacobus le Roux nu poate fi una și aceeași persoană cu Cobie de Villiers, pe care îl cunoaște toată lumea și care locuiește aici de când s-a născut. Emma te crede pe cuvânt. Renunță să facă alte cercetări și nu vorbește cu nimeni despre bănuielile sale. Însă, pe data de 24, este atacată la ea în casă și scapă numai printr-o minune. În aceeași după-amiază, cineva o sună și menționează numele lui Jacobus. Legătura telefonică e proastă, și nu înțelege prea bine ce i se spune. Își angajează un bodyguard și vine încoace. Și de aici încolo știi ce s-a întâmplat.

– Așa, și?

– Și singura legătură pe care pot s-o fac cu atacul ești tu, Jack.

– *Masepa*.

– Poftim?

– Rahat!

– Rahat?

– Nici măcar nu-mi amintesc să fi vorbit cu ea la telefon, Martin.

Acum îmi vorbea pe un ton defensiv.

– Cine mai era cu tine în birou?

– Nimeni.

– Nu înregistrați apelurile?

– Noi suntem poliția, nu serviciile secrete.

– Ai vorbit cu cineva despre convorbirea telefonică?

– Ți-am spus, nu-mi amintesc să fi sunat. În ziua aia cred c-au fost cincizeci... șaizeci de telefoane. Marea majoritate, tâmpenii.

– De ce nu i-ai spus Emmei despre Viezurii Melivori? Alaltăieri, la Mogale.

– De ce să-i fi spus?

– De ce nu?

– Ce vrei să zici, Martin? Vrei să mă faci răspunzător?

– Da, Jack. Nu știu exact în ce fel, dar ești amestecat în toată tărășenia asta. Iar eu am să descopăr cum. Și pe urmă o să te înfund.

– Tu? Tu nu ești decât un gunoi, un nenorocit de pușcăriaș. N-ai dreptul să vorbești cu mine în felul ăsta.

S-a postat în fața mea – stăteam piept în piept acum, ca doi cocoși gata să se ia la bătaie. Aveam un chef nebun să-l pocnesc, să las toată frustrarea și furia să clocotească în mine pentru a le lăsa apoi să se reverse asupra bărbatului care mă provocase. Voiam să ajung în lumea aceea unde timpul stă în loc, în spațiul acela învăluit în ceața roșie-cenușie. Ușa mi se deschisese larg, primitoare.

Ulterior, m-am întrebat ce anume mă făcuse să mă abțin. Armata de polițiști? Din fericire, nu sunt chiar un idiot. Sau poate că mă temperase gândul, cunoscut tuturor gunoaielor de genul meu, tuturor pușcăriașilor, că de cealaltă parte te așteaptă întotdeauna cruda realitate și că momentele de plăcere se plătesc scump? Și faptul

că nu-mi puteam permite să plătesc din nou prețul? Sau poate că de vină fusese umbra unei femei stând cu chipul în ploaie și cu brațele deschise către cer?

Am făcut un pas în spate, îndepărtându-mă de prăpastie – și de Phatudi. Un pas mic, deliberat, șovăitor.

M-am întors și am plecat.

31

Trupele lui Phatudi au râs când m-au văzut îndreptându-mă spre Audi.

M-am urcat, și l-am zărit pe inspector stând cu pieptul împins înainte și cu un zâmbet de satisfacție întipărit pe față.

Am răsucit cheia în contact și am pornit motorul.

După ce-am trecut de gară, am dat frâu liber furiei, am schimbat viteza și am apăsat pe accelerație. Am derapat cu spatele când am întors mașina și am ieșit de pe pietriș, apoi, strângând bine de volan, am readus-o pe direcție și am accelerat din nou, scrâșnind din roți. Tracțiunea și-a făcut treaba, și Audiul a țâșnit înainte, însă mult prea turat. Am umblat din nou la viteze, cu gândul să calc accelerația până la fund, până la o sută șaizeci la oră, dar în clipa următoare am văzut că mă apropiam de intersecția cu R40. Am fost nevoit să frânez, mașina s-a cutremurat și, preț de o clipă, nu am fost sigur că aveam să reușesc să o stăpânesc, însă până la urmă s-a oprit într-un nor de praf. Am văzut că îmi încleștasem atât de tare

mâinile pe volan, încât încheieturile degetelor mi se albiseră.

Am deschis portiera și am corobât. Un camion cu remorcă, încărcat cu bușteni, a trecut vâjâind pe R40. Am țipat după el, un urlet complet lipsit de sens.

Un maxi-taxi a trecut în direcția opusă. Era plin de chipuri negre care se zgâiau la mine, un alb țicnit stând la marginea drumului.

Nu știam încotro s-o iau. Asta era problema. Și sursa principală a stării mele de frustrare și de furie.

Phatudi încercase să mă ațâțe, să mă ia peste picior, să mă irite, dar mă descurcasem bine. Acum mă simțeam capabil să stau în expectativă, în așteptarea momentului și a locului potrivite pentru a-l înfrunta. Însă în privința faptului că opțiunile mi se reduseseră la zero nu puteam face nimic.

Pe drumul spre casa cu zid roz din beton avusesem la dispoziție trei piste de urmat. Edwin Dibakwane și biletul. Jack Phatudi și apelul telefonic. Donnie Branca și Mogale. Acum nu mai aveam nici una. Edwin Dibakwane era mort. Torturat, împușcat și abandonat pe o plantație. Nu mai puteam face legătura între bilet și autorul său. Puteam să arunc varianta numărul unu la coș.

Nu, nu chiar în totalitate. Dibakwane le mărturisise, probabil, atacatorilor care îi smulseseră unghiile de la cine primise biletul. Așadar, cineva cunoștea adevărul. Numai că nu eram eu acela. Pista nu-mi era de folos.

Phatudi nu mă mințise. În ciuda antipatiei pe care o resimțeam pentru el, trebuia să recunosc că fusese realmente surprins la aflarea veștii despre

atacul asupra Emmei și mirat de legătura dintre acesta și telefonul pe care ea i-l dăduse. Așadar, și varianta numărul doi putea fi ștearsă de pe listă.

Ceea ce însemna că nu-mi mai rămânea de explorat decât opțiunea Mogale.

Dintr-odată, m-a copleșit o dorință mistuitoare de-a mă duce acolo și a-l lua la bătaie pe Donnie Branca. Aveam un chef nebun să mă răzbun. Pentru împușcarea Emmei.

Voiam să dau cu cineva de toți pereții, iar și iar, să îi zdruncin creierul de colo-colo în cap, *coup* și blestemata de *contrecoup,* până aveam să-i fac cortexul cerebral terci. Asta voiam. Să răsucesc brațele celor doi mascați care ne alergaseră pe rambleul liniei ferate până când aveau să le sară din încheieturi și să le aud ligamentele și oasele trosnind. Să pun mâna pe lunetist, să-i înșfac pușca, să-i vâr țeava între dinți, să pun degetul pe trăgaci și, uitându-mă în ochii lui, să-i spun „Adio, nenorocitule", după care să-i împroșc creierii pe pereți.

Dar cine erau atacatorii? Și unde puteam să-i găsesc?

Branca era ultima mea speranță. Ce mă făceam dacă refuza să vorbească? Dacă, după ce-l loveam, se încăpățâna să tacă? Pentru că, dacă deschidea gura, risca enorm; lucrurile ajunseseră deja prea departe – o femeie aflată în comă, un paznic torturat și ucis, un om găsit mort în cușca leului... Iar Cobie de Villiers nu putea fi făcut unic răspunzător pentru toate acestea. Una era să trimiți scrisori de amenințare fermierilor, să împuști câini și să incendiezi clădiri și altceva era să ucizi și să ajungi să fii condamnat la închisoare pe viață.

A treia opțiune putea fi și ea aruncată la gunoi.

M-am fâțâit în jurul Audiului. Nu știam ce să fac.

Am deschis portiera și am urcat în mașină. Am pornit motorul. Am cotit la dreapta pe șoseaua asfaltată, în direcția Hoedspruit, Mogale și Mohlolobe.

Am condus pur și simplu. Nu-mi rămăsese altceva de făcut.

Am trecut de intersecția cu R351, drumul care ducea la Parcul Național Kruger, și am zărit un panou scris de mână: „WARTHOG BUSH PUB. BERE RECE!!! AER CONDIȚIONAT!!! DESCHIS!" Pentru prima oară de la discuția cu Phatudi, mi se deschidea o nouă perspectivă. Am reflectat asupra ei preț de încă un kilometru, am redus viteza și am oprit. Am așteptat să se elibereze șoseaua, apoi am întors mașina.

Era momentul să mă gândesc. Să mă liniștesc. Și să văd cu ochii mei locul unde încercaseră să-l recruteze pe „fratele Dick".

Nu era locul cel mai indicat pentru turiștii străini. O clădire mare și alte șase sau șapte mai mici, răspândite printre copaci. Ziduri zugrăvite în alb, acoperișuri de paie înnegrite de vreme și lăsate în paragină. Trei mașini Land Cruiser uzate, o bătrână Toyota 4x4 cu cabină și un Land Rover Defender de vârstă incertă. Trei vehicule aveau numere de înmatriculare de Mpumalanga, celelalte erau înregistrate în provincia Limpopo.

O cârciumioară locală.

De clădirea principală stătea atârnat, puțin oblic, un panou crăpat. Cu o generație în urmă, cineva fără vreun talent artistic deosebit sculptase în lemnul închis la culoare cuvântul „Warthog“[1] și o caricatură a animalului. Dedesubt fusese înșurubată o firmă în formă de plăcuță de înmatriculare: BUSH PUB. O scândură bine fixată chiar în centrul zidului promitea, cu litere roșii: „PRÂNZURI TIP PUB! CINE *À LA CARTE*! PREPARATE AUTENTICE DIN VÂNAT! SAVURAȚI MIX GRILLUL NOSTRU! BURGERI DE MISTREȚ!“

Pe fereastra de lângă ușa mare din lemn fusese prins, cu bandă adezivă lipicioasă, ca un gând întârziat, un mic anunț, acum decolorat: „POSIBILITĂȚI DE CAZARE ÎN CĂSUȚE“. Am deschis ușa. Aerul condiționat fusese pus în funcțiune. O tejghea se întindea pe toată lungimea clădirii. Mese și bănci din lemn umpleau restul încăperii. Toate erau frumos așezate, gata să întâmpine clienții. De grinzi fusese agățat un banner argintiu: „LA MULȚI ANI!!!!!“ Priceperea managerială se vedea în numărul semnelor de exclamație.

Peretele alb era acoperit cu graffiti: Jamie & Susan au trecut pe-aici. Eddie Germanul. Morgan și gașca. Oloff Johannsen. Salvați balenele, vânați puicuțele grase. Eliberați-l pe Mandela – cu fiecare cutie de orez Krispies. Semper Fi. Naas Botha a fost aici. *Seker omdat Morné nie kom nie*. Faceți dragoste, nu război = *Steek, Maar Nie Met 'n Mes Nie.* Desene. Semnături indescifrabile.

---

[1] Specie de porc mistreț originară din Africa de Sud (n.tr.)

Cinci mese erau ocupate de grupuri de opt sau mai multe persoane. După volumul conversației, am bănuit că începuseră deja petrecerea de Anul Nou. În spatele barului, o femeie scotea pahare dintr-o navetă de plastic. M-am așezat la tejghea, și a venit spre mine.

– Cu ce vă servesc?

– Un suc de lămâie cu gheață, vă rog.

– De Anul Nou? a întrebat ea cu un zâmbet amuzat.

Se apropia binișor de cincizeci de ani, dar rămăsese atrăgătoare. Avea ochi deschiși la culoare, mai mult cenușii decât verzi, iar părul lung, șaten, îi cădea în bucle până la umeri. Cercei în formă de lună și stele. Un tricou fără mâneci într-o nuanță portocalie ștearsă îi acoperea pieptul generos. Jeanși cu o curea cu cataramă spectaculoasă. Mărgele africane în jurul gâtului, un morman de brățări, mâini frumoase împodobite cu prea multe inele. Unghii lungi, vopsite în verde.

– Da, mulțumesc.

Am urmărit-o în timp ce se îndrepta spre un frigider cu uși glisante. Arăta bine în jeanși. Pe umăr avea un tatuaj, o literă din alfabetul chirilic sau un simbol. A scos o cutie mică de suc.

– Două, vă rog.

A scos încă o cutie și a așezat-o lângă cealaltă, apoi a umplut cu gheață un pahar de bere. Mi le-a pus pe toate în față.

– Să ți le trec în cont?

– Te rog.

A deschis cutiile. Am văzut că pe rafturile cu băuturi fuseseră lipite, în rânduri lungi, sute de cărți de vizită. Aproape de tavan atârna un șir

de șepci de baseball. Logouri de tractoare și de mașini. De echipe de rugby din Cupa Currie. O cârciumioară de țară ca oricare alta.

– Tertia, s-a prezentat întinzându-mi o mână plină de inele.

Numele nu i se potrivea.

– Lemmer, am spus strângându-i mâna.

Era rece din cauza cutiilor de sucuri, iar ochii ei mă priveau curioși.

– Nu pari turist.

– Dar cum arată un turist?

– Depinde. Străinii sunt îmbrăcați în costume de safari. Cei din Gauteng, din Johannesburg și din Pretoria vin cu soția și copiii. Mai întâi își scot telefoanele din buzunar și apoi portofelele grase. Vor să se dea mari și să nu rateze nici un apel. Tu, în schimb, ești aici în interes de serviciu. Ai venit cu un motiv. Poate aștepți pe cineva. Zic și eu, după cum văd că te tot uiți în jur. M-a fixat apoi cu privirea. Ești mercenar, a spus.

Știam ce urmărea. Mă pândea să clipesc, să îmi îngustez puțin ochii, să arunc o privire în jos. Nu i-am dat satisfacție.

– Consultant. Consultant militar.

Nici o reacție din partea mea.

– Contrabandist.

Tot nimic.

A renunțat.

– OK, a spus fără nici un chef. Sucul e din partea casei.

– Nu-i rău, am spus golind paharul.

– Cât de aproape am fost?

– Călduț, aș zice.

– Asta pentru că îți închipui că te-ai descurca mai bine.

– Îmi mai poți da un suc? am întrebat-o împingând paharul spre ea.

– Haide, zău, spune-mi cine ești.

S-a dus să-mi aducă sucul.

– Ai biltong? Sau niște alune, ceva?

– Poate, mi-a răspuns așezând paharul cu băutura rece în fața mea. Dacă îmi dovedești că poți să mă întreci.

– Tersh, s-a auzit un stigăt de la o masă. Mai adu-ne vin!

Un cor de cereri similare a umplut sala.

– Vin imediat, a spus. O să fie o noapte lungă, mi-a șoptit.

S-a dus să aducă vinul. Mi-am mai turnat niște suc. Am urmărit-o cât de agil se mișca. Avea un corp de femeie tânără, și era conștientă de asta.

Un alt grup a intrat pe ușă, doisprezece albi, șase bărbați și șase femei, cu vârste de treizeci și ceva, spre patruzeci până pe la cincizeci și cinci de ani. A urmat un schimb de saluturi cu ceilalți. În sală domnea o atmosferă festivă, un aer de așteptare.

Tertia și-a luat agenda pe care își nota comenzile și s-a prezentat la masa recent ocupată. Râdea împreună cu clienții, atingând din când în când umărul unui bărbat sau mâna unei femei. Era clar că-i cunoștea, dar limbajul corpului arăta că se afla într-o ușoară defensivă, transmițând inconștient mesajul: „Eu nu aparțin, de fapt, acestui loc". Un „outlander", așa ar fi etichetat-o Melanie Posthumus.

M-am gândit la jocul pe care mi-l propusese Tertia. M-am întrebat câte bancnote de o sută

de ranzi încasase de la comis-voiajori. E ușor să descoperi cu cine ai de-a face dacă ai experiență cu oamenii, dacă știi să pui întrebările potrivite și să faci afirmațiile cele mai nimerite. Mă pricepeam mai bine decât ea la acest joc. Cunoșteam genul. Întâlnisem femei ca Tertia în Cape, când parlamentul era în sesiune și mă plimbam pe Long Street, prin St George's Mall și în Greenmarket Square. În esență, toate aveau aceeași poveste. Formulasem atunci o lege. Legea lui Lemmer cu privire la Aventura de o Noapte cu o Pseudoartistă. După mai mult de o noapte, riscai să devii o insectă prinsă într-o pânză de păianjen.

Tertia era o fată de la țară, se trăgea dintr-un loc aflat pe o rază de maximum două sute de kilometri de pub. O femeie afrikaander din clasa mijlocie. Inteligentă. O rebelă pe vremea liceului.

După absolvire, plecase la oraș cuprinsă de un sentiment de euforie. Se dusese la Pretoria pentru a scăpa de casa părintească și de statutul ei social, fără să-și dea seama că le purta pe ambele în sine. Locuise într-un apartament micuț undeva, în centrul orașului, și se angajase ca funcționară la o companie mare, o slujbă temporară, pentru că nutrea vagi ambiții de a studia artele. Se apucase să citească despre filosofia orientală și despre astrologie.

Apoi își reconsiderase poziția. Își dăduse demisia, se urcase în Volkswagenul ei broscuță și pornise, de una singură, spre Cape Town. Se stabilise într-o comunitate, poate în suburbia Obs, sau în Hout Bay, și se apucase să creeze obiecte pseudoartistice pe care le vindea în Greenmarket Square, să poarte rochii lălâi, sandale și bandane colorate. Își spunea

Olga, sau Natasha, sau Alexandra. Fuma din când în când iarbă, se mai culca cu unii și cu alții. Fără a se simți împlinită.

La un moment sau altul renunțase la standardele ei atât de înalte și îi spusese „da“ unui bărbat scund, între două vârste, care avea o mică afacere, sau poate unui fermier cu burta rotunjită de atâtea halbe, un tip care cultiva banane și care o curta, cu politețe și cu perseverență, de ani buni. Astfel, măcar nu avea să îmbătrânească singură.

32

Tertia nu a mai apucat să-mi ceară să-mi dau cu presupusul despre viața ei, pentru că între timp restaurantul se umpluse și comenzile curgeau una după alta. Cineva a dat drumul tare la muzică. Pop din anii ’70. Între comenzi, Tertia mi-a așezat o farfurioară cu alune în față. Mi-a făcut cu ochiul, strigându-mi: „Trebuie s-amânăm pe mâine seară“. După zece minute, a apărut o altă barmaniță, cu zece ani mai tânără decât Tertia, deși bănuiam că poveștile lor nu difereau prea mult. Păr roșu, pistrui, sâni mai mici. Compensa prin lipsa sutienului. Cercei mai mari. Lucrau cot la cot și se înțelegeau bine între ele, fără a se împiedica una de cealaltă.

M-am mutat într-un colț al tejghelei ca să fac loc mulțimii de clienți. Le-am studiat chipurile. Hotărârea cu care dădeau pe gât pahar după pahar, îndârjirea cu care căutau plăcerea. N-am înțeles niciodată această frenezie de Anul Nou, dar asta poate pentru că mult timp petrecusem momentele de la trecerea dintre ani de unul

singur sau împreună cu Mona. Sau poate că, pur și simplu, nu pricep de ce este considerată o ocazie festivă. Încă un an mediocru care s-a încheiat. Dus, iremediabil pierdut. Urmat de un altul, la fel de mediocru.

Trebuia să ies. Nu puteam să mă concentrez în tot balamucul ăla.

Mi-am dat seama că n-aveam unde să mă duc.

Fără să-i cer, Tertia mi-a adus o farfurie cu mâncare. I-am mulțumit și am întrebat-o cum puteam închiria o căsuță. Nu m-a auzit. Și-a apropiat urechea de gura mea. Am repetat întrebarea. Pielea îi strălucea de transpirație, și i-am adulmecat mirosul, amestecat cu cel de țigări. A râs, încruntându-se la mine.

–Vrei să dormi de Anul Nou? m-a întrebat ducându-se să servească patru beri la o masă.

Am mâncat frigăruile de miel, salata de cartofi, salata cu trei tipuri de fasole, pâinea cu brânză și dulceața de struguri. Agitația s-a întețit. A trecut din nou pe lângă mine și mi-a trântit un set de chei în față. Brelocul era în formă de delfin, unul argintiu, cu mărgeluțe albastre pe post de ochi. S-a aplecat peste tejghea, lipindu-și buzele de urechea mea.

–Mergi drept înainte pe potecă și treci de garaje. Ultima căsuță pe stânga. Camera cu un singur pat.

După care și-a văzut de treabă.

Am descuiat ușa vopsită în albastru. În mână țineam geanta neagră de voiaj.

O lampă decorativă ardea într-un colț, și lumina ei portocalie arunca umbre lungi în camera de zi. Era o încăpere încărcată. O draperie dintr-un material albastru-închis cu verde, imprimată cu un motiv indian discret, șerpuia de la tavan în jos, iar pe pereți erau agățate picturi, schițe și desene. Figuri mitice și fantastice, unicorni și pitici. Prințese cu plete incredibil de lungi. Toate semnate cu aceleași litere mari și rotunjite. Sasha.

Tertia picta, nu foarte bine, dar nici prea rău. Undeva, pe la mijloc.

Draperiile grele erau trase. Pe podea se întindea un covor gros. O etajeră pentru cărți stătea rezemată de perete. O canapea cu două fotolii, cu o măsuță de cafea la mijloc, pe care tronau o scrumieră, trei cărți și un coșuleț împletit. Și, în el, mai multe brelocuri cu același delfin cu ochi din mărgele albastre.

În aer plutea miros de marijuana.

În stânga, două dormitoare, în dreapta – o chicinetă și o baie.

Dormitorul cu un singur pat avea un aspect ceva mai spartan. Cuvertura era o combinație de bucăți mari țesute din fire multicolore. Pe perete atârna un singur tablou. O scenă nocturnă, la lumina lunii, înfățișând o prințesă cu părul lung, cu spatele întors spre privitor și cu brațele întinse spre un pui de unicorn. Am pus geanta pe pat, am tras fermoarul, am scos dinăuntru Glockul și l-am așezat pe noptiera de lângă pat. Mi-am scos pantofii și șosetele, apoi am scotocit după trusa de toaletă. Am sunat de pe telefonul mobil

la spitalul SouthMed. Au trecut câteva minute bune până să mi se facă legătura cu salonul de terapie intensivă. Asistenta m-a informat că starea Emmei era neschimbată. „Dar nu e cazul să ne pierdem speranța, domnule Lemmer."

L-am sunat pe B.J. El era de serviciu noaptea.

– Liniște și pace, mi-a raportat.

Jeanette Louw a răspuns la al doilea țârâit.

– Vântul de sud-est ne ia pe sus, a spus. Auzeam șuieratul lui. Și, în fundal, voci și susurul vag al mării. M-am întrebat unde și cu cine sărbătorea Anul Nou.

– Jeepul are număr de înmatriculare fals. Unde ești?

– Nu vrei să știi.

– Ai făcut ceva progrese?

– Nu încă, dar mă străduiesc.

– Mda, cred c-o să-ți ia ceva timp.

Am luat trusa de toaletă și am intrat în baie. Am aprins lumina și am văzut că baia era într-o nuanță albăstruie. Fiecare plăcuță de faianță fusese pictată de mână, în culori vii, cu desene de pești, delfini, cochilii și alge. Pe rezervorul de toaletă erau paisprezece lumânări. Baia avea cadă, nu duș. Pe marginea ei erau aliniate diverse flacoane: uleiuri, creme, șampoane și săruri de baie din plante.

Am deschis robinetele și m-am dezbrăcat. Am cochetat pentru câteva clipe cu ideea de a face o baie cu spumă. Apoi m-a pufnit râsul.

Am intrat în cadă și m-am cufundat în apa fierbinte.

În depărtare, auzeam ritmurile muzicii – și, când și când, niște strigăte vesele. M-am uitat la ceas. Încă două ore până la miezul nopții.

Am închis ochii și mi-am pus mintea la treabă.

Trebuia să dau uitării frustrarea. Și să renunț la pornirea de a face ceva, orice. Pentru a revizui toate întâmplările. În mod obiectiv. La rece. Am aranjat în ordine faptele petrecute, ca piesele unui domino, atent și fără să mă grăbesc. Ce piesă căzuse prima și declanșase șirul evenimentelor? Oricât răsuceam problema pe toate părțile, răspunsul nu venea decât dintr-o singură direcție: telefonul dat de Emma lui Phatudi.

Pornind de-aici, am luat-o pas cu pas. Patru incidente majore. Atacul asupra Emmei. Uciderea lui Wolhuter. Atacul asupra noastră. Uciderea lui Edwin Dibakwane.

Meditația mi-a deschis o nouă perspectivă. La început, fuseseră numai niște acțiuni disparate ale ecoteroriștilor, acțiuni în limitele legii și relativ inofensive. Urmate însă de o escaladare sistematică, până când se ajunsese la ilegalități precum incendieri și atacuri. Și, dintr-odată, un salt uriaș spre crimă. Gheața fusese spartă de Cobie de Villiers, apoi fusese tentativa de ucidere a Emmei, moartea lui Wolhuter și, la scurtă vreme, cea a lui Dibakwane.

Care era motivația? Dar catalizatorul? Și de ce totul se declanșase atât de subit?

Nu știam, nu reflectasem până atunci la asta.

Ce anume determinase căderea pieselor mari de domino? Existase o convorbire telefonică. Și apoi

o alta. M-am așezat în fund în cadă și mi-am apăsat tâmplele cu palmele. „Gândește.“ Fusese și un alt treilea apel? Un al patrulea? Nu. Sau poate că da? Cum decursese ziua aceea, după seara când Emma stătuse în ploaie?

Dimineața băuserăm cafeaua împreună, pe verandă. O durea un pic capul, dar se luase singură peste picior, cu zâmbetul ei fermecător. Sunase la Mogale. Branca îi telefonase înapoi. Două apeluri. Dar, în momentul acela, încă nu aflasem de bilețelul lăsat la poartă. Dick venise și flirtase cu ea, apoi Susan ne spusese de bilet. Merseserăm la Edwin, bărbatul acela mare și solid care stătea de pază la poartă. Pe urmă porniserăm cu mașina spre Mogale. Cercetaserăm căsuța lui Cobie însoțiți de Branca, văzuserăm pata de sânge de pe rastel și apoi plecaserăm. Urmase atacul...

Ce-mi scapă?

Cum de aflaseră de mesajul lăsat la Edwin? Cum de ghiciseră pe ce drum aveam să o luăm, pentru a putea să ne prindă în ambuscadă?

M-am întors la cele petrecute în dimineața aceea. Edwin ne dă biletul. Emma îl întreabă cine îl adusese. Și îi dă bani.

Să ne fi văzut careva stând de vorbă cu Edwin la poarta de la Mohlolobe? Cineva care ne pândise și care observase că paznicul ne înmânase o scrisoare?

Zidul ca de rezervație, zid înalt, tufișuri dese de o parte și de alta a drumului. Nici un vehicul nu era parcat în apropiere. L-aș fi zărit. Dar, chiar dacă fuseserăm spionați prin binoclu, n-ar fi avut cum să afle conținutul biletului.

Plecăm de la Mohlolobe. Emma studiază atent biletul. Recitește mesajul de mai multe ori. Face speculații privind autorul.

Este sunată. De Carel Bogătașul. Îi povestește ce se întâmplase. Îi spune tot. Inclusiv despre bilet. Și în secunda aia mi-am dat seama cum de aflaseră. Am pocnit cu palma în apa din cadă, care a țâșnit, stropind peștii și algele. Un delfin rânjea la mine, cu botul larg deschis, și eu i-am întors rânjetul. Pentru că, în sfârșit, înțelegeam.

Ne ascultau. Nenorociții ne urmăreau convorbirile telefonice. Încă nu știam cum – și nici cine –, dar eram sigur că o făcuseră.

Telefonul Emmei. Într-un fel sau altul, îi ascultaseră convorbirile și mesageria vocală. Phatudi? Posibil. Emma ținută sub supraveghere? O certitudine.

Atât de multe întrebări. Cum de știuseră că trebuiau să-i monitorizeze apelurile? De cât timp o făceau? Sau poate că avuseseră, pur și simplu, noroc? De ce anume era nevoie pentru a urmări un telefon? Să fi avut acces o mână de pișăcioși îmbrăcați în uniforme kaki la o astfel de tehnologie? Sau făceau parte dintr-o grupare mult mai mare și mai complexă ca organizare?

„Nu te gândi la ceea ce nu știi. Concentrează-te pe ceea ce știi.“ Așadar, ascultau telefoanele. Acum eram sigur de asta. Fapt care îmi asigura un avantaj față ei.

Cum puteam exploata avantajul?

Am căutat săpunul, ca să mă spăl. Nu exista așa ceva în varianta tradițională. Mi-am lăsat degetele să alunece peste șirul de flacoane. Primele

două aveau dozator cu pompiță și conțineau săpun lichid. Am vărsat câțiva stropi în palmă și m-am spălat.

Cum puteam folosi noile informații?

Și cum puteam pune mâna pe indivizi? Cum să dau de ei?

Întrezăream o soluție. Asta dacă aveam să-mi joc bine cărțile. Dacă eram isteț și analizam totul cu atenție, poate aveam o șansă. Trebuia să iau telefonul Emmei. Îl lăsasem la spital, în apartamentul VIP, în geanta ei.

Nu încerca să-i cauți.

„Lasă-i pe ei să vină la tine."

Mi-am tras șortul pe mine și m-am întins pe pat, cu brațele sub cap. Am stat așa vreo patruzeci de minute, plănuind totul în cele mai mici amănunte.

Pe urmă m-am sculat, fiindcă știam că-mi era imposibil să dorm. Prea multe gânduri îmi treceau prin minte. Am intrat în camera de zi. Ușa de la dormitorul Tertiei era întredeschisă. Sau poate că, din clipa când ajungea acasă, devenea Sasha? M-am sprijinit de tocul ușii și am aruncat o privire înăuntru. Avea un pat cu baldachin mare și spectaculos, acoperit de o cuvertură, tot cu modele indiene, și de o grămadă de pernițe. Din tavan atârna o ramă cu păsări argintii în zbor. De jur împrejurul pereților erau rezemate alte tablouri, un șevalet, niște pensule într-un colț, draperii grele, o noptieră plină cu borcănașe și cu flacoane. Un dulăpior cu cărți și un aparat de exerciții fizice, dintre acelea la care se face

reclamă în emisiunile matinale de televiziune și care îți garantează păstrarea corpului puternic și în formă.

Cum arăta dormitorul Emmei le Roux? Casa ei?

M-am așezat în lumina portocalie a lămpii decorative din camera de zi.

Casa Emmei era, mai mult ca sigur, diferită de a Tertiei/Sashei. Mai subtilă. Spațioasă, aerisită, curată. Perdele albe și crem, mobiler din pin de Oregon, cu accesorii din sticlă și crom. Ținea draperiile deschise, ca să pătrundă lumina soarelui. Și noaptea aprindea lămpile.

Cât de diferiți sunt oamenii!

Lucruri care ne fac să fim ceea ce suntem.

M-am ridicat și m-am apropiat de rafturile de cărți ale Sashei. Volume broșate, dintr-un capăt în celălalt. Colțurile erau îndoite de-atâtea citiri și recitiri, sau poate fuseseră cumpărate la mâna a doua. *Cele patru legăminte: ghid practic pentru a obține libertatea personală. Cere și ți se va da: cum să îți manifești dorințele. Puterea prezentului: ghid de dezvoltare spirituală.*

Sasha în încercarea de-a se descoperi pe sine.

Realitatea imediată: Cum să spargi ciclul nașterii și al morții. Tărâmurile îngerilor pământeni: Informații suplimentare despre Îngerii Întrupați, Spiritele Naturii, Magi și alți Lucrători întru Lumină.

Credea cu adevărat în toate astea? Sau era doar un joc, o soluție de-a eluda, când și când, realitatea, o modalitate de a fantaza?

Tezaurul unicornilor: povestiri, poeme și legende despre unicorni. Dragoni și unicorni: o istorie naturală. Omul, mitul și magia: o enciclopedie ilustrată a mitologiei, a religiei și a misterelor.

Și mai apoi – *Zodiacul dragostei de Linda Goodman: Un nou mod de a privi sufletul omenesc.* Și *Astrologie sexuală: Compatibilitatea senzuală.*

Am scos ultima carte din raft și am deschis-o. Care era semnul zodiacal al Emmei? Îmi spusese că se născuse pe 6 aprilie, de vechea zi națională a Africii de Sud. Berbec, la fel ca mine. Am căutat la index și am găsit combinația „Berbec cu Berbec. Potrivire excelentă, atracție sexuală intensă și satisfacții erotice reciproce. În același timp, este un tip de relație dificil de întreținut: atât bărbatul, cât și femeia au multe pretenții de natură sexuală de la partener. Potențialul unei legături de durată se situează mult peste medie."

O grămadă de rahat.

Am frunzărit referirile la femeia Berbec: „Când lumina se stinge, se transformă într-un adevărat tigru, oriunde s-ar afla și indiferent de împrejurare. Atenție însă: se concentrează mai mult pe propria plăcere decât pe cea a partenerului."

Am închis cartea. Am intrat în baie, m-am ușurat și m-am întors în camera mea. Am închis ușa și am deschis fereastra, în speranța că aerul avea să se răcorească pe timpul nopții, apoi am stins lumina. Trebuia să mă odihnesc. Mă aștepta o zi interesantă.

La miezul nopții, m-a trezit din somn hărmălaia. Am adormit din nou. Nu adânc. Ci foindu-mă de pe o parte pe-alta.

La ora unu, am auzit voci de beți și pe cineva bâjbâind la ușa căsuței de alături.

La unu și jumătate, ușa albastră de la intrare s-a deschis. După o vreme, am auzit apa curgând în baie. Între somn și trezie, am pierdut noțiunea timpului. Am simțit mirosul de marijuana și am auzit-o pe Tertia umblând prin camera de zi. O ultimă țigară, înainte de culcare. În cinstea Anului Nou.

Ușa camerei mele s-a întredeschis încet.

Și pe urmă nimic. Am deschis puțin ochii.

Sasha stătea în prag, cu umărul rezemat de toc și cu o mână pe șoldul împins în față. Goliciunea i se profila pe fundalul unei lumini difuze. Nu cea portocalie din camera de zi. O alta. De lumânare. Stătea acolo, uitându-se la mine. Cu fața impenetrabilă ascunsă în umbra adâncă.

– Lemmer, a rostit ușor, abia auzit.

Nu-mi place numele meu de familie. Rimează cu *gemmer*[1]. Și face aluzie la termenul afrikaans pentru lame, ducând cu gândul la lupte cu cuțite pe alei dosnice. Mulțumită lui Herman Charles Bosman[2], termenul a căpătat o oarecare nuanță peiorativă, care, în cazul meu, se apropie prea

---

[1] În afrikaans, în original, „ghimbir" (n.tr.)

[2] H.C. Bosman (1905-1951), unul dintre cei mai importanți autori sud-africani de povestiri, și-a împușcat în 1926 fratele vitreg cu o pușcă marca J.P. Gemmer, fiind condamnat la moarte. Ulterior, pedeapsa a fost comutată în zece ani de detenție, din care a executat jumătate. (n.tr.)

mult de realitate. Dar, oricum, sună mai bine decât Martin, Fitz sau Fitzroy.

M-am prefăcut că dorm. Un joc familiar, acum cu o altă motivație. Am închis ochii.

A rămas mult timp în ușă. A repetat „Lemmer", dar, când a văzut că ritmul respirației nu mi se schimbă, a plescăit din limbă și i-am auzit pașii îndepărtându-se.

Scârțâitul patului ei.

Sasha, în încercarea de a se descoperi pe sine.

Cu o săptămână în urmă, i-aș fi acceptat invitația cu recunoștință.

Câtă ironie! Îmi venea să râd. De mine. De ceilalți. De viață. Acum câteva nopți, mă temusem să întind brațele spre Emma. Îmi fusese prea frică să nu fiu respins, să nu facă un pas înapoi și, cuprinsă de indignare, să-mi arunce în față: „Ce faci, Lemmer?" Prea conștient de statutul meu social, de prăpastia dintre noi și de consecințele unei erori de judecată.

Emma venise la mine. De ce se apropiase de patul meu? Poate pentru că era puțin ametită? Sau își amintise îmbrățișarea aceea, când încercasem să o consolez? Se simțise singură și voise să o țin din nou în brațe pentru că eram singurul bărbat din preajmă? Sau fusese atât de pierdută în gânduri, încât stătuse la marginea patului meu fără să-și dea seama? Nu, nu eram genul ei de bărbat. Nici ca origine, nici ca înfățișare.

Știam că momentul acela avea să-mi rămână în memorie. Și că urma să-l retrăiesc în minte de nenumărate ori atunci când aveam să stau întins

în patul meu din Loxton. Patul meu pentru o singură persoană.

Dinspre camera Tertiei a răzbit un zgomot slab, ca de picioare târșâite.

Venirea ei în pragul dormitorului meu nu lăsase nici o urmă de îndoială cu privire la intențiile pe care le avea. Nu avusesem de ce să mă tem. Numai că nu eram disponibil.

Ironia sorții.

La început, foșnetul ritmic care se auzea din camera Tertiei putea trece nebăgat în seamă. Era domol și lent. Dar a continuat, dărâmând orice motivație logică.

Mi-am încordat auzul. Era aparatul de exerciții fizice? Nu, era un sunet mai subtil, mai gingaș, mai discret.

Și pe urmă explicația a înmugurit în mintea mea. Era zgomotul făcut de o saltea și un pat care se legănau scârțâind ușor.

Și continuu.

Fără grabă. Liniștit, într-un tempo care creștea treptat, inconștient.

I s-a adăugat apoi alt sunet. Nu vocea, ci respirația ei, ieșită din gâtlej, sau pe nas, sau printre dinți, ținând ritmul cu cadența tot mai frenetică a mișcărilor.

Trupul meu i-a răspuns.

Mai iute.

În cameră era foarte cald.

Mai tare.

O, Doamne!

Și mai tare. Cu ochii minții i-am zărit imaginea.

Am rămas ascultând-o, acaparat total. Ceea ce făcea era deopotrivă un lucru malefic și strălucit.

Îmi venea să-mi lipesc palmele de urechi. Să scot, la rândul meu, sunete care să le acopere pe-ale ei. Dar n-am făcut-o. Am rămas întins în pat, ascultând-o.

Imaginându-mi-o. Nu am idee cât timp. Patru minute? Opt? Zece?

Într-un târziu, zgomotele au căpătat ritmul unei mașinării care gonea tare, tot mai tare, nebunește.

Dacă aș fi intrat atunci la ea cameră, știam ce avea să urmeze. Avea să mă încurajeze strigându-și euforia cu glas tare, să se miște versat, să-și rotească șoldurile cu pricepere, să se rostogolească pentru a-mi oferi o nouă senzație, să se așeze deasupra mea, capabilă să intuiască momentul când să se retragă pentru a prelungi plăcerea ore în șir – și totul pentru a nu rămâne singură.

La fel ca toate celelalte. Femei disperate, însingurate, lipsite de orice rațiune de-a exista.

Mintea îmi șoptea: „Nu merită". Atunci când s-ar sfârși, conștiința mea va striga numele Emmei, în timp ce Tertia va vrea s-o iau în brațe, și apoi să își aprindă o țigară și să discute cu mine despre ziua de mâine.

M-am ridicat dintr-o singură mișcare. Am ajuns la ușa camerei ei din numai patru pași. Am văzut-o stând în pat. Pe noptieră ardea o lumânare. Era întinsă pe spate, cu genunchii depărtați, și degetele pline de inele i se mișcau iute, în timp ce lumina își arunca razele pâlpâitoare peste corpul ei asudat, care se cutremura.

M-a văzut. Știuse că o să vin. O trădau ochii. Fața îi era încordată de efort și de plăcere.

Și-a tras degetele cu numai o secundă înainte să o pătrund sălbatic.

– Da, a spus gâfâit. Trage-mi-o!

PARTEA A TREIA

33

M-am trezit la cinci fără douăzeci.

N-am stat nici o clipă pe gânduri. N-am zăbovit ca să mă spăl. Mi-am luat lucrurile și m-am strecurat afară ca un laș, lăsând-o să doarmă adânc sub pătura indiană înfățișând un cer înstelat. M-am dus spre Audi și am deschis încet portiera, am aruncat geanta înăuntru și am plecat.

Soarele răsărea de dincolo de Hazyview. Era prima zi a noului an.

M-am oprit la un atelier auto și m-am dus la toaletă. I-am simțit mirosul pe piele când am desfăcut fermoarul de la pantaloni ca să urinez. Mi-am spălat organul cu săpunul lichid cu parfum dulceag de pe etajeră. M-am ras, m-am spălat pe dinți și pe față, dar senzația de murdărie persista.

Am pornit spre spital, spre locul unde se afla Emma. Am încercat să mă gândesc la ceea ce aveam de făcut, dar mintea nu mă asculta.

Stătusem deasupra ei, o pătrunsesem, și în fierbințeala momentului o strigasem „Sasha“, iar în clipa aceea ceva se schimbase pe chipul ei,

o bucurie intensă o invadase, de parcă tocmai fusese descoperită, ca o insuliță în largul oceanului.

Fusese văzută. „Da?“ îmi răspunsese, cu ochii ei verzi strălucitori.

Mi-am amintit cum fusese atunci când cineva *mă văzuse* pe mine pentru întâia oară.

Eram în primul meu an ca bodyguard, lucram pentru ministrul transporturilor. Eram la ferma lui, într-o dimineață de vară. Mă pregăteam să plec în alergarea zilnică, pe potecile dintre lanurile de porumb. A ieșit din casă cu o pălărie cu boruri largi pe cap și cu un baston în mână.

– Vino să te plimbi cu mine, Lemmer, m-a invitat, și am urcat împreună, în tăcere, dâmbul de pe culmea căruia putea să-și vadă tot terenul.

Ministrul era un fumător înrăit. S-a așezat pe o piatră mare, și-a aprins încet pipa și m-a întrebat:

– De unde ești, de loc?

I-am povestit succint câte ceva, dar nu a fost mulțumit. Știa cum să se poarte cu oamenii. M-a făcut să-mi deschid sufletul și, când soarele se înălțase deasupra capului, m-am trezit că-i spusesem tot. Despre mama și despre tata, despre anii petrecuți în Seapoint. După ce-am terminat, a rămas mult timp adâncit în gânduri. Și pe urmă a spus:

– Ești ca pământul ăsta.

Aveam douăzeci de ani. Un mucos cu caș la gură.

– Poftim, domnule?

– Știi cine a făcut pământul ăsta să fie ceea ce este?

– Nu, domnule.

– Afrikaanderii și englezii. Ești câte puțin din fiecare.

Nu am răspuns. S-a uitat în depărtare.

– Tu însă ai de ales, fiule.

Fiule.

– Nu știu dacă țara asta mai are de ales. Claustrofobia afrikaanderilor, combinată cu agresivitatea și cu viclenia englezilor, asta ne-a adus aici. Sunt lucruri care nu se potrivesc în Africa.

Am încremenit. Era membru al cabinetului Partidului Național[1].

Și-a scuturat pipa de piatră și s-a uitat la mine.

– *Umuntu ngumuntu ngbantu.* Știi ce înseamnă asta?

– Nu, domnule.

– E în dialectul zulu. De aici derivă cuvântul *„ubuntu“*. Înseamnă mai multe lucruri, dar ideea este că putem fi oameni numai datorită altor persoane. Cu toții facem parte dintr-un întreg, dintr-un grup mai mare. În mod inextricabil. Grupul înseamnă individ. Asta înseamnă că nu suntem niciodată singuri, dar că, în același timp, răul făcut cuiva ne afectează pe fiecare. Înseamnă simpatie, respect, iubire frățească, compasiune și empatie. M-a privit prin lentilele groase ale ochelarilor. Asta trebuie să caute un alb în Africa. Dacă nu găsește acest lucru, va rămâne pentru totdeauna un străin în locurile acestea.

---

[1] Partidul de guvernământ din Africa de Sud între 1948 și 1994, promotor al apartheidului și al culturii afrikaans (n.tr.)

Eram prea tânăr pe-atunci și prea prost ca să înțeleg. Și nu am mai avut ocazia să-i cer lămuriri, fiindcă s-a împușcat, pe același dâmb, pentru a-și cruța familia de chinurile bolii lui în fază terminală. Însă, de-a lungul anilor, am meditat de multe ori la ceea ce-mi spusese. M-am analizat, am studiat alți oameni, am reflectat, am cercetat. Mi-am educat talentul de-a discerne în aspectul și în acțiunile oamenilor eventualul lor potențial amenințător, dar și pe cel de-a le ghici poveștile de viață, gândindu-mă tot timpul: „Cum pot să fiu om prin ei?“ M-am întrebat de unde venea incapacitatea mea de a fi parte a unui întreg. Comunitatea este un organism primitiv cu o membrană cu permeabilitate selectivă, iar eu nu aveam cum să mă număr printre cei aleși, nu mă încadram în peisaj.

Mai târziu, când am început să văd altfel lucrurile, mi-am dorit să pot discuta din nou cu ministrul acolo, sus, pe dâmb. Ca să-i confirm că Africa era, într-adevăr, la originea lui *ubuntu*. Citisem în ochii multor oameni blândețe, simpatie, bunăvoință și o mare dorință de pace și de iubire.

Continentul acesta avea însă și o altă latură, un fel de yang și yin ale *ubuntu*-lui. Era un tărâm care dădea naștere violenței. Aș fi vrut să-i pot spune că recunoșteam în alții tipul de om în care mă transformasem, datorită moștenirii genetice și îndârjirii cu care tata mă educase în această direcție. Recunoșteam golul din privire, semn al unui om mort pe dinăuntru, al unui om căruia nu-i mai pasă dacă simte durerea și care trăiește o senzație de plăcere atunci când răbufnește, rănindu-i pe ceilalți.

Nicăieri nu întâlnisem acest sentiment cu mai multă acuitate ca în Africa. Călătorisem cu miniștri ai Partidului Național și ai Congresului Național African prin toată lumea – Europa, Orientul Mijlociu și Îndepărtat – și pe continentul meu. Și aici, în însuși leagănul omenirii, în ochii politicienilor și ai dictatorilor, ai polițiștilor, ai soldaților și ai bodyguarzilor și, nu în ultimul rând, ai tovarășilor mei de detenție, îi recunoscusem pe frații mei de sânge. În Congo și în Nigeria, în Mozambic și în Zimbabwe, în Angola și în Uganda, în Kenya și în Tanzania, și în închisoarea Brandvlei. Oameni al căror caracter fusese modelat de violența care se răspândise ca o adevărată religie.

Uneori simțeam dorința stăruitoare de a fi altfel. De a aparține frăției respectului, compasiunii și a simpatiei, a minunatului sprijin și a altruismului. Era ecoul genetic venit dinspre strămoșii mei, care părăsiseră Africa cu prea mult timp în urmă, iar semnalul era prea slab și distanța – prea mare.

Ajunsesem să nu-mi mai bat capul cu asta. Lucrurile erau clare: un alb pe continentul lui *ubuntu*.

În apartamentul VIP, B.J. Flikter mi-a povestit că noaptea trecuse fără incidente. Era pe punctul de-a se culca, și eu am luat telefonul mobil al Emmei și încărcătorul și m-am dus să o caut pe Eleanor Taljaard.

Doctorița mi-a spus că faptul că Emma se afla în continuare în comă nu era un semn bun.

– N-au apărut schimbări în starea ei pe parcursul ultimelor șaptezeci și două de ore, Lemmer. Asta

e problema. Cu cât coma se prelungește, cu atât prognosticul este mai rezervat.

Îmi venea s-o întreb dacă nu puteau face totuși ceva, dar cunoșteam deja răspunsul.

– Eleanor, am nevoie de un loc unde să stau câteva zile, poate o săptămână, în districtul Klaserie. Nu ceva pe rutele turistice, ci mai retras. O fermă sau o casă mică.

– În Klaserie?

Am încuviințat.

– De ce acolo?

– Nu mă întreba.

A clătinat din cap.

– Poliția o păzește. Oamenii tăi o păzesc. Ce se întâmplă? E în pericol?

– Aici, la spital, e în siguranță. Dar trebuie să-i garantez siguranța și după ce se va externa.

M-a privit cu o expresie de nepătruns. A renunțat să-mi mai pună alte întrebări.

– Stai să-l întreb pe Koos.

Și-a sunat soțul și i-a transmis rugămintea mea.

– Koos zice că e Anul Nou. Numai medicii și îndrăgostiții muncesc în perioada asta a anului.

– Spune-i, te rog, că e urgent.

A vorbit, notând între timp ceva cu un pix inscripționat cu logoul unui medicament. Mi-a cerut numărul de mobil și i l-a dictat lui Koos. A închis telefonul, a rupt foaia pe care făcuse notițele și mi-a dat-o.

– Mi-a spus că o să ia legătura cu Nadine Bekker și că o să te sune ea. E agent imobiliar. Dar va mai dura un pic. Va trebui să insiste. Și Koos se pricepe foarte bine la asta.

– Mulțumesc foarte mult.

M-am ridicat.

– Lemmer, presupun că știi ce faci.

– Om trăi și om vedea, i-am răspuns.

N-am găsit deschis decât la un local numit Wimpy. Am comandat un mic dejun dublu, și tocmai băusem prima dintre cele două cești mari de cafea, când m-a sunat Nadine Bekker. Avea o voce ascuțită și vorbea rapid, de parcă abia mai răsufla și era gata să fugă.

– Doctorul Koos Taljaard mi-a spus că aveți o urgență. Dar trebuie să vă mărturisesc, de la bun început, că pare o problemă greu de rezolvat. Oamenii nu prea se înghesuie să-și închirieze casele pe termen scurt.

– Sunt dispus să plătesc pe-o lună.

– Ei, asta ar putea să ajute. E Anul Nou, o să dureze un pic. Nu știu dacă o să reușesc să dau de proprietari. O să revin cu un telefon.

Un chelner cu ochii injectați de alcool mi-a adus micul dejun. Bucătarul fusese și el, probabil, la aceeași petrecere, având în vedere că ouăle aveau gust de cauciuc și cârnații erau prea uscați. Dar trebuia să mănânc. Am mai comandat o cafea, ca să fac mâncarea să alunece pe gât. Am aruncat o privire în jur, la ceilalți câțiva clienți din local. Stăteau singuri sau câte doi la masă, discutând în șoaptă, cu capetele apropiate și cu umerii plecați. Oare și eu arătam la fel? Pierdut, vag singuratic, ușor stânjenit de faptul că tot ce găsisem de făcut în dimineața primei zile din noul an era să iau micul dejun la Wimpy?

Aveam un sentiment neclar de vinovăție de care nu reușeam să scap. Legat de Emma și cauzat,

parțial, de starea în care se afla ea și de abaterile mele de la etica profesională. Cum putusem ca, în loc să îmi văd de treburile mele, să mă dedau plăcerilor carnale, în timp ce Emma zăcea în comă? Dar ăsta era lucrul care mă tulbura și îmi dădea cel mai puțin de gândit. Celălalt motiv era mult mai dificil, pentru că implica sentimentele pe care le aveam față de Emma. În ce măsură mă manipulase pentru a ajunge să o plac, să simpatizez cu cauza ei și să-i acord sprijin? În ce măsură se comportase așa în mod deliberat? În ce măsură neliniștea mea era provocată de faptul că nu reușisem să o protejez și că era primul caz în care dădusem greș? Cu astfel de gânduri care mi se învălmășeau în cap, pășeam pe un câmp minat.

În plus, nu ieșisem la agățat. Pur și simplu, se întâmplase. Trecuseră zece luni de când nu mai fusesem cu o femeie. Tocmai de-aia noaptea trecută fusese atât de fierbinte. Se mai întâmplă; uneori, întâlnești câte o femeie cu aceeași foame în ea, cu aceleași porniri și nevoi ca și tine.

Telefonul mobil a sunat. Era Nadine Bekker.

– Am două variante pentru tine. Mai sunt și alte alternative, dar n-am reușit să-i contactez pe proprietari la telefon. Dacă aș avea mai mult timp la dispoziție, aș putea să mai caut. Ce zici? Vrei să vii să vezi despre ce este vorba?

Era o femeie mărunțică, pe la vreo cincizeci de ani, o albinuță care se agita tot timpul, cu păr blond oxigenat tuns scurt și cu o verighetă extravagantă pe degetul rotofei. Îmbrăcată de parcă era în drum spre biserică, a bocănit cu tocurile înalte pe asfalt, apropiindu-se de mașina mea.

– Stai, nu coborî. Bună, sunt Nadine, îmi pare bine să te cunosc, ia-te după mine. Hai să vedem prima casă, nu e departe de-aici.

Afacerile nu mergeau probabil prea rău în savană; conducea o Toyota Prado albă, dar nici pe departe la fel de repede precum vorbea.

Prima proprietate se afla lângă Dingleydale, la est de R40, la circa zece kilometri de casa cu zid roz de beton a lui Edwin Dibakwane. Era situată chiar pe drumul pietruit și avea vedere spre un grup de colibe ale localnicilor.

Am oprit mașina în spatele Toyotei și am coborât.

– Din păcate, asta nu e potrivită.

– Îmi pare rău, nu știu exact ce cauți. De obicei trec mai întâi în revistă toate cerințele, împreună cu clientul. Koos nu mi-a spus decât că vrei o fermă sau o căsuță.

– Da, dar într-un loc mai retras.

– Cealaltă proprietate e mai izolată, dar și ceva mai dărăpănată. Bănuiesc însă că e OK dacă nu te deranjează faptul că a fost neglijată și că n-are electricitate, numai gaze. Aparține unui avocat din Pretoria. Are mai multe proprietăți, dar în asta nu locuiește nimeni, a cumpărat-o fiindcă a considerat-o o investiție bună. Are vedere frumoasă spre munte, și în apropiere curge un râu.

– Nu-mi pasă dacă nu e în stare foarte bună.

– Atunci, hai să aruncăm o privire. Poate că e ceea ce-ți trebuie. În plus, chiria e mai mică. Se închiriază numai cu luna, dar mi-ai spus că asta nu e o problemă.

– Exact.

Ne-am urcat din nou în mașini, am luat-o pe R40 în direcția nord, apoi la Green Valley am făcut la stânga pe un drum pietruit. Muntele Mariepskop, cu pantele lui împădurite, se înălța chiar în fața ochilor noștri.

După cincisprezece kilometri pe un drum prăfuit și șerpuitor, Nadine a oprit la poarta unei ferme și a coborât, făcându-mi semn să aștept. A umblat la un mănunchi de chei până când a găsit-o pe cea potrivită, a descuiat, a împins poarta și mi-a strigat:

– Las-o deschisă. O să ne întoarcem tot pe-aici.

Lângă poartă era un stâlp ruginit cu un indicator aproape ilizibil și cu șase găuri de glonț în el. Motlasedi.

Am urcat cu mașinile pe o potecă desfundată. Îmi făceam griji pentru garda la sol a Audiului. În apropierea porții era o zonă cu iarbă, dar, după două sute de metri, tufișurile s-au îndesit. Am condus printr-un tunel între arbori, cu capota Toyotei Prado zgâriindu-se de crengi și de frunze.

Casa se afla la peste un kilometru de drumul pietruit. O clădire veche, de șaizeci de ani, poate și mai mult, cu acoperiș din tablă ondulată, ziduri îngălbenite de vreme și cu un coș înalt. Veranda dădea spre ceea ce părea mai degrabă un izvor, nu râul promis. Imediat la vest, stâncile de pe Mariepskop dominau orizontul.

Nu era tocmai locul perfect, dar, oricum, acceptabil. Din curtea mare și cu deschidere suficient de largă se putea vedea orice intrus pe o rază de o sută de metri. Din păcate, dincolo de ea, tufișurile dese ofereau ascunzișuri. Totuși, era o fortăreață greu de cucerit. Din câte îmi dădeam seama, exista

o singură cale de acces, și asta datorită munților din spate și junglei de dincolo de izvor.

Nadine a coborât din mașină, așteptându-mă.

– Ce înseamnă Motlasedi? am întrebat-o.

– Nu știu, dar o să mă interesez. Hai să aruncăm o privire înăuntru, nu știu în ce stare e casa; a fost nefolosită multă vreme dar are ceva mobilier. Ce-ai de gând să faci aici, în pustietatea asta? A urcat sprintenă pe tocurile înalte cele trei trepte spre verandă și a zdrăngănit iar cheile, până a găsit-o pe cea de la intrare.

– Nu vreau decât puțină liniște, am răspuns.

– Da, omul mai are nevoie și de liniște din când în când. Uite, aici e camera de zi, în care măcar ai pe ce să stai, bucătăria e în partea aceea, are aragaz și frigider pe gaz, o să trebuiască să le dai drumul, văd că e cam prăfuit pe-aici, dacă vrei o să chem pe cineva să facă curățenie, uite, sunt plase de țânțari la ferestre, ăsta-i un lucru bun, deși în perioada asta a anului ar fi bine să dai și cu niște spray sau ceva, țânțarii ăștia sunt o adevărată pacoste, sunt mulți fiindcă e apă în apropiere, din păcate e o singură baie, nu sunt cuverturi, dar nici nu cred c-o să ai nevoie. Și-a continuat monologul prin toată casa, în același ritm rapid ca tropăitul cu pași mici și iuți pe podeaua neacoperită de covoare, ignorând cu bună știință cei trei gândaci mari de bucătărie care au rupt-o la fugă la apropierea noastră. Într-un final, s-a oprit, cu respirația tăiată.

– Ei, ce zici? Asta căutai? a întrebat.

– Da.

– Bun, hai să mergem și să semnăm contractul, e o garanție de o mie opt sute de ranzi, plus chiria

pe o lună în avans, în total trei mii șase sute, e în regulă?

Mi-am scos telefonul mobil, apoi pe cel al Emmei și am verificat dacă aveam semnal. O linie și o a doua cu intermitențe.

– E în regulă, mulțumesc.

34

La două și zece minute eram înapoi la Motlasedi. Am cărat în bucătărie proviziile pe o săptămână ambalate în sacoșele de cumpărături de la Pick 'n Pay, am aprins flacăra de gaz de la frigider și am depozitat înăuntru sticlele de băutură energizantă Energade. Am scos mătura, găleata, cârpele și detergenții din porbagaj și am început cu bucătăria. Am continuat cu baia, camera de zi și dormitorul. Transpirația curgea șiroaie.

Eram ocupat cu cele patru doze de insecticid pe care le pulverizam prin toată casa, când unul dintre telefoane a sunat. Al meu. Era Nadine Bekker.

– Motlasedi înseamnă „locul marii bătălii", a spus. Vrei să-ți spun povestea?

– Da, te rog.

Mi-a citit un text în engleză, nu știu din ce sursă, vorbind atât de rapid și fără pic de respect pentru semnele de punctuație, încât am fost nevoit să închid ochii și să mă concentrez pentru a o putea urmări.

Un trib local, maPulana, fusese atacat în 1864 de regele Mswati al Swazilor. Tribul maPulana se retrăsese în munții Mariepskop, și acolo, la aproape două mii de metri deasupra nivelului savanei, oamenii se pregătiseră de luptă. Rostogoliseră pietre până la marginea crestelor și păziseră singura cărare spre vârf.

Înainte de-a începe urcușul, războinicii Swazi au așteptat să se lase ceața aceea deasă care se așterne uneori pe pantele munților în nopțile de vară. În noaptea aceea, ceața fusese atât de densă, încât fiecare luptător fusese nevoit să escaladeze muntele ținând o mână pe umărul celui aflat în fața sa.

Pe culmea muntelui, oamenii din tribul maPulana se cufundaseră într-o tăcere mormântală. Așteptaseră până în ultima clipă înainte să rostogolească pietrele pe cărare. Strategia lor se dovedise letală. Războinicii Swazi suferiseră pierderi mari și atacul degenerase într-o încăierare. În cele din urmă, tribul maPulana măturase tot muntele, înăbușind orice rezistență și înecându-i pe Swazii care supraviețuiseră în micul râu aflat la sud de muntele Mariepskop.

Nadine s-a oprit din citit și mi-a spus:

– Presupun că e chiar locul pe care se află acum casa; se zice că pe-acolo poți dezgropa oasele Swazilor dacă știi unde să cauți, și din cauza asta râul se numește tot Motlasedi, locul marii bătălii, și tot de-aia tribul maPulana îi spune muntelui Mogologolo, care înseamnă „muntele vântului“, pentru că Swazii, luați prin surprindere, n-au auzit decât șuieratul pietrelor care cădeau peste ei. Ei, ce faci, te-ai instalat? Cum ți se pare casa? Sună-mă

dacă ai vreo problemă, acum trebuie să închid, am niște treburi de rezolvat.

Baia nu avea duș. M-am spălat cu apă rece și m-am simțit, în sfârșit, curat.

Am programat telefonul mobil să mă trezească la 16.30 și m-am întins pe saltea. Am dormit iepurește mai bine de-o oră. Pe urmă, m-am sculat, m-am spălat pe față cu apă rece, am luat telefonul Emmei și am scos o sticlă de Energade din frigider.

Am ieșit pe veranda cu vedere spre izvor. Zumzetul insectelor mă învăluia ca o pătură. Păsările ciripeau în pădurea deasă de dincolo de apa maronie a izvorului care susura. Un comando de maimuțe vervet a zburat de pe-o creangă înaltă pe alta, asemenea unor fantome. Un ibis cenușiu mare a aterizat pe malul apei și a început să scotocească hotârât, cu ciocul lui lung, prin firele scurte de iarbă.

Mi-am rememorat pentru ultima oară planul. M-am uitat la ceas: 16.43.

Am sunat la Informații și am cerut trei numere de telefon. Le-am notat cu un creion pe foaia de la Emma.

Am telefonat imediat la primul număr – Centrul de Conservare a Naturii Mogale.

Mi-a răspuns o voluntară cu accent scandinav. Am cerut să vorbesc cu Donnie Branca. M-a rugat să aștept. Am auzit cum era chemat.

– Nu închideți, vine acum.

– Donnie la telefon, a zis acesta imediat.

– Donnie, aici e Lemmer. Am fost la Mogale cu Emma le Roux.

– Ah, am auzit de accident, îmi pare foarte rău.

– N-a fost un accident, și tu o știi foarte bine.

– Nu înțeleg ce vrei să zici.

– Donnie, cred că e momentul să termini cu prostiile. Vreau să mă asculți cu atenție.

– Nu-mi place deloc cum...

– Taci naibii din gură și ascultă-mă, Donnie!

A tăcut. Reflectasem îndelung la ceea ce aveam să-i spun. Mergeam pe bâjbâite, dar important era tonul cu care-i vorbeam. Trebuia să mă exprim cât mai agresiv și mai încrezător. Nu trebuia să-l las să-și dea seama că povestea mea nu era decât o însăilare plină de goluri.

– Sunt la o fermă, îi zice Motlasedi, pe drumul pietruit dintre Green Valley și Mariepskop. Ai la dispoziție patruzeci și opt de ore ca să-mi spui unde se ascunde Cobie de Villiers. Dacă până atunci nu mă contactezi, o să iau legătura cu presa și cu comisarul de poliție din Limpopo și o să le povestesc tot ce știu. I-am lăsat un scurt răgaz ca să asimileze ceea ce-i spusesem. Știu la ce te gândești acum, Donnie. Te întrebi cât anume am aflat. O să te ajut: știu tot. Știu despre escapadele tale nocturne, despre armele de foc pe care nu le-ai declarat la poliție, știu ce-a găsit Frank Wolhuter în coliba lui Cobie – și faptul că albumul de fotografii nu fusese luat de pe raftul cu cărți, Donnie. Mi-am jucat apoi cartea cea mare, cea asupra căreia zăbovisem cel mai mult. Și mai știu și că H.B. nu înseamnă Viezure Melivor. Patruzeci și opt de ore, Donnie, nici un minut mai mult. Nu cumva să mă suni ca să încerci să-mi vâri alte tâmpenii pe gât. Ai înțeles ce vreau de la tine.

Am apăsat pe butonul roșu al telefonului pentru a încheia convorbirea și mi-am șters fruntea de sudoare.

Am dat încet drumul aerului din plămâni.

Al doilea apel a fost către Carel Bogătașul. A văzut probabil numele Emmei afișat pe ecran, pentru că a răspuns imediat:

– Începusem să mă neliniștesc din cauza ta, Emma.

– La telefon e Lemmer. Am vești nu tocmai bune.

– Unde e Emma?

Era mai degrabă un ordin, nu o întrebare izvorâtă din îngrijorare.

– E la spital, Carel. A fost implicată într-un incident.

– Un incident? Ce fel de incident? Ce caută la spital?

– Carel, dacă o să-ți ții gura, o să-ți povestesc totul.

Nu era obișnuit să i se vorbească pe un asemenea ton. A fost atât de surprins, încât a tăcut.

– Sâmbătă am fost atacați de trei oameni înarmați. Emma a fost rănită și a suferit o lovitură puternică la cap. E la secția de terapie intensivă de la spitalul SouthMed din Nelspruit. Doctorița care o îngrijește este Eleanor Taljaard. Sun-o dacă vrei detalii despre starea Emmei.

Nu s-a mai putut stăpâni.

– Sâmbătă! a strigat. Sâmbătă? Și abia acum m-ai sunat?

– Carel, liniștește-te!

– Au trecut trei zile! Cum îndrăznești să mă suni abia acum? Cât de gravă este situația?

– Carel, taci naibii din gură și ascultă-mă! Nu-ți datorez nimic. Te sun din curtoazie. Pentru că știu cât de mult ții la Emma. Am de gând să-i prind pe cei care ne-au atacat. Nu pentru tine, ci de dragul Emmei. Stau la o fermă, se numește Motlasedi, pe drumul pietruit dintre Green Valley și Mariepskop. E doar o chestiune de timp până să-i prind.

Speram să-mi pună întrebarea potrivită. Nu m-a dezamăgit.

– Cine? Cine v-a atacat?

– E o poveste lungă, și acum n-am timp pentru asta. O să-ți dau amănuntele după ce voi termina cu ei. Nu va dura mult. O să fac totul public.

– Ar fi trebuit s-o protejezi. Asta era sarcina ta.

– La revedere, Carel.

Am întrerupt convorbirea.

Avea să mă sune imediat înapoi, eram sigur de asta. M-am uitat la ceas. Telefonul Emmei a sunat după nouăsprezece secunde. Pe ecran era afișat numele lui Carel. Am respins apelul. Am așteptat din nou. De data aceasta, a durat douăzeci de secunde. Am respins apelul. Alte nouăsprezece secunde, și telefonul a țârâit din nou. Pariasem că avea să insiste de trei ori, dar Carel era un Afrikaander Bogat care nu se dădea bătut prea ușor. A sunat de șase ori, după care a renunțat. Parcă-l vedeam stând acolo, în vizuina lui, fierbând de furie și de indignare, cu un trabuc între degete. Plimbându-se în sus și în jos prin cameră, încercând să-și amintească numele spitalului și al doctorului și hotărând, într-un final, să o sune pe Eleanor.

Era momentul pentru al treilea număr. L-am format.

– Infracțiuni Majore și Crime cu Violență. Bună ziua, cu ce vă putem ajuta?

– Pot să vorbesc cu inspectorul Jack Phatudi, vă rog?

– Așteptați.

Mi s-a făcut legătura cu un număr de interior. Telefonul a sunat, și a tot sunat. Într-un târziu, centralista a revenit pe fir.

– Cu cine așteptați să vorbiți?

– Cu inspectorul Jack Phatudi.

– Nu este aici. Vreți să-i lăsați un mesaj?

– Dacă se poate. Vă rog să-l informați că l-a căutat Lemmer.

– Cine?

– Lemmer. I-am dictat numele pe litere.

– OK. Care e mesajul?

Am mințit cu nerușinare.

– Spuneți-i că știu cine i-a dat biletul lui Edwin Dibakwane.

– Edwin Dibakwane?

– Da.

– Bine, o să transmit mesajul. Cum vă poate contacta?

– Are numărul meu.

– OK.

Pentru a fi și mai sigur, am sunat și la biroul SAPS din Hoedspruit, ca să las același mesaj, dar, spre surprinderea mea, mi s-a răspuns:

– Așteptați. Vă fac imediat legătura cu inspectorul Phatudi.

Am auzit apoi vocea lui neprietenoasă:

– Alo?

– Jack, sunt Lemmer.

Câteva clipe de tăcere.

– Ce vrei?

– Știu cine i-a dat biletul lui Edwin Dibakwane.

– Cine?

– Nu pot să-ți spun acum. Mai întâi, vreau să-ți ceri scuze pentru felul cum te-ai purtat ieri. Manierele tale lasă mult de dorit, Jack. Sper că mama ta nu știe cât de urât te porți.

S-a enervat instantaneu.

– Mama mea?

– Da, Jack, mama ta. Sunt convins că te-a învățat să te porți frumos. Deci ai de gând să-ți ceri scuze sau nu?

Mi-a răspuns în sePedi. N-am înțeles ce spunea, dar, din ton, rezulta clar că nu era o scuză.

– Ei, atunci la revedere, Jack. Am întrerupt convorbirea și-am închis telefonul Emmei.

Întinderea mare de tufișuri dese dintre intrarea la fermă și casă reprezenta, într-adevăr, o problemă. Partea bună era că, odată intrat, deveneam invizil. Partea proastă era că nu puteam urmări simultan și căile posibile de acces, și casa.

Am ales o ascunzătoare aflată la puțin peste zece metri distanță de marginea tufărișului, de unde puteam vedea poarta și mai bine de un kilometru din potecă, plus o bucată mare din gardul împrejmuitor, fără a fi, la rândul meu, văzut. În Nelspruit nu găsisem deschis nici un magazin de unde să pot cumpăra un binoclu. Trebuia să mă bazez doar pe propriii ochi.

Am mutat niște pietre și niște crengi și mi-am construit un mic adăpost în care să stau cât de cât comod, cu spatele rezemat de un trunchi de copac. Am așezat Glockul la îndemână. Am deschis cutia cu zece prăjiturele Twinkie, am scos conținutul din învelișul de plastic și le-am aranjat pe cutia kaki răsturnată cu fundul în sus pe care-o cumpărasem de la Pick 'n Pay. Era ceva comestibil care nici nu trosnea, și nici nu făcea vreun alt zgomot atunci când o mestecai. Am așezat cele patru sticle de Energade lângă prăjiturele și am deschis una dintre ele. Nu era rece ca gheața, dar mergea.

M-am uitat la ceas. Trecuse mai puțin de-o oră de când vorbisem cu Donnie. Teoretic, putea să apară în orice clipă. Dar nu credeam că avea să se întâmple asta. Trebuia mai întâi să-i contacteze pe ceilalți luptători mascați. Și să stabilească împreună strategia și armele pe care aveau să le folosească. Până acum, își organizaseră escapadele numai noaptea, ca bufnițele. Așadar, presupuneam că nu aveau să se ivească decât pe la miezul nopții. Sau poate mai târziu. Totuși, aveam să-i aștept, pregătit. Pentru orice eventualitate.

Am mâncat una dintre prăjiturelele Twinkie. Am luat o gură de Energade.

Am citit pe cutie că, în lume, se vindeau anual peste cinci sute de milioane de prăjiturele Twinkie. Din 1930, Twinkie ajunsese un obiect de cult. Președintele Clinton pusese o Twinkie într-o capsulă a timpului. Asociația Americană a Fotografilor de Presă organizase, recent, o expoziție de fotografii pe tema prăjiturilor Twinkie. Din ele se făceau până și torturi de nuntă.

Am așezat cutia pe jos. M-am întrebat de ce Clinton nu pusese un trabuc, în loc de o Twinkie, în capsula aceea a timpului. Asta l-ar fi încântat pe Carel Bogătașul.

Bucata de savană a intrat, dintr-odată, într-un con de umbră.

Soarele coborâse în spatele munților Mariepskop. Mă aștepta o noapte lungă.

35

Când stai ascuns, trebuie să rămâi nemișcat.

Nu e o treabă la care să mă pricep prea bine. În ciuda eforturilor de a-mi face un culcuș confortabil între copaci, după o oră, situația a început să mă agaseze. Atunci când îmi schimbam poziția, mă mișcam încet și precaut, pentru a nu atrage atenția.

Dar știam că nu eram urmărit. Asta fusese una dintre primele lecții pe care le învățasem în cariera mea de bodyguard – faptul că oamenii simt când sunt urmăriți. De obicei, eu eram în postura urmăritorului, mereu în alertă pentru a contracara posibilele pericole. În nouă cazuri din zece, obiectul atenției mele devenea conștient de faptul că-l supravegheam. E un soi de instinct primar, dar cât se poate de real. Unii oamenii reacționează rapid, au simțurile ascuțite și răspund iute și agresiv provocărilor. Pentru alții, este un proces mai lent, de înțelegere treptată, care pornește de la o incertitudine și își caută apoi confirmarea. În timp, mă autoeducasem să supraveghez într-o manieră mai subtilă. Experimentând cu priviri piezișe,

cu coada ochiului și obținând rezultate semnificativ mai bune. Obiectul urmărit simte interesul, dar nu și focalizarea ochiului asupra sa.

În frunziș, începuse agitația nocturnă. Zgomotele erau acum cu totul diferite, un foșnet continuu de crengi și de frunze cauzat de insecte, păsări și alte animale neștiute. Musculițele și țânțarii bâzâiau, dar spray-ul pe care-l aplicasem pe piele avea efect.

De două ori m-am ridicat încet pentru a-mi dezmorți picioarele. Am mâncat și am băut, am urmărit ce se petrecea în jur și am ascultat. Acum, că pusesem lucrurile în mișcare și construisem un nou șir de piese de domino, eram mai calm. M-am întrebat cine avea să-mi cadă primul în plasă.

M-am gândit la Emma, la cât de mult mă înșelasem în privința ei și la cât de plin de prejudecăți fusesem. Nu-mi plac oamenii bogați. Trebuie să mărturisesc că, parțial, asta se întâmplă și din pricina invidiei, dar, pe de altă parte, și a experienței, pentru că în ultimii optsprezece ani cu asta mă îndeletnicisem – cu observarea lor. La început, avusesem de-a face cu tipii bogați și influenți care voiau să ajungă la ministru, iar mai recent – cu ceea ce Jeanette numea clienții ei. Marea majoritate a oamenilor bogați erau niște nenorociți egoiști și plini de ei.

Mai ales categoria aceea a Afrikaanderilor Bogați.

Tata păstra pe raftul de sus al șifonierului, într-o cutie de ceai plată, din tablă, câteva fotografii îngălbenite de vreme. Două dintre ele îi înfățișau pe strămoșii noștri: străbunicul meu și trei dintre frații lui, patru bărbați bărboși îmbrăcați cu cămăși albe și cu jachete. Potrivit tatei, poza fusese făcută

la începutul secolului, după ce familia pierduse ferma, în zilele acelea când afrikaanderii nu mai aveau nimic. Sărăcia celor patru frați Lemmer era evidentă din croiala simplă a hainelor purtate. Dar în ochi aveau un amestec de mândrie, hotărâre și demnitate.

După ani buni, îmi reamintisem de fotografie în momentul când mă dusesem cu mașina la Calvinia pentru a vedea Vleisfees, sărbătoarea anuală a oierilor. Fusese o decizie luată sub impulsul momentului. Nu mai lucram de vreun an și voiam să plec din Seapoint în weekend. Citisem în ziar un articol despre festival și, fără să stau prea mult pe gânduri, pornisem într-acolo sâmbătă dimineața. Mă întorsesem în aceeași seară pentru că nu îmi plăcuse deloc ceea ce văzusem: niște afrikaanderi bogați, tocmai sosiți din oraș în SUV-rile lor strălucitoare și nou-nouțe, amețiți de băutură la trei după-amiaza și zgâlțâindu-și trupurile de oameni între două vârste pe ritmurile muzicii asurzitoare, în timp ce copiii lor adolescenți îi urmăreau, umiliți, de pe margine. Stătusem acolo gândindu-mă la fotografiile din cutia de ceai a tatei și constatasem că sărăcia se potrivea mai bine afrikaanderilor.

Recunosc, așadar, că am prejudecăți față de bogătași și, prin urmare, și față de Emma.

Dar prejudecățile sunt un mecanism de apărare. Cu unele prejudecăți te naști, ele reprezintă căutarea instinctivă a propriilor noastre zăgazuri, a rudelor apropiate, a fraților și a surorilor, precum triburile acelea din Noua Guinee care își construiesc continuu arborele genealogic. Tot prejudecățile stau și la originea nevinovată a tuturor acelor „-isme“,

atât de incorecte din punct de vedere politic, dar care sunt în firea noastră, a oamenilor.

Alte prejudecăți sunt dobândite. Din experiențele personale ridicăm în jurul nostru ziduri de protecție. Aidoma copilului care învață că flacăra hipnotică poate să-l ardă, la fiecare interacțiune umană elaborăm structuri care duc de la cauză la efect, categorisim și etichetăm totul cu scopul de a evita suferința. De-asta formulăm legi.

Femeile minione aduc belele. Și nu mă refer numai la mama; sinapsele noastre nu sunt chiar atât de ușor de programat. Mai fuseseră și altele, colegele din școală, femeile pe care le urmărisem fie din motive personale, fie profesionale, până când îmi construisem o imagine mentală din care rezultase că orice femeie micuță și drăguță este aducătoare de necazuri.

Nu mă lansez în speculații mai mult decât orice om obișnuit, dar în cazul Emmei trebuia să beneficiez de circumstanțe atenuante. De unde era să știu că era altfel decât celelalte? Nimic nu indica asta atunci când o cunoscusem. Bogată, drăguță și minionă. De ce să fi fost ea excepția de la regulă? Așa că făcusem ceea ce trebuia să fac: evitasem să mă implic, păstrasem distanța profesională.

Și acum? Acum stăteam în bezna adâncă a vegetației din savană, și hotarele dintre implicarea personală și cea profesională se șterseseră. Trebuia să le trasez din nou pentru a-mi duce la bun sfârșit sarcina de a o proteja pe Emma. Forța motrice principală care mă împingea de la spate era acum răzbunarea. Cineva trebuia să plătească pentru atacul asupra Emmei. Voiam să aflu răspunsurile la întrebările ei și să i le aștern apoi la picioare,

ca o ofrandă, cerşindu-i iertarea şi dându-i motive să se simtă atrasă de mine.

Emma mea.

Dar ieri mă culcasem cu o străină.

Emma. O cărasem, adormită, până la ea în dormitor, o alinasem şi o lăsasem atunci, la masă, să vadă o parte din mine pe care nu i-o dezvăluisem decât Monei. Îi ţinusem în braţe trupul sângerând, ştiind cu o claritate îngrozitoare că era pe moarte şi că, odată cu ea, avea să piară nu numai reputaţia mea profesională. Koos Taljaard avea dreptate. Mă îndrăgostisem de Emma, de ceea ce era ea cu adevărat, în ciuda frumuseţii şi a bogăţiei sale. Pentru că, în ciuda statutului şi a intelectului ei, mă întrebase: „Cine eşti tu, Lemmer?" cu un interes şi cu o curiozitate veritabile. După ce fusese atacată în casa ei din Cape, avusese curajul de a veni aici, în savană, sperând, împotriva tuturor evidenţelor, să-l găsească pe Cobie, una şi aceeaşi persoană cu Jacobus, fratele ei.

Emma mea, căreia îi fusesem necredincios cu o noapte în urmă.

Ar fi trebuit să-mi dau seama că avea să se ajungă la asta. Eram scârbit de mine. Ar fi trebuit să simt pericolul şi să rezist tentaţiei atunci când Tertia îmi spusese: „Eşti genul care se bate, Lemmer. Băiat rău ce eşti!" O spusese cu un licăr în ochi. Remarca aprinsese, cu o mână fantomatică, un soi de instinct primar în subconştientul ei. Femeile se tem de violenţă. O urăsc. Dar, în acelaşi timp, o mare parte dintre ele au o slăbiciune pentru potenţialul de violenţă care zace într-un bărbat. Pentru capacitatea sa de a-şi dovedi fizic, în faţa altor masculi, supremaţia şi dreptul de a se reproduce,

de a-și proteja femeia și vlăstarul de orice pericole. Mona era un astfel de exemplu. În cursul procesului meu, câteva femei veniseră zilnic la tribunal special ca să mă vadă, ca să se holbeze la mine, ca să urmărească atent, cuvânt cu cuvânt, mărturiile privind bătaia în care fusesem implicat.

Și pe urmă fusese Tertia. Sasha.

Ar fi trebuit să-i împing înapoi peste tejghea brelocul cu delfinul cu ochi albaștri. Ar fi trebuit să fiu mai rațional.

Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu eram în stare să rezist tentației. Ar fi trebuit să știu că era capabilă să mă scape de orice inhibiții sexuale.

Pentru mine, la fel ca pentru toți bărbații, capacitatea de-a scăpa de inhibiții reprezintă fantezia supremă, capcana letală: femeia care își strigă extazul, care se cabrează ca un cal sălbatic, ai cărei ochi nu ascund nimic, femeia care vrea mai mult, dar nu cere, ci își ia singură, cu o hotărâre diavolească.

Tertia mă dorise pentru că nu mă arătasem fățiș interesat de ea. Pentru ea, seducția însemna o confirmare a puterii pe care și-o păstrase, în ciuda trecerii vremii și a efortului tot mai mare cu care își menținea corpul în forma pe care o avusese la tinerețe. Exact așa cum se întâmplase și cu mama. Poate că pentru Tertia fusese și o modalitate de a evada din existența ei anostă de zi cu zi. Sau poate doar nevoia de a avea pe cineva pe care să-l țină în brațe în noaptea de Anul Nou. Ori își dorise un ultim dans cu diavolul violenței potențiale, cu bărbatul bătăuș, cu mercenarul, sau consultantul militar, sau contrabandistul?

M-am întrebat de cât timp știam ce avea să se întâmple în clipa când venise în pragul dormitorului meu, expunându-și șoldurile și sânii. În ce moment îmi dădusem seama că aveam să mă ridic din pat și să mă duc la ea? În ce măsură ezitările pe care le avusesem nu fuseseră decât o concesie făcută conștiinței mele? Știam că-mi dorisem și eu același lucru, că tânjisem după el. O știam din intensitatea actului și din plăcerea pe care o resimțisem, din pornirea aceea de a-mi descătușa furia printr-o partidă de sex. Furia față de Emma cea de neatins, furia față de slăbiciunea, de predictibilitatea și de neajutorarea mea. Lemmer și Sasha. Prin contrast cu Martin și Tertia. Într-un fel, ne asemănam și ne cuplaserăm ca niște animale timp de două ore. Căldura era cea pe care aveam să mi-o amintesc cel mai intens. Căldura nopții, căldura corpului ei, căldura dinăuntrul ei, fierbințeala pasiunii mele și a dorinței ei. Modul în care strigase iar și iar, un țipăt de recunoștință, sau poate de teamă, „O Doamne, o Doamne, o Doamne!“

Luminile care au pâlpâit brusc la poartă mi-au întrerupt șirul gândurilor. Am tresărit și am revenit la noaptea întunecată, la pădure și la prima clătinare a pieselor de domino.

Am luat Glockul, m-am întins pe burtă și am așteptat.

Cineva a coborât din vehicul, care părea să fie o camionetă, și a deschis poarta. Era prea departe ca să-l pot identifica.

Mașina a trecut de poartă cu farurile aprinse, apoi a oprit pentru ca individul care o deschisese să se urce înapoi și a înaintat pe cărare.

Am încercat să-mi păstrez vederea de noapte evitând să mă uit în direcția farurilor. Trebuia totuși să aflu cine erau vizitatorii.

Nu mă așteptasem la asta. La un atac direct și deschis.

Camioneta reprezenta doar o momeală menită să-mi distragă atenția. Mai erau, probabil, și alți atacatori, care umblau acum prin beznă îmbrăcați în haine închise la culoare, cu cagule, binocluri cu infraroșu și puști cu lunetă. Am întors capul, încercând să-i reperez pe intruși cu privirea și să-i aud prin întuneric. Camioneta n-avea decât să înainteze până la casă – și-așa nu găseau nimic înăuntru.

Vehiculul s-a apropiat. În interiorul cabinei era întuneric. Am aruncat iute o privire. Nu am putut să-i văd pe ocupanții mașinii. Au trecut pe lângă mine și s-au afundat în tunelul format de copaci, lumina farurilor licărind printre crengi.

Ceilalți nu aveau să intre pe poartă. Ci să sară gardul, ceva mai departe spre est, poate spre vest. După cinci, zece sau cincisprezece minute. M-am uitat la cadranul fosforescent al ceasului de mână: 20.38. De ce apăruseră atât de devreme? De ce nu așteptaseră până spre dimineață, când aveam să fiu obosit și să mă lupt cu somnul?

Bănuiau că eram singur? Și de asta erau atât de siguri de ei, acești vânători de noapte umblând după ceea ce considerau ei o pradă neștiutoare?

Motorul camionetei se auzea acum tot mai îndepărtat, apoi s-a așternut tăcerea. Se opriseră probabil în fața casei. „Nu te apropia, nu-ți face griji din pricina lor, rămâi aici și așteaptă."

I-am auzit vag strigând dinspre casă: „Lemmer!“ Cu ultima silabă a numelui meu mult prelungită. Au strigat de trei ori. A urmat iar tăcerea.

20.43. Nimic, doar sunetele obișnuite ale pădurii.

Vederea nocturnă mi-a revenit la normal. Ațintindu-mi ochii în față, mi-am plimbat încet privirea în sus și în jos, ținându-mi răsuflarea ca să pot auzi zgomotele.

Nimic.

Ora 20.51 a venit și a trecut.

Nu puteam să înțeleg de ce recurseseră la o asemenea strategie. De ce să fi trimis camioneta înainte din alt motiv decât acela al unei diversiuni? În spate stăteau cumva întinși alți trei sau patru oameni, ca într-un soi de cal troian? N-avea nici un sens. Distragi atenția cuiva atunci când vrei să-l surprinzi apărând dintr-o altă direcție, dintr-un alt loc, și totul trebuia cronometrat cu maximă precizie. Trebuia să mențiî atenția vânatului concentrată asupra punctului A, în timp ce oamenii tăi se infiltrau prin punctul B. Dacă atenția se muta asupra unui alt punct, atunci strategia dădea greș.

21.02. Mi-am reprimat dorința de a mă ridica și a mă îndrepta spre un loc de unde să pot observa casa. Ce puneau la cale? De ce erau atât de tăcuți?

Inspectau cumva terenul? Aveau trasmițătoare la ei și le dădeau celorlalți instrucțiuni? Există o singură cale de acces, procedați așa și așa...

Trebuia să aștept. N-aveam altceva de făcut. Însă începusem să devin tot mai nesigur pe mine. Nu, exact asta urmăreau și ei. Să creeze incertitudini, îndoieli. Pentru că din îndoieli se nasc

greșelile. Eram în avantaj. Și trebuia să-mi păstrez avantajul.

Pe la 21.08 i-am auzit strigându-mi din nou numele și încă ceva nedeslușit. Nu le-am dat atenție. Mâna în care țineam Glockul transpirase, iar pietrele și rădăcinile de copaci îmi împungeau dureros picioarele și pieptul.

Tăcere.

La 21.12 trecuse deja o jumătate de oră de când ajunseseră la casă, și nici o mișcare sau vreun sunet nu venise dinspre gard ori dinspre drumul pietruit.

După trei minute, am auzit din nou motorul camionetei, mai întâi încet, apoi tot mai tare. Se întorceau. Am zărit farurile printre tufișuri.

Faptul că mergeau cu farurile aprinse era o idioțenie. Nu vedeau nimic, orbecăiau prin beznă. De ce făceau asta?

S-au oprit în mijlocul potecii, au stins farurile și au oprit motorul.

– Lemmer!

Era vocea lui Donnie Branca.

– Lemmer, ești acolo?

Tufișurile au amuțit, animalele au tăcut și ele, intimidate.

– Sunt Donnie Branca. Vrem să vorbim cu tine. Nu suntem decât noi doi.

Nu m-am uitat înspre ei. M-am concentrat spre pământul din jur.

Nici țipenie de om.

– Lemmer, greșești. Nu noi am fost. Nu i-am face niciodată rău Emmei le Roux.

„Sigur că nu. Nu sunteți decât niște activiști ecologiști nevinovați."

– Te putem ajuta.

Au vorbit între ei, destul de tare, dar din poziția în care mă aflam n-am auzit ce-și spuneau.

Zgomotul portierelor deschise și trântite la loc.

– Lemmer, am coborât din mașină. O să stăm aici, lângă camionetă. Ca să vezi că nu suntem înarmați. Uită-te bine la noi. O să așteptăm aici, lângă camionetă.

Acum era momentul să apară și ceilalți; acum, când credeau că-mi captaseră atenția. Am măturat locul cu privirea, dinspre stânga spre dreapta, deplasând Glockul în aceeași direcție. Nici o mișcare, nici un pas, nici o crenguță ruptă, doar tăcerea deplină, spartă de bâzâitul insectelor.

– Înțelegem motivele pentru care ne suspectezi. Înțelegem foarte bine, ne dăm seama cum pare totul văzut din afară. Dar jur pe Dumnezeu că suntem nevinovați.

„Juri pe Dumnezeu. Ce să zic, foarte convingător!"

Oare mă luau drept tâmpit?

Însă unde erau ceilalți? Ascunși în camionetă? Sau se târau acum prin spatele meu pentru a mă lua prin surprindere? M-am întors încet, atent. Mi-ar fi fost foarte greu să-i aud și să-i văd venind din spate. Ar fi fost o idee genială să-mi distragă atenția și să mă atace de unde mă așteptam mai puțin.

I-am auzit din nou discutând între ei, dar m-am concentrat asupra tufișurilor din jur. Frontul de luptă era acum de 360 de grade, și situația se complicase, dar încă nu știau unde mă aflam – și nici măcar dacă eram cu adevărat pe undeva, pe-acolo.

– H.B. înseamnă „hemoglobină“, a spus o altă voce familiară. Nu am recunoscut-o din prima, dar apoi mi-am amintit cadența aceea înceată, măsurată. Stef Moller de la Heuningklip, cel care clipea des.

Stef? Ce să caute Stef aici?

O pauză lungă. M-am răsucit la loc, ținând Glockul în față. Nu era nimeni în jur, doar tufișurile cufundate în tăcere.

Alte mormăieli venite dinspre camionetă. Donnie Branca a strigat pe un ton dezamăgit:

– Atunci, noi o luăm din loc.

Am auzit portiera deschizându-se și am țipat:

– Stai, așteaptă! M-am ridicat în picioare, cu pieptul lipit de un trunchi de copac, pentru a reduce unghiurile de tragere la 180 de grade.

36

– Întindeți-vă la pământ, în fața camionetei, le-am ordonat, apoi m-am mișcat spre nord, în direcția casei, și imediat către est, apropiindu-mă de ei. Am găsit un alt copac în dreptul căruia să mă ascund.

– Bine, bine, uite, ne-am întins.

M-am deplasat iute. Voiam să vin dinspre spatele camionetei, ca să mă asigur că nu mai era cineva înăuntru.

– Vin acum, am strigat, și am luat-o la goană, alergând în zigzag printre copaci pentru a nu deveni o țintă ușoară.

Am văzut camioneta, o Toyota cu două locuri. M-am oprit o clipă, am vânturat Glockul spre vest, apoi spre nord, pe urmă m-am apropiat de spatele camionetei, cu pistolul pregătit. Dacă se ivea acum cineva, aveam să-l spulber înainte de-a apuca să tragă. Am ajuns la vehicul, însă nu era nimeni înăuntru. Am continuat să alerg spre locul unde cei doi stăteau întinși, în fața camionetei, Stef

Moller în stânga, Donnie Branca în dreapta. Am înfipt Glockul în pieptul lui Moller.

– Asta înseamnă, după părerea ta, să te culci la pământ, Stef? Nu te uiți la televizor?

– Cum? Nu prea, scuze, a spus întorcându-se și lipindu-și burta de pământ. Îmi venea să pufnesc în râs, sub efectul combinat al adrenalinei și al anticlimaxului.

Mi-am așezat genunchiul pe spatele lui Moller și-am îndreptat pistolul spre ceafa lui.

– Unde sunt ceilalți? am întrebat.

– Nu mai e nimeni altcineva, a răspuns Donnie Branca.

– Bine, o să vedem. Țineți-vă mâinile la vedere.

Și-a întins mâinile în față.

– Te înșeli, Lemmer. Nu noi te-am atacat.

L-am percheziționat pe Moller. N-avea nici o armă asupra lui.

– Ieri ai zis ceva despre incident. Acum a devenit, dintr-odată, atac, i-am aruncat lui Branca.

– Am vrut să-mi exprim compasiunea. Ăsta a fost cuvântul care mi-a venit ieri în minte. Nu vorbesc prea bine limba afrikaans.

M-am dus spre Donnie Branca și l-am pipăit prin locurile unde ar fi putut ascunde o armă.

– Atunci când vrei, știi să vorbești destul de bine afrikaans. Pune-ți mâinele la ceafă și întoarce-te cu fața în sus, ca să văd dacă ai vreo armă la tine.

S-a conformat.

– Nu suntem înarmați. Am venit aici ca să stăm de vorbă cu tine.

M-am asigurat mai întâi că nu mințea.

– Întinde-te pe burtă, i-am cerut. M-am așezat între cei doi, cu spatele rezemat de partea din față a camionetei. Bun, atunci vorbește!

– Ce vrei să știi? m-a întrebat Branca.

– Totul.

– Mi-ai spus că știi totul.

– N-are importanță. Spune-mi tu.

Stef Moller a fost cel care a început.

– Incidentul acela cu *sangoma* și cu vulturii a fost o greșeală.

– Așa numești tu crimele alea, o greșeală?

– Noi avem reguli. Principii. Nu ne ocupăm cu crime.

– Noi?

– Hb. Cu „H“ mare și „b“ mic, fără puncte între ele. *The Lowvelder* a înțeles greșit.

– *The Lowvelder?*

– Ziarul local din Nelspruit. I-au tipărit numele scris cu „H“ mare, punct, „B“ mare, punct. De-aici a pornit zvonul acela cu Viezurii Melivori.

– În timp ce Hb înseamnă hemoglobină?

– Da.

– De ce-ați ales tocmai hemoglobina?

– Din mai multe motive. Hemoglobina se găsește în sângele oamenilor și al animalelor. Transportă oxigenul. Oamenii au nevoie de ea, planeta noastră are nevoie de ea. Este opusul dioxidului de carbon. Și invizibilă cu ochiul liber. E compusă din patru părți. La fel ca noi.

– Și care sunt cele patru componente ale voastre?

– Conservarea, combaterea, comunicarea și organizarea.

– Parcă sunteți de la Mișcarea Voortrekker[1]. Sau de la Broederbond[2].

– Nu contează cu cine ne asemănăm.

– De ce-mi spui toate astea, Stef?

– Susții că ai aflat totul, mi-a explicat el cu mare răbdare. Îți spun ca să te convingi că nu te mințim.

– Dar incidentul cu vraciul *sangoma* voi l-ați provocat.

– Nu noi, Cobie.

– Cobie e unul de-al vostru.

– Cobie s-a lăsat dus de val. E instabil psihic. Și noi ne-am dat seama de asta prea târziu.

– Ați mințit-o pe Emma în privința lui Jacobus. Amândoi ați mințit-o.

– Nu în totalitate.

– Ia-o cu începutul, Stef, ca să înțeleg și eu unde ați mințit.

– Pot să mă ridic?

Am stat o clipă pe gânduri.

– Puteți să vă ridicați amândoi, dar stați mai încolo, ca să vă văd mâinile, am spus.

S-au mutat cu doi metri mai în spate și s-au așezat mai comod cu mâinile pe genunchi.

– Vorbiți, le-am cerut.

Ochii lui Moller au început să clipească mărunt în spatele lentilelor groase ale ochelarilor.

---

[1] Pionierii afrikaans și olandezi care în anii 1830–1840 au părăsit colonia Cape (la acea vreme britanică) pentru a se stabili în ținuturile din interiorul Africii de Sud (n.tr.)

[2] Frăția Afrikaans, organizație secretă a bărbaților albi protestanți care în perioada 1918–1994 a promovat interesele afrikaanderilor (n.tr.)

– Cobie a venit să lucreze la mine în 1994, după cum i-am spus şi Emmei.

– Şi?

– Eu... Eu şi Cobie împărtăşeam aceleaşi convingeri. Cu privire la pericolele care pândesc mediul, la conservarea lui, la problemele ecologice în general.

– Stai, aşteaptă puţin. De unde venea Cobie?

– Din Swaziland.

– Dar nu acolo s-a născut şi a crescut.

– El aşa mi-a spus.

– Minţi, Stef.

– Cobie de Villiers nu este fratele Emmei le Roux.

– Minţi.

– Jur.

– Juri pe Dumnezeu? l-am întrebat sarcastic, dar Moller n-a priceput ironia.

– Da, a răspuns solemn. Jur pe Dumnezeu.

– Continuă!

– Timp de trei ani, cât a lucrat cu mine, am discutat amândoi zi de zi. Despre mediu. Uneori şi câte o noapte întreagă. Cineva trebuia să ia atitudine, Lemmer. Vreau să înţelegi bine un lucru: noi nu suntem afiliaţi politic şi nici rasişti, ci servim un singur interes. Cel al păstrării moştenirii noastre naturale.

– Scuteşte-mă de propaganda asta ieftină, Stef. Spune-mi ce-ai de zis despre Cobie.

– Păi asta şi fac. Cobie se confundă cu Hb. Este raţiunea lui de-a fi. Asta vreau să înţelegi. Atunci când a găsit vulturii aceia otrăviţi, pentru el a fost ca şi cum îi fusese ucisă familia.

Am clătinat din cap, şi Moller a observat.

– Nu-i iau apărarea lui Cobie. Vreau doar să-ți explic că intențiile lui sunt bune. Noi doi am fondat Hb. Am procedat cu multă grijă. La început, am fost doar vreo șapte oameni, cinci în Mpumalanga și doi în Limpopo. A pornit ca un fel de dezbatere informală, un schimb de idei. Și, ce chestie ciudată, Lemmer, pe urmă ni s-au alăturat, în fiecare lună, oameni noi. Cu toții eram de aceeași părere: că discuțiile nu duc nicăieri, că trebuia făcut ceva. Pentru că trăim într-o lume în care oamenii înseamnă totul, și natura – nimic. Nimeni nu-și pune problema că natura are și ea drepturi. Și lucrurile evoluează din rău în mai rău. Așa a început totul. Și pe urmă Cobie a dispărut. Chiar în perioada când începuserăm să ne organizăm. N-am înțeles ce s-a întâmplat cu el. Era mai implicat decât mine, sentimentele lui erau extrem de puternice și se dedicase cauzei cu toată energia. Și, dintr-odată, s-a făcut nevăzut. Nu știu nici până în ziua de azi unde anume s-a dus. Dar, după trei ani, a reapărut la Mogale. Poate c-ar fi mai bine ca Donnie să-ți povestească restul.

– După ce Cobie a plecat, Hb nu s-a desființat, nu-i așa?

– Hb înseamnă mai mult decât un simplu individ. La momentul dispariției lui Cobie, eram peste treizeci de oameni. Răspândiți în toată țara. În Kalahari, KwaZulu, Karoo. Însă ne concentraserăm numai pe conservare, comunicare și organizare. Am adăugat combaterea abia în 2001, când am înțeles că nu aveam de ales.

– Bine, Stef, dar tot nu pricep de ce a fost nevoie să activați în secret. Există Fondul Mondial pentru Natură și Greenpeace. De ce nu v-ați alăturat lor?

A oftat din rărunchi.

– Văd că nu pricepi.

Branca a intervenit și el:

– Eu și Frank v-am explicat. V-am spus că e un adevărat haos.

– Nu mi se pare că niște revendicări din suprafețele rezervațiilor și un teren de golf pot fi considerate haos.

Branca a făcut un gest de neputință. Stef Moller a oftat din nou.

– Lemmer, ăsta e doar vârful aisbergului. Un milion de specii, Lemmer. Îți dai seama cât înseamnă asta? Despre cât de multe animale și plante e vorba? Ai cea mai vagă idee? Atâtea specii se vor stinge în următorii patruzeci de ani numai din cauza încălzirii globale.

Mai auzisem poveștile astea de adormit copiii. Am clătinat din cap, neconvins.

– N-ai decât să dai din cap. Ești și tu la fel ca restul omenirii. Nu vrei să crezi ce ți se spune. Și totuși, trebuie să crezi, astea sunt fapte, nu supoziții.

– Și ce-aveți de gând să faceți? Credeți că puteți opri încălzirea globală trimițând scrisori de amenințare și împușcând câinii?

– Nu. Noi facem aici tot ce ne stă în putință. Și nu putem decât să ne pregătim pentru nenorocirile care vor urma.

– Spune-mi despre Cobie. În 2000 reapare. De data aceasta, la Mogale. La Wolhuter.

– Da.

– Pe unde umblase?

– Nu știm. N-a povestit nimănui.

– Stef, nu te cred.

– Adevărul este uneori mai greu de crezut decât ficțiunea, Lemmer, a spus Donnie Branca. Nu te mințim. Cobie a venit să lucreze pentru Frank. Am început să am discuții cu el. M-a abordat cu mare precauție. Abia după șase luni a încercat să mă recruteze în Hb. Atunci mi-a cerut să-i transmit un mesaj lui Stef. Cum că îi pare rău, dar nu poate să-i dezvăluie unde fusese pentru că ar pune Hb în pericol, și din cauza asta fusese nevoit să se întoarcă în Swaziland.

– Dar Frank Wolhuter nu făcea și el parte din Hb?

– Am încercat să-l atragem, însă Frank era un tip de modă veche. Lucrase ca paznic de vânătoare în Natal, deci în cadrul sistemului, și nu vedea necesitatea unei, să zicem, acțiuni alternative. Ne-am străduit, dar era ferm convins că munca noastră de la Mogale era suficientă pentru promovarea cauzei. Nu i-am povestit niciodată în mod explicit despre Hb, pentru că am simțit că nu ar fi de acord cu organizația noastră.

– Da, așa mă gândeam și eu, am replicat. Hai să-ți spun eu cum s-au petrecut lucrurile mai departe, Donnie. Emma v-a arătat, ție și lui Frank, fotografia lui Cobie. Și atunci s-au întâmplat două lucruri. Primul a fost că te-ai speriat. Stând acolo, în biorul lui Frank, ai început să-ți faci griji, pentru că nu știai în ce mod povestea asta putea pune Hb în pericol. Nu știai dacă presupunerile Emmei erau corecte. Cine era, de fapt, Emma? Ce voia? Ai îndreptat-o spre Stef pentru că te putea ajuta să evaluezi situația. Ca apoi să luați o decizie. L-ai sunat pe Stef imediat ce-am plecat de la voi

și l-ai prevenit că veneam la el. Până aici am sau nu dreptate?

– Mda, oarecum.

– Al doilea lucru care s-a întâmplat a fost că fotografia și povestea Emmei au deșteptat bănuielile lui Frank. Presupun că vă suspecta, oricum, dinainte, pe tine și pe Cobie. Cu toate că ne-a spus că nu Cobie îi ucisese pe braconierii de vulturi, nu era cu adevărat convins de asta. Trebuia să se asigure că totul era în regulă. Așa că a scotocit casa lui Cobie. A găsit materiale compromițătoare. Fotografii și alte dovezi despre existența Hb. Nu știu exact ce anume, dar, în orice caz, nu se aflau pe etajera cu cărți, nu-i așa?

– Nu.

– Unde le ascunsese Cobie?

– În tavan.

– După aceea, Frank a sunat-o pe Emma și i-a lăsat un mesaj, dar, înainte ca ea să-i telefoneze înapoi, te-a luat pe tine la întrebări despre Hb. Era foarte nemulțumit. Te-a amenințat că se duce la poliție sau ceva de genul ăsta. Și tu l-ai aruncat în cușca leului.

– Nu! Frank era prietenul meu, a strigat Donnie cu ardoare, fluturându-și brațele. Cum să-l omor? Nu știu ce s-a întâmplat, ți-o jur. M-am uitat în rastelul de arme abia în ziua de după moartea lui.

– Pentru că ai vrut să ascunzi înăuntru puștile cu care trăseseși în câini.

– Da. OK. Nu am avut de ales. Dar, când am deschis rastelul, am văzut pata de sânge. Și după aceea am găsit documentele păstrate de Cobie. Și fotografiile pe care i le-am arătat Emmei. Am luat albumul și l-am dus acasă la Cobie, l-am așezat

pe pat, apoi am cercetat din nou casa pentru a mă asigura că nu mai ascunsese și altceva. Am găsit în tavan o cutie, dar era goală. Pot doar să presupun că Frank o găsise, luase documentele dinăuntru și le pusese în seif.

– Mi-ai spus că moartea lui Frank nu a fost întâmplătoare. Dar tu aveai un motiv solid, Donnie.

– Doamne, Dumnezeule, cum poate să-ți treacă prin cap așa ceva, Lemmer? L-am iubit pe omul ăsta și l-am respectat mai mult decât pe oricine. Nu eu l-am ucis.

– Atunci cine? Cine, Donnie?

– Cineva care nu voia ca Emma să vadă poza.

– Care poză?

– Poza care lipsește din album.

M-am uitat de la Stef Moller la Donnie Branca, amândoi cu frunțile încruntate, cu o expresie de sinceritate adânc întipărită pe chipurile care străluceau în lumina lunii, și am clătinat încet din cap.

– Nu, nu vă cred, mă mințiți. Mâine o să mă duc la revista *Beeld* și o să le spun tot ce știu. N-aveți decât să încercați să vă vindeți și voi povestea prefabricată jurnaliștilor.

Branca a început să turuie ceva, dar Stef Moller l-a oprit cu un gest.

– Lemmer, spune-mi, te rog, cum aș putea să te conving? m-a întrebat încet.

– Spunând adevărul, Stef.

– Asta am și făcut până acum.

– Nu, nu-i așa. Cobie este fratele Emmei. Donnie a spus ceva de o poză lipsă și de faptul că Emma nu trebuia să o vadă. De ce n-ați vrut să i-o arătați

Emmei? De ce-a sunat-o Wolhuter în legătură cu poza asta? De ce insistați că nu e fratele Emmei.

– Pentru că știm că nu el. Pentru că l-am întrebat.

– Când?

– Acum trei zile. Sâmbătă. Și Cobie de Villiers ne-a spus că n-a auzit în viața lui de Emma.

37

M-am stăpânit cu mare greutate. Îmi venea să-l iau pe Stef de gât și să-l zgâlțâi zdravăn.

– Atunci de ce m-ați mințit că nu știți unde se ascunde Cobie?

Moller îmi anticipase însă întrebarea.

– Chiar nu știm, Lemmer. M-a sunat pe neașteptate. A spus că auzise că Frank Wolhuter murise. Și m-a prevenit să avem mare grijă de noi, fiindcă ucigașii sunt foarte periculoși. Să ne luăm măsuri de precauție, să purtăm arme și să nu rămânem niciodată singuri. L-am întrebat unde era, și mi-a răspuns că n-avea importanță. Și pe urmă i-am povestit despre Emma, și mi-a zis că el nu are familie și că n-a auzit niciodată de ea.

– L-ai întrebat și de ce i-a ucis pe oamenii aceia?

– N-avea nici un rost. Suntem siguri că el a făcut-o.

– Dar Frank și Donnie mi-au jurat că nu Cobie i-a omorât.

Donnie Branca a dat să se ridice plin de indignare.

– Ce-ai fi vrut să fac, Lemmer? Pentru numele lui Dumnezeu, fii realist! Frank era convins că nu Cobie îi ucisese. Ce-ai fi vrut să fac? Să mă duc și să le spun tuturor: „Da, Cobie i-a împușcat cu sânge rece, e un nemernic"? Iisuse!

– Stai jos, Donnie.

Nu m-a ascultat. Se înfuriase de-a binelea. S-a ridicat, a dat un ocol prin beznă și s-a întors, proptindu-se în fața mea.

– Mai du-te dracului, Lemmer! Ce-ai de gând să faci? Să mă împuști? M-am săturat de tine. Nu e treaba noastră să căutăm dovezi că fratele Emmei ar fi Cobie. Nenorocitul a omorât oameni nevinovați și a pus în pericol munca noastră de doisprezece ani. Doisprezece ani! Atâta i-a trebuit lui Stef ca să pună Hb pe picioare și să facă lucrurile să meargă. Și tu vii aici și când îți vorbim despre pericolul ce pândește mediul, clatini din cap. Ești la fel ca toți ceilalți. Mass-media, guvernul, opinia publică, toată lumea neagă evidența. N-ai habar ce se întâmplă, Lemmer. În întreaga lume. E o porcărie. Du-te mai întâi și documentează-te. Uită-te la statistici. Citește articolele științifice. Pentru că nu e vorba numai despre schimbările climatice. Ci despre multe alte lucruri. Pierderea habitatelor naturale, defrișările, creșterea numărului populației, poluarea, exploatarea irațională a pământului, dezvoltarea urbană excesivă, braconajul, contrabanda, sărăcia, globalizarea. Și pe urmă vin și au tupeul să ne spună că nu există nici o criză. N-ai decât să te duci să vorbești cu presa. Să ne demaști, dacă așa îți închipui că o să ne poți opri.

– Donnie, a încercat Stef Moller să-l potolească.

– Iisuse, Stef, m-am săturat până peste cap de tâmpitul ăsta. Lemmer, fii atent la ce-ți spun. Nu ne-am atins nici de Frank și nici de Emma. Și, dacă nu mă crezi, treaba ta. A ocolit camioneta și a deschis portiera. Hai, Stef, să mergem!

A trântit ușa și a pornit motorul.

Stef Moller s-a ridicat încet și a trecut pe lângă mine.

– Are dreptate.

Asta a fost tot ce-a spus. S-a urcat în camionetă, și am fost nevoit să mă dau la o parte din drum – Donnie Branca nu părea dispus să mă ocolească.

Crezusem că Emma mă minte și mă înșelasem. Încrederea în abilitatea mea de a detecta minciunile se clătina serios. Am rămas urmărind în întuneric stopurile roșii ale Toyotei îndepărtându-se și m-am gândit că Donnie Branca spunea adevărul, dar Stef Moller îmi ascundea, în continuare, ceva.

Când vrei să afli dacă cineva te minte, uită-te în ochii lui. Ceea ce era dificil în cazul lui Moller, din cauza clipitului aceluia permanent și a lentilelor groase ale ochelarilor. În noaptea aceea nu putusem să-i văd bine fața în beznă și fusesem nevoit să mă limitez la a-i asculta vocea, la a-i urmări cadența și intonația. Nu mărturisise tot.

Sau asta era doar în închipuirea mea?

M-am întors în culcușul dintre tufișuri.

Stef Moller cel înalt, cu scăfârlia lui cheală, cu ochelari și cu felul lui măsurat și solemn de a vorbi. În ziua când îl cunoscusem mi se păruse un tip inofensiv. Chiar dacă ceva mă tulburase la întâlnirea din baracă. Ceva ce îmi scăpase.

Bărbații înalți și liniștiți nu se regăsesc în fruntea listei cu potențiale amenințări a unui bodyguard. Marii asasini din istorie fuseseră oameni scunzi și agitați. Lee Harvey Oswald, Dmitri Tsafendas, John Hinckley, Mark David Chapman.

Venirea lui Moller mă luase prin surprindere. Vocea lui fusese cea care mă convinsese să ies din ascunzătoare, pentru că în mintea mea nu putea exista o legătură între el, scenele de violență și atacurile comise cu sânge rece. Stef Moller avea aerul unui om care suferise mult la viața lui.

Acum însă eram sigur că mă mințise. Că îmi ascundea ceva.

Ce anume mă tulburase acolo, în baraca lui?

Branca nu fusese implicat în atacul asupra mea și a Emmei. Îl credeam.

Și atunci?

De ce mă mințea Moller? Trimisese pe altcineva? Nu avusese suficientă încredere în Branca sau dispunea și de alți oameni din Hb, dispuși să facă lucrurile murdare?

„Să avem mare grijă de noi, fiindcă ucigașii sunt foarte periculoși. Să ne luăm măsuri de precauție, să purtăm arme, și să nu rămânem niciodată singuri."

Spusese asta cu autoritate sau cu teamă? Chiar și așa, în seara aceea, el și Branca veniseră neînarmați. Sau poate că ascunseseră armele în camionetă?

Ce văzusem în baraca lui Moller?

M-am așezat, cu prăjiturelele Twinkies și cu sticlele de Energade la îndemână. Nu era momentul să mă relaxez. Trebuia să rămân în alertă, pregătit pentru orice.

În ziua când eu şi Emma merseserăm la ferma lui Moller, baraca în care îl găsiserăm era destul de întunecoasă, singura lumină pătrunzând prin uşile duble. Pe pereți se înșirau rafturi, în încăpere erau multe bidoane de motorină și de benzină, bancuri de lucru pline cu piese de schimb, cârpe murdare de ulei, cutii și canistre, piulițe și șuruburi, unelte și...

Am luat o gură de suc. Am închis ochii, concentrându-mă.

Pe bancul de lucru, aflat la doi metri de Moller, erau un carburator și un filtru de aer dezmembrat și lângă el... o tavă.

O tavă veche maro-roșcată, cu baza din plută, pe care erau așezate o zaharniță și ceşti de cafea. Da, asta îmi atrăsese atenția.

Ceştile de cafea.

De ce?

Pentru că erau trei la număr. Trei ceşti de cafea, două goale și una pe jumătate plină.

M-am ridicat în mijlocul pădurii întunecate, cu sticla de suc într-o mână și cu Glockul în cealaltă.

„Nu suntem decât Septimus și cu mine, n-avem pe altcineva." Așa spusese Stef Moller. Și totuși, pe tavă văzusem trei ceşti urâte, kaki-maronii, cu linguriţele încă înăuntru, și cineva nu-și terminase de băut cafeaua. Doi oameni, trei căni. N-avea sens. În momentul când Emma telefonase din fața porții, în baracă se mai afla cineva. Cineva care nu voise să fie văzut.

Mi-am adunat lucrurile și am pornit spre casă. Bănuiam cine fusese a treia persoană.

Și mai credeam și că se afla, în continuare, tot la Heuningklip și că din cauza ei mă minţise Stef Moller.

Mi-a luat aproape trei ore ca să parcurg cei două sute cincizeci de kilometri până la Heuningklip. În defileele din munți întâlnisem camioane grele și curbe strânse, practic invizibile în beznă până în clipa când ajungeai la ele.

Am trecut prin Nelspruit și m-am gândit la Emma. Îmi venea să fac un ocol și să mă opresc la spital, doar ca s-o țin de mână. Și să-i vorbesc. Voiam s-o întreb ce avusese în cap în noaptea aceea, când venise lângă patul meu, dar, pe de altă parte, preferam să tacă, pentru a păstra intacte șansele unor multiple răspunsuri.

Chiar înainte de Suidkaap, am cotit la dreapta, intrând pe R38, reflectând asupra lui Stef Moller, bogătașul cel sfios. Melanie Posthumus fusese cea care ne povestise că el era miliardarul care cumpărase o mulțime de ferme și le reabilitase, dar că nimeni nu știa de unde avea atâția bani.

Așadar, de unde avea o asemenea avere? Și ce putea cumpăra cu ea?

M-am închipuit așezat undeva, într-un colț. Mă săturasem de atâtea gânduri. Tânjeam după acțiune. Voiam răspunsurile care să clarifice totul, voiam să ridic vălurile groase și întunecate ale minciunii și ale înșelăciunii și să las lumina să pătrundă înăuntru, pentru ca la final să știu pe cine să înșfac de guler și, dându-i un pumn zdravăn în față, să-i zic: „Acum spune tot“.

Dincolo de Badplass, pe R541, am încetinit pentru a putea zări în întuneric poarta de intrare la Heuningklip, care n-avea nimic special – obișnuita

rezervație naturală fantomatică din spatele obișnuitului gard înalt. Am continuat să rulez încă un kilometru după ce am trecut de poartă și am parcat în iarba înaltă, cât de departe am putut de drum. M-am dat jos din mașină, mi-am înfipt bine Glockul la curea și m-am uitat la ceas. Trei fără un sfert dimineața. Ora la care bântuia Gestapoul.

M-am cățărat pe poarta de trei metri înălțime și-am sărit de partea cealaltă. Trebuia să o iau pe potecă. Nu-mi permiteam să mă pierd printre tufișuri. În plus, se putea să dau și peste lei. Cobie îi spusese lui Melanie Posthumus că, atunci când Moller avea să dețină un teren de șaptezeci de mii de hectare, avea să poată reintroduce lei și câini sălbatici în mediul lor natural. De-atunci trecuseră câțiva ani buni.

Drumul șerpuia cale de trei kilometri, urcând spre casa și dependințele modeste. Am înaintat. Mă simțeam expus, dar iarba de pe marginea drumului era prea mare și neclintită. Am mers cu mâna pe pistol și ascultând cu atenție zgomotele nopții. Un urlet de hienă, un altul de șacal. Câinii lătrau în depărtare. Oare câinii sălbatici lătrau? Poate. Tot ce știam despre ei era că atacau în haită și că-și fugăreau prada kilometri întregi, mușcând-o până când cădea, răpusă de pierderea de sânge și de oboseală. Și atunci, toată haita se aduna pentru ospăț.

Am iuțit pasul, mergând pe mijlocul drumului pentru a face cât mai puțin zgomot.

O pasăre de noapte a trecut fâlfâind din aripi chiar prin fața mea, apoi o alta, și încă trei, patru, cinci. M-am speriat și am încremenit. Am înjurat,

cu pistolul în mână. A durat câteva minute bune înainte ca agitația să se potolească.

Am pornit din nou la drum.

Într-un sfârșit, am ajuns pe culmea dealului, la ferma învăluită în întuneric. Nici o lumină nu era aprinsă.

Oare Stef Moller ajunsese acasă? Sau rămăsese peste noapte la Mogale?

Mai întâi trebuia să cercetez casa.

Am înaintat precaut, ascunzându-mă în umbră. Casa, baraca și o altă clădire lunguiață. Dincolo de deal erau colibele muncitorilor, niște căsuțe din cărămizi albicioase și cu acoperișuri din tablă ondulată. Stef Moller dăduse din cap, arătând în direcția lor, atunci când ne spusese că Seppie saşiul era singurul om care lucra la fermă în acel moment.

Am traversat încet veranda până la ușa de intrare în casă și am învârtit cu grijă mânerul cu mâna stângă, ținând în continuare pistolul în dreapta.

Ușa era descuiată.

Ca să eviți scârțâitul unei uși, trebuie să te miști repede. Am împins-o iute, am intrat și am închis-o în urma mea. Fără să fac zgomot prea mare.

Înăuntru era foarte întuneric. Nu puteam să văd bine mobila și nu voiam să mă izbesc de ceva. Trebuia mai întâi să aștept să mi se obișnuiască ochii cu bezna. În dreapta se afla o încăpere de dimensiuni mari. Camera de zi? În față, un coridor. Am luat-o într-acolo, pășind încet.

Prima ușă pe stânga dădea în bucătărie. N-avea perdele la fereastră, și am zărit smalțul alb al unei sobe vechi de gătit. În stânga și în dreapta am mai

zărit câte o ușă, ambele deschise. Baia în stânga. Dormitorul în dreapta.

Am stat în pragul ușii dormitorului, trăgând cu urechea. Nimic.

Am continuat să înaintez. Alte două uși, de o parte și de alta a holului. Ambele erau dormitoare, cel din dreapta mai mare. Probabil că aici dormea Stef Moller. Imposibil să văd ceva în beznă. Am făcut un pas înăuntru și mi-am încordat auzul, dar n-am deslușit altceva decât propriile bătăi ale inimii atunci când mi-am ținut răsuflarea.

Am ieșit din cameră pășind cu grijă, mai întâi pe vârfurile picioarelor, apoi punând jos tălpile, încet, silențios, până când am ajuns în al treilea dormitor.

Gol. Nu era nimeni în casă. Moller era pe drum sau poate se oprise să doarmă în altă parte. M-am întors cu pași grăbiți la ușa de la intrare, convins că nu avea cine să mă audă. Am ieşit şi m-am pornit pe verandă. Curtea era cufundată într-o tăcere stranie. Colibele muncitorilor se înșirau în stânga mea, spre est. Aveam de traversat cam o sută cincizeci de metri de teren deschis, acoperit cu pietriș care scărțâia sub picioare. Iarba înaltă fusese tunsă până la doi metri distanță de colibe. Tot ce trebuia să fac era să ajung acolo și să mă pitulez.

Colibele fuseseră construite pe o pantă a dealului, într-un șir curbat, perfect vizibil în lumina stelelor și a lunii, o boltă cerească superbă înălțată peste locul altfel învăluit complet în beznă. Aveam să încep din stânga, cu coliba cea mai apropiată de casă. Era însă o problemă. Septimus, cel care se uita cruciș, locuia într-una dintre case, și nu voiam să-l trezesc. În care casă? Imposibil de ghicit. Probabil

nu chiar în prima – nimeni nu vrea să doarmă prea aproape de șef. Bănuiam că în a doua.

Dar bărbatul pe care-l căutam? Poate în a patra sau a cincea colibă?

Putea fi oricare dintre ele. Am pornit pe poteca lungă de pietriș, cu pistolul pregătit în mână. Am mulțumit cerului că nu aveau câini de pază. Am înaintat cu mare grijă, punând la fiecare pas piciorul jos în cea mai mare liniște, pentru a nu-l deștepta pe bărbatul adormit. Am luat-o înspre iarba înaltă, imediat la stânga după prima casă, fără să mă grăbesc, întrebându-mă unde dormea, în coliba a treia sau a patra, și cum urma să reacționeze atunci când aveam să-i pun Glockul la tâmplă și să-l trezesc din somn cu blândețe.

Încă cincisprezece metri până la iarbă, apoi zece. A trebuit să mă stăpânesc să nu parcurg în goană ultimii cinci metri. Nu trebuia să fac zgomot. Ajuns în iarbă, m-am ghemuit și m-am uitat pe fereastra primei case. N-avea perdele. Ușa din lemn, zugrăveala crăpată.

Am continuat să merg ghemuit prin iarbă până la casa următoare. Perdele murdare din plasă, cu o ruptură zdravănă într-una dintre ele. Unde era Septimus? Uite-l, doarme, neștiutor și neînsemnat. Am înaintat alți șapte metri, apoi m-am așezat pe vine. Am zărit niște perdele galbene decolorate la fereastra casei numărul trei și mi-am amintit că Melanie Posthumus ne povestise cum cumpărase un material galben drăguț și vesel, și atunci am știut unde dormea individul.

„L-am găsit, Emma le Roux, l-am găsit pe diavolul fugar, pe Jacobus le Roux, cunoscut și sub

numele de Cobie de Villiers. Ucigaș, persoană dată dispărută, ecoactivist și un mare mister."

Brusc, o umbră s-a lățit lângă mine, în iarbă, și cineva mi-a lipit încet țeava unei arme de obraz, spunând pe tonul cel mai serios cu putință:

– Pune pistolul jos, altfel îți zbor creierii.

38

Furia sau spaima bruscă stimulează secreția hormonului epinefrină de către glanda medulosuprarenală. Știam pentru că citisem despre asta în închisoare, în nesfârșitele mele căutări după răspunsuri. Epinefrina accelerează ritmul bătăilor inimii, ridică nivelul glicemiei și tensiunea arterială și contractează pupilele și vasele capilare, pentru a diminua pierderile de sânge în cazul unei răniri. Pregătește corpul să facă față unei crize fiziologice, în cadrul reacției cunoscute drept „supraviețuirea prin fugă sau luptă".

Cărțile nu suflă însă nici o vorbă despre efectul pe care-l are asupra creierului – și anume, ignorarea nebuniei temporare, a ceții roșiatice care ți se așterne pe ochi.

Dar cu o armă vibrându-ți delicat la tâmplă, fuga, lupta sau nebunia nu constituie răspunsuri utile. Tot ce poți face este să încerci să-ți păstrezi cumpătul și să neutralizezi efectul hormonului concentrându-te profund, respirând încet și adânc și rămânând nemișcat.

Însă nu asta aștepta de la mine umbra.

M-a pocnit tare cu arma în cap și a lătrat:

– Aruncă naibii pistolul ăla!

Nu vorbea ca un om stăpân pe sine. Ci cu o voce nerăbdătoare, ascuțită, care nu mi-a plăcut deloc. Am așezat încet Glockul pe iarbă.

– Cine ești?

Voiam să mă uit la el, dar mi-a apăsat și mai tare arma de tâmplă.

– Sunt Lemmer, am răspuns pe un ton liniștitor.

– Ce cauți aici?

– Am fost angajat de sora ta, Jacobus. De Emma le Roux.

– N-am nici o soră.

Era încordat ca un arc, și mâna cu care ținea arma a început să tremure tot mai tare. Nu puteam să o văd, dar am simțit-o lângă ureche, și m-am întrebat dacă și degetul îi era la fel de încordat pe trăgaci.

– Atunci m-am înșelat. Îmi cer scuze.

Răspunsul meu l-a luat prin surprindere. A rămas năuc preț de două bătăi, ca de ciocan, ale inimii mele, apoi a spus:

– Nu mă minți!

Mi-am păstrat tonul liniștit și plat.

– Nu te mint, Jacobus. Îmi pare sincer rău. Mai ales pentru Emma. Voia atât de mult să-și revadă fratele... Cred că l-a iubit foarte tare.

– N-am nici o soră.

Ridicase tonul cu o jumătate de octavă. Încercarea mea de a-l mai potoli nu părea încununată de succes.

– Da, Jacobus, te cred. Atunci, eu mi-am terminat treburile pe-aici. O să mă duc să-i spun că nu mai are nici un frate.

– Corect.

– Pot să mă ridic? O să plec și n-o să te mai deranjez niciodată. Poți să păstrezi pistolul.

A căzut pe gânduri și a îndepărtat țeava armei de tâmpla mea cu câțiva milimetri.

– Cum de-ai venit aici ca să mă cauți?

De data aceasta, vocea îi era mai puțin disperată și acutită.

I-am răspuns, pe un ton lejer, de conversație, și fără să îl mint:

– Am fost aici cu Emma săptămâna trecută. Am văzut trei căni de cafea în baracă. Dar Stef îmi spusese că nu mai era nimeni aici, în afară de el și de Septimus. Asta mi-a dat de gândit. Am presupus că se ascunde cineva în colibe.

A tăcut.

– Ai auzit păsările pe care le-am stârnit când m-am apropiat, am spus. Ești foarte tare, tipule.

– Potârnichi.

– Te miști bine, nu te-am auzit venind.

Stătea acolo, indecis, ca un câine care aleargă după autobuz și, când îl prinde din urmă, nu știe ce să mai facă.

– Jacobus, acum o să mă ridic. Încet. Și pe urmă o să plec și n-o să mă mai întorc aici niciodată. Mi-am terminat treaba.

– Nu.

Știam de ce nu-i convenea propunerea mea.

– N-o să spun nimănui unde ești. Jur pe Dumnezeu.

Poate că jurământul ăsta avea credibilitate în rândul membrilor Hb. Mi-am întors foarte încet capul spre el. S-a uitat mai întâi spre casă, apoi către mine. Era Cobie de Villiers, bărbatul din fotografia pe care ne-o arătase Jack Phatudi. Transpirase, și fața îi strălucea în lumina lunii. Ochii îi fugeau de colo-colo, și ținea arma cu mâinile întinse în față. Părea un MAC 10. Cel mai ieftin pistol automat de pe piață, însă la fel de eficient ca armele scumpe.

Nu i-a plăcut că mă uitam la el. Era un semnal de alarmă. E mai greu să ucizi un om după ce l-ai privit în ochi. Am încercat să stabilesc un contact vizual direct. Și-a ferit ochii, uitându-se într-o parte și-n alta, ca și cum nu știa ce să facă. Stătea cu gura pe jumătate deschisă, respirând iute. Știam că trebuia să acționez și să nu-l las să facă prima mișcare. Era un om căutat de poliție, un criminal și un fugar, care, chiar în clipa aceea, cântărea cu toată seriozitatea avantajele uciderii mele. Am așteptat să privească, o fracțiune de secundă, în lateral, mi-am ridicat brațul stâng pentru a-l lovi peste mână și mi-am vârât piciorul drept între coapsele lui. Împușcăturile au bubuit, asurzindu-mă, și am simțit o arsură în ceafă. L-am dezechilibrat punându-i piedică, și s-a prăbușit la pământ. Pistolul automat a zdrăngănit în aer. Cobie a încercat să atenueze șocul căderii cu brațul stâng, și eu l-am pocnit tare cu pumnul în față, după care m-am repezit să înșfac MAC-ul cu ambele mâini.

A încasat bine lovitura, căci nu a dat drumul armei. Pe gât mi se prelingea un lichid călduț, am bănuit că era sânge.

Cobie a smucit pistolul. Avea fața schimonosită, arăta ca un nebun și a scos un mârâit înfundat. Nu era mult mai înalt decât mine, însă era puternic și decis să lupte pe viață și pe moarte.

Am renunțat, pe moment, să încerc să-i smulg MAC-ul și l-am lovit din nou. Am țintit maxilarul, dar l-am nimerit în ochi. Capul i s-a bălăngănit pe spate, dar a îndreptat pistolul automat spre mine. Am prins țeava armei cu mâna stângă și cu dreapta l-am pocnit peste ureche, însă fără vreun efect vizibil.

În spatele nostru, o lampă s-a aprins în a doua căsuță, și la lumina ei am văzut fața contorsionată a lui Cobie. Din sprânceană îi curgea sânge.

L-am lovit iar, cât de tare am putut. Și-a ferit capul, și pumnul meu i-a șters bărbia. M-am mișcat, încercând să mă urc peste el și să-l apuc de gât, dar s-a răsucit și mi-a prins antebrațul cu mâna stângă.

O ușă s-a deschis, aruncând o rază de lumină afară. Dacă Septimus era înarmat, atunci chiar aveam probleme. I-am dat drumul lui Cobie din strânsoare și am țâșnit în tufișuri, cu gândul să caut Glockul. L-am zărit strălucind în iarbă, l-am luat și m-am rostogolit către Cobie. Nu se sculase de la pământ, dar ținea pistolul îndreptat către mine. N-aveam timp să trag, așa că m-am repezit spre el. A țintit și a apăsat pe trăgaci. Clinchetul metalului, și atât. MAC-ul nu mai avea gloanțe. M-am aruncat asupra lui, pocnindu-l tare cu butoiașul Glockului în obraz și uitându-mă în același timp spre ușă.

Seppie stătea în prag cu o pușcă de vânătoare îndreptată în sus, spre stele, și cu o expresie de uimire întipărită pe chip.

– Cobie? a întrebat el.

– Aruncă arma sau îl împuşc pe Cobie, am spus.

Cobie a încercat să-mi ia Glockul din mână. Depăşise barierele fricii, era un om disperat, nebun. L-am lovit cu pistolul în cap, m-am rostogolit pe o parte şi m-am aşezat pe vine în faţa lui. Cu pistolul în ambele mâini, am ţintit spre el şi am spus pe cel mai rezonabil ton cu putinţă:

– Cobie, ăsta e un pistol cu calibrul de 45 de milimetri. Mai întâi o să te împuşc în picior, unde sunt însă nişte vene groase – şi nu garantez că n-o să sângerezi de moarte. Tu alegi.

Pe urmă m-am uitat la Septimus. Încremenise cu puşca în mână.

– Septimus, am lătrat.

M-a privit copleşit de spaimă.

– Pune puşca jos. Acum.

– OK.

S-a aplecat încet şi a aşezat, cu mare respect, arma pe dala de ciment din faţa uşii.

– Culcă-te la pământ, i-am ordonat.

– Unde?

– Oriunde, idiotule. Dar la distanţă de puşcă.

S-a trântit pe burtă.

M-am ridicat şi m-am apropiat de Jacobus.

– Cobie, pune arma jos.

Nu i-a convenit, deşi MAC-ul nu mai avea gloanţe. Nu ştiam dacă nu are cumva un încărcător plin în buzunar.

– Ridică-te, i-am spus.

S-a ridicat. L-am lovit cu genunchiul, cât de tare am putut, chiar deasupra buricului. A căzut în faţă, încovoiat şi cu gura căscată.

I-am smuls MAC-ul din mână și l-am aruncat departe, pe câmp.

– Asta pentru c-ai vrut să mă omori, Cobie. Și ca să te mai liniștești puțin. La naiba, omule, arăți ca un câine turbat!

Cobie s-a ghemuit la pământ în poziția fetală, încercând disperat să tragă aer în piept.

Am dus mâna stângă la cap, în locul care mă durea. Am pipăit rana, o tăietură lungă și adâncă ce pornea de sub ureche. Sângera. Încă un centimetru, și aș fi fost un om mort. Mi-a venit să-l lovesc din nou pe Cobie. Mi-am reprimat însă pornirea, m-am dus spre Seppie, mi-am băgat Glockul la curea și am ridicat pușca. Am scos încărcătorul, am tras glonțul de pe țeavă afară și le-am aruncat departe. Septimus mă urmărea neliniștit, cu un singur ochi. Am lăsat pușca să cadă lângă el și am luat iar Glockul în mână. M-am îndreptat spre Cobie, i-am înfipt un genunchi în spate și i-am lipit pistolul de ceafă.

– Septimus, uită-te la mine!

Și-a ridicat capul.

– Du-te în casă și adu-mi un cablu electric. Cel mai lung pe care-l găsești. Ai înțeles?

– Da.

Nu părea prea convins.

– Eu o să stau aici, cu Cobie, și, dacă te văd că ieși din casă cu altceva în mâini decât cablul, o să-l împușc.

– OK.

– Hai, du-te! Grăbește-te!

A ezitat, dar numai o clipă, apoi s-a repezit în casă. Cobie de Villiers se smucea sub genunchiul meu.

– Jacobus, ascultă-mă, nu vreau să-ți fac necazuri. Dar, dacă nu cooperezi, jur pe Dumnezeu c-o să te împușc. Și-o să fiu decorat de poliție pentru asta.

– Ce-ai de gând să faci?

Pe același ton de om nebun.

– Am de gând să te leg, Jacobus, ca să nu-ți mai vină vreo idee. Și, dup-aia, noi doi o să stăm frumușel de vorbă. Asta-i tot. Dacă discuția noastră va decurge bine, o să-ți dau drumul, și pe urmă o să plec și eu și n-o să suflu nimănui vreo vorbă despre tine. Dar, dacă nu-mi răspunzi la întrebări, voi fi nevoit să te duc la poliție. Tu alegi.

A tăcut. Zăcea gâfâind.

Septimus a ieșit din casă mișcându-se cu mare grijă. În mâinile întinse în față căra o rolă de cablu electric, ca pe o ofrandă.

– Adu cablul încoace, Septimus, și pe urmă întoarce-te și întinde-te pe burtă cu mâinile la spate.

S-a conformat, supus și concentrat. Am așteptat să-l văd culcat la pământ, am luat cablul cu mâna stângă și mi-am îndesat Glockul la curea.

Acesta era momentul pe care îl așteptase Cobie. S-a mișcat rapid, încercând să se rostogolească departe de mine și să mă lovească în același timp. Nu m-a luat prin surprindere. Răbdarea mea avea însă, și ea, o limită. L-am prins de braț, i l-am răsucit la spate și i-am împins încheietura mâinii în sus, spre gât, dislocându-i umărul. Cobie era un tip dur, dar n-a suportat durerea cumplită. A căzut moale la pământ.

– Nebunia și prostia nu fac casă bună, Jacobus, am spus urcându-mă cu amândoi genunchii

pe spinarea lui și apăsându-i corpul cu toată greutatea.

Am auzit cum îi iese aerul din plămâni, i-am înșfăcat o mână, am tras-o aproape de cealaltă, am luat cablul și am început să-l înfășor în jurul încheieturilor. M-am dat jos de pe spinarea lui numai după ce m-am asigurat că nu avea cum să-și elibereze mâinile.

– Seppie, mai am nevoie de cablu.

– Nu mai am, a scâncit.

– N-ai niște sfoară sau altceva?

– Nu știu.

– Du-te și caută la Cobie în casă.

– OK.

– Fuguța, Septimus. Dacă nu te întorci repede, îl împușc pe Cobie. Mai întâi în piciorul stâng, pe urmă în dreptul.

– OK.

S-a repezit spre casa cu perdele galbene, a trântit ușa de perete și a aprins lumina. S-a întors cu o veioză cu cablul atașat la ea.

– Sparge lampa și smulge-o de acolo, Septimus.

S-a conformat.

– Acum, întinde-te la pământ.

Cunoștea poziția. Am luat cablul nou, m-am așezat cu genunchii pe spatele lui Septimus și m-am apucat să-i leg încheieturile mâinilor.

Cobie de Villiers a sărit în picioare.

– Jacobus! am strigat după el, dar fără folos. Cobora dealul în fugă, cu mâinile legate la spate.

– O să-ți împușc amicul, Cobie.

Nu părea o prietenie prea strânsă. Cobie a dispărut în noapte.

– Rahat! am înjurat nervos.

Și acum, ce-aveam să fac? Mai întâi, trebuia să-l imobilizez pe Septimus. M-am mișcat iute, înfășurând cablul în jurul gleznelor lui Seppie și făcând în mare grabă un nod.

– Nu cumva să faci vreo prostie! l-am amenințat.

Pe urmă l-am lovit ușor cu piciorul în coaste, am scos Glockul de la curea și m-am repezit după Cobie.

Ce naiba-l apucase pe nebunul ăsta?

39

Întunericul îl punea în avantaj. În plus, cunoștea bine terenul. Din fericire, un om care aleargă cu mâinile legate la spate nu prea-și poate păstra echilibrul.

Nu puteam să-l văd, dar l-am auzit căzând undeva, în dreapta mea, la circa o sută de metri distanță. Crengile au trosnit, și a urmat o bufnitură surdă. Am rupt-o la fugă în direcția zgomotului.

Dacă ar fi stat liniștit, ar mai fi avut o șansă, însă Cobie voia cu tot dinadinsul să scape. Când a dat să se ridice, clătinându-se, l-am auzit și i-am văzut umbra cenușie proiectată pe fundalul ierbii înalte, o siluetă ghemuită, împiedicată. M-am luat după el și l-am ajuns din urmă. De fiecare dată când trăgea aer în piept, scotea un sunet disperat. L-am atacat din spate și l-am doborât. Cum nu putea să se sprijine în mâini, s-a prăbușit cu fața îngropată în iarbă.

Am sărit pe el și l-am țintuit la pământ, i-am lipit Glockul de gât și am șuierat cu răsuflarea întretăiată:

– Iisuse, Jacobus, ce mama naibii te-a apucat?

– Împușcă-mă, a șoptit răgușit, abia auzit, zbătându-se în continuare într-o încercare inutilă de-a se elibera.

– Ce?

– Împușcă-mă!

– Ești nebun?

– Nu.

– Pe cinstea mea că ești nebun!

– Împușcă-mă. Te rog.

– De ce?

– Așa e mai bine.

– Cum adică?

– E mai bine pentru toată lumea.

– Dar de ce?

– De-aia.

– Răspuns greșit. Uite ce-i, n-am de gând să stau aici și să-mi pierd vremea cu tine. Trebuie să mă întorc la Septimus. M-am ridicat, prinzându-l de încheieturile mâinilor. Hai, am spus trăgându-l după mine și forțându-l să-și țină brațele suficient de sus, încât să fie stăfulgerat de durere dacă-i mai trecea prin gând s-o ia la fugă.

– Împușcă-mă!

Un țipăt în noapte, un urlet demonic, plin de spaimă, și s-a smucit din nou, fără să-i pese de durerea care, fără îndoială, îl săgetase în umăr. Mi-am dat seama că nu puteam să-mi pun planul în aplicare și l-am lovit cu Glockul în cap cât de tare am putut.

Abia atunci Viezurele Melivor s-a prăbușit, moale, ca o lumină care pâlpâie înainte de-a se stinge.

L-am cărat pe Cobie de Villiers în spate până la locul unde Septimus stătea, supus, întins la pământ, la ţanc pentru a vedea farurile unei maşini care urca pe drum dinspre poartă.

– Cine e? l-am întrebat pe Septimus în timp ce-l aşezam pe Cobie jos, lângă el.

– Cred că Stef.

Alte necazuri. Până atunci, mă descurcasem cu aceşti doi clovni. Dar aveam să fac faţă şi unui al treilea?

Era aceeaşi camionetă Toyota cu care Stef Moller şi Donnie Branca veniseră după mine la Motlasedi. Roţile au scârţâit pe pietriş când Stef a oprit maşina în faţa casei şi a coborât. Avea să vadă luminile aprinse la colibele muncitorilor. Întrebarea era: Ce avea să facă?

Am simţit cum mă cuprinde oboseala. Fusese o zi lungă şi o noapte şi mai lungă. Am îngenuncheat lângă Cobie şi i-am lipit pistolul de gât.

– Cobie?

Vocea lui Stef era cea care răsunase în întuneric. I-am auzit paşii călcând pe pietriş. Şi pe urmă l-am zărit în conul de lumină. N-avea nimic în mâini.

– Nu, Stef. Sunt eu, Lemmer.

Ne-a văzut şi el şi s-a oprit.

– Vino încoace, Stef.

A ezitat. Părea îngrijorat. Clipea mărunt şi des.

– Ce i-ai făcut? a întrebat apropiindu-se.

– E leşinat, dar o să-şi revină repede. Hai, Stef, vino şi stai jos cu noi, ca să discutăm puţin, să vedem de ce m-ai minţit.

S-a aşezat lângă Cobie şi a întins o mână tremurătoare spre chipul lui nemişcat.

– N-am avut de ales, a spus mângâind blând capul lui Cobie.

– M-ai mințit.

– I-am promis. Mi-am dat cuvântul în fața lui.

– Stef, Cobie e un criminal.

– Mi-e ca un fiu. Și...

– Și ce?

– Cobie a trecut printr-o experiență îngrozitoare.

– Ce anume?

– Nu știu, dar în mod sigur l-a afectat cumplit.

– Cum de știi?

– Pur și simplu știu.

Cobie s-a mișcat. A încercat să se răsucească, dar n-a reușit.

– Stai liniștit, Cobie, a spus Moller pe un ton mângâietor.

– Va trebui să vorbească. El e cel care cunoaște răspunsurile.

– N-o să scoți nimic de la el.

Cobie de Villiers a gemut și a dat să se întoarcă pe-o parte. A deschis ochii și l-a văzut pe Stef.

– Sunt aici, Cobie, sunt aici cu tine.

Pe urmă a dat cu ochii de mine. S-a smucit. Moller i-a pus o mână fermă pe umăr.

– Cobie, stai cuminte. N-o să-ți mai facă nici un rău.

Nu l-a crezut. Își muta privirea de la Stef la mine. O privire de om nebun.

– Gata, Cobie, liniștește-te, sunt aici cu tine.

Mi-am dat seama că Moller mai făcuse asta și în alte dăți, îl alinase, îl ridicase pe Cobie din abisul în care se cufundase. Cobie s-a holbat la el și, cum a părut că-l crede, a oftat adânc, și trupul i s-a relaxat. Am întrezărit în scena care

se desfășura în fața ochilor mei un crâmpei din istoria lor comună, din relația lor. Și din personalitatea lui Moller. Îmi impunea respect, dar pe moment nu-mi era de nici un folos. În capul lui Cobie, în spatele unei ușițe bine ferecate, zăceau informațiile de care aveam nevoie. Iar Moller deținea cheia, asta dacă exista vreuna.

Seppie nu scotea o vorbă, urmărind evenimentele cu un singur ochi.

– Uite, Stef, hai să-ți explic ce problemă am, am zis pe un ton de conversație, ca un părinte care nu vrea să-și supere copilul, cuvintele mele fiind, de fapt, adresate lui Cobie. Îi caut pe cei care au împușcat-o pe Emma le Roux. Asta e tot. O să-i vânez, o să-i prind și-o să-i facă să plătească pentru răul pe care i l-au făcut. Nu mă interesează ce-a făcut Cobie sau oricine altcineva. Și nu vreau să implic poliția în toată povestea asta. Sincer să fiu, nu mi-ar conveni să fac asta. Tot ce vreau e să obțin un nume. Sau locul unde se ascund atacatorii. Atât și nimic mai mult. Și pe urmă o să plec. Și n-o să mai auziți niciodată de mine. N-o să povestesc nimănui ce s-a întâmplat. Îți promit.

Stef Moller rămăsese cu mâna pe umărul lui Cobie. Clipea încet, dar fără să rostească vreo vorbă. Decizia îi aparținea în totalitate lui Cobie.

Tăcerea era deplină. M-am uitat la ceas. Cinci fără douăzeci. În curând avea să răsară soarele. L-am privit pe Jacobus. Stătea nemișcat.

Moller l-a strâns de umăr.

– Ce zici, Cobie?

A scuturat din cap. Nu.

Am oftat.

– Cobie, există căi ușoare de-a afla adevărul, și căi mai grele. Hai să mergem pe calea cea mai ușoară.

Moller s-a încruntat la mine. Nu era de acord cu modul meu de abordare.

– Nu, a răspuns Cobie încet.

– De ce nu?

– O să-l omoare.

– Cobie, omul ăsta poate să-ți rezolve problema, a spus Moller.

– Nu, nu poate. O să-l omoare și pe el.

– Nu, n-or să mă omoare, am zis.

Cobie adăugase ceva, dar nu înțelesesem.

– Ce-ai spus, Cobie?

– O să-i omoare pe toți.

– Pe toți?

– Da, pe Emma, pe Stef, pe Septimus.

– Nu și dacă-i opresc.

– N-ai cum. Și-a înclinat capul dintr-o parte în alta, cu o privire încăpățânată.

Mi-am pierdut răbdarea. Cu totul. L-am apucat pe Cobie de păr și l-am tras în sus, după mine.

– Stai, a spus Moller încercând să intervină.

I-am împins brațul în lături. Cobie a scos un muget animalic. M-am făcut că nu-l aud.

– Până acum, am mers pe mâna ta, Stef. E momentul să-i arăt nenorocitului ăstuia ce-a făcut. L-am tras pe Cobie după mine, pe cărare. S-a zbătut, dar nu foarte tare, pentru că îl țineam zdravăn de păr.

– Unde-l duci? m-a întrebat Moller.

– Îl duc s-o vadă pe Emma. Ca să-i explice față în față cum de-a ajuns să fie atacată și împușcată. Să-i ceară scuze.

– Nu! a țipat Jacobus.

– Taci dracului din gură și mergi, am spus iuțind pasul.

– Lemmer, te rog, nu face asta, m-a implorat Stef Moller.

– Nu-ți face griji, Stef, tu n-ai nici un amestec. Nu vom fi decât eu, Cobie și Emma.

– Dar mi-ai spus că e în comă.

– O să așteptăm până se trezește.

– Nu, nu! a urlat Cobie de Villiers.

– Mai tacă-ți gura, am spus continuând să-l trag de păr după mine pe nebunul cu mâinile legate la spate și cu capul aplecat.

La jumătatea drumului către poartă, în timp ce soarele răsărea la orizont, Jacobus le Roux a spus, pe același ton înverșunat:

– O să vorbesc.

L-am ignorat, trăgându-l și mai tare de păr după mine.

– O să vorbesc, a zis ridicând glasul cu o octavă.

– Minți, Jacobus.

– Nu. Jur că nu.

– Iisuse, voi ăștia din gașca Hb nu faceți decât să jurați tot timpul. Ce te-a făcut să te răzgândești?

– Faptul că suntem doar noi doi.

– O să vorbești de față cu Emma.

– Nu, te rog, nu de față cu Emma.

– De ce nu?

A scos un sunet sfâșietor, care m-a făcut să mă opresc.

– De ce nu de față cu Emma, Jacobus?

– Pentru că a fost din vina mea.

– Ce anume?

– Mama și tata. A fost din vina mea.

I-am dat drumul la păr. S-a clătinat pe spate și s-a prăbușit. Și-a aplecat capul. În lumina palidă a răsăritului, i-am zărit fața plină de sânge și tumefiată din cauza loviturilor. Umerii îi zvâcneau.

Cobie de Villiers plângea. La început reținut, apoi tot mai tare, până când savana a răsunat de hohotele lui curate, nestăpânite. Am rămas tăcut, urmărindu-l cu Glockul în mână, epuizat și părându-mi dintr-odată rău de această epavă umană.

Poate că plânsul îi făcea bine. Și îi mai tempera accesele de nebunie. Sunetele au urcat în crescendo, apoi s-au domolit. Lacrimile îi cădeau în picături întunecate în praf.

Am stat în fața lui și mi-am băgat pistolul la curea. Cobie și-a ridicat ochii spre mine. Nu arăta deloc bine, dar privirea îi era mai puțin sălbatică.

– Chiar poți să-i oprești? m-a întrebat.

–Nu numai că pot, Jacobus. O voi face! Negreșit.

Am văzut că nu avea încredere în mine, dar pentru el asta nu mai conta. I-am dezlegat mâinile și i-am frecat încheieturile. A înghițit în sec și a tras adânc aer în piept de mai multe ori.

– Sunt Jacobus le Roux, a spus cu mare emoție în glas, după ce așteptase vreme de douăzeci de ani o asemenea șansă.

– Da, știu, am zis.

– Și mi-e tare, tare dor de Emma.

Nu i-a venit ușor să-mi spună povestea.

I-a luat aproape trei ore. Înaintând smucit, chinuit, uneori atât de confuz, încât am fost nevoit

să-l întrerup. Din când în când, emoția îl copleșea, reducându-l la tăcere, și atunci așteptam până când umerii nu i se mai cutremurau de plâns. De fiecare dată când divaga, îl aduceam înapoi, cu infinită răbdare, la punctul de unde plecase. Mai târziu, când soarele a urcat pe cer și căldura a început să ne apese, ne-am retras la umbra unui copac. Amândoi eram însetați și nedormiți. Însă acum Jacobus le Roux era hotărât să se despovăreze, iar eu îl urmăream cu dorința fierbinte de-a pune lucrurile cap la cap.

Când a terminat, după ce i-am pus și ultima întrebare și mi-a răspuns cu un glas răgușit și epuizat de-atâta vorbit, am rămas în umbra arborelui țepos ca doi boxeri amețiți după loviturile încasate. Ne holbam la savană, fără a vedea însă nimic.

În timpul acelor minute de respiro, m-am întrebat ce simțea el acum. Ușurare? Ușurare că nu mai era singurul care cunoștea povestea? Teamă din cauza a ceea ce-mi dezvăluise? Speranța că, după douăzeci de ani, coșmarul urma să se termine? Sau disperarea că nu avea să scape niciodată de el?

M-am uitat la Jacobus le Roux, la rănile de pe față, la dârele lăsate de lacrimi pe obraji, la umerii lui încovoiați, umerii unui om care dusese prea mult timp în spate o povară de nesuportat, și mi-am reamintit imaginea lui din tinerețe, cea din fotografia Emmei. M-a cuprins o milă nesfârșită, și mi-am pus mâna pe umărul lui. Ca să știe că, de acum încolo, nu avea să mai fie singur.

Și pe urmă am lăsat ceața roșie-cenușie a furiei să mă învăluie treptat. Furia față de oamenii care le făcuseră asta lui și Emmei. Trebuia să o controlez, pentru a-mi păstra capul limpede, însă

am lăsat-o mai întâi să mă cuprindă, ca să-mi alunge oboseala.

Înainte de a pleca, i-am spus lui Jacobus:

– O să îndrept lucrurile.

Și-a ridicat privirea spre mine. Avea ochii goi. Fără acel licăr de nebunie, dar totodată lipsiți de speranță.

Am scos mașina cu spatele din iarba înaltă și am pornit la drum. Aveam multe de făcut. Trebuia să mă întorc la Motlasedi – casa pe care o închiriasem la poalele muntelui, casa de lângă râu, „locul marii bătălii", și știam că ei mă așteaptă acolo.

Îmi urmăriseră convorbirile telefonice, dispuneau de tehnologia necesară. Îmi scotociseră adăpostul temporar în cursul nopții, cu puștile lor cu lunetă și cu cagulele trase pe față. Nu găsiseră nimic, dar mă așteptau.

Și pe urmă aveau s-o pândească și pe Emma și s-o prindă, într-un fel sau altul. Pentru că nimic nu-i putea opri.

Acum înțelesesem aproape totul. Nu reușeam încă să pricep de ce păstraseră, atât de neînduplecați, secretul acela mare al lor timp de douăzeci de ani, dar aveam să aflu.

Astăzi.

40

O ironie amară a făcut ca însăși influența tatălui lui Jacobus în rândurile armatei să fi declanșat întreaga poveste.

În 1985, după un instructaj de bază, numai trei militari din forțele naționale de apărare fuseseră transferați la recent înființata Unitate pentru Conservarea Naturii și a Mediului, formată din puțin peste douăzeci de soldați. Jacobus fusese unul dintre cei aleși, pentru că Johannes Petrus le Roux, directorul executiv al Le Roux Engineering Works, furnizorul de echipamente al Armscor, îl cunoștea pe generalul care trebuia.

Jacobus nu se simțise vinovat pentru asta. Așa era în viață. Cel mai mult contau relațiile. Și, oricum, un om ca el, cu o dragoste atât de mare față de natură, era mult mai potrivit să ocupe un asemenea post decât cine știe ce tâmpit care să trândăvească toată ziua prin tufișuri. Așa că Jacobus le Roux a avut șansa de a-și trăi pasiunea la Tabăra de Instrucție General de Wet din De Brug, lângă Bloemfontein. Pe cele 17 000 de hectare ale

terenului aflat în proprietatea armatei păşteau peste zece mii de gazele sud-africane.

La vremea aceea, Jacobus era un tânăr încrezător în sine, inteligent, înflăcărat, dedicat meseriei şi care se simţea în elementul lui la De Brug. Îşi impresionase superiorii cu vastele cunoştinţe şi cu etica lui. Următoarea ofertă, din septembrie 1985, îi fusese făcută pe merit.

Colonelul venise din Pretoria pentru a inspecta tabăra de la De Brug şi, la o ceaşcă de ceai într-o clădire din materiale prefabricate, îi povestise despre cele două unităţi militare din Parcul Kruger. Una dintre ele era aşa-numita 7 SAI, un batalion de infanterie din Phalaborwa care patrula rezervaţia la graniţa cu Mozambicul. Cealaltă, mult mai obscura ESU, Unitatea de Servicii de Mediu, se formase sub influenţa legendarelor forţe speciale Major Jack Greeff, dar se afla sub controlul Unităţii pentru Conservarea Naturii şi a Mediului. Scopul ESU era stoparea proliferării braconajului şi a contrabandei cu fildeş în Parcul Naţional Kruger.

Era Jacobus interesat să li se alăture?

Răspunsese afirmativ cu mult înainte de a-şi fi terminat ceaşca de ceai. După paisprezece zile, se prezentase pentru un instructaj intensiv de şase săptămâni la baza Batalionului 5 Recce din savană. Acolo îl cunoscuse pe Vincent Mashego, căutătorul de urme, viitorul său partener şi camarad.

Mashego era opusul lui Jacobus. Tânărul alb şi bogat făcea parte din elita conducătoare; băiatul negru se născuse în Shatale, Mapulaneng, într-un trib extrem de sărac şi de marginalizat, a cărui

limbă, sePulane – pentru care nu exista nici un manual –, nu se preda în nici o școală. Numele lui tribal era Tao, care însemna „leu", totemul tribului maPulane, dar el era atât de tăcut și de rușinos, încât oamenii lui îi spuneau Pego, o poreclă provenită din *pegopego* – gură-spartă.

Jacobus era slab, musculos și străin în acea regiune. Pego Mashego era scund, uscățiv, dar vânjos și cunoștea locurile ca pe propriul buzunar. Afrikaanderul venise acolo din proprie voință, băiatul din tribul maPulana – din necesități financiare. Aveau însă un lucru în comun: dragostea și interesul față de natură.

Prietenia dintre ei nu se născuse spontan; diferențele dintre mediile și clasele sociale din care proveneau și dintre personalitățile lor erau prea mari. Dar, în cele șase săptămâni de privațiuni, începuseră să capete respect unul față de celălalt. Iar evenimentele care urmaseră cimentaseră prietenia lor, făcând-o de nezdruncinat.

Strategia folosită de ESU consta în alcătuirea unor echipe de doi oameni care să patruleze o anumită porțiune pe jos, timp de o săptămână. Zonele erau prestabilite în cadrul programului și bine delimitate. În fiecare echipă, bărbatul alb era liderul și cel care purta trasmițătorul. Bărbatul negru căra proviziile și căuta urmele. Ambii erau înarmați cu puști și ziua se adăposteau în tufișuri și în scobiturile stâncilor pentru a putea vâna în timpul nopții, braconierii de fildeș fiind prădători nocturni.

Tactica era simplă: după ce-i descopereau pe braconieri, luau legătura prin radio cu unitatea și cereau întăriri. Dacă nu aveau încotro, li se permitea

să-i împuște pe braconieri pe loc, înainte ca aceștia să se facă nevăzuți în tufișuri. Să-i împuște mortal. Ca să afle toată lumea că guvernul pornise război împotriva lor, pentru că Africa nu-și permitea să piardă, săptămânal, câte o mie de elefanți. În ritmul în care mergeau lucrurile în anii '80, elefanții aveau să dispară cu totul până în 2010.

Echipa Juliet Papa, numele de cod al lui Jacobus și al lui Pego, își începuse activitatea în noiembrie 1985, inițial în părțile vestice, „mai sigure", din Parcul Kruger, pentru a se obișnui cu terenul. Abia în februarie 1986 fuseseră trimiși mai la est – și atunci cunoscuseră pentru prima dată îndârjirea braconierilor de fildeș.

Și, după douăzeci de ani, Jacobus le Roux era încă plin de ură când îmi povestise ce se întâmplase. La prima lor ieșire, găsiseră trei elefanți morți. Femela fusese ucisă pentru că se afla prea aproape și era periculoasă. Puiul, doar de amuzament. Capul masculului era o masă însângerată, de nerecunoscut; braconierii îi tăiaseră colții cu topoare și cu macete. De jur împrejur erau numai gunoaie, lăsaseră descoperit locul unde făcuseră focul. Cu o lipsă de respect voită, ostentativă. Dar infractorii părăsiseră de mult scena, trecând înapoi granița spre Mozambic.

Trei săptămâni mai târziu, fuseseră implicați într-o primă ciocnire, un schimb de focuri cu o bandă de braconieri, într-o noapte. Merseseră pe urmele de sânge lăsate de unul dintre răniți până la graniță. După numai o săptămână, Jacobus le Roux împușcase mortal un om pentru întâia dată.

Noaptea, zăriseră focul făcut de hoți în albia secată a râului Nkulumbedi, la numai câțiva

kilometri de barajul de la Langtoon, în partea de nord-est a parcului. Jacobus încercase, vorbind în șoaptă în trasmițător, să ceară întăriri, pentru că grupul de braconieri părea format din doisprezece sau paisprezece oameni, dar, ca de obicei, semnalul era prea slab. Se apropiaseră pe furiș și, la lumina pâlpâitoare a focului, văzuseră masacrul. Doi elefanți imenși erau sfârtecați, în timp ce banda râdea și discuta pe un ton scăzut.

Îi luaseră la țintă. Jacobus se orientase spre un bărbat îmbrăcat într-o cămașă roșie sfâșiată care stătea deoparte, dând ordine. La început, cu o mână tremurătoare, cu toate că simțise o repulsie groaznică la vederea scenei. Dar creierul ezita să transmită comanda spre degetul lipit de trăgaci. Abia când Pego îi făcuse un semn liniștitor, atingându-l ușor cu cotul, închisese ochii și trăsese. Apoi îi deschisese, și îl zărise pe bărbat căzând la pământ. Fără convulsiile acelea dramatice care se văd în filme, doar o cufundare, o prăbușire înceată, jalnică, lipsită de viață.

Lângă el, Pego trăgea glonț după glonț în braconierii care fugeau înnebuniți în toate direcțiile, însă Jacobus rămăsese încremenit, holbându-se la omul în cămașă roșie, până când se așternu liniștea.

M-am oprit la Wimpy ca să iau micul dejun și să dau niște telefoane. Chelnerița a strâmbat din nas la vederea mea: eram murdar și miroseam urât după o asemenea noapte, iar pe gât aveam o dâră de sânge uscat.

Înainte să vină comanda, l-am sunat pe B.J. Fikter. Mi-a spus că tura lui Eleanor Taljaard

nu începuse încă dar, din câte știa el, starea Emmei rămăsese neschimbată.

După ce am mâncat, m-am spălat pe față în toaleta imaculată a localului. Înainte de a ieși, am șters mizeria adunată în chiuvetă cu hârtie igienică.

Am intrat într-o cabină telefonică și am sunat-o pe Jeanette. Era singurul apel care nu voiam să fie ascultat.

– Mi-am făcut griji pentru tine. Îmi trimisese un SMS la care nu răspunsesem.

– Am fost cam ocupat.

– Ceva progrese?

– Chiar multe. S-ar putea să-mi termin treaba astăzi.

– Ai nevoie de ajutor?

Bună întrebare. Meditasem intens asupra ei în ultimele ore.

– Un singur lucru. Vreau să schimb Audiul cu o altă mașină.

– De ce?

– Au știut exact unde mergeam cu Emma, fără să apară în raza mea vizuală. Cred că au implantat un dispozitiv electronic de urmărire la BMW. Nu știu exact cum, dar presupun că așa ne-au ținut sub supraveghere.

– Când îți trebuie mașina nouă?

– Cât mai repede. Într-o oră e bine?

– Va trebui s-o ridici de la aeroportul din Nespruit.

– Sunt în zonă.

– Bun, atunci așa rămâne. Ai vreo preferință?

– O camionetă, dacă se poate.

– O să văd ce pot face. Mergi la ghișeul companiei de închirieri Budget.

– Mersi.

A tăcut câteva clipe.

– Cartușul pe care mi l-ai dat. Ai niște prieteni foarte interesanți, a spus.

– Da?

– Ai auzit vreodată de Galil?

– Vag.

– Este o pușcă de luptă de fabricație israeliană de calibru 5,56 milimetri, copiată după AK și destul de rară. Dar cea din care s-a tras în tine e și mai deosebită. Pușca cu lunetă Galil. Același design, foarte fiabilă, destul de precisă, dar funcționează cu gloanțe de 7,62 mm de proveniență NATO.

– Cum arată?

Mă intriga aspectul ciudat al misterioasei arme.

– Pe internet este postată o fotografie a ei. E destul de mică pentru o pușcă cu lunetă. Se rabatează. Chestia interesantă este că trepiedul se află chiar în fața piedicii trăgaciului, dar telescopul nu este fixat deasupra, ci în lateral.

Mi s-a aprins instantaneu un beculeț.

– Asta e. Asta e reflexia pe care am zărit-o.

– Sursa mea mi-a mărturisit că e pentru prima oară în viața lui când aude de un incident cu o asemea pușcă în Africa de Sud. Întrebarea e cum a ajuns o astfel de armă aici.

– Am eu niște bănuieli.

– Zău?

– E o poveste lungă. O să ți-o spun când ne vedem.

– Pari obosit, Lemmer.

– Nu sunt genul matinal.

– Minți.

– Sunt bine.

– Nu cumva să faci pe bărbatul macho cu mine, că dau cu tine de toți pereții.

Jeanette Louw. Blândă și miloasă, ca întotdeauna.

– Macho? Eu, care sunt atât de atașat de latura feminină din mine?

Nu a râs. Părea îngrijorată când a spus:

– Dacă ai nevoie de ajutor, cere-l.

– Așa o să fac, îți jur.

– Juri? Ei, asta e una nouă.

– Obiceiul zonei. Încă un lucru, Jeanette. Nu e ceva urgent. E vorba despre un bărbat, Stef Moller, proprietarul rezervației naturale Heuningklip. Trecut de cincizeci de ani, putred de bogat, dar nimeni nu știe cum și-a făcut averea. Poți afla?

– Stef cu „f“ sau cu „ph“?

– Habar n-am.

A oftat.

– O să văd ce pot face.

Înainte de a pleca spre aeroport, am căutat un magazin de arme. În Nelspruit existau trei, însă numai unul era deschis pe 2 ianuarie. Oferea o combinație bizară de echipamente de camping, îmbrăcăminte bărbătească și arme.

Cuțitele de vânătoare erau expuse într-o vitrină din sticlă de lângă tejghea. Individul scund de la casa de marcat era atât de tânăr, încât părea să fie încă elev. Poate chiar era. I-am arătat ce doream.

– Șapte sute de ranzi, a spus pe un ton arogant, ca și cum era sigur că nu-mi puteam permite prețul.

M-am mulțumit să dau din cap aprobator.

– Cum plătiți?

– În numerar.

A scos cuțitul din vitrină, dar a așteptat până i-am întins bancnotele înainte să mi-l dea.

Am plecat spre aeroport.

Negresa tânără de la compania Budget mi-a cercetat de două ori permisul de conducere înainte de a-mi înmâna cheile și formularul. Noi, oamenii, ne bazăm atât de mult pe impactul vizual! Ea, asemenea chelneriței de la Wimpy și școlarului de la magazinul de arme, văzuse în mine un bărbat care-și petrecuse noaptea stând întins la pământ, bătându-se, asudând din greu și zbătându-se să rezolve cine știe ce treabă murdară, un bărbat care se clătise în grabă pe față, dar nu se spălase pe dinți.

Și, în fond, dând la o parte toate falsele pretenții, poate chiar asta și eram.

– Vreți să faceți asigurarea? m-a întrebat femeia, cu speranță în glas.

– Da, am răspuns.

Mi-a dat un Nissan alb cu cabină cu patru locuri, un 4x4 cu motor diesel de trei litri. O camionetă mai extravagantă decât îi cerusem lui Jeanette, dar totuși mai puțin ostentativă în savană decât Audiul, așa că era numai bună.

– Aveți cumva o hartă a regiunii? am întrebat-o.

Mi-a arătat-o. Am studiat-o puțin, dar am văzut că era inutilă. Nu cuprindea decât drumurile asfaltate.

– Mulțumesc, am spus, luând-o totuși.

În holul aeroportului era un stand cu reviste și cărți. Am intrat și am cerut o hartă.

Am cumpărat în cele din urmă una dintre acelea care se împăturesc într-un fel atât de complicat, încât, după ce-o desfaci, n-o mai poți împături la loc. Dar cel puțin prezenta rețeaua fină de drumuri pietruite, alături de invitația „Explorați savana!“

M-am urcat în Nissan și am luat în calcul toate opțiunile pe care le aveam. Intenționam să ajung la Mariepskop fără a coti spre casa pe care o închiriasem, dar am văzut pe hartă că așa ceva era imposibil. Exista un singur drum, și acela trecea prin fața porții de la Motlasedi.

41

În primele zece luni din 1986, Jacobus le Roux devenise bărbat. Pasiunea pentru minunățiile naturii, fascinația inspirată de lucrarea lui Dumnezeu și credința fermă că era în puterea ta să protejezi toate acestea erau niște lucruri copilărești.

În practică, se confrunta cu o lume a adulților și cu o realitate extrem de neplăcută: patrularea pe timpul nopții, pe jos, printr-un loc în care animalele prădătoare erau la fel de periculoase ca prădătorii din specia umană; zilele epuizante când stătea ascuns, cu mercurul din termometre urcând la 45 de grade Celsius, fără să poată să adoarmă, păstrând în gură gustul mâncării semipreparate și al lichidului călduț și sălciu din sticla de apă. După cinci zise petrecute în asemenea condiții în savană, tu și tovarășul tău de echipă miroseați a fum de la focul de tabără, a transpirație și a fecale. Trăiai într-o lume singuratică, restrânsă, primejdioasă, cu totul diferită de facilitățile și de siguranța oferite de suburbia bogată în care crescuseși.

Omorai oameni. Îți spuneai că ești în război și că lupți de partea binelui, dar, în arșița cumplită

a amiezii, în timp ce te foiai în culcușul făcut pe pământ, încercând să adormi, îi vedeai prăbușindu-se, îți aminteai amorțeala și stupefacția teribilă resimțite când îngenuncheai lângă cadavrele lor, după încetarea schimbului de focuri. Și îți dădeai seama că nu erai un soldat înnăscut și că ceva murea în tine cu fiecare dușman ucis, deși cu timpul îți era tot mai ușor.

Când Jacobus își povestise istoria, devenisem conștient de diferențele care ne despărțeau. Atunci nu avusesem nici timp, nici chef să zăbovesc asupra lor. Însă acum, când conducem pe drumurile de țară de la poalele dealurilor, cu aerul condiționat dat la maximum, procurorul din mintea mea era pregătit să arate, acuzator, cu degetul. Omorâsem un om în bătaie, și cel mai mult mă chinuia gândul că fusesem capabil să o fac. Jacobus le Roux, fratele Emmei, născut în sânul elitei afrikaander – oricât de umilă ar fi fost originea părinților săi – era torturat de ideea că nu se simțea în stare să ucidă.

Însă nimic din toate astea nu avea importanță.

Îmi zisese că fusese absolut sigur că în cursul anului 1986 omorâse șapte oameni în rezervație.

În iulie același an obținuse o permisie de două săptămâni și se dusese acasă. În prima săptămână, nu putuse să dormă pe patul lui moale, iar farfuriile mari cu mâncare pe care mama i le îngrămădea în față îi provocau greață. Tatăl său sesizase cât de tăcut devenise, dar se ferise să deschidă subiectul. Sora lui, în schimb, nu observase nimic în neregulă; ea îl venera, așa cum o făcuse dintotdeauna.

Fizic, era în oraș, dar psihic – în cu totul altă parte. Mama îl prezentase unei fete, Petro. Studia

la Facultatea de Comunicare de la Raand Afrikaans University. Părea drăguță îmbrăcată într-o rochiță de vară, și rujul ei roz îi rămăsese în minte. Vorbea despre lucruri pe care el nu le cunoștea. Campusul universitar, muzică și politică. Iar el dădea aprobator din cap, fără să o asculte.

– Ce faceți voi acolo, în rezervație? îl întrebase ea, ca și cum mama lui nu-i povestise deja totul.

– Patrulăm, răspunsese. Dar tu, tu ce-ai de gând să faci după ce-ți termini studiile?

Petro îi împărtășise visurile, însă el doar se prefăcuse că o urmărea, cu atenția distrasă de alte lucruri. Ca, de pildă, imaginea unui bărbat într-o cămașă roșie sfâșiată care zăcea mort, în timp ce, undeva, cineva îl aștepta să se întoarcă acasă.

Tatăl le făcuse o poză, lui și Emmei, în camera de zi a reședinței din Linden. Stăteau unul lângă celălalt, ea cu brațele încolăcite în jurul gâtului lui și cu capul pe jumătate ascuns la pieptul său. Aparatul le captase perfect starea de spirit – el avea o privire goală, Emma era toată numai zâmbet. Tatăl îi trimisese fotografia prin poștă, și Jacobus o ținea în buzunarul de la piept, în mica Biblie primită de la armată. O ținuse acolo mulți ani, până când, într-o zi, o pusese într-un album pe care îl ascunsese în tavanul căsuței lui din Mogale, de unde putea să-l scoată și să se uite la poză ori de câte ori avea chef. Ca să-și reamintească faptul că totul fusese real.

Însă, în cele paisprezece zile petrecute cu familia, lumea lor i se păruse ireală. La modul cel mai propriu. Trăia ca într-un vis. Se simțise ca un străin în casa părintească. Știa de ce, dar n-avea ce să facă. După luni și ani de zile, avea

să se învinovățească pentru că nu se străduise mai mult, pentru că nu-și arătase dragostea față de ei.

Pentru că, în scurt timp, familia lui avea să se destrame.

Pe drumurile lăturalnice și pe cele care traversau plantațiile îmi era mai ușor să verific dacă eram urmărit. Am trecut pe lângă locuri necunoscute, dar marcate pe hartă: Dunottar, Versailles și Tswafeng, nimic mai mult decât niște mici adunături de colibe și câte o prăvălioară. Ajuns pe pământurile tribului Boelang, am cotit la stânga. Drumul era din ce în ce mai accidentat, iar plantațiile – acoperite de păduri dese. La întretăierea de drumuri nu existau indicatoare. Am luat-o la un moment dat pe un drum greșit și n-am reușit să întorc camioneta, căci pinii se înșirau chiar pe margine. Am fost nevoit să merg cu spatele cale de un kilometru. La ora unsprezece am ajuns, în sfârșit. Căldura se ridica în valuri dinspre câmpia aflată în dreapta, și linia orizontului se întrezărea, tremurătoare, în depărtare.

Acolo am făcut la stânga, luând-o în sus spre ocolul silvic Mariepskop. Am trecut de intrarea spre proprietatea pe care o închiriasem. Poarta era închisă. Totul era cufundat în liniște. Dar erau acolo, mă așteptau undeva în pădure sau în casă.

La ocolul silvic erau doi paznici de serviciu. N-au vrut să mă lase să continui drumul dacă nu aveam permis. În vârful muntelui era amplasată o stație radar, și n-aveam dreptul să urc acolo fără permis.

De unde se obținea permisul?

Din Polokwane sau din Pretoria.

Dar eu voiam să merg pe jos, nu cu mașina. Și să cobor muntele, nu să-l urc.

Și pentru asta aveam nevoie de permis.

Puteam să-l cumpăr de la ei?

Poate.

Și cât m-ar costa?

Cam trei sute de ranzi, dar n-aveau chitanțe.

– Nu, patru sute de ranzi, a intervenit celălalt paznic. Trei sute a fost tariful anul trecut. Acum suntem pe două ianuarie.

– A, da. Așa e. Patru sute.

M-am dus să-mi iau portofelul din Nissan. Am ocolit camioneta și am deschis portiera din dreptul pasagerului, ca să nu mă vadă cum îmi împing Glockul și cuțitul de vânătoare mai adânc la curea, pe sub cămașă.

Înainte să le dau banii, le-am pus câteva întrebări. Pe unde era cărarea care cobora din munte? Cărarea folosită în 1864 de tribul maPulana, atunci când îi atacaseră pe acei *impi* ai regelui Mswati.

– *Impi* e în limba zulu, mi-a atras unul dintre ei atenția, cu reproș în glas.

– Scuze.

– *Mohlabani*. Soldat. *Bahlabani*. Soldați. Așa se spune în sePedi. Tribul maPulana i-a învins pe *bahlabani*-i din Swaziland.

– Bine, o să țin minte.

Apoi, pe un ton ceva mai prietenos:

– Deci știi povestea cu Motlasedi.

– Da, am auzit câte ceva.

– Puțini albi o cunosc. Vino încoace, o să-ți arăt potecile!

– Pot să las mașina aici?

– Da, o să avem noi grijă de ea.

– S-ar putea să mă întorc după ea abia mâine.

– *Go lokil'e*. Nici o problemă.

A luat-o înainte, a înconjurat clădirea trecând pe lângă un foc deschis pe care clocotea o oală mare, printr-o grădină bine întreținută, spre marginea pădurii de arbori indigeni. A arătat cu degetul.

– Mergi pe acolo și ține-o drept înainte. O să vezi cealaltă cărare, care coboară muntele. Fă la dreapta și pe urmă ia-o pe potecă. Te duce până la poale.

– Mulțumesc.

– Și ferește-te de *sepoko*. Năluci.

A izbucnit în râs.

– Așa o să fac.

– *Sepela gabotse.* Mergi cu bine.

– Rămâi cu bine!

– *Sala gabotse*, așa se spune pe limba noastră.

– *Sala gabotse*, am zis și am intrat în tunelul de frunze răcoros.

M-am oprit la un izvor cu apă cristalină și am sorbit adânc, lăsând apoi apa rece ca gheața să mi se prelingă pe cap, pe gât și în jos pe spinare, până când mi s-a tăiat răsuflarea.

Coboram de unul singur muntele.

Aveam nevoie să mă redefinesc. Timp de zece ani, mă prezentasem drept bodyguard. Numele guvernamental al slujbei mele, o expresie și atât, o cochilie goală, lipsită de sens. Fusese Koos Taljaard medic înainte de a vindeca pe cineva? Sau Jack Phatudi polițist înainte de a face prima arestare?

Zece ani, și niciodată persoana pe care o păzeam nu se aflase cu adevărat în pericol. Întruniri

politice, apariții publice, evenimente mondene, călătorii cu mașina, inaugurări de clădiri și de școli. Nu fusesem nevoit să intervin niciodată. Nu avusesem altceva de făcut decât să mă mențin în formă și alert, să-mi lucrez trupul, să-mi șlefuiesc abilitățile, să le ascut ca pe un cuțit care nu avea să fie niciodată folosit pentru a tăia ceva. Urmărisem, o, da, asta da, urmărisem și supravegheasem zeci, sute, chiar mii de oameni cu ochii mei de vultur.

Și nu se întâmplase niciodată nimic.

Ideea de a deveni bodyguard mă salvase, pentru că, după ce terminasem școala, nu avusesem prea multe opțiuni – și toate celelalte nu promiteau decât belele. Fusesem un tânăr violent, care căuta necazurile cu lumânarea. Un tânăr plin de ură față de părinți și față de lumea în care crescuse, din care nu fusese salvat decât prin disciplina instrucției căpătate și prin calmul părintesc și înțelepciunea ministrului transporturilor. Omul care oprise odată pe drum, în Transvaalul de Est, coloana oficială pentru a ajuta la schimbarea roții unui microbuz. Stătuse de vorbă cu șoferul și cu pasagerii negri, îi întrebase cum trăiau, ce greutăți și ce probleme aveau. Și, după ce se urcase înapoi în mașină, clătinase din cap și spusese că lucrurile nu mai puteau continua așa.

Dar, deși nu avusesem un scop bine definit în toată acea perioadă, fuseseră, de fapt, zece ani petrecuți ca simplu spectator. Zece ani la periferia lumii, un deceniu întreg la marginea a nimic.

Un observator neimpresionant, în ciuda genelor. Mama mea, un trandafir englezesc care îmbobocise pal, la fel ca mine. Tata, un bărbat oacheș, viril și puternic. Însă eu moștenisem pielea albă, părul

blond-roșcat și constituția firavă a mamei. Numai că pe ea sânii o făceau să arate senzațional. Și putea să mai adauge culoare feței, ceea ce și făcea, dându-se cu rimel, cu ruj și cu pudră, și apărând în fiecare dimineață complet metamorfozată. Își transformase cu pricepere trupul de o delicatețe înnăscută în cel al unei sirene senzuale, un borcan cu miere în jurul căruia roiau bărbații din Seapoint.

Odată, îmi lăsasem barba să crească timp de patru luni, fără ca Mona să observe. O întrebasem dacă nu remarcase ceva nou la mine. Îi luase cinci minute ca să spună: „A, ți-ai lăsat barbă".

Omul invizibil.

Definit printr-un singur incident. Crima comisă cu violență pe șosea. Așa o descrisese mass-media. În unica fotografie apărută în presă, eram înfățișat stând între avocați, cu Gus Kemp ascunzându-mi, plin de milă, chipul, în spatele unui dosar. Omul invizibil.

Patruzeci și doi de ani, și unde ajunsesem?

Capul mi se împotrivea: „Vorbește oboseala din tine. Lipsa de somn."

Dar toate astea nu contau.

Astăzi coboram de unul singur muntele pentru că voiam să fiu și eu cineva.

Cineva?

Da, cineva. Cineva, ceva, orice. Pentru că voiam să fac diferența. Să pun capăt nedreptății. Pentru prima oară în viața mea, îmi doream să încalec pe calul cel alb și să galopez pe calea justiției.

M-am ridicat, sătul să mă contrez cu mine însumi. Am scos Glockul de la curea și l-am verificat. Și pe urmă am luat-o încet în jos, pe panta

muntelui, afundându-mă în umbrele adânci ale după-amiezii.

Într-o zi de duminică, pe 5 octombrie 1986, comandantul lui Jacobus le Roux își adunase toți oamenii și îi anunțase că trebuiau să plece din savană și să se întoarcă la unitate luni, 13 octombrie. Aveau la dispoziție o săptămână de odihnă și de recuperare; nu primeau permisii, dar se puteau relaxa în voie.

Asta fusese tot. Nu li se oferise nici o explicație. Ca și cum era o situație la care ar fi trebuit să se aștepte.

Ei însă bănuiau că era ceva necurat la mijloc, fiindcă batalionul Five Reconnaissance își trimisese trupele de recunoaștere în zona lor, pentru a preîntâmpina un posibil atac. Circulau tot felul de zvonuri. Se spunea că Renamo, facțiunea prooccidentală care lupta în războiul civil, intenționa să atace Frelimo[1] în două provincii din nordul Mozambicului. Și că trupele de recunoaștere fuseseră trimise pentru a-i ajuta. Ceva se întâmpla și cu unitatea 7 SAI, judecând după traficul intens

[1] Frontul pentru Eliberarea Mozambicului, fondat în 1962 cu scopul de a lupta pentru obținerea independenței țării, la acea vreme colonie portugheză, ceea ce și reușește, în 1975. Devine partid politic marxist-leninist în 1977, renunțând însă la această orientare după dezmembrarea Uniunii Sovietice. Din 1975 și până astăzi, se află la conducerea țării, fie singur, fie în coaliții guvernamentale. Între 1975 și 1992 a fost implicat într-un război civil cu organizațiile anticomuniste cunoscute sub numele de Renamo, sponsorizate de guvernele minorităților albe din Rhodesia și din Africa de Sud. (n.tr.)

de camioane Bedford care intrau și ieșeau din bază.

Pentru Unitatea de Servicii de Mediu toate astea nu aveau cine știe ce importanță. Nu-i privea direct și, în armată, dacă ceva nu te privește direct, atunci îl ignori.

Dar luni, pe 13 octombrie, Jacobus și Pego nu se prezentaseră la apel. Adevărul era că nu se mai întorseseră niciodată la unitate.

Necazurile începuseră pe data de 12, într-o duminică. Își propuseseră să revină la bază în timp util. Terminaseră de patrulat ultima porțiune, pe lângă un drum îngust care mergea paralel cu granița cu Mozambicul, în colțul de sud-est al rezervației. Era ora unu după-amiaza și încercau să doarmă în stufărișul de pe malul pârâului Kangadjane, la patru kilometri de granița dintre Lindanda-Wolhuter Memorial și postul de pază de la Shishengedzim. Îi trezise uruitul unui mic aeroplan. Se târâseră afară din stufăriș și se uitaseră spre cer. Aeroplanul plana la vest de locul unde se aflau ei, descriind cercuri pe deasupra unui deal cunoscut sub numele de Ka-Nwamuri. Ceea ce era ciudat, având în vedere că avioanelor civile li se interzisese de mai bine de un an să pătrundă în acea zonă. Acesta zbura la mică altitudine, la maximum cinci sute de metri de sol și la numai o sută de vârful dealului.

Făcuse un viraj larg și se îndreptase în direcția lor, și atunci ei se târâseră înapoi în stufăriș. Jacobus dusese binoclul la ochi. Pe aripile aparatului nu erau inscripționate litere sau alte semne de identificare. Era complet alb. Coborâse, apropiindu-se de sol, apoi o luase brusc spre nord. Jacobus zărise două sau trei persoane înăuntru

și i se păruse că o recunoștea pe una dintre ele, dar își zisese că se înșela.

Părea chipul unuia dintre miniștri. Unul foarte cunoscut. Dar pe urmă avionul se înclinase, și nu mai reușise să vadă oamenii dinăuntru pentru că se îndepărtase spre nord-vest, făcându-se tot mai mic, până când dispăruse cu totul.

El și Pego se uitaseră unul la altul și clătinaseră din cap. Ce căuta aeroplanul în zona aceea restricționată? De ce zburase pe deasupra dealului Ka-Nwamuri? În noaptea care urma, trebuiau să se ducă într-acolo ca să vadă ce se petrecea și să raporteze a doua zi.

Așteptaseră până la asfințit, își strânseră lucrurile și se pregătiseră de plecare. Până la deal nu erau decât cinci kilometri. Nu aveau cum să-i parcurgă prea repede, pentru că străbăteau o porțiune de tufișuri dese, care le oferea, totuși, o bună acoperire.

Două ore mai târziu, văzuseră pentru prima oară luminile, la jumătatea pantei dealului Ka-Nwamuri, niște lumini mișcătoare care pâlpâiau în noapte precum licuricii.

Nu așa se comportau braconierii. Ce se întâmpla acolo?

Jacobus încercase să ia legătura prin radio cu baza, dar nu se auziseră decât pârâituri. Se sfătuise în șoaptă cu Pego, pe ce drum să o apuce pentru a se apropia de lumini.

Zona aflată imediat la est de Ka-Nwamuri era prea plată și deschisă. Dar în apropiere curgea pârâul Nwaswitsontso, care făcea o curbă largă dinspre vest, înconjurând dealul Ka-Nwamuri. Forma digul de la Eileen Orpen înainte de a săpa

în stâncă un mic defileu care înainta apoi spre graniță. Aveau să meargă pe malul apei până în spatele dealului și apoi să urce pe panta estică pentru a vedea ce se întâmpla.

Le luase mai mult de o oră. La digul Orpen dăduseră peste o turmă de lei furioși care răgeau înfometați și frustrați după o vânătoare de zebre eșuată. În cele din urmă, când trecuse de ora nouă, aruncaseră o privire de dincolo de creasta dealului și văzuseră mai jos niște oameni.

Luminile erau acum stinse, dar un foc mare de tabără ardea la poalele dealului. Un grup de oameni stătea adunat în jurul său. În spatele lor, niște plase de camuflaj acopereau câteva contururi masive.

Pego șuierase printre dinți *befa*, adică era de rău. Jacobus focalizase lentilele binoclului asupra grupului din jurul focului. Erau numai bărbați albi. Îmbrăcați în haine civile.

Văzuse o carcasă atârnând de copacul cel mai apropiat. O antilopă impala.

Discutase cu Pego în șoaptă. Trebuiau să se apropie, fusese el de părere. Nu, se opusese Pego, avea să se ducă numai el, pentru că era negru ca noaptea și n-aveau să-l vadă în întuneric. Lângă focul de tabără era un *moshuta*, un tufăriș, avea să se ascundă acolo și să arunce o privire înainte de a se întoarce. Jacobus trebuia să rămână pe loc și să încerce să ia din nou legătura cu baza. Poate că radioul funcționa mai bine sus, pe deal.

– Dar te întorci, da?

– Sigur, din moment ce o să las *bushwa* la tine, zisese Pego și râsese în beznă, repetând vechea lor glumă.

Avea să se întoarcă pentru că lăsase mâncarea în grija lui Jacobus.

– *Tshetshisa*, spusese Jacobus folosind unul dintre puținele cuvinte în dialectul mapuleng pe care le cunoștea. Grăbește-te!

Pego se făcuse nevăzut, și Jacobus se retrăsese puțin mai jos de creastă, pentru a încerca să ia legătura cu baza. Apăsase pe buton și șoptise:

– Bravo One, aici Juliet Papa, răspunde.

Așteptase și, dintr-odată, auzise o voce clară și puternică, atât de puternică, încât fusese nevoit să reducă volumul.

– Juliet Papa, identifică-te.

Vocea era nefamiliară, nu aparținea nici unui operator radio din cadrul ESU.

Ezitase fiindcă nu i se mai întâmplase așa ceva, și instrucțiunile nu prevedeau nici o procedură în astfel de cazuri.

– Bravo One, aici Juliet Papa, răspunde.

– Te aud, Juliet Papa. Identifică-te. Ce cauți pe frecvența asta?

Simțise un fior de spaimă. Făcuse cumva vreo greșeală? Verificase din nou aparatul, îl fixase pe frecvența pe care lucra de obicei și repetase:

– Bravo One, aici Juliet Papa, răspunde.

Aceeași voce replicase clar ca bună ziua:

– Juliet Papa, aceasta este o frecvență restricționată. Identifică-te!

Îi venise să arunce radioul în josul dealului. Afurisitul de aparat funcționa numai când avea el chef, și acum îl băgase în ceață. Îl închisese și se târâse înapoi până pe creastă. Se uita prin binoclu la tufărișul pe care i-l arătase Pego.

Zărise o lumină deplasându-se la poalele dealului. La mai puțin de trei sute de metri de el. Doi bărbați cu o torță. Cercetau ceva aflat jos, pe pământ. Ridicaseră obiectul. O sfoară? Nu, văzuse prin binoclu că era un cablu negru și neted.

Pe urmă auzise strigăte, îndreptase binoclul spre focul de tabără și zărise niște siluete alergând. Erau oameni înarmați, oameni în uniformă. Unde stătuseră ascunși? De unde răsăriseră?

Pârâit de împușcături. Luase binoclul de la ochi, încercând să descopere în beznă sursa exploziei, dar nu văzuse nimic.

„Unde ești, Pego?“

Jos, oamenii se agitau, îndepărtându-se de foc. Dusese din nou binoclul la ochi. Brusc, totul se cufundase în tăcere și oamenii dispăruseră. Întorsese binoclul spre locul unde se aflaseră cei doi bărbați cu torța. Între timp o stinseseră.

Trecuseră câteva minute.

Continuase să stea cu ochii fixați pe foc și pe tufărișul unde Pego îi spusese că avea să se ascundă, dar era mult prea întuneric.

Sesizase o mișcare în apropierea focului. Focalizase binoclul. Doi soldați având între ei pe cineva pe care pe jumătate îl cărau pe sus și pe jumătate îl târau. Ceilalți oameni se adunaseră în jurul lor. Își dăduse seama că bărbatul aflat între cei doi soldați era Pego și inima îi sărise din piept când văzuse sângele curgându-i prietenului său de la genunchi în jos, pe picior.

Îl aruncaseră pe Pego la pământ și îl încercuiseră. Cineva îl lovise cu piciorul pe bărbatul negru și Jacobus simțise cum inima îi săltase în gât. Pego dăduse de necaz, mare necaz, și îi venise

să o ia la fugă în jos pe pantă și să strige: „Ce faceți, ce faceți acolo? Lăsați-l în pace, e camaradul meu“, dar rămăsese locului, împietrit, neștiind ce să facă.

42

Cărarea care ducea în jos, spre poalele muntelui, era abruptă și năpădită de crengi, rădăcini de copaci și pânze de păianjeni. Din loc în loc, am dat peste șanțuri și stânci pe care a trebuit să le cobor pas cu pas în timp ce sudoarea curgea din mine șiroaie.

Mai mult ca orice, trebuia să mă mișc fără să fac zgomot, cu toate că nu credeam că traversaseră pârâul, pe partea unde mă deplasam eu. Mult mai probabil postaseră pe cineva care să țină sub supraveghere bucata de pământ dintre pădure și casa închiriată.

Am evaluat distanța parcursă și mi-am dat seama că mă apropiasem. Casa trebuia să fie la câteva sute de metri de locul unde mă aflam. Acum urma să cotesc spre sud și să înaintez cu și mai mare prudență.

Jacobus îi văzuse cum îl târau pe Pego în afara cercului de lumină aruncat de focul de tabără și se adunaseră din nou, ca să se sfătuiască între ei. Și-atunci luase o hotărâre. Mai întâi avea

să-l salveze pe Pego, și după aceea să plece împreună ca să ceară întăriri. Prietenul lui era rănit și, din câte își dădea el seama, nimeni nu catadicsise să-i acorde primul ajutor.

Se târâse în jos, pe panta vestică a dealului, apoi dăduse drumul la radio și ascultase. Îi era prea frică pentru a încerca să ia încă o dată legătura cu baza.

Nimic.

Se târâse și mai aproape, înaintând cu mare grijă. Cum de-l văzuseră pe Pego? Cum de puseseră mâna pe Pego, bărbatul din tribul maPulana – Tau, Leul, cel care se mișca la fel de agil ca o pisică?

Jacobus avusese noroc. Zărise dispozitivul electronic din pură întâmplare. Era legat de un diblu de oțel fixat în pământ, și firul era atât de subțire, încât abia se vedea în noapte. Avea o lentilă îndreptată spre est, un fel de senzor, după cum bănuise, care arunca o rază invizibilă.

Se târâse pe sub rază și nu se mai ridicase, ci rămăsese culcat, înaintând încet și tăcut, cu mare efort, cu pușca în ambele mâini, apropiindu-se tot mai mult, până când le auzise vocile și văzuse o santinelă stând sub un copac, cu o pușcă R4 în brațe. Atunci își dăduse seama că erau soldați și se gândise că Pego era în siguranță printre militari și că totul fusese o simplă copilărie. Tocmai era pe punctul de a se ridica, gândindu-se „Slavă Domnului, a fost o neînțelegere“, când l-a auzit pe Pego țipând.

Acum îi puteam vedea.

Doi bărbați stăteau pe veranda casei. Unul dintre ei era șoferul jeepului din parcarea spitalului, iar

celălalt – lunetistul, bărbatul blond și solid care trăsese cu pușca Galil cu lunetă în Emma.

Blondul era așezat pe un scaun de bucătărie, cu picioarele întinse în față și cu călcâiele proptite de zidul verandei. Purta pe cap aceeași șapcă de baseball. Omul din jeep stătea pur și simplu. Vorbeau între ei, dar, de la distanța la care mă aflam, nu înțelegeam ce-și spuneau.

Mă așteptau. Probabil mai erau și alții. Mai mult ca sigur, unul sau doi care supravegheau drumul.

Doar atâția?

Jacobus continuase să se târască în direcția de unde veniseră țipetele, până când se apropiase suficient pentru a vedea ce se întâmpla și simțise mirosul cărnii arse a lui Pego. Patru oameni îi legaseră prietenul de un copac. Unul dintre ei lipise un obiect roșu și strălucitor de obrazul lui Pego și tocmai îi spunea:

– Vorbește, *kaffertjie*[1].

Pego urlase din nou:

– E adevărul adevărat, *baas*[2].

Bărbatul se întorsese cu fața spre Jacobus. Purta haine civile, era lat în spate, cu o mustață stufoasă și cu părul scurt cât să-i acopere la limită urechile și gulerul. Le spusese celorlalți:

– Îl cred. Și asta înseamnă că suntem într-un *kak* cât noi de mare.

---

[1] În afrikaans, în original, termen peiorativ folosit pentru a desemna oamenii de culoare – „negrotei, cioroi" (n.tr.)

[2] În afrikaans, în original, „șefule" (n.tr.)

– Întreabă-l cum îl cheamă pe camaradul lui, îi ceruse un alt individ, unul mai vârstnic și mai sfrijit, cu burticică și ochelari cu rame aurii.

– L-ai auzit pe șeful. Cum îl cheamă?

Mustăciosul a apropiat fierul strălucitor.

– Jacobus.

– Jacobus?

– Da. Jacobus le Roux.

Bărbatul cel solid se întorsese spre tipul mai în vârstă.

– Trebuie să mă interesez. Cred că patrulau în afara bazei. Trebuie să rămânem în alertă, în caz că se ascunde pe aici, pe undeva, în întuneric.

– El era cel pe care l-am auzit vorbind la transmițător, sunt sigur, intervenise un alt bărbat.

Tipul mai vârstnic ridicase o mână, întrerupându-l:

– Ascultați, putem s-o rezolvăm. Mai întâi, hai să vedem cine e! Și pe urmă hotărâm ce avem de făcut.

Se îndreptaseră către focul de tabără, lăsându-l pe Pego singur, legat de copac.

Era în mijlocul după-amiezii și stăteam întins la patru metri de izvorul susurător, îngropat printre ferigi verzi, conștient că trebuia să aștept până la căderea nopții. Cel puțin aveam timp să-mi fac un plan și să-i țin sub supraveghere, ca să aflu câți erau cu totul.

Eram în avantaj. Nu aveau cum să mă ia prin surprindere. Trebuiau să stea și să aștepte, să se ascundă și să se întrebe dacă aveam să apar, când anume și din ce direcție.

M-am întors încet și m-am retras câțiva metri. Voiam să mă fac comod. Și să mă odihnesc.

În clipa aceea, am zărit craniul. Zăcea între două pietre de râu mari și rotunde. Era acoperit de mușchi, pătat cu maro și îngălbenit de vreme. Maxilarul lipsea. L-am ridicat și l-am studiat. Orbitele goale se holbau la mine ca un semn prevestitor de rele.

Jacobus se apropiase din spate și mai întâi îi șoptise lui Pego la ureche să stea liniștit, și abia apoi tăiase sforile care îl ținuseră legat de copac și îl prinsese în brațe înainte de a se prăbuși la pământ. Își trăsese prietenul într-o zonă cufundată în întuneric și își lipise buzele de urechea lui:

– Poți să te târăști? Au montat un sistem de alarmă, așa te-au prins. Va trebui să mergem pe brânci. Ești în stare?

– Da.

Îi arătase cu mâna pe unde să o ia, apoi șoptise:

– Mergi tu în față. Te acopăr eu.

Înaintaseră încet, chinuit, cu Pego oprindu-se des pentru a-și trage răsuflarea, pentru că glonțul îi sfâșiase piciorul stâng, și era obosit și slăbit. În cele din urmă, ajunseseră la pârâu, și acolo Jacobus îl forțase pe Pego să se ridice și să meargă sprijinindu-se de umărul său. Pe jumătate alergând, se mișcaseră așa, șchiopătând, până ce, dintr-odată, auziseră împușcături și văzuseră flăcările despicând cerul. Împiedicându-se, se cufundaseră în apa puțin adâncă a pârâului, la adăpostul malurilor.

Din cauza fricii, pierduseră noțiunea timpului. Rămăseseră acolo, tăcuți, și după ceva vreme auziseră pași și voci de oameni neobișnuiți cu savana

și care făceau prea mult zgomot. Și pe urmă se așternuse din nou liniștea.

Jacobus îi dăduse lui Pego să bea apă din bidon și îi spusese că trebuiau să pornească din nou la drum, spre defileul Nwaswitsontso de lângă graniță. Acolo aveau să fie în siguranță; aveau unde să se ascundă, și mai jos de dig era o singură cale ușoară de acces.

Pego încuviințase din cap.

– Piciorul. *Go etsela*. E amorțit.

– O să te car eu în spate.

Așa și făcuse, pe ultima porțiune de un kilometru și ceva. Urmase cursul apei, dar în apropierea digurilor cotise, cu Pego pe umăr, pentru a evita întâlnirea cu crocodilii.

Am adormit în gaura adâncă dintre stânci. M-am trezit cu o tresărire când soarele trecuse de cealaltă parte a muntelui, și am văzut o broscuță verde fosforescent la câțiva centimetri de nasul meu, privindu-mă cu ochii ei roșii și reci.

Găsiseră un adăpost în defileul Nwaswitsontso, într-un loc unde apele străvechi tăiaseră în stâncă un intrând, exact cât să încapă ei doi.

– Și acum ce-o să facem? întrebase Pego.

– Nu știu.

Cercetase rana lui Pego. Arăta rău, dar cel puțin nu mai sângera. Îi ceruse să-i spună ce întrebări i se puseseră.

– Au crezut că sunt terorist, îi răspunsese Pego. N-au vrut să mă creadă când le-am zis că fac parte din ESU. Spuneau că trebuie să ne ucidă pe amândoi, Jacobus, i-am auzit.

Pego tăcuse mult timp, după care întrebase:

– De ce-ar face burii așa ceva?

Dar Jacobus nu-i putuse oferi nici un răspuns.

Stătuseră întinși în ascunzătoare, și Pego dormise ca un om bolnav, respirând iute și zvârcolindu-se în somn. Cuprins de febră, bărbatul din tribul maPulana gemuse și mormăise pe limba lui. Jacobus rămăsese treaz, întorcând lucrurile pe toate părțile, fără vreun rezultat. Ce căutau oamenii aceia acolo?

La primele ore ale dimineții, auzise niște glasuri. Zgomote de pași la numai șase metri mai sus de ei, pe creasta defileului. Își apăsase mâna peste gura lui Pego și își văzuse prietenul deschizând ochii și conștientizând treptat ceea ce se petrecea. Încuviințase apoi ușor din cap. Înțelesese.

Deasupra lor, o voce vorbea în afrikaans:

– Rahat! Aproape că m-am izbit de stânca asta.

– Nu e stâncă.

– Dar ce mama dracului e? Uită-te și tu dacă nu sunt pe puțin nouă metri.

– Omule, cum naiba îți dai seama cât e până jos? E întuneric beznă.

– Atunci, spune-mi tu cât e.

– Nu contează. Oricum, va trebui s-o ocolim.

– Fir-ar a dracului! N-au avut cum să coboare pe-aici. Uită-te și tu, vezi vreo cărare?

– O să trebuiască să ne oprim. Nu putem merge așa la nesfârșit. Transmisiunea radio e programată pentru ora patru. Trebuie să ne pregătim.

– OK. Ia-o pe acolo. Dacă au trecut pe-aici, n-ar fi putut s-o ia decât în direcția aia.

– Nu cred că au ajuns atât de departe. Mi-au spus că i-au paradit serios piciorul negroteiului.

– Ce naiba le-a venit să apară tocmai în noaptea asta?

– Nici n-am apucat să mănânc.

– Nici eu. Dar civilii, da. Friptură de impala, naiba să-i ia.

Unul dintre ei dăduse cu piciorul într-o piatră, care s-a rostogolit în defileu.

– Ia stai niţel, să ascultăm. E adâncă prăpastia.

Tăcere.

– Ai fi în stare să tragi într-un alb?

Celălalt nu răspunsese pe loc. Se foise nervos.

– E întuneric. N-ai cum să vezi care-i alb şi care-i negru. Mai întâi vreau să mă lămuresc cum pot depista poziţia unui individ interceptându-i transmisia radio. Hai, că avem treabă.

Se îndepărtaseră.

În timp ce se lăsa întunericul, am supravegheat casa. Acum nu mai era însă nimeni pe verandă. Blondul cel solid a ieşit din interior şi a pornit spre pârâu, nu chiar direct către mine, ci în lateral. Cu puşca Galil în mână.

Se îndrepta spre o limbă de pământ împădurită, de unde putea acoperi toată curtea dinspre partea aceea a casei. Deşteaptă alegere, atâta timp cât nimeni nu ştie unde te ascunzi.

„Fă-te comod, malacule! Simte-te ca la tine acasă. Lemmer din Loxton n-o să te scape din ochi. Şi Lemmer de la închisoarea de maximă securitate Brandvlei a învăţat în puşcărie să aştepte.

Ne vedem mai încolo.“

La ora patru dimineaţa îl contactaseră prin radio.

Auzise țârâitul încet venind dinspre aparatul așezat în poală. Luase casca și și-o lipise de ureche.

– Jacobus le Roux, Jacobus le Roux, răspunde.

Aceeași voce necunoscută.

Tăcuse, conștient de ceea ce urmăreau.

– Jacobus le Roux, Jacobus le Roux, răspunde.

Iar și iar, la nesfârșit, timp de câteva minute, aceeași voce răbdătoare.

Și apoi:

– Știu că mă auzi, Jacobus. Ne pare foarte rău pentru Vincent. N-am știut că lucrați amândoi la ESU. Pe un ton înțelegător, amabil. Știm că are nevoie de îngrijiri medicale. Adu-l încoace, îl putem ajuta. Papa Juliet, răspunde.

Timp de o jumătate de oră, tot încercaseră să-l convingă, cu promisiuni liniștitoare, dar, după o vreme, Jacobus încetase să-i mai asculte. Se gândea la ceea ce urma să facă peste o oră sau două, când avea să se lumineze. Trebuia să găsească ajutoare pentru Pego. Și trebuiau neapărat să plece de-acolo, dacă voiau să mai rămână în viață.

Ce opțiuni avea? Se aflau la circa șapte kilometri de H10, drumul asfaltat folosit de turiști, dar, pentru a scăpa de oamenii aceia, trebuiau să facă un ocol mare. Nu asta era soluția.

Sau puteau să rămână în ascunzătoare, pentru că a doua zi, când nu aveau să se prezinte la baza ESU, cineva avea să pornească, mai mult ca sigur, în căutarea lor. Însă nu-și permiteau să aștepte atât de mult, din cauza rănii lui Pego.

Vocea de la celălalt aparat radio rămăsese tăcută în următoarele cinci minute. Când revenise, i se adresase pe un ton complet diferit, dur și furios:

– Ascultă bine ce-ți spun. Dale Brooke Crescent numărul patruzeci și șapte. Îți zice ceva? Dale Brooke Crescent numărul patruzeci și șapte, Linden, Johannesburg.

Adresa casei părintești.

– Ai la dispoziție zece minute ca să răspunzi. Altfel, o să trimit acolo câțiva oameni. Oameni cărora nu le pasă de nimeni și de nimic. Oameni care sunt în stare să taie gâtul unei femei doar așa, de distracție. Zece minute. Revin.

43

Jacobus le Roux folosise cele zece minute ca să ia o decizie. Lăsase radioul în intrândul dintre stânci, îl trezise pe Pego, și coborâseră împreună, cu mare dificultate, în prăpastia defileului, în întunericul de dinaintea ivirii zorilor.

După care porniseră, împletic indu-se, spre est, urmând calea pârâului Nwaswitsontso, mai bine de patru kilometri, până la granița cu Mozambicul.

Nu avusese altă alternativă. Dacă răspundea, îi depistau și îi omorau pe amândoi. Nu luase însă în serios amenințarea cu familia. Tatăl lui era Cineva, era un om care cunoștea miniștri, un Furnizor al armatei și, prin urmare, o Rotiță esențială în Marele Angrenaj.

Așadar, nu avusese de ales. Trebuiau să se facă nevăzuți. Până când oamenii aceia aveau să plece de acolo, până când totul urma să se termine.

Nu reușiseră să ajungă la graniță înainte ca soarele să se ridice pe cer.

Auziseră zgomot de elicoptere imediat după ce culoarea cerului începuse să se schimbe. Ritmul rotoarelor lor, mai întâi îndepărtat, devenise tot

mai puternic şi mai apropiat. Jacobus găsise un adăpost şi, printre frunzele copacilor, zărise cele două aparate care zburau încolo şi încoace, acoperind toată zona de deasupra laturii dealului Ka-Nwamuri pe care se aflau ei. Erau complet albe, fără simboluri sau alte însemne de identificare, asemenea celui de cu o zi în urmă.

Elicopterele continuaseră cercetarea zonei mai bine de o oră, apoi dispăruseră spre sud.

Acum Jacobus şi Pego trebuiau să treacă de punctul de observaţie de la Shishengedzim, şi asta în plină zi. Punctul de frontieră avea vedere spre defileu, dar nu exista altă soluţie. Pego avea febră şi era slăbit. Iar Jacobus era mort de oboseală după ce îl sprijinise atâta vreme în mers.

Traversase în zigzag cei patru sute de metri până la punctul de observaţie, aşteptându-se, din clipă în clipă, să audă împuşcăturile. Le simţea plutind în aer, chiar dacă, în final, nici una nu venise. De două sau de trei ori îşi ridicase ochii spre clădire, dar nu zărise nici un semn de viaţă, nu era nimeni acolo, nici un soldat lăsat de pază, doar oamenii aceia rămaşi în urmă, la Ka-Nwamuri, cu cablurile lor de pe panta dealului şi cu senzorii optici orientaţi spre savană.

Tăiase gardul care delimita frontiera, şi trecuseră în Mozambic. Mergând în josul râului, nu dăduseră peste nici un semn de viaţă, nu întâlniseră nici un animal, nici un om, nimic de jur împrejur, doar căldura dogoritoare şi oboseala lui cumplită. Şase ore mai târziu, văzuseră nişte femei spălând rufe în râu.

Pego le cunoștea limba, așa că le spusese: „N-aveți de ce să vă temeți de omul alb, mi-a salvat viața, și acum e și el urmărit, nu vrem decât să ne odihnim puțin".

În noaptea aceea, dormiseră în cătunul fără nume al femeilor. Căpetenia tribului, un bărbat cu părul cărunt care își zicea Rico, le povestise despre frământările prin care trecea țara lui. Mozambicul era în fierbere, războiul distrusese totul. Localnicii nu mai ieșeau din sat. Din când în când, mai treceau braconierii de fildeș, care le dădeau câte ceva, bani, mâncare sau haine, în schimbul permisiunii de a face un popas în sat. Dar cât te uitai în jur, nici picior de tânăr, toți plecaseră la război, ca să poată supraviețui.

Duminică, 9 octombrie, Jacobus și Pego au auzit un zgomot teribil, tot cerul s-a despicat de la nord la sud, foarte aproape, în bubuituri asurzitoare. Jacobus ieșise în fugă din colibă și zărise o lumină roșie pâlpâind jos, la orizont.

A doua zi, la trei după-amiaza, aflaseră veștile.

Samora Machel, președintele Mozambicului, murise. Avionul în care se afla se prăbușise în noaptea precedentă lângă Mbuzini, la numai o sută treizeci de kilometri de sat.

Jacobus nu pusese imediat lucrurile cap la cap, pentru că femeile începuseră să se vaite, iar bătrânul Rico, cel plin de riduri, clătinase din cap și repetase de mai multe ori: „*Uma coisa má, uma coisa má*". Pe urmă îi spusese lui Pego că bărbatul alb trebuia să plece, altfel aveau să aibă necazuri mari. Bărbatul alb trebuia să plece.

Mozambicanii îi dăduseră haine, un pachet cu mâncare și apă și îi luaseră la schimb pușca.

Îi explicaseră pe unde să o ia ca să ajungă în Swaziland, unde avea să fie în siguranță.

Pego își îmbrățișase prietenul.

– Mulțumesc, frate, o să ne revedem!

După aceea Jacobus plecase, călătorind la început în josul râului către sud-est, în căutarea unui drum de țară. Și, în timp ce mergea, începuse să pună lucrurile cap la cap.

Îi luase aproape o săptămână ca să străbată drumul de două sute de kilometri. Nu mergea decât noaptea, ascunzându-se de fiecare dată când vedea vehicule trecând sau aeroplane planând pe deasupra capului său.

Traversase munții spre Swaziland la opt kilometri de punctul de frontieră de la Lomahasha. În bisericuța catolică din Ngwenya Peak se spălase și mâncase, pentru întâia oară după multe zile, o masă adevărată. Preoții îi așternuseră un pat, și dormise două zile în șir. Îi dăduseră și haine, pentru că cele pe care le purta se făcuseră zdrențe. Îi spuseseră că nu era primul sud-african alb care se refugia în biserica lor. Mai fuseseră alți doi, oponenți pe față ai regimului, care refuzaseră să-și satisfacă stagiul militar obligatoriu. În Manzini erau oameni care îl puteau ajuta. Trebuia să aștepte și să se urce în camionul care venea în fiecare joi cu provizii. Nu puteau să-i ofere prea mulți bani. Îi dăduseră 20 de meticali mozambicani. „Du-te cu Dumnezeu!“

În Manzini citise ziarele apărute la o săptămână după moartea lui Samora Machel. Presa arăta cu degetul spre guvernul sud-african. Africanii și rușii erau înfuriați la culme.

Sunase la tatăl lui la birou de la o cabină telefonică, și centralista îi făcuse legătura cu secretara tatălui. Aceasta rămăsese fără suflare când îl auzise spunând:

– Bună, Alta.

– Jacobus?

Și după aceea convorbirea se întrerupsese.

Încercase să sune din nou, dar linia era moartă. Își luase monedele, vrând să se plece, dar telefonul sunase fix atunci. Se oprise. Se uitase în jur. Nimeni în apropiere.

Se întorsese și ridicase receptorul.

– Alo?

– Ești în Swaziland. Punem noi mâna pe tine. Până atunci, ascultă-mă bine...

Încremenise. Era o altă voce, nu cea care îi vorbise prin stația radio.

– Dacă mai încerci să-ți suni tatăl sau să iei legătura cu careva, o să le tăiem gâturile. O să aflăm. Să-ți fie foarte clar.

Rămăsese mut.

– Vreau să te aud spunând că ai înțeles ce ți-am spus.

– Am înțeles.

– Tatăl tău conduce un Mercedes Benz alb, cu număr de înmatriculare TJ 100765. În fiecare după-amiază merge pe același drum spre casă. În zilele noastre se petrec atât de multe accidente... Mama ta se duce în fiecare miercuri după-amiaza să se roage la Biserica Reformată Olandeză. Pleacă de acasă la șapte fără douăzeci și merge singură, în mașina ei Honda Ballade cu număr de înmatriculare TH 128361. E o țintă ușoară. Sora ta se întoarce

de la școală acasă după-amiaza. Sper că ai priceput unde bat. Repetă că ai înțeles ce ți-am spus.

– Am înțeles.

– Foarte bine. Văd că ești în Manzini. Dacă rămâi acolo, o să trimit niște oameni ca să stea de vorbă cu tine. Sunt sigur că putem cădea la învoială.

Jacobus își dăduse seama că bărbatul de la celălalt capăt al firului trăgea de timp, urmărind să lungească, pe cât posibil, convorbirea. Poate că deja trimisese oameni după el. Nu-l mai ascultase.

Pusese jos receptorul și se îndepărtase grăbit de cabina telefonică și de viața lui de până atunci.

Cu primul a fost ușor, pentru că știam unde se ascunsese și mai știam că el era cel care o împușcase pe Emma.

Am așteptat până la nouă seara. Am înaintat târâș, la adăpostul întunericului. M-am apropiat de el prin spate. Stătea întins pe burtă, își făcuse un culcuș destul de confortabil, cu pușca Galil fixată pe trepiedul așezat în față. Din când în când, se uita prin lunetă.

În spatele lui zăcea un rucsac. Înăuntru avea, probabil, mâncare și băutură. Lucruri de care aveam nevoie.

N-ai cum să te miști complet silențios prin tufișuri, oricât de mult te-ai strădui. Mă aflam la trei metri distanță, când am călcat pe o crenguță invizibilă. L-am văzut cum și-a întors mai întâi instinctiv capul, după care și-a smucit partea superioară a corpului, însă eu eram în picioare și aveam în mâna dreaptă un cuțit. S-a ridicat în grabă. A făcut ceea ce era de așteptat, ceea ce fac majoritatea oamenilor într-o asemenea situație –

a încercat să-și folosească arma. A îndreptat pușca cu lunetă spre mine.

Prea încet. Și prea târziu. I-am înfipt lama lungă în inimă și i-am spus:

– Asta e pentru Emma.

Nu cred că m-a auzit.

Am făcut un pas în spate și l-am lăsat să cadă la pământ. L-am întors pe o parte, i-am luat pușca și m-am culcat pe locul unde stătuse întins. Am folosit luneta cu vedere nocturnă pentru a cerceta zona.

Am văzut jeepul Grand Cherokee, pe jumătate ascuns în spatele casei, lângă o Toyota Prado. Vehicule mari. Suficient de spațioase pentru a putea transporta o echipă numeroasă. Câți să fie? Casa părea goală. Am mișcat încet telescopul pentru a acoperi întreaga arie. Și atunci l-am zărit pe verandă, în spatele zidului. Nu i se vedea decât vârful capului.

Numărul doi.

Dacă aș fi fost în locul lor, i-aș fi desfășurat pe ceilalți în apropierea porții.

Rămânea de văzut.

Am auzit o voce șoptind încet.

În spatele meu.

Am scos Glockul și m-am întors.

Nimic.

Și totuși, vocea se auzea în continuare. Era a unui bărbat. Imposibil, din moment ce în spatele meu nu erau decât tufișurile dese.

Mi-am dat seama că sunetul venea de la o stație radio.

M-am târât până la cadavrul Blondului și i-am pipăit buzunarele. Nimic. L-am rostogolit pe-o parte și i-am cercetat cureaua. Tot nimic.

Vocea era acum mai puternică. Venea dinspre el. De undeva mai sus.

Cum nu vedeam nimic în întunericul beznă, mi-am trecut mâinile peste cadavru, lipindu-mi urechea de capul lui. Și atunci am auzit clar vocea:

– Vannie, răspunde.

O șoaptă joasă, nervoasă.

Dispozitivul era în urechea individului, de unde ieșea un fir subțire. Ar fi trebuit să-mi dau seama că dispuneau de o asemenea tehnologie. I-am scos cu grijă casca și mi-am înfipt-o în propria ureche. Nu se potrivea prea bine. Probabil că fusese făcută special pentru el, la comandă.

– Vannie, nu pot să cred că *vack*-ul tău nu funcționează.

Ce naiba însemna *vack?*

– Frans, îl poți vedea pe Vannie?

– Negativ.

– La dracu'!

Numărul trei și numărul patru.

– Vrei să mă duc să-l caut?

– Da, e încă devreme. Dă-i unul dintre *vack*-urile de rezervă, mai am câteva în portbagajul jeepului, sunt într-o cutie albastră.

– OK.

M-am întins la pământ. *Vack*-uri? M-am uitat prin telescop. Bărbatul din spatele zidului s-a ridicat. Frans. A coborât de pe verandă și a deschis portbagajul jeepului.

– Nu găsesc cutia.

– Scrie pe ea „Voice Activated Comms".

„Aha, m-am prins. Vack. VAC."

– Nu-i aici.

– Trebuie să fie.

– Nu-i aici, te asigur.

– Cutia e în portbagajul Toyotei, Eric. Eu am mutat-o acolo. Altă voce. Numărul cinci.

– Mersi.

Frans a închis portbagajul jeepului, s-a dus spre Toyotă și a început să scotocească înăuntru.

– OK. Am găsit-o. Dumnezeule, Vannie, sper că n-o să tragi în mine.

– N-are cum să te audă, Frans.

– Ziceam și eu...

A traversat peluza spre mine. M-am ridicat, cu cuțitul în mână.

Jacobus le Roux își găsise de lucru la rezervația de vânătoare Mlawula din Swaziland. Era o ciudățenie printre paznicii de vânătoare negri, dezertorul afrikaander alb dispus să facă munca unui negru. Băiatul tăcut care nu râdea niciodată.

Cu mare efort și cu infinită răbdare, pusese laolaltă fragmentele de știri și zvonurile care îi ajunseseră la ureche. Avionul în care se aflase președintele Samora Machel deviase de la curs. Fusese îndrumat pe o direcție greșită, o eroare deliberată în sistemul VOR[1], după cum acuzau *Times of Swaziland* și experții ruși.

Iar Jacobus știa de unde venise semnalizarea falsă. Știa cine o provocase.

---

[1] Abreviere de la „VHF Omnidirectional Radio Range" („Radiofar Omnidirecțional VHF"), sistem de navigare radio folosit pentru aparatele de zbor (n.tr.)

Presa susținea că guvernul sud-african îl voise pe Machel mort. Pentru că le stătuse ca un ghimpe în coastă încă din 1964, când condusese primele atacuri împotriva portughezilor ca luptător de gherilă în cadrul Frontului pentru Eliberarea Mozambicului, sau Frelimo. Fost asistent medical, Machel fusese martor la confiscarea pământului familiei și își văzuse părinții murind de foame sub stăpânirea portugheză, în timp ce fratele lui murea într-o mină de aur din Africa de Sud, iar profesional avusese ocazia să-și dea seama în mod direct de prăpastia uriașă dintre îngrijirea medicală acordată albilor și cea rezervată negrilor.

Și, cum străbunicii și stră-străbunicii săi luptaseră împotriva portughezilor în secolul al XIX-lea, micuțul asistent medical le călcase pe urme. În 1970 ajunsese comandantul suprem al Frelimo, iar în 1975 devenise primul președinte al statului independent Mozambic.

Și, după cum susțineau ziarele, la puțină vreme după aceea, își semnase propria condamnare la moarte – permisese forțelor de gherilă care luptau împotriva opresiunii în Africa de Sud și în Rhodesia să folosească Mozambicul ca rampă de lansare a atacurilor. Guvernele celor două țări vecine răspunseseră formând o grupare rebelă, RENAMO, cu scopul de a înlătura de la putere regimul marxist al lui Machel, și așa se declanșase un aprig război civil.

În 1986, criza atinsese apogeul. Președintele Zambiei, Kenneth Kaunda, cedase presiunii burilor și ordonase expulzarea susținătorilor RENAMO din țară. Și cu aceasta, asaltul violent al RENAMO contra lui Machel începuse, și totul ajunsese

pe muchie de cuțit, pe marginea prăpastiei. Uciderea lui Machel avusese drept scop ieșirea din impas.

Pretoria negase însă orice amestec. Chiar și ministrul pe care-l văzuse Jacobus în micul avion. *Mai ales* ministrul.

Și asta îl speriase cel mai tare pe Jacobus. Știa că oamenii aceia mințeau și că erau capabili de orice pentru a-și proteja interesele.

După cinci luni petrecute în rezervația Mlawula, îl găsiseră.

Se întorsese dintr-o patrulare în savană, și Job Lindani, directorul rezervației, un bărbat înalt și gras, cu un zâmbet lingușitor care i se lățea tot timpul pe față, îi spusese:

– Nu te duce acasă. Vezi că te așteaptă niște bărbați albi. Buri.

Și atunci fugise din nou.

Frans fusese cel care condusese jeepul în parcarea spitalului. I-am întins trupul lipsit de viață lângă al lui Vannie, i-am zdrobit VAC-ul cu piciorul, am înșfăcat rucsacul și pușca cu lunetă a lui Vannie și m-am îndreptat, în întuneric, către casă.

Afară mai erau cel puțin trei oameni, deși mă așteptam la mai mulți. Dacă n-ar fi fost decât cinci cu totul, n-ar fi avut de ce să vină cu două mașini. Așa că șase părea un număr mult mai apropiat de realitate. Alți patru. Cel puțin.

– Vannie, acum mă auzi?

În bezna casei am deschis rucsacul. Apă îmbuteliată. Sendvișuri. Miroseau a pui.

– Frans, ce faci acolo?

Am căutat prăjiturelele Twinkies. Cutia era goală. Aveau să plătească și pentru asta.

– Frans, răspunde. Frans!

Am mâncat și am băut în mare grabă. Suficient cât să-mi potolesc foamea.

– Nu-mi vine să cred.

Am luat Galilul și am ieșit prin ușa din spate, am trecut de cele două vehicule și am luat-o spre sud, către tufărișul des în care stătusem ascuns cu o noapte în urmă.

– Eric, cred că avem probleme.

– Rahat!

– Cred că a luat și pușca.

Eric a rumegat această mostră de înțelepciune.

– Și VAC-ul, probabil, a spus în cele din urmă. Stai acolo cât mai liniștit cu putință și trage în orice mișcă.

44

Lucrase în minele din Swaziland, în ferme izolate, ba chiar şi pe o plantaţie. Uneori nu făcuse altceva decât să se ascundă în munţi şi să fure ca să poată supravieţui. De două ori trecuse graniţa în Mozambic, dar nu se găsea de lucru, şi oamenii mureau de foame. Trăise cu aceeaşi spaimă în suflet timp de opt ani. Se uita tot timpul peste umăr şi îşi dezvoltase un instinct aparte de a-i repera pe potenţialii trădători. Pe care nu-i putea învinovăţi. Dacă eşti sărac şi în nevoie, dacă ai o soţie şi cinci copii într-un sat oarecare din Swaziland, care cer mereu tot mai mult, atunci pui mâna pe fiecare cent când ai ocazia. Aşa încât, dacă intrai într-un *shebeen*[1] din Mbabane şi dădeai peste cineva care

[1] Termen de origine irlandeză desemnând un bar sau un club ilicit care vindea băuturi alcoolice fără licenţă. În Africa de Sud şi în Zimbabwe, aceste localuri, care comercializau bere şi băuturi tari preparate în casă, erau răspândite mai ales în oraşele locuite de negri în perioada apartheidului, când populaţia de culoare nu avea dreptul să intre în puburile şi în restaurantele rezervate albilor. Astăzi, majoritatea au trecut în legalitate, devenind parte integrantă a culturii sud-africane urbane. (n.tr.)

punea întrebări, îi povesteai din proprie inițiativă despre bărbatul alb și ciudat care lucra cot la cot cu tine, omul acela care îți cunoștea limba și care nu râdea niciodată.

În 1992, ziarele din Swaziland relataseră pe larg Marea Schimbare din Africa de Sud.

Jacobus își regăsise speranța.

Așteptase totuși încă doi ani, până în martie 1994, după care folosise banii economisiți pentru a-și face o operație estetică la față la un chirurg plastician din Mbabane. Își cumpărase o camionetă Nissan 1400 și un pașaport fals din Bulembu și trecuse granița și muntele pe la Barberton.

Găsise o cabină telefonică în centrul orașului și formase numărul de telefon de acasă, dar, înainte să sune, îl cuprinsese frica și pusese receptorul în furcă.

Dacă...?

Era mai bine să aștepte să se termine alegerile[1]. Așteptase opt ani, ce mai contau câteva luni?

După o săptămână, auzise de Stef Moller în cursul unei conversații într-un bar. Se urcase în mașină și se dusese la Heuningklip. Abia când se pusese problema căsătoriei cu Melanie Posthumus se decisese că venise vremea să-și viziteze părinții și că putea face asta în siguranță.

Știam unde se ascunseseră pentru a ține sub observație atât poarta, cât și drumul de acces. Știam și din ce direcție se așteptau să vin.

---

[1] Primele alegeri democratice din Africa de Sud, desfășurate între 26 și 29 aprilie 1994 și marcând sfârșitul apartheidului (n.tr.)

Lucrau probabil în echipe de câte doi, pentru că așa era mai ușor pentru ei.

Și pentru mine.

M-am apropiat de ei dinspre vest, fiindcă se concentraseră pe direcția nord, cu una dintre echipe orientată spre sud. Prin dispozitivul de urmărire pe timp de noapte i-am văzut pe doi dintre ei la cincizeci de metri de adăpostul meu din tufișuri, de unde îi pândisem pe Donnie Branca și pe Stef Moller.

Nu eram familiarizat cu pușca Galil. Nu știam pentru ce distanță fusese calibrată luneta. M-am târât până la două sute de metri de ei și m-am culcat la pământ. Cu mișcări atente, mi-am făcut loc și i-am luat în vizor.

Vântul nu bătea. Am fixat firele reticulare pe umărul unuia dintre indivizii care se uita spre sud, am inspirat adânc, am scos aerul din plămâni încet și silențios și am apăsat pe trăgaci.

Nu s-a întâmplat nimic.

Am verificat: siguranța era deblocată. Pe urmă, mi-am amintit că aveam de-a face cu o pușcă cu lunetă. Cu trăgaci în două trepte.

Am țintit din nou, am tras aer în piept și am expirat, am apăsat pe trăgaci o dată, a doua oară, și împușcătura a bubuit. Pe urmă am îndreptat țeava spre celălalt individ, aflat în mișcare. Se uita spre partenerul său. L-am nimerit; l-am văzut convulsionându-se.

Apoi tăcere.

– Cine a tras? l-am auzit pe Eric întrebând.

Ultimii doi. Nu știam unde erau. Presupuneam că acopereau frontul estic, deci se aflau undeva dincolo de tunelul de frunze unde stătusem

de vorbă cu Donnie Branca. M-am ridicat și am pornit dinspre un loc întunecat spre altul.

– Dave, răspunde. Dave, cine a tras? Ai văzut?

– Eric, mă auzi? am întrebat.

– Cine mama naibii ești?

– Numele meu e Lemmer, și te urmăresc prin obiectivul de noapte al puștii cu lunetă.

Trebuia să-l țin de vorbă – un om care vorbește nu aude ce se întâmplă în jur.

A rămas tăcut.

– Sunteți singurii rămași, Eric. Oferă-mi un motiv pentru care să nu vă împușc.

– Ce vrei?

– Informații.

Nu-i vedeam din locul în care eram. Mă aflam pe drumul de motocicletă dintre casă și poartă. Am balansat încet luneta de la stânga la dreapta, dar tot nu i-am zărit. Să fie mai departe spre est? Posibil.

– Ce fel de informații?

– Nu am decât două întrebări. Dar gândește-te bine înainte de-a răspunde, fiindcă n-am să-ți acord decât o singură șansă.

– Ascult.

Știam ce punea la cale. Îi făcea semne partenerului, uită-te încolo, uită-te încoace. Mă căutau cu privirea. Adrenalina le pompa cu putere prin vene; erau pregătiți să ucidă.

– Lăsați armele jos.

Nu puteam să țin pasul cu ei. Dacă mă reperau, ceea ce se putea întâmpla în orice clipă, aveau să vadă că blufam.

– Am spus să lăsați armele jos.

– OK.

– Acum, ridicați-vă.

Încă nu-i zărisem. Se aflau mai aproape de poartă decât îmi închipuisem.

– Amândoi.

Am așteptat, prelungind tăcerea.

– Și acum? a întrebat Eric.

– Mergeți spre drum.

– Care drum?

– Drumul spre casă.

– OK.

Tot nu-i zăream.

Ghiciseră că blufam?

Nu se vedea nimic.

Și pe urmă o mișcare, în depărtare, pe drum.

– Am ajuns la drum.

– Mergeți spre casă.

S-au apropiat, dar erau încă la prea mare distanță ca să-i văd bine.

– Eric, pune-ți mâinile pe cap.

S-au conformat amândoi.

– Nu, nu amândoi. Doar tu, Eric.

Unul dintre ei și-a coborât brațele. I-am lăsat să se apropie la o sută de metri, apoi am țintit coapsa partenerului lui Eric. Am tras. A căzut la pământ.

– Ce mama dracului ai făcut?

– Întinde-te lângă el, Eric.

– Au, Eric, piciorul!

Am alergat printre copacii de pe marginea drumului, apropiindu-mă.

Bărbatul celălalt gemea de durere. Cincizeci de metri, după care m-am aruncat la pământ, în liziera pădurii, și i-am luat la țintă.

– Eric, sângerez, o să mor.

– Taci din gură, Kappies.

Acum îi vedeam clar. Eric stătea întins lângă Kappies.

– Ajută-l, i-am spus.

Eric s-a ridicat. I-a aruncat o privire camaradului său.

– Ajută-mă, Eric.

Eric și-a dus mâna la brâu. Preț de-o clipă, m-am temut că pipăia după o armă, dar pe urmă am văzut că-și scotea cureaua de la pantaloni.

– Iisuse, Kappies, a spus și i-a legat piciorul cu cureaua.

– N-are nici un efect, s-a văitat Kappies cuprins de panică.

– Stai naibii liniștit. Fac și eu ce pot. Eric și-a dezbrăcat cămașa și a sfâșiat-o. Doar nu sunt medic.

În mare grabă, a înfășurat fâșia de material în jurul rănii.

– Atât pot face.

– E momentul să-mi răspundeți la întrebări, am spus.

– Ce vrei să știi?

– N-am decât două întrebări. Și vreau rapid răspunsuri. Dacă te văd că tragi de timp, îl împușc pe Kappies. De data asta, în celălalt picior. Și, dacă încerci să mă minți, te împușc și pe tine.

– Te rog, m-a implorat Kappies.

– Dă-i drumul cu întrebările alea!

– O să număr până la trei. Dacă nu răspunzi până atunci, o să trag în el, ai înțeles? E la cheremul tău.

– Întreabă!

– Bun. Întrebarea numărul unu: Pentru cine lucrați?

Nu s-a grăbit cu răspunsul.

– Unu.

– Iisuse, Eric.

– Doi.

Kappies a fost cel care a strigat:

– SCA.

– Cum?

– Southern Cross Avionics, a țipat Kappies.

– Mulțumesc, am spus. Acum, întrebarea numărul doi: Cine a dat ordinul de ucidere a Emmei le Roux?

– Ce vrei să spui cu asta?

Eric trăgea de timp. Am țintit deliberat la câțiva centimetri de laba piciorul lui Kappies. Acesta a urlat îngrozit.

– Nu mai trage, te rog. Eric. Eric a fost.

– Iisuse, Kappies.

– Tu ai fost, ce mama naibii?

– Ascultă, a spus Eric vorbind repede și uitându-se în direcția mea. Ordinul a venit de sus.

– Cine l-a dat?

– Spune-i, Eric!

– Unu, am început eu să număr.

Tăcere.

– Rahat, spune-i odată, omule.

– Wernich.

– Cine e Wernich?

– Quintus Wernich. El este președintele.

– Președintele cui?

– Al consiliului de administrație.

– Și unde e?

– Ai zis că n-ai decât două întrebări.

– Am mințit.

Kappies a gemut din nou.

– Unde e Wernich?

– Locuiește în Stellenbosch, a urlat Kappies. Nu-i cunoaștem adresa.

– Cine au fost cei trei care au atacat-o pe Emma în Cape Town?

– Kappies, ține-ți gura.

– Eric, Vannie și Frans, ei au fost.

– Fir-ar a dracului de treabă, Kappies, ar fi trebuit să te las să mori. Nenorocitule, lașule!

– Și cine ne-a atacat pe mine și pe Emma pe drum?

– Tot ei.

– Și tot ei l-au aruncat pe Frank Wolhuter în cușca leului?

– Da.

– Ai fost și tu acolo, Kappies.

– Da, dar eu am rămas în jeep. Jur.

– Ce-ați luat de la Wolhuter? Ce voia să-i arate Emmei?

– O fotografie.

– Ce fel de fotografie?

– O poză veche. Cu Cobie și cu Emma, când el era în armată.

– Voi l-ați torturat pe Edwin Dibakwane?

– Ăsta cine mai e?

– Paznicul de la Mohlolobe.

– Am fost cu toții acolo. Inclusiv Kappies.

– Da, dar Eric v-a băgat șarpele în cameră.

Prieteni la cataramă, ce să mai!

– Ce căutați cu jeepul deunăzi, în parcarea spitalului?

– Voiam să-ți plantăm un senzor GPS pe mașină, dar n-am apucat.

– De unde-ați știut care e mașina mea?

– Am intrat în sistemul de operare electronic de la compania de închirieri Budget.

– Ați montat un dispozitiv de urmărire și pe mașina Emmei?

– Da.

– De ce-ați așteptat atât de mult până să ne atacați?

– N-am crezut că o să descoperiți ceva, a răspuns Eric.

– Până când Emma a primit biletul.

– Da.

M-am ridicat încet. Am lăsat pușca Galil jos, pe pământ.

– Poți să te scoli acum, Eric, i-am spus.

– O să mă împușți, nu-i așa?

– Nu, am răspuns. N-am să te împușc.

Cobie îmi istorisise ultima parte a poveștii sub arborele țepos de la Heuningklip. Vorbea monoton, răgușit, epuizat. Din când în când se oprea, copleșit de emoție. Și atunci stătea și privea în gol, cu umerii încovoiați și cu capul plecat, respirând încet pentru a-și aduna puterile.

– M-am purtat cu mare grijă, zisese. Nu numai pentru ca ei să fie în siguranță. Dar și fiindcă îmi imaginam prin ce trecuseră în toți acei ani. Mama, convinsă că eram mort, și apoi eu apărând așa, din senin. Ar fi... Răsuflase de patru sau cinci ori înainte de a continua:

– Nu voiam să sun. Nu știam dacă, după atâția ani, mai țineau telefonul sub supraveghere. Mi-am zis, așadar, că mai întâi să mă duc la tata la birou. Când am ajuns acolo, am cerut să-l văd, dar mi s-a spus că nu era la serviciu, era plecat în concediu, dar

oricum nu aveau posturi libere. Am explicat că nu venisem să caut de lucru, că eram o rudă. Recepționera s-a uitat la mine și a întrebat: „Da? Sunteți rude?“, dar nu părea să mă creadă. Am întrebat-o când se întoarce din concediu și mi-a răspuns că în două săptămâni. Am vrut să aflu unde era, dar n-a vrut să-mi spună, era confidențial. Așa că am întrebat-o dacă putea să-i transmită un mesaj din partea mea, și ea a zis: „Nu, domnule, șeful e în concediu și nu-l pot deranja“. Am întrebat de Alta. „Cine?“ Și eu am răspuns „Alta Blomerus“, iar ea a spus că n-aveau nici un angajat cu numele acela. I-am zis că Alta era secretara domnului le Roux, și ea a replicat că domnișoara Davel era cea care lucra de cinci ani ca secretară pentru domnul le Roux. Și pe urmă s-a scuzat, trebuia să răspundă la telefoane, și m-a asigurat că domnul le Roux avea să revină la serviciu peste două săptămâni. Am insistat: „E cumva acasă?“, și ea mi-a răspuns grăbită: „Nu, nu e acasă, acum o să vă rog să mă scuzați, domnule“. N-am știut ce să fac, așa că m-am întors și am plecat. Și după aia am făcut o prostie, o prostie cât mine de mare.

Jacobus închiriase o cameră la o pensiune din Randburg, la numai câțiva kilometri de casa părintească, și în ziua aceea stătuse toată după-amiaza întins pe pat, gândindu-se. Și pe urmă se sculase și sunase acasă, doar ca să afle dacă erau acolo sau nu.

Vocea mamei era înregistrată pe robot. „Momentan nu suntem acasă. Vă rugăm să sunați pe telefonul mobil. Numărul este...“ Jacobus pusese receptorul jos cu o mână tremurândă și se așezase înapoi pe pat. Era pentru prima oară după mai bine

de un deceniu când auzea din nou glasul mamei, și părea neschimbat, exact la fel cum și-l amintea.

Sunase pe mobil. O dată, și încă o dată, și pe urmă de atâtea ori, încât învățase numărul pe dinafară. Era tot mai hotărât să ia legătură cu părinții și începuse să mediteze la avantajele telefonului mobil. Nu putea fi interceptat pentru că n-avea fir și nici loc suficient în care să ascunzi un microfon. Dacă se mulțumea să întrebe scurt doar unde erau, avea să fie în siguranță. Intenționa să se dea drept altcineva.

– N-am putut să dorm toată noaptea. Nu m-am putut gândi decât la ce aveam să-i spun tatei. Am plănuit totul. Am căutat în Pagini Aurii numele unei firme care comercializa oțel și m-am gândit să mă dau drept Van der Merwe de la Benoni Steel. Să-i solicit o întâlnire ca să discutăm despre niște posibile afaceri și să-l întreb când se întorcea din concediu. Am sunat a doua zi la nouă dimineața, și mama a fost cea care a răspuns: „Aici Sara le Roux, bună dimineața". Mi-a venit să plâng, să-i spun: „Bună, mama, eu sunt". „Alo?" a zis ea. „Bună dimineața, doamnă, pot să vorbesc cu domnul le Roux, vă rog?" Tăcere. „Alo? Doamna le Roux?" am insistat eu. Și atunci mama a spus: „Doamne, Dumnezeule, Jacobus", și eu am tresărit. Nu mă mai puteam stăpâni, îmi venea să plâng. Mama îmi recunoscuse vocea după unsprezece ani. A știut că eram eu. Am izbucnit în lacrimi și am spus „Mama" și ea a zis „Fiule, o Doamne, fiule". Dar după asta m-am speriat atât de tare, încât am închis telefonul, mi-am luat lucrurile și am plecat de la pensiune.

A doua zi după-amiaza mi-am cumpărat un telefon mobil și am sunat din nou. De data asta nu a răspuns mama, ci poliția din Willowmore. „Ne pare foarte rău, domnule. Doamna și domnul le Roux sunt morți, au avut un accident pe N9, în apropiere de Perdepoort.“

45

Îi cunoșteam pe cei de genul lui Eric.

Proveneau din zona gri a clasei de mijloc și erau întotdeauna mai înalți și mai puternici decât ceilalți. La școală, erau prinși în capcana unui ținut al nimănui, între casta copiilor inteligenți și grupurile de neinsprăviți. Singura lor cale de ieșire, singura modalitate de a se face remarcați și respectați era prin intimidare fizică. Ingredientul perfect pentru a ajunge un bătăuș.

Erau conștienți în mod instinctiv de faptul că strategia nu avea să funcționeze în lumea adulților. Și atunci se înrolau în forțele polițienești sau militare pentru a compensa prin uniformă. Acolo descopereau Puterea Armei și deveneau dependenți de ea. Dar salariile mici, condițiile proaste de muncă și întârzierea promovării în posturile ierarhic superioare le aminteau permanent de originea lor modestă, făcându-i să se simtă frustrați și dezamăgiți. După patru sau cinci ani, începeau să își caute slujbe în sectorul privat, fără a renunța niciodată la vechile povești – cât de duri și de buni

fuseseră ei atunci când lucraseră în serviciul public. Repetau la nesfârșit tot felul de istorioare despre curajul și brutalitatea lor, despre oamenii pe care îi omorâseră în bătaie sau îi împușcaseră.

Se încredeau în propria reputație, fiindcă, acționând în grupuri de câte cinci sau șase, atacau femei, torturau paznici negri și aruncau activiști de mediu în cușca leilor. Nu se temeau de nimic, erau niște duri, dedați actelor de violență.

Dar, dacă le luai puștile, deveneau niște nimicuri.

M-am dus după el pe drum. Era un tip înalt și vânjos. L-am lovit în față. A căzut, dar s-a ridicat imediat de la pământ.

– O să te omor, a spus el plin de sine. Și-a înălțat pumnii sub bărbie, și-a aplecat capul și m-a privit pe sub sprâncene. A încercat o lovitură de dreapta. I-am prins pumnul, l-am tras înainte și l-am pocnit peste față cu dosul palmei.

Și-a ascuns sentimentul de umilință. A început să danseze în jurul meu, o parodie jalnică a unui joc de picioare.

S-a repezit din nou spre mine, de data asta ceva mai prudent. A plasat două, trei lovituri de stânga la corp. L-am lăsat să mă atingă – nu erau lovituri serioase. Și asta i-a dat curaj. Următoarea avea să fie o dreaptă, cu intenția clară de a mă lăsa lat, o lovitură pe care avea s-o lanseze de sub umăr.

Se ținea destul de bine pe picioare, știa mai multe decât să-și sfredelească adversarul cu privirea – cândva, în tinerețe, practicase probabil boxul timp de câțiva ani. A lovit, dar m-am ferit, brațul i-a trecut prin stânga capului meu, și atunci

am intrat în lumea cealaltă, în locul celălalt. Unde timpul stă neclintit. Unde totul dispare și nu vezi nimic altceva decât ceața roșie-cenușie. Și lucrul care se află în fața ochilor tăi și pe care arzi de nerăbdare să-l distrugi folosindu-ți toată puterea de care eşti în stare.

Am luat jeepul, i-am târât pe Kappies și pe Eric în mașină și i-am dus înăuntru, în casă. I-am legat de câte un pat cu o sârmă pentru baloți găsită în portbagajul Toyotei Prado, printre alte echipamente mult mai sofisticate. Aveau acolo receptoare radio și tot felul de cutii electronice cu ecrane LED, întrerupătoare, laptopuri, căști, microfoane și antene, cordoane de racord și unelte. M-am întrebat dacă astea erau lucrurile pe care le foloseau la interceptarea convorbirilor telefonice. Pe o cutie era scris: „Urmărire GPS".

După ce l-am legat strâns, am examinat rana lui Kappies. Avea să supraviețuiască. Nu putea însă câștiga Maratonul Camarazilor[1]. S-a holbat la mine tăcut, cu ochi înspăimântați.

Nu știam dacă și Eric avea să supraviețuiască. Dar nici că-mi păsa.

Mi-am scos hainele pătate de sânge și m-am spălat.

Mi-am luat geanta sport, m-am urcat în jeep și am condus până la ocolul silvic. Am lăsat jeepul

---

[1] Cel mai vechi (1921) și mai lung (circa 90 de kilometri) supermaraton din lume, desfășurat în provincia Kwazulu-Natal din Africa de Sud. A fost inițiat în scopul comemorării soldaților sud-africani uciși în Primul Război Mondial, de unde și numele. (n.tr.)

acolo și mi-am luat Nissanul. Era abia trecut de miezul nopții. M-am îndreptat spre Nelspruit.

În parcarea spitalului SouthMed, primul lucru pe care l-am făcut a fost să o sun pe Jeanette Louw. Probabil că am trezit-o din somn, dar și-a mascat abil căscatul.

– I-am prins, am spus.

– I-ai prins?

– Patru morți. Și doi răniți în stare gravă.

– Iisuse, Lemmer!

– Încă nu s-a terminat Jeanette. Mâine trebuie să plec spre Cape.

– De ce acolo?

– Vreau adresa lui Quintus Wernich, președintele consiliului de administrație al Southern Cross Avionics. Locuiește în Stellenbosch.

– Rahat! a izbucnit Jeanette.

– Îl cunoști?

– Iisuse. Vrei să zici că e implicat în povestea asta?

– Jeanette, n-am timp acum. O să-ți povestesc totul mai încolo. Deci îl cunoști pe Wernich?

– L-am cunoscut când am făcut o prezentare a serviciilor oferite de firma mea la Southern Cross. După ce m-am străduit atâta, jigodia mi-a zis nu, mersi, au agenții lor.

– Acum nu cred că-i mai au. Ce altceva mai știi despre tip?

– M-am documentat despre firmă înainte de a face prezentarea, dar asta a fost cu câteva luni în urmă. Stai să mă gândesc... Dacă mi-aduc bine aminte, s-au făcut cunoscuți cu niște echipamente de ultimă generație pentru avionul de luptă

Mirage. Cred că mai am fișele la birou. O să arunc o privire.

– Poți să faci rost de adresa lui Wernich? Și să-mi rezervi un loc la primul zbor?

– Da, sigur. Pe urmă, pe un ton tăios: Când ai dormit ultima oară, Lemmer?

– Nu știu, am uitat. Alaltăieri, ceva de genul ăsta. Sunt la spital. O să trag aici un pui de somn.

– Bună idee. Ascultă, m-ai întrebat despre Stef Moller.

– Da.

– Stai să-mi iau notițele. Trebuie să înțelegi că ceea ce am găsit reprezintă în mare măsură doar niște speculații. Lucruri care nu se pot dovedi.

– N-am nevoie de dovezi. Oricum, individul a ieșit din peisaj.

– Mă rog. Spune-mi, ai auzit de Frama Inter-Trading?

– Nu.

– N-o să te plictisesc cu detalii. În anii '70 și '80, armata se ocupa cu contrabanda cu fildeș, și Frama era firma sub a cărei acoperire lucrau. Vorbim aici despre sute de milioane de ranzi. În 1996, Comisia Kumleben a investigat toată afacerea, și în raport se face referire la posibile acte de corupție la nivel înalt și de dobândire de foloase necuvenite. După cum cred că bănuiești, nimeni nu a fost pus sub acuzare. Unul dintre numele menționate în raport este cel al lui Stefanus Lodewikus Moller. Tipul de la Frama care se ocupa de audit. Omul care mișca banii.

Eram prea obosit pentru a putea digera informația.

– Mai ești pe fir? a întrebat Jeanette.

– Sunt consternat.

– Da, Lemmer. Țara asta afurisită în care trăim... Bun, acum du-te și culcă-te. Vorbim mâine.

– Mersi, Jeanette.

– A, înainte să uit..., a adăugat ea.

– Ce-i?

– Nu poți să iei Glockul în avion.

– A, da. Nu mă gândisem la asta.

– Lasă-l la B.J. Fikter. O să-ți găsesc eu altceva când ajungi la Cape.

Mi-am luat geanta și am intrat în spital. B.J. Fikter era de serviciu. Părea odihnit și vioi și a luat mâna de pe pistol când m-a văzut. În fața lui, agentul de poliție dormea tun.

– A, ce bine arăți, drăguțule, a zis.

– Să mă vezi după ce mă fardez. Vreo noutate?

A clătinat din cap.

– Riscul a scăzut acum considerabil, i-am spus. M-am gândit că ar fi bine să-ți spun. Încă nu a dispărut cu totul, dar nu cred că te va deranja nimeni în noaptea asta.

– I-ai prins.

– Mda.

– Mersi că te-ai gândit să-ți inviți prietenii la petrecere.

– Știu că nu ești genul. Pari un tip casnic.

– O, nu te lua după aparențe. Și acum ce-o să faci?

– O să trag un pui de somn pe canapeaua din apartamentul VIP. Dar mai întâi...

Am făcut un gest spre salonul Emmei.

N-a zis nimic, mulțumindu-se să rânjească.

Asistenta de noapte, negresa, m-a recunoscut. A dat din cap în semn că-mi permitea să intru.

Am deschis ușa și m-am apropiat de pat. Stătea întinsă acolo, nemișcată, la fel ca ultima oară. Am privit-o, și m-a copleșit oboseala. M-am așezat și mi-am pus mâna peste a ei.

– Emma, l-am găsit pe Jacobus.

Respira adânc, liniștit.

– Îi este foarte dor de tine. O să vină și el aici, poate chiar mâine. Și, când o să-ți revii, o să-l vezi. Așa că fă-te bine cât mai repede.

După patruzeci de ore de nesomn, nu mai poți avea încredere în propriile reacții. Totul ți se învălmășește în cap, simțurile te lasă și trăiești într-o lume în care nu poți deosebi visul de realitate.

Așa că, atunci când mi-am imaginat că mâna Emmei s-a mișcat aproape imperceptibil sub a mea, am fost convins că mă autoamăgeam.

În vara lui 2003, Vincent „Pego“ Mashego făcea un curs la Centrul de Conservare a Naturii Mogale. Într-o după-amiază, pe când mergea printre clădiri, văzuse o siluetă în cușca vulturului bărbos, și inima aproape că-i încetase să mai bată.

Bărbatul stătea pe vine și curăța murdăria de pe podea, iar Pego rămăsese înmărmurit. Plutea ca într-un vis, un vis ireal, de neînțeles.

Bărbatul își ridicase privirea, și Pego își dăduse seama că era Jacobus le Roux.

Jacobus ieșise în goană din cușcă, făcându-l pe vultur să dea din aripile lui uriașe. Se îmbrățișaseră strâns, fără cuvinte. Trecuseră șaptesprezece ani de când se despărțiseră în cătunul acela fără nume

din Mozambic. Jacobus îl condusese imediat la coliba lui, de teamă să nu fie zăriți împreună și răul să se abată din nou asupra lui Pego.

Își povestiseră unul altuia prin ce trecuseră. În 1986, Pego rămăsese în Mozambic șase luni, după care se întorsese la tribul său. Da, de două ori veniseră niște albi în căutarea lui. Dar asta se întâmplase după câteva luni.

Pego fusese foarte speriat. Nu putuse să le spună rudelor totul, ca nu cumva vreunul dintre ei să scape, necugetat, o vorbă. Familia nu trebuia să știe decât că el avusese niște necazuri mari cu burii, care nu trebuiau să afle că se întorsese în trib. Le ceruse să nu-l mai strige Pego, ci Vincent, pentru că voia să înceapă o viață nouă.

Burii renunțaseră să-l mai caute. Poate că nu-l considerau un pericol la adresa lor. Cine să creadă un negru din tribul maPulana și poveștile lui despre lumini și cabluri întinse prin rezervația de vânătoare și oameni care trăseseră îl el și apoi îl torturaseră?

Abia spre sfârșitul lui 1987 își găsise de lucru ca ospătar într-o rezervație naturală. Proprietarul își dăduse repede seama de cunoștințele lui despre savană și îl transferase ca să ajute ghizii care-i conduceau pe turiști în tururi.

În 1990 se căsătorise cu Venolia Lebyane, iar în 1995 zărise un afiș postat de Consilul de Administrație al Parcurilor din Limpopo. Căutau negri cu studii care doreau să devină paznici de vânătoare în rezervațiile provinciei. Pego nu terminase școala, dar se prezentase totuși la centrul de recrutare din Polokwane. Le explicase că avea cunoștințe

practice, fără să fi citit prea mult la viața lui. Nu avea diplomele necesare, însă nu erau dispuși să-i acorde o șansă?

Ba da, și asta pentru că numărul doritorilor era mic. Oamenii din Limpopo voiau să lucreze la oraș, nu în savană. Așa că Vincent Mashego ajunsese paznic de vânătoare, și acum era șef la Talamati Bushveld Camp din Rezervația de Vânătoare Manyeleti de lângă Parcul Kruger.

Și pe urmă Jacobus își istorisise și el povestea, și bărbatul negru îl ținuse pe după umeri, lăsându-l să plângă în voie. Îi datora viața, și îi promisese că avea să-l ajute.

Jacobus răspunsese că nu avea cum.

Ba da. Avea să vină și momentul acela.

Se mai întâlniseră și după aceea. Din când în când, Jacobus se ducea pe ascuns la Manyeleti și stătea împreună cu Pego lângă un foc de tabără. Era aproape ca în vremurile când discutau despre savană și despre animale. Acum însă vorbeau despre amenințările tot mai mari la adresa mediului, despre dezvoltatorii urbani albi, despre revendicările de terenuri ale negrilor, despre braconierii de coarne de rinoceri și de capete de vulturi, despre lăcomia care cuprinsese țara, depășind barierele rasei și ale culorii pielii.

Scena de otrăvire, precedată de multe altele, îi pusese capac lui Jacobus le Roux. Îmi mărturisise că, în clipa aceea, simțise că nu mai putea suporta povara celor douăzeci de ani de teamă, frustrare și moarte. Stătuse acolo, în savană, uitându-se la vulturii uciși. Era la capătul puterilor. Creaturile acelea magnifice pe care ajunsese să le cunoască

atât de bine la Mogale, păsările acelea frumoase care își întinseseră aripile în bătaia vântului cu numai câteva ore în urmă deveniseră simbolul zădărniciei vieții sale. Ceva se rupsese în el. Își luase pușca și pornise pe urma braconierilor, ajungând la coliba vraciului *sangoma*. Și acolo dăduse peste ceea ce căuta: capetele de vulturi și cuțitele boante cu care fuseseră retezate, teancurile mici de bancnote, sacii de plastic și cei patru bărbați. Pe care îi împușcase. Într-un acces de nebunie, de furie, de ură.

Abia după trei ore, când se afla undeva în mijlocul savanei, își revenise în simțiri. Înțelesese ce făcuse. Fugise la Pego, care îl ascunsese și-i spusese că avea să-l ajute, pentru că soția lui, Venolia, lucra la poliția din Hoedspruit. Și ea avea să le spună dacă Jacobus fusese dat în urmărire.

Venolia Mashego se afla în biroul inspectorului Jack Phatudi atunci când o femeie din Cape Town sunase, întrebând dacă Jacobus le Roux nu era una și aceeași persoană cu Cobie de Villiers. Pego fusese convins că cea care telefonase era sora lui Jacobus. Găsise numărul de telefon al Emmei și o sunase, pentru că voia să-și plătească datoria față de Jacobus salvându-i sora. Dar semnalul de la mobil era slab în zona de tufișuri din Manyeleti, și nu știa cât anume din ceea ce spusese el înțelesese Emma.

Jacobus se supărase pe el când îi mărturisise ce făcuse. Se supărase atât de tare, încât plecase în toiul nopții și se dusese la Stef Moller. Însă, după uciderea lui Frank Wolhuter, îl sunase pe Pego și-i spusese că se înșelase și că trebuiau să o prevină

pe Emma de pericolele la care se expunea. Și s-o convingă să plece din savană.

Pego fusese cel care scrisese biletul și-l lăsase paznicului, Edwin Dibakwane.

Dar fusese prea târziu.

46

Visam cranii de oameni pe muntele de la Motlasedi când Jeanette m-a sunat. Era abia trecut de ora opt.

– Ți-am rezervat un loc la cursa directă. Plecarea e la ora două și treizeci și cinci de minute după-amiaza, sosirea la Cape la cinci.

– E cam târziu.

– De ce?

– Wernich așteaptă, probabil, informații de la banda lui de ucigași. Presupun că e deja îngrijorat. Sper să nu-l apuce brusc cheful de călătorie.

– Vrei să-l țin sub supraveghere?

– Asta mi-ar fi de mare ajutor.

– E ca și făcut.

– Mersi, Jeanette.

– Să nu intri la idei, Lemmer. Fac asta pentru client.

I-am spus doctoriței Eleanor Taljaard că speram ca în după-amiaza aceea un membru al familiei s-o viziteze pe Emma, cineva a cărui voce ea aștepta de mult s-o audă din nou.

– Ne-ar prinde tare bine o minune, Lemmer. Mai știi ce ți-am spus, cu cât coma se prelungește mai mult...

– Pe lumea asta se mai întâmplă și miracole, am răspuns, deși nici unul dintre noi nu credea asta.

M-am dus cu mașina la aeroport și-am așteptat până mai rămăseseră douăzeci de minute până la decolare. Atunci l-am sunat pe Jack Phatudi. Mi s-a spus că era ocupat, dar am insistat că era vorba despre o urgență și am cerut numărul lui de mobil.

Ce fel de urgență?

Îi găsisem pe cei vinovați de torturarea și uciderea lui Edwin Dibakwane.

Mi-au dat numărul telefonului mobil al lui Phatudi. Mi-a răspuns pe un ton ursuz și agresiv, asta până când i-am spus unde-i putea găsi pe ucigașii lui Wolhuter și al lui Dibakwane, unii și aceiași cu cei care o împușcaseră pe Emma le Roux. L-am prevenit că majoritatea erau morți, dar că unul sau, poate, doi erau în viață. Răniți, capabili să fie duși în fața justiției.

– N-o să fie dispuși să vorbească, Jack, dar ei sunt cei pe care-i cauți, fii convins de asta. Fă-le testele de laborator și o să obții probele necesare.

– Tu i-ai omorât?

– Eram în legitimă apărare, Jack.

A mârâit ceva în sePedi, semn clar că nu mă credea.

– La revedere, Jack.

– Așteaptă. Unde e Cobie de Villiers?

– Încă nu l-am găsit. Dar poți să-ți retragi oamenii care stau de pază la spital. Emma nu mai e în pericol.

– Tu unde ești?

– În Johannesburg, am mințit. În aeroport.

– Pun eu mâna pe tine, Lemmer, dacă-mi torni minciuni.

– O, mor de frică. Acum o să închid, Jack.

Asta l-a înfuriat atât de tare, încât a întrerupt convorbirea înaintea mea. O nouă ocazie pierdută în încercarea de-a ridica punți de comunicare între rase.

Am găsit numărul lui Stef Moller în lista de apeluri de pe telefonul Emmei. L-am sunat în momentul când pasagerii au fost prima oară chemați să se prezinte pentru îmbarcare. A răspuns după o lungă așteptare.

– Stef, sunt Lemmer.

– Ce vrei?

– Cum se simte Jacobus?

– Cobie?

– Da, cum se simte?

– Ce-ai vrea să-ți spun? Că e bine? După tot ce i-ai făcut?

– Te-am întrebat cum se simte.

– Nu vrea să vorbească. Stă singur, într-un colț.

– Stef, vreau să-i transmiți un mesaj din partea mea.

– Nu.

– Doar ascultă-mă. Spune-i că i-am prins. Erau șase. Patru sunt morți, doi necesită îngrijiri medicale și vor fi duși la spital, dar vor fi luați

în custodia poliției. Și că mă duc acum la Cape pentru a reteza capul balaurului.

Am auzit în telefon respirația lui Stef și abia după un timp vocea lui calmă, măsurată:

– Ești sigur?

– Spune-i lui Cobie s-o sune pe soția lui Pego, pentru confirmare.

A tăcut.

– Și pe urmă, Stef, spune-i lui Cobie că medicii mi-au zis că un singur lucru o poate salva pe Emma. Jacobus trebuie să se ducă la spital și să-i vorbească.

– Să-i vorbească?

– Exact. Asta trebuie să facă. Du-l la spital, Stef. Du-l la Emma!

„Ultimul apel pentru îmbarcarea pentru zborul opt opt zero unu cu destinația Cape Town", am auzit în fundal.

– Du-l la spital, Stef. Promite-mi că o s-o faci.

– Și ce-o să se întâmple cu Hb? a întrebat.

– Cu cine?

– Cu Hb.

– N-am auzit în viața mea de Hb. Dar parcă HB e un tip de creion sau așa ceva, nu?

În avion m-am gândit la Stef Moller. Omul care nu voia să-și dezvăluie sursa averii. Omul care-și căutase mântuirea în spatele unei porți ferecate, încercând astfel să se spele de păcatele crimelor pe care le făcuse împotriva mediului.

Fiecare cu propriul drum.

Am dormit tun timp de două ore și m-am trezit în clipa în care avionul Canadair a aterizat pe pista

aeroportului internațional din Cape Town. Jeanette mă aștepta în sala de sosiri. Costum Armani negru, cămașă albă și cravată imprimată în culorile steagului sud-african. S-a apropiat de mine, și am pășit, umăr la umăr, afară, unde vântul de sud-est ne-a luat pe sus.

– E la sediul central al firmei, în birourile din complexul Century City, a strigat ca să acopere șuieratul vântului.

– Câte sedii au?

– Au unul în Johannesburg, și fabrica – imediat la ieșirea din Stellenbosch. Ți-am adus documentația despre care ți-am pomenit aseară. Poți s-o citești în mașină.

„Mașina" era un Porsche clasic și cu un mic spoiler montat în partea din spate. Jeanette a urcat, s-a aplecat în față și a descuiat portiera din dreptul pasagerului. Mi-am aruncat geanta peste scaun, în micul spațiu din spate, și m-am așezat.

– Ce roți grozave, am remarcat.

S-a mulțumit să zâmbească și a rotit cheia în contact. Din spate am auzit niște zgomote impresionante.

– Cum îi zice chestiei ăsteia?

– Magnet pentru gagici, a răspuns și a demarat.

– Nu, vreau să zic, ce model e mașina?

Mi-a aruncat o privire uluită.

– Un turbo 911, Lemmer.

– Aha!

– Iisuse, voi, țărănoii ăștia inculți din Loxton! Seria 930, modelul 1984. Fătuca asta a fost, la vremea ei, cea mai rapidă mașină din lume.

– Fătuca?

– Păi sigur că e o „ea“. Frumoasă, sexy...

Am trecut peste un mic dâmb pe șosea. Rulând încet.

– ... Și fără suspensii?

– Ia mai du-te dracului, Lemmer! Văd c-ai rămas în urmă cu temele.

M-am răsucit și am luat în mână teancul mic de foi. Deasupra era un prospect al firmei: „Southern Cross Avionics. Inovație. Devotament. Calitate“. O fotografie a avionului de luptă Mirage în zbor ocupa coperta. Lucrarea era tipărită color, pe un carton lucios gros și scump. Am început să citesc.

„Southern Cross Avionics este cel mai mare dezvoltator de sisteme aerospațiale din Africa, o firmă de renume mondial care se conduce în activitatea sa după principiul inovației permanente, al devotamentului total față de clienți și al dorinței de-a atinge calitatea supremă a propriilor produse.“

– Ce tipi modești, am spus.

– Nu-i decât propagandă, a replicat Jeanette.

Am dat pagina. Titlul era *Moștenirea noastră.*

„În anul 1983, doi străluciți ingineri sud-africani, specialiști în electronică, au avut un vis – acela de a-și fonda propria companie –, bazat pe credința fermă că cercetarea inovativă și designul îndrăzneț reprezintă piatra de temelie în dezvoltarea sistemelor aerospațiale ale viitorului. Și-au dat demisia din posturile deținute la o fabrică de armament controlată

de stat și au închiriat un mic depozit din orașul lor natal, Stellenbosch.

De la aceste începuturi modeste, și în pofida pierderii tragice a unuia dintre fondatori, într-un accident din 1986 petrecut în timpul escaladării unui munte, Southern Cross s-a extins continuu, devenind un concern cu o cifră de afaceri de milioane de ranzi și cu un personal format din peste cinci sute de angajați dedicați muncii lor, din care peste cincizeci de ingineri de clasă mondială, cu studii în străinătate.

În drumul spre succes, compania a avut o contribuție majoră la dezvoltarea unui sistem de evaluare a distanței până la țintă, bazat pe lasere, pentru avionul de luptă Dassault Mirage F1AZ, care a permis încărcarea și detonarea în deplină siguranță a rachetelor ghidate de la distanță. Performanțele sale au fost recunoscute de revista de specialitate *Jane's Defence Weekly*, care a subliniat faptul că acuratețea dovedită a sistemului este în concordanță cu reglementările USAF pentru avionul F-15E Strike Eagle.

Desigur, o bună parte din munca desfășurată de companie în acei primi ani este strict secretă, dar se poate afirma, cu maximă certitudine, că aceasta a însemnat o experiență inestimabilă, folosită în prezent la dezvoltarea unor tehnologii de ultimă oră la nivel internațional.

Printre acestea se numără sistemul de ghidare al rachetelor sol-aer pentru XV-700

„Black Eagle», rachetele aer-aer pentru XV-715 «Bateleur» și revoluționarele rachete balistice blindate, cu rază lungă de acțiune, XZ-1 «Lammergeier».“

Pe pagina a treia am găsit o fotografie lui Quintus Wernich, sub titlul: „Părinte fondator și director executiv“. Nu zâmbea, dar în spatele ochelarilor fără rame părea să aibă un aer binevoitor – un cap de familie amabil, cu păr scurt grizonant, de culoarea oțelului.

– Credeam că e președintele consiliului de administrație.

Jeanette a aruncat o privire spre documentele pe care le țineam în poală.

– Așa și e. Prospectul ăla e vechi de doi ani. Uită-te la decupajele din ziare.

Am răsfoit teancul. Unul dintre articole, din *Business Day*, mi-a atras atenția. „Director executiv de culoare, primul pas spre BEE la Southern Cross.“

Numirea domnului Philani Lungile în calitate de director executiv este doar primul pas în cadrul unui proces amplu de Black Economic Empowerment (BEE)[1], a declarat domnul Quintus Wernich, fost director executiv, în prezent

[1] Program lansat în 2007 de guvernul sud-african având ca scop oferirea de oportunități economice populațiilor defavorizate sub regimul de apartheid (negri, metiși, indieni, chinezi). Cuprinde măsuri legate de condiții egale de muncă, de acces la educație și de finanțare pentru dezvoltarea propriilor afaceri etc. (n.tr.)

președintele consiliului de administrație al companiei private Southern Cross Avionics, cunoscut producător de echipamente militare din Stellenbosch.

– Ce trafic nenorocit, s-a plâns Jeanette. Am ridicat capul. Voia să iasă de pe N2 ca să intre pe N7, dar fluxul continuu de vehicule o împiedica.

– În Loxton n-avem asemenea probleme, am spus.

– Citește articolul despre programul de înarmare. L-am scos de pe internet, m-a anunțat Jeanette aprinzându-și o Gauloise.

Am deschis geamul și-am scotocit printre documente. Era un articol postat de Centrul Internațional pentru Cercetări Strategice.

Programul sud-african de înarmare cu rachete balistice

Chiar și astăzi, puține lucruri se cunosc cu privire la efemerul program sud-african de înarmare cu rachete balistice.

Africa de Sud a demarat producerea de rachete și de proiectile tactice cu rază mică de acțiune încă din anii 1960, dar abia după ce, în 1989, guvernul a testat ceea ce el a denumit „o rachetă booster", țara a intrat în atenția opiniei publice internaționale.

La scurt timp după aceasta, agențiile de spionaj străine au remarcat similitudinile dintre noile dotări militare ale Africii de Sud și avioanele Jericho II de fabricație israeliană,

dând astfel naștere unor speculații referitoare la furnizarea de către Israel a unor tehnologii cruciale pentru programul sud-african de înarmare.

Ipoteza era confirmată și de faptul că cele două state dețineau cunoștințe și expertiză complementare datând din perioada anilor '70 și '80, când dezvoltaseră împreună sisteme de armament electronic prin intermediul concernului de stat ARMSCOR și al unor companii private, ca, de exemplu, Southern Cross Avionics.

Mi-am ridicat ochii de pe pagină; lucrurile începeau să se lege.

– Am știut de unde provenea pușca în clipa în care am citit articolul, a spus Jeanette.

Am încuviințat din cap.

– Bun, acum e rândul tău să vorbești, Lemmer.

– Despre ce?

– Spune-mi tot ce-ai făcut. Și ce treabă are Southern Cross cu Emma le Roux.

– Cât mai avem până ajungem?

– Jumătate de oră, dacă mergem cu viteza asta.

– Ce altceva mai ai aici? am întrebat arătând spre maldărul de foi.

– Știi cum se fac afacerile mari cu armament? De pildă, cea legată de noul avion de luptă Gripen?

– Spune-mi!

– Firma suedeză Saab și firma BAE din Marea Britanie au câștigat contractul privind furnizarea către Africa de Sud a douăzeci și opt de avioane Gripen. Însă una dintre prevederile contractului

stipulează obligativitatea furnizorului de-a face investiții și achiziții pe plan local. Ceea ce înseamnă afaceri inclusiv cu Southern Cross, care produce echipamente pentru BAE. Și, din câte-am înțeles, Wernich și compania îi curtează acum intens pe cei de la Airbus.

– De-asta nu vor nici acum să răsufle ceva, am spus. Din cauza asta și a programului Black Economic Empowerment.

– Ce anume nu vor să răsufle, Lemmer?

– Mi-ai adus o armă?

A aruncat chiștocul de Gauloise pe geam și și-a deschis jacheta, în partea stângă. Sub braț avea un pistol fixat într-un toc.

– Nu, a răspuns ea. Astăzi, eu o să-ți fiu bodyguard, Lemmer! Acum spune-mi totul!

47

Nu mi-a plăcut noul complex de birouri Century City. Nu știu cum să-l descriu. Neoroman? Corporatisto-toscan? Coloane supradimensionate și mult prea încărcate cu ornamente, acoperișuri triunghiulare ascuțite, sticlă și beton, tot ce poate fi mai neafrican. Southern Cross se afla la ultimul etaj al unei clădiri pe cinci niveluri. Zona de recepție spațioasă avea aerul unei săli de așteptare dintr-un spital.

În mijlocul încăperii, o negresă stătea la un birou uriaș cu blat de sticlă. În față avea un laptop argintiu și o minicentrală telefonică. Purta microfoane și căști. Arăta cam ca un pilot de avion de luptă.

Jeanette a fost cea care i s-a adresat:

– Am vrea să discutăm cu domnul Wernich.

Negresa a măsurat-o din cap până-n picioare cu privirea.

– Aveți programare?

Am făcut un pas în față.

– Da, avem. Anunțați-l că domnul Jacobus le Roux vrea să-l vadă.

Degetele cu unghii lungi au dansat pe tastatura de ultimă generație. A vorbit abia auzit în cască:

– Louise, e aici un domn le Roux care vrea să intre la domnul Wernich.

– Jacobus le Roux, am precizat eu. Vă rog să nu uitați să menționați prenumele.

Femeia m-a privit de parcă mă vedea pentru prima oară. A ascultat răspunsul și apoi ne-a spus:

– Îmi pare rău, dar se pare că nu aveți programare.

– Haide, Lemmer, a zis Jeanette trecând pe lângă prințesa de la biroul de sticlă. Știu locul, am mai fost aici.

– Doamnă, a strigat recepționera șocată. Unde vă duceți?

Jeanette s-a oprit și s-a întors spre ea.

– Un lucru pot să-ți spun cu certitudine, iubițico. Nu sunt o doamnă. După care și-a continuat drumul, deloc intimidată de negresă, care a țipat după noi:

– Chem paza.

Birourile cu blat din sticlă erau o temă recurentă la Southern Cross. Și Louise prezida din spatele unuia. O femeie albă, cu părul castaniu-închis prins într-o coadă, discret machiată și cu ochelari la modă. Treizeci și ceva de ani, o înfățișare fără cusur. Pe fișa postului său scria, fără îndoială, „asistentă personală", în nici un caz „secretară". Fusese aleasă să ocupe această poziție ca recunoaștere a eficienței sale, a abilităților de lucru cu computerul și a aspectului fizic. În față avea doar o tastatură neagră și un monitor LCD

plat. Restul computerului era ascuns pe undeva. S-a îmbățoșat la vederea noastră.

– Unde pot să dau de Quintus, drăguță? a întrebat Jeanette trecând pe lângă ea și îndreptându-se spre ușa care dădea în biroul șefului.

Louise a icnit și a sărit în picioare. Fusta gri i s-a lipit de curbele impresionante. I-am făcut cu ochiul, doar așa, de-al dracului. După care am intrat în biroul lui Wernich.

Era o încăpere mare, iar pe biroul masiv cu blat din sticlă trona un mic laptop. În spatele biroului se afla un fotoliu din piele cu spătar înalt, un soi de tron regal, și alte șase scaune în același stil erau înșiruite în față. Pe pereți, fixate în rame scumpe, erau atârnate schițe extrem de realiste ale unor rachete și avioane de luptă. Bărbatul stătea însă în picioare, în dreptul ferestrei care se înălța din podea până-n tavan, cu vedere spre canalul cu apă maro-verzuie de-afară. Își ținea mâinile prinse la spate.

Nu s-a întors decât în clipa când Louise a șuierat, din spatele nostru:

– Îmi pare rău, domnule Wernich, n-am putut să-i opresc.

S-a holbat îndelung la Jeanette, apoi la mine, încuviințând ușor din cap, mai mult pentru sine. Aceeași față amabilă din fotografia reprodusă în prospectul firmei, numai că ceva mai îmbătrânită. O înfățișare de epitrop, cu acel aer pios și, totuși, prietenos specific multor afrikaanderi care se apropie de șaizeci de ani. Respectabil în costumul său făcut la comandă și închis la culoare, o prezență cu adevărat impunătoare.

– Nu-ți face probleme, Louise, îi așteptam, a spus pe un ton patern. Avea o voce profundă și melodioasă, ca a unui crainic de la un post de radio specializat în muzică clasică. Te rog, închide ușa în urma ta.

Louise s-a răsucit, nemulțumită, pe călcâie și a ieșit din încăpere. Ușa s-a închis fără zgomot.

– Luați loc, vă rog, ne-a invitat Wernich.

Reacția lui ne-a luat prin surprindere. Am rămas în picioare.

– Vă rog, a repetat. Haideți să discutăm chestiunea ca niște adulți ce suntem. A gesticulat galant în direcția scaunelor. Faceți-vă comozi.

Ne-am așezat. A dat din cap satisfăcut și s-a întors încet cu fața spre fereastră și cu spatele la noi.

– Spune-mi, domnule Lemmer, oamenii mei... sunt în viață?

Folosea un ton de conversație, ca și cum ne cunoșteam de ani buni.

– Kappies, da. De Eric nu sunt prea sigur.

– Și unde anume se află?

– La ora asta, ar trebui să fie deja în custodia poliției, așa presupun.

– Hmmm, a mormăit și și-a strâns mâinile la spate. Am văzut că își rotea degetele mari în cercuri, părând cufundat în gânduri. Nu mă așteptam la asta, a adăugat.

Nu mi-a venit nici o replică în minte.

– La cât te-ai gândit?

– Poftim?

– Am întrebat la ce sumă te-ai gândit, domnule Lemmer.

Mi-a luat câteva clipe bune ca să-mi dau seama ce voia să spună.

– Așa merg lucrurile în industria armamentului, Quintus? Îi cumperi pe cei pe care n-ai putut să-i ucizi?

– O descriere puțin cam dură. Pentru ce alt motiv te-ai afla aici?

– Ești terminat, Quintus.

– Terminat?

– Exact.

S-a răsucit cu fața spre noi, cu brațele întinse în lateral. O invitație.

– Foarte bine, domnule Lemmer. Uite-mă! Fă ce ai de făcut. Cu un glas plăcut și rezonabil, de parcă negociam achiziționarea unor arme la mâna a doua.

M-am mulțumit să-l privesc îndelung.

– Și acum, domnule Lemmer? Ce-ai de gând? Sau poate că o să stai aici fără să faci nimic?

Tocmai voiam să-i spun că aveam să-l fac să vorbească înainte de a-l târî afară, dar nu mi-a dat ocazia.

– Știi, domnule Lemmer, ceea ce m-a mirat cel mai tare a fost incapacitatea dumitale de a descifra aluziile. Vreau să spun că ți-am transmis mesaje atât de clare: Emma le Roux se afla în pericol de moarte, dar așa-zisul bodyguard nu a văzut nimic, nu a spus nimic, n-a auzit nimic și mai ales nu a făcut nimic. Și cât încasa pe zi pentru treaba asta? Ai dat dovadă de o incompetență incredibilă, pe cuvânt. Nu te-ai trezit decât când a fost prea târziu. Și atunci te-ai apucat să împarți pedepse în stânga și-n dreapta. Deși, dacă mă gândesc mai bine, toate se leagă. Nu ești tu bărbatul acela mare

și puternic care a ucis cu mâinile goale un funcționar angajat de probă, un tânăr absolut nevinovat? Ne-am documentat în privința dumitale, domnule Lemmer. O viață atât de jalnică, atât de lipsită de sens! Și care nu dă semne că s-ar îmbunătăți. Nu ești decât un fost pușcăriaș care nu știe să facă altceva decât să mintă clienții în legătură cu presupusele lui abilități, un om care stă ascuns într-un biet orășel de provincie unde lumea nu a aflat încă nimic despre trecutul său. Un om care primește ordine de la o lesbiană care se străduiește să se comporte, să vorbească și să arate ca un bărbat.

Până să-și termine discursul, mă apropiasem și-mi dusesem mâna la spate ca să-mi iau avânt și să-l pocnesc, însă Jeanette mi-a strigat numele, iar Wernich a zâmbit mulțumit.

– Ești un laș înnăscut, domnule Lemmer, a spus. La fel ca tatăl dumitale. În clipa aceea, l-am lovit.

S-a prăbușit pe spate, peste biroul din sticlă, și a căzut la podea.

Jeanette s-a interpus între noi. M-a tras cu putere de braț.

– Lasă-l în pace, mi-a cerut.

– O să-l omor.

– Nu, o să-l lași în pace.

M-a înșfăcat de gulerul cămășii.

Wernich și-a șters sângele care-i curgea din gură și s-a ridicat încet.

– Înainte de a continua, cred c-ar fi corect din partea mea să vă informez că avem instalate camere video în toate birourile firmei. Presupun că veți dori să dezactivați camera înainte de a merge mai departe. Altfel, ar putea părea o crimă cu premeditare.

Jeanette i-a răspuns, ținându-mă cu fermitate de guler:

– Nu fi ridicol! Câți oameni ai omorât? Patru, cinci, șase? Să vedem... Partenerul de afaceri? A fost clasat ca accident la o escaladă în munți. Nu i-a plăcut ce intenționai să-i faci lui Machel, așa că l-ai ucis, nu? Și pe urmă au mai fost soții le Roux, directorul rezervației naturale, paznicul...

– O să înfunzi pușcăria, am spus.

– Înainte sau după ce-o să mă omori în bătaie?

– Nu, o să vezi, o să ai parte de un proces, și vei fi condamnat, îți promit.

M-a privit încruntându-se.

– Chiar crezi asta, domnule Lemmer?

– Da, asta cred.

A scos o batistă albă ca neaua din buzunar și s-a șters la gură. A ocolit biroul și s-a așezat încet pe fotoliu, ca un om obosit.

– Mai există un mic amănunt, domnule Lemmer. Dovezile.

Jeanette m-a împins pe un scaun de vizavi de Wernich.

– Dovada zace acum într-o celulă a secției de poliție din Hoedspruit, am spus.

Wernich a oftat.

– Domnule Lemmer, îmi dau seama de limitele capacității dumitale intelectuale. La urma urmei, e o chestiune de natură genetică. Ceea ce nu pricep cu nici un chip este naivitatea dumitale. S-a uitat spre Jeanette. Vă rog să luați loc, domnișoară Louw. Nu putem negocia decât dacă suntem cu toții calmi și relaxați.

– Să negociem? a întrebat ea.

– Da. Dar, înainte de-a începe, aș vrea să vă întreb, în interesul vostru, cum vă închipuiți că vor decurge lucrurile de-acum încolo. Doar nu vă imaginați că Eric va dezvălui de bunăvoie poliției informațiile pe care le deține, nu-i așa?

– Ieri-seară, Kappies a ciripit ca o vrăbiuță, Quintus.

– Foarte bine, să presupunem atunci că poliția va scoate de la Kappies tot ce știe. Și pe urmă?

– Pe urmă poliția va veni să te aresteze.

– Nimic nu-l leagă pe Kappies de mine, domnule Lemmer. Nimic. Nu se află pe statul nostru de plată, nu avem un contract cu el, nici măcar nu a intrat vreodată în această clădire. În plus, cunoștințele lui cu privire la operațiunile noastre sunt destul de restrânse; sper că nu ne crezi tâmpiți. Desigur, mai sunt și alte opțiuni. Ca, de pildă, să faci să parvină în atenția reprezentanților legii anumite date cu privire la povestea fantasmagorică a lui Kappies. Ceea ce ar arunca o nouă lumină asupra declarațiilor sale. Însă, după părerea mea, există o cale mai ușoară. Trăim în Africa, domnule Lemmer, și aici justiția are un preț. Fapt cu atât mai adevărat în anumite provincii. Unde anume se află Hoedspruit? A, în Limpopo, din câte-mi amintesc, nu-i așa? Ce știți despre moralitatea organelor de justiție din Limpopo?

– Ai de gând să mituiești și presa? a întrebat Jeanette.

Wernich își recăpătase aerul amabil. A zâmbit, ca și cum răspundea unei întrebări simpatice, dar prostești, puse de un țânc:

– Și ce anume veți istorisi presei, domnișoară Louw?

– Totul.

– Înțeleg. Haideți să clarificăm mai întâi lucrurile. Intenționați să prezentați presei o poveste incredibilă bazată pe mărturia unui muncitor instabil psihic de la o instituție de protejare a animalelor sălbatice, un om căutat de poliție pentru asasinarea a cinci oameni de culoare nevinovați. În plus, veți cere jurnaliștilor să accepte și declarațiile unui martor care a făcut patru ani de închisoare pentru o crimă comisă cu violență?

– Omor din culpă, l-a corectat Jeanette.

– Sunt convins că presa va lua în considerare diferența, domnișoară Louw.

– Guvernul va redeschide anul acesta cazul referitor la accidentul președintelui Samora Machel, a spus Jeanette fără prea mare entuziasm. Își dădea și ea seama, la fel ca mine, că Wernich avea, în felul, lui, dreptate.

– Aha, a spus el. Deci, dacă poliția și presa nu vor înghiți povestea, atunci vă veți adresa guvernului. Și guvernul îi va crede pe domnii Lemmer și le Roux, nu? Chiar dacă peste câteva săptămâni firma BEE Impukane va deține cincizeci și unu la sută din acțiunile noastre? Și dacă un fost ministru din Congresul Național African și trei foști guvernatori ai provinciilor vor face parte din consiliul nostru de administrație? Zău așa, domnișoară Louw, din câte știu, sunteți o femeie de afaceri capabilă, în ciuda unor deviații de ordin strict personal. Naivitatea este ultimul lucru la care m-aș fi așteptat din partea dumneavoastră.

– Până la urmă, o să te înfund eu, Quintus, am spus.

– Domnule Lemmer, ai un mod de-a gândi tare interesant.

– Chiar așa?

– Nu lipsit de-o anumită logică. Ideea de-a căuta cu tot dinadinsul un țap ispășitor care să fie apoi pedepsit este în firea umană, e ceva instinctiv. Dar nu lasă loc de nuanțe.

– Da? Ce fel de nuanțe?

– Cele legate de-o ofertă cât se poate de generoasă.

– S-o auzim, am spus.

Jeanette s-a încruntat la mine, dar m-am făcut că n-o văd.

– Îți înțeleg nevoia de justiție, domnule Lemmer. Dumneata ai sentimentul că lui Jacobus le Roux și familiei sale li s-a făcut o mare nedreptate, care trebuie reparată. Așa e?

Am încuviințat din cap.

– Foarte bine. Cred că putem fi de ajutor în acest sens. Potrivit informațiilor pe care le dețin, Jacobus este responsabil de uciderea oamenilor din coliba vraciului *sangoma*. Să presupunem că pot rezolva acest lucru, astfel încât le Roux să nu mai fie acuzat. N-ar fi o soluție compensatorie onorabilă?

– Ba da.

– Și dacă aș garanta că le Roux va putea trăi de-aici încolo ca un om liber, fără teama unor complicații legate de trecutul său și, în afară de asta, m-aș oferi ca, pe viitor, să apelez intens și în mod regulat la serviciile firmei Body Armours, pe baza unui contract de – să zicem – cincizeci de mii de ranzi pe lună?

– O sută de mii, am răspuns.

– Nu, a intervenit Jeanette.

– Nu e acum momentul, Jeanette, i-am aruncat peste umăr.

– Șaptezeci și cinci de mii, a spus Wernich.

– Peste cadavrul meu, a zis Jeanette.

Am ignorat-o.

– Cu o singură condiție. Să-mi răspunzi la toate întrebările, Quintus.

Jeanette a sărit în picioare.

– Du-te dracului, Lemmer! Din clipa asta, nu mai lucrezi pentru mine. Pe un ton mai degrabă dezamăgit decât supărat. S-a îndreptat spre ușă, a deschis-o și a ieșit.

– O să-ți răspund la întrebări, a spus Wernich ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

– Scuză-mă puțin, am zis pornind după Jeanette.

Louise m-a urmărit tăcută din priviri în timp ce i-am traversat biroul. De data asta, nu i-am mai făcut cu ochiul; mă grăbeam prea tare. Pe culoar mi-am văzut șefa înaintând hotărâtă spre lifturi.

– Jeanette, am strigat-o, dar nu a întors capul. Am luat-o la fugă spre ea. A apăsat nervoasă pe butonul liftului. Ușile s-au deschis și a pășit înăuntru. Am ajuns exact înainte ca ușa să se închidă.

– Jeanette, ascultă-mă...

– Du-te dracului, Lemmer, lasă ușa înainte să te pocnesc.

N-o mai văzusem niciodată așa. Cu fața schimonosită de furie.

Nu am avut de ales. Am prins-o de costumul Armani și am tras-o afară din lift, către mine, cu o asemenea forță, încât s-a izbit de pieptul meu. Era furioasă la culme. Am înlănțuit-o strâns cu brațele și mi-am lipit buzele de urechea ei.

N-am apucat să îi șoptesc decât: „Au microfoane, Jeanette“, înainte să încerce să mă lovească cu genunchiul, dar, cunoscându-i trecutul și așteptându-mă la o astfel de manevră, mi-am ținut picioarele apropiate. M-a izbit tare în șold. Am strâns-o și mai mult la piept. Se zbătea. Era o femeie puternică aflată într-o criză de furie. O combinație periculoasă.

– N-o să-i accept nenorocita aia de ofertă, o să pun mâna pe el, potolește-te și ascultă-mă, te rog, nu trebuie să ne audă, i-am șoptit disperat în ureche.

Mi s-a părut că era pe cale să se desprindă din strânsoare, dar trupul i s-a relaxat puțin și a șuierat printre dinți:

– Pentru numele lui Dumnezeu, Lemmer.

– Microfoane și camere video. Tot locul e împânzit de tehnică de supraveghere. Putem să folosim chestia asta.

– Cum?

– Nu știu. O să găsești tu o metodă de interceptare.

– E nevoie să mă ții atât de strâns?

– Of, tocmai când începuse să-mi placă și mie…

Jeanette Louw a izbucnit în râs.

M-am întors în biroul lui Wernich. Am trecut pe lângă Louise. Stătea în expectativă, cu mâinile în poală. M-a urmărit din ochi, cu o privire dezaprobatoare.

I-am zâmbit dulce. Cu același efect ca atunci când îi făcusem ochiul. Trebuia să schimb tactica.

L-am găsit pe Quintus Wernich vorbind la telefon.

– Trebuie să închid, l-am auzit spunând înainte de-a pune receptorul jos. Se pare că ți-ai pierdut slujba, domnule Lemmer, a zis.

– Crezi c-ar trebui să-mi dau șefa în judecată, Quintus?

A surâs, fără a fi însă deloc amuzat.

– Ți-aș oferi eu un post, dar nu cred că antipatia noastră reciprocă ar putea constitui baza ideală pentru o viitoare colaborare strânsă.

– Și, oricum, n-am capacitatea intelectuală necesară pentru mediul corporatist.

– *Touché*, a spus.

Ne-am așezat, cu biroul cu blat din sticlă între noi. A oftat adânc.

– Deci unde rămăseserăm?

M-am întrebat dacă Jeanette avusese suficient timp pentru a face ceea ce era de făcut.

– Îmi datorezi niște răspunsuri, Quintus.

– Dacă tu crezi că merită efortul..., a spus.

48

– În ’86 erai și tu acolo, în Parcul Kruger?

– Da.

– Cine era bărbatul cu mustață? Cel care l-a torturat pe Pego Mashego arzându-l?

– Șeful pazei noastre.

– Cum îl cheamă?

– Ce contează?

– Contează. Trebuie să respecți partea care-ți revine din înțelelegerea făcută, Quintus.

Privirea i-a fugit pentru o clipă spre camera video din tavan. Pe urmă a răspuns resemnat:

– Christo Loock.

– Cu ce se ocupă în prezent?

– Este directorul nostru de resurse umane.

– Ce tip talentat! Pentru cine lucrați în momentul când a murit Machel?

– Nu înțeleg întrebarea.

– Cine vă angajase? Și vă plătea?

– Am făcut-o din proprie inițiativă.

– Nu te cred.

– N-ai decât. Ăsta e adevărul.

– De ce-ar vrea o firmă producătoare de sisteme electronice să-l asasineze pe președintele unei țări învecinate?

– Pentru că puteam. Puteam, Lemmer. S-a așezat mai comod în fotoliu. Uite care era situația atunci. În 1983, când eu și Nico ne-am dat demisia de la Armscor, nu eram deloc bine văzuți. Ne acuzau că nu servim interesele firmei și că umblăm să ne căpătuim, și asta pentru că intenționam să ne deschidem propria afacere. Singurul lucru care i-a făcut să nu ne dea afară a fost competența noastră. Nu vreau să mă laud, dar eram realmente cei mai buni dintre cei mai buni. Așa că nu se puteau lipsi de noi. Deși nu le convenea. Și atunci ne foloseau numai ocazional – când nu aveau de ales. S-a ridicat și s-a apropiat de fereastră. Recunosc, acuzele nu erau întru totul neîntemeiate. Eram ambițioși și voiam să facem avere.

S-a uitat pe geam, încrucișându-și mâinile la spate. M-am întrebat dacă o făcea fiindcă i se părea un gest plin de demnitate, o postură de președinte.

– Unul dintre motivele pentru care am părăsit Armscor a fost acela că o instituție de stat nu recompensează niciodată așa cum trebuie meritele celor care se ridică deasupra mediocrității. Și ne săturaserăm amândoi de treaba asta.

– Hai să ne întoarcem la ceea ce mă interesează pe mine, Quintus.

– Scuză-mă. Aveam, totuși, o problemă: nu poți înființa o companie specializată în tehnologie, fără capital. Cercetarea costă bani, mulți bani. Aveam nevoie de ceva care, ca să spun așa, să ne poziționeze

la un alt nivel în relația cu guvernul. Dar cum? Asta era întrebarea. Însă Dumnezeu îți dă răspunsurile, domnule Lemmer, nu știu dacă ești credincios sau nu, dar nevoia îl învață pe om să se roage, iar rugăciunile îi sunt ascultate. Știu asta din proprie experiență. Și-a dat seama că divagase și s-a întors cu spatele la fereastră, lumina de afară înconjurându-l cu o aură. Ochii îi fugeau în alte părți, nu spre mine. N-a fost o coincidență faptul că, în decurs de numai trei zile, am aflat atât despre dilema guvernamentală cu privire la Samora Machel, cât și despre tehnologia israeliană. A fost mâna destinului. Așa mi-a fost scris. La vremea aceea, noi colaboram strâns cu israelienii pe mai multe proiecte. Și așa am aflat de progresele făcute de ei în domeniul tehnologiei VOR. Adică radiofar omnidirecțional de înaltă frecvență. Este sistemul de navigare radio folosit pentru aparatele de zbor. O rază VOR transmite un semnal care o autoidentifică și, totodată, stabilește poziția aparatului față de rază, în raport cu polul magnetic. Mă urmărești?

– Da, înțeleg.

– Israelienii dezvoltaseră o tehnologie pentru crearea unui VOR fals, imposibil de deosebit de McCoy-ul real. N-am să uit în viața mea ziua aceea, domnule Lemmer. Mă întorceam acasă noaptea târziu. Eram cu mașina și, când am oprit în fața garajului, toate piesele acelui puzzle s-au așezat, dintr-odată, într-o ordine perfectă. Remarca ministrului cum că ar fi în interesul întregului continent african dacă Machel ar dispărea pur și simplu. Și tehnologia israeliană. În clipa aceea,

mi-am dat seama că aveam o soluție. Care putea rezolva mai multe probleme deodată.

– Așa că v-ați oferit serviciile.

– Corect.

– Pentru a intra în grațiile guvernului.

– Cam așa ceva.

– Chiar dacă asta presupunea o crimă?

– Crimă? Domnule Lemmer, în momentul acela, noi eram în război. Samora Machel era un comunist, un ateu care pornise războiul civil împotriva propriei țări, cu ajutor acordat de sovietici. Își închidea, tortura și executa oponenții, concetățenii, fără să le acorde șansa apărării în cadrul unui proces, un dictator care încuraja terorismul, pentru ca el să poată destabiliza întreaga regiune. Și asta în timp ce rușii stăteau și așteptau.

– Și acum, aceiași „teroriști" sunt membri în consiliul tău de administrație.

– Căderea comunismului a schimbat toate datele problemei.

– Bun, până aici am înțeles. Dar care a fost treaba cu Jacobus le Roux? Jacobus nu era nici comunist, nici ateu.

– S-a nimerit să fie acolo. Îmi pare foarte rău pentru ce s-a întâmplat, a fost un șir de coincidențe tragice. Uneori, domnule Lemmer, soarta națiunilor e mai importantă decât cea a indivizilor. Uneori ești nevoit să iei decizii cruciale, decizii foarte importante, în interesul binelui suprem.

– Sau al unui profit mai mare, am remarcat.

S-a îndepărtat de fereastră și a trecut pe lângă mine, spre birou. Și-a încrucișat mâinile la piept.

– Cine ești dumneata ca să mă judeci? m-a întrebat.

– Mda, presupun că ai dreptate, Quintus.

A încuviințat din cap și s-a așezat.

– Ce altceva mai vrei să afli?

– Unde erai când s-a prăbușit avionul?

– În Mariepskop. La stația radio.

– Dar atunci când au fost uciși Johan și Sara le Roux?

– A fost un accident de mașină.

– Unde erai, te-am întrebat.

– Nu-mi amintesc.

– Zău?

– Da. Altceva, domnule Lemmer?

– Cred că restul pot să-l deduc și singur. Ceea ce nu pricep este de ce ești acum dispus să-l lași pe Jacobus în pace, când ar putea face totul public.

– Nu va vrea să vorbească.

– Cum așa?

– Domnule Lemmer, din clipa în care a intrat în coliba vraciului și i-a împușcat pe oamenii aceia, Jacobus le Roux a încetat să mai fie o amenințare pentru noi.

– Atunci de ce-ați atacat-o pe Emma?

– Asta a fost altceva. Pur și simplu, am avut noroc.

– Ce vrei să spui?

– La momentul acela, nu urmăream telefonul Emmei. Consideraserăm că nu mai era necesar. Când am aflat de uciderea vraciului *sangoma*, am început să ascultăm telefoanele poliției, mai mult pentru a fi la curent cu mersul anchetei. Așa am interceptat, cu totul întâmplător, apelul

dat de Emma la poliție. Și, din clipa aceea, ne-am dat seama că reprezenta pentru noi un risc, dacă reușea să dea de urma lui Cobie.

– Dar îmi poți garanta că de-acum încolo va fi în siguranță?

– Asta depinde de ceea ce-i va povesti fratele ei. Sau tu. Desigur, în cazul în care ea își va reveni complet.

– Desigur.

– Deci siguranța ei e în mâinile tale.

– Asta dacă nu-ți frâng ție gâtul mai întâi.

Și-a înălțat ochii spre camera video.

– Ar fi o mare prostie din partea ta.

M-am ridicat.

– Quintus, vreau să mă fac bine înțeles. Dacă poliția nu renunță la acuzele la adresa lui Jacobus, o să mă întorc. Dacă lui sau Emmei li se întâmplă ceva, o să mă întorc. Și-atunci o să-ți arăt cât de laș sunt.

A dat aprobator din cap, neimpresionat. Apoi s-a aplecat în față și a răsucit laptopul spre mine.

– Domnule Lemmer, reține, te rog, un lucru. Dacă pățesc ceva, materialul acesta filmat va ajunge în mâinile autorităților. A apăsat pe-o tastă, și pe ecran a apărut o imagine de înaltă rezoluție. Mă înfățișa pe mine stând în fața lui, cu spatele la cameră, apoi lovindu-l. Și pe el căzând peste masa cu blat din sticlă și prăbușindu-se la podea.

Și pe urmă Jeanette interpunându-se între noi și trăgându-mă cu putere de braț. „Lasă-l în pace." Vocea i se auzea limpede precum cristalul. „O să-l omor."

Wernich a făcut stop-cadru pe imaginea de pe ecran. Stăteam aplecat amenințător deasupra lui, cu Jeanette ținându-mă de gulerul cămășii.

– Sunetul are o calitate foarte bună, am remarcat.

– Tehnologia noastră e întotdeauna de prima clasă.

Stăteam rezemat de Porsche de zece minute, când Jeanette s-a apropiat și a descuiat mașina.

– Hai să mergem!

Abia după ce ne-am așezat amândoi, a scos din buzunar un DVD și l-a lăsat să cadă – neglijent – la mine în poală.

– Poftim, a spus.

– Ai avut vreo problemă?

– Nimic nu e mai convingător decât o țeavă de nouă milimetri lipită de țeasta unui tip, a zis.

– Ești mai nebună decât un câine turbat, l-am plagiat eu pe doctorul Koos Taljaard.

S-a mulțumit să râdă, a pornit motorul și-am plecat. Pe drum mi-a povestit ce făcuse.

Așteptase să mă vadă intrând în biroul lui Wernich și pe urmă o întrebase pe Louise unde era sala de control al camerelor video. La început, Louise refuzase să răspundă. Jeanette o amenințase că-i rupe unghiile.

– S-o fi văzut cum se uita la mine, de parcă-aș fi fost barbară.

Într-un final, secretara o condusese, fără tragere de inimă, până la ușa fără nici un însemn pe ea a unei încăperi aflate în spatele clădirii. Arătase cu degetul spre ea și se întorsese pe călcâie, părăsind locul plină de demnitate.

Jeanette deschisese ușa. Camera, nu foarte mare, era pe jumătate cufundată în beznă. Un șir de monitoare așezate pe o consolă circulară, și în mijloc un bărbat în fața unui panou de control. Un tip mustăcios, lat în spate și puternic, cu părul grizonant. Jeanette îi fluturase Coltul pe la nas și-l întrebase:

– Cine ești?

– Loock. Bărbatul o măsurase cu privirea de sus și până jos și decretase: Iar tu ești Louw.

– Ai ghicit.

– Ce cauți aici?

– Dă drumul mai tare la sonor, să auzim ce discută ăia doi, spusese Jeanette arătând spre monitorul pe care apărea biroul lui Wernich.

Ascultaseră în tăcere, în semiobscuritatea sălii, schimbul nostru de replici, până la momentul când eu mă ridicasem și plecasem.

– Vreau o copie a înregistrării, te rog, zisese Jeanette.

Bărbatul pufnise disprețuitor. Și atunci, ea făcuse o gaură în cel mai apropiat monitor.

– Dar n-am auzit nimic, am spus eu.

– Sala e izolată fonic și împotriva prafului. Probabil că e și impermeabilă. Deși acum n-aș mai fi atât de sigură de asta. Am fost nevoită să stric puțin acoperișul ca să-l conving să-mi facă DVD-ul.

Trăsese în trei monitoare și în tavan, și individul îi făcuse fără grabă și în mod mecanic o copie. Și pe urmă ea îl pocnise cu toată puterea cu Coltul peste față. Capul i se smucise pe spate, și sângele i se prelinsese prin mustață.

– Și-a ridicat capul și s-a uitat la mine ca un piton care devorează din priviri un iepure.

– Mersi, Jeanette.

– Nu, Lemmer. Eu sunt cea care-ar trebui să-ți mulțumească, a replicat și a rânjit plină de sine.

L-am sunat pe B.J. Fikter. Mi-a spus că Jacobus le Roux era la Emma în salon de două ore. Și că poliția retrăsese paza.

– O să vin mâine să te înlocuiesc.

– Slavă Domnului! a răspuns el și-a încheiat convorbirea.

– Și acum ce facem? m-a întrebat Jeanette.

– Acum o s-o rugăm pe frumoasa ta recepționeră, Jolene Freylinck, să ne facă o copie a DVD-ului.

– Una singură?

– N-avem nevoie de mai multe.

– Nu sunt de acord, Lemmer. Ar trebui să dăm câte o copie fiecărui viitor membru al noului lor consiliu de administrație.

– De ce? Ca să-l concedieze?

– Ar fi un început.

– Dar nu și un final reușit.

– Ai o idee mai bună?

– Da. O să te coste prețul unei călătorii cu avionul.

– Până la Nelspruit?

– Nu. Ceva mai departe, am răspuns.

– Ce pui la cale?

– Prefer să nu-ți spun.

A meditat asupra propunerii mele și a acceptat-o, deși nu cu dragă inimă. A schimbat viteza și a apăsat pedala de accelerație până la podea.

Forța gravitațională ne-a lipit de scaune cu mâna ei invizibilă.

Biroul avea vedere spre mare, însă aparatul vechi de aer condiționat făcea prea mult zgomot ca să putem auzi valurile care se spărgeau la țărm.

Bărbatul din fața mea avea pielea de culoarea amurgului. Era trecut bine de șaizeci de ani, cu părul alb ca zăpada, dar cicatricea care se întindea din colțul gurii până la ureche se vedea și acum la fel de clar ca în urmă cu zece ani, când îl cunoscusem. Avea aceiași ochi goi, ca și cum persoana aflată în spatele lor murise. Un om căruia nu-i mai păsa de durere și care simțea nevoia de-a răbufni din când în când.

I-am întins DVD-ul peste masă.

– Vei avea nevoie de un interpret, am spus.

– De ce? În ce limbă e? m-a întrebat într-o engleză cu accent puternic.

– În afrikaans.

– Poți să-mi traduci tu.

– Cred c-ar fi mai bine pentru amândoi dacă ai apela la un traducător neutru.

– Înțeleg. A întins mâna, a luat carcasa și a deschis-o. Discul a strălucit, nou și argintiu. Pot să te întreb de ce faci asta?

– Mi-ar plăcea să-ți pot răspunde că o fac pentru că mă încred în puterea justiției, dar aș minți. Adevărul este că nu cred decât în răzbunare.

A încuviințat încet din cap și a închis carcasa.

– Știu, a spus întinzându-mi mâna. Noi doi suntem la fel.

În timp ce ieșeam în dogoarea amiezii, pe o stradă din Maputo, capitala Mozambicului, telefonul mobil a scos un bipăit care a acoperit susurul Oceanului Indian. L-am luat din buzunar și am făcut semn unui taxi să oprească. Am citit mesajul.

Trei cuvinte: „EMMA S-A TREZIT".

49

Trebuie să recunosc faptul că aveam așteptări în privința momentului când urma s-o revăd pe Emma în salonul ei de spital.

Nu așteptări iraționale, de genul că avea să mă primească cu brațele deschise, să mă îmbrățișeze și să-mi șoptească la ureche cât de recunoscătoare era și cât de mult mă iubea. Mai degrabă îmi imaginam cum aveam să mă așez pe pat, iar ea urma să-mi ia mâna și să-mi spună: „Mulțumesc, Lemmer". Ar fi fost de-ajuns pentru mine, un început, preludiul unor noi posibilități.

Însă Jack Phatudi m-a privat de-o asemenea plăcere.

Vineri, 4 ianuarie, i-a trimis pe Negru și pe Albu, cei doi care ne urmăriseră pe Emma și pe mine cu un secol în urmă, să mă aresteze. Albul mai era și acum umflat la nas și la ochi. M-au arestat într-un mod cât se poate de ceremonios la Aeroportul Internațional Kruger Mpumalanga pentru „crimă, tentativă de crimă și obstrucționarea justiției". Mi-au permis să dau un singur telefon înainte de-a mă închide într-o celulă înăbușitoare din secția

de poliție din Nelspruit, împreună cu o adunătură pitorească de indivizi agresivi.

B.J. Ficker a venit sâmbătă după-amiaza „în vizită conjugală“, după cum a numit-o. După ce-a făcut câteva glume pe marginea situației în care mă aflam, m-a informat că Emma urma să fie transportată duminică la Cape Town cu un avion SouthMed Health Care. Și că Jeanette îmi transmitea să nu-mi fac griji, că se ocupa ea de „problemă“.

Luni dimineața m-au amenințat că mă vor acuza și de atac asupra unui alt deținut, dar eram conștient că avea să fie greu să găsească niște martori credibili. Și pe urmă au venit Negrul și Albul, care mi-au pus cătușe la mâini și lanțuri la picioare și m-au dus la curtea magistraților pentru audierea în vederea stabilirii cauțiunii. M-au îmbrâncit inutil de tare în Audi.

Celulele din clădirea tribunalului se aflau la subsol, sub sala de ședințe. Un avocat alb, tânăr, cu un inel mare din aur pe deget, s-a apropiat și s-a prezentat drept Naas du Plessis. Avea să mă reprezinte, la cererea lui Jeanette Louw. „O să fac tot ce pot, dar mai aveți o condamnare la activ“, m-a anunțat sumbru.

Am fost ultimul chemat, dar cei doi agenți în uniformă nu m-au condus în sala de ședințe. M-au împins pe hol, și mi-am târșâit picioarele puse în lanțuri, cu mâinile prinse la spate în cătușe, până într-un birou mic, unde mă aștepta Jack Phatudi. Au închis ușa în urma lor.

În încăpere erau câteva scaune, o masă și un fișet din oțel. M-am așezat. Phatudi s-a încruntat

la mine, plin de ură, fără să scoată o vorbă. Pe urmă a dat cu pumnul, puternic, în fișet. Ferestrele au zdrăngănit. Și-a tras un scaun în fața mea, ținându-se de încheieturile degetelor. Îl dureau. Și-a apropiat chipul la numai câțiva centimetri de mine. Pentru prima oară, l-am văzut transpirând. Picăturile de sudoare i se scurgeau pe pielea întunecată, de-a lungul gâtului gros ca un trunchi de copac, dispărând pe sub gulerul imaculat al cămășii. Am ghicit din privirea lui că avea să mai dea o dată, de data aceasta în mine.

– Tu..., a spus, apoi a tăcut.

Părea să se fi înecat și nu-și mai găsea cuvintele. S-a răsucit și a izbit din nou în fișet. Altă bubuitură. S-a întors spre mine și mi-a prins fața în mâna dreaptă, strângându-mi-o cu o forță teribilă în timp ce se uita în ochii mei. După care m-a împins înapoi, scaunul s-a răsturnat și am căzut, lovindu-mă tare la cap.

A scos un icnet de furie și de frustrare.

– Să-ți spun ceva. Un singur lucru. M-a înșfăcat de haine și m-a ridicat cu forța, ținându-mă strâns. N-au reușit să mă cumpere, a zis.

Am rămas așa, față în față, eu și Jack Phatudi, și în clipa aceea am știut că Wernich și oamenii lui îi făcuseră o ofertă, iar el o refuzase. Și că nimic din ceea ce aveam eu să spun n-ar fi contat pentru el.

Așa că l-am întrebat:

– Ce vrei să spui, Jack?

Mi-a dat drumul din strânsoare. Mi-am pierdut echilibrul și m-am clătinat, rezemându-mă de zid.

S-a întors cu spatele la mine.

– Au venit la mine ca să mă mituiască. Mi-au cerut să renunț la acuzații. Împotriva ta. Și a lui Cobie de Villiers. I-am refuzat. Mi-au zis că tribul meu va obține pământul pe care-l revendică și că eu voi căpăta o groază de bani. Cât voiam? Am repetat că nu. Așa că au trecut peste capul meu. Au cumpărat pe cineva aflat mai sus în ierarhie, nu știu pe cine. Dar, ascultă-mă bine, n-o să mă las până nu te prind. Și pe tine, și pe de Villiers, și pe Kappies. Pe toți.

S-a răsucit pe călcâie și a trecut pe lângă mine fără să-mi mai arunce vreo privire. A deschis ușa și-a ieșit, lătrând un ordin pe hol, în sePedi. Cei doi agenți în uniformă au venit, m-au descătușat și m-au informat că eram liber să plec; acuzațiile la adresa mea fuseseră retrase.

Emma era într-un salon cu vedere spre Table Mountain. Am găsit ușa deschisă și încăperea plină de oameni adunați în jurul patului: Jacobus le Roux, Carel Bogătașul, avocatul Stoffel, alții pe care nu-i cunoșteam. Oameni iubitori de pace, oameni atrăgători, de succes. Un spațiu al prieteniei și al bucuriei. M-am oprit înainte să apuce să mă vadă și i-am aruncat pe furiș o privire. Am văzut-o din profil. Slăbise, dar avea aceleași linii frumoase ale feței în clipa când a zâmbit. M-am întors și-am ieșit. Am mâzgălit un bilețel pe care l-am lăsat, împreună cu un buchet de flori, în cabinetul asistentelor.

Trebuia să-mi recuperez Isuzul de la Hermanus. Și pe urmă să cumpăr răsaduri de la magazinul Stodels.

M-a sunat a doua zi.

– Mulțumesc pentru flori, a spus.

– Cu plăcere.

– Ar fi trebuit să intri, Lemmer.

– Erau prea mulți oameni înăuntru.

– Cum aș putea să-ți mulțumesc?

– Nu mi-am făcut decât datoria.

– Of, Lemmer, te-ai băgat înapoi în cochilie. Unde ești?

– În Loxton.

– Cum e vremea pe-acolo?

– Foarte cald.

– Aici, în Cape, bate rău vântul.

– Mă bucur că te simți mai bine, Emma.

– Ție trebuie să-ți mulțumesc pentru asta.

– Nu, n-ai de ce.

– O să-ți fac o vizită când o să mă refac complet.

– Ești bine-venită.

– Mersi încă o dată, Lemmer. Pentru tot ce-ai făcut pentru mine.

– Cu plăcere.

Și pe urmă ne-am luat, stângaci, rămas-bun, și-am știut că șansele de-a o mai vedea vreodată erau de unu la zece.

Ploua când am citit în ziare despre moartea lui Quintus Wernich și a lui Christo Loock.

Era pe 14 februarie, și stăteam la masă, citind ziarul, iar tunetele bubuiau afară, peste zgomotul picăturilor mari de ploaie care cădeau pe acoperișul din tablă ondulată. Articolul de pe prima pagină din *Die Burger* relata povestea unei prezumtive răpiri

în Stellenbosch, și trăgea un semnal de alarmă privind rata tot mai înaltă a infracționalității.

L-am parcurs de două ori, apoi m-am uitat pe fereastra de la bucătărie la băltoacele strălucitoare care se formau în grădina mea de legume, reflectând la bărbatul cu cicatricea aceea mare pe față. Raul Armando de Sousa.

Îl întâlnisem o singură dată, în 1997, cu ocazia unei reuniuni la nivel guvernamental, în Maputo. Ne adunase pe toți bodyguarzii într-o sală de conferințe pentru a discuta despre procedurile pe care aveam să le urmăm în ultima seară, la banchetul festiv. Recunoscusem în ochii lui un „frate în ale violenței", dar de sub fațada de culoarea amurgului mai răzbătea ceva – o povară, o greutate invizibilă care îi apăsa pe umeri.

Pusesem discret câteva întrebări în dreapta și-n stânga. Mi se spusese că fusese bodyguardul lui Samora Machel. Și că se aflase în Tupolevul 134A care se prăbușise în munții Lebombo. Se numărase printre cei zece supraviețuitori. Îl înțelegeam. Mă întrebam cum este să aștepți o viață întreagă momentul în care să te autodefinești și, când acesta vine, să-ți dai seama că, de fapt, nu e în puterea ta să schimbi lucrurile. Și atunci, nu era oare mai bine să rămâi invizibil și neîmplinit?

La el mă gândisem în timp ce Jacobus le Roux îmi spunea povestea lui, sub copacul acela de la Heuningklip. În clipa aceea, trăisem același sentiment pe care-l avusese și Raul Armando de Sousa. Și atunci îmi dădusem seama că, uneori, viața îți oferă o cale de ieșire.

Iar acum știam cu maximă certitudine că el era în spatele incidentului din Stellenbosch. De Sousa fusese cel care apăsase pe trăgaci.

Am parcurs restul ziarului fără prea mare atenție. Până când am ajuns la un articol scurt din interior, scris pe o singură coloană și postat lângă o reclamă pentru Pick 'n Pay. Grupările ecologiste își exprimau îngrijorarea față de modul în care tribul Sibashwa își formulase revendicarea unei porțiuni mari de teren aparținând Parcului Național Kruger.

După ce-am terminat de citit, am făcut o plimbare prin grădină pentru a savura parfumul îmbătător al pământului jilav din Karoo. M-am gândit la Jack Phatudi, fiul unei căpetenii Sibashwa.

La ora cinci am pornit în alergare pe drumul spre Bokpoort, calculându-mi viteza în așa fel încât să mă întorc acasă când începea serialul *7de Laan*.

Pe drumul acela există un loc, o ridicătură de pământ, dincolo de ultimul gater din Jakhalsdans, unde forțele scoarței terestre au așezat, în milioane de ani, stânci masive una peste alta, ca un fel de avertisment. De jur împrejur, ținutul Karoo se întinde liber, deschis, și acolo obișnuiesc să poposesc și să meditez la locul nostru în univers. Dacă faci un pas în spate și te îndepărtezi de Terra, de sistemul nostru solar, de Calea Lactee, dacă privești din această perspectivă, suntem cu toții atât de mici, de neînsemnați, de invizibili.

Dar, în timp ce alergam înapoi prin orașul strălucitor și curat, după ploaie, oamenii mă salutau.

Conrad de la atelierul de reparații, De Wit, ridicându-și privirea din pragul Cooperativei, Antjie Barnard, uitându-se la mine de pe veranda casei, *oom* Joe van Wyk smulgând buruienile din grădină.

– Bună, Lemmer. O ploaie pe cinste, nu?

Mai jos pe stradă, chiar la periferia orașului, e casa mea. Și în fața ei era parcat un Renault Mégane cabrio verde. Am început să alerg mai repede.

MULȚUMIRI

Autorii sunt adesea întrebați: „Ce v-a inspirat la scrierea acestei cărți?“

La care eu răspund, de obicei, că în cazul meu inspirația nu prea contează. Că pentru mine transpirația e mai importantă – fiecare poveste e ca o casă pe care trebuie s-o înalț cărămidă cu cărămidă.

Totuși, *Safari însângerat* reprezintă, într-un fel, o excepție.

Printr-o simplă întâmplare norocoasă, acum trei ani, pe când lucram la *Devil's Peak*, am vizitat de trei ori pe parcursul unui an Rezervația de Animale Sălbatice Moholoholo, la poalele muntelui Mariepskop din provincia Limpopo. Două dintre aceste vizite le-am făcut în cadrul unor tururi cu motocicleta și n-au avut drept scop documentarea în vederea scrierii vreunei cărți. Însă, de fiecare dată când am ascultat prezentările făcute de Brian Jones și de oamenii lui, m-am simțit inspirat de devotamentul, pasiunea și sacrificiul de care dădeau dovadă, în special în salvarea vulturilor.

Pentru aceasta, dar și pentru faptul că munca lor a devenit prima cărămidă pe care am așezat-o la temelia unui nou roman, doresc să-mi exprim toată recunoștința. Și să-i îndemn totodată pe cititori să viziteze site-ul lor, *www.moholoholo.co.za*, dar și rezervația. Sau, și mai bine, să sprijine financiar eforturile lor de salvare a vulturilor africani.

Prin urmare, nu pot să neg că m-am inspirat în crearea fictivului Centru Mogale din topografia, spiritul și structura de organizare a cât se poate de realului Moholoholo. Dar similitudinile se opresc aici. Toate personajele din *Safari însângerat* sunt fictive și nu au la bază persoane reale, în carne și oase – și cu atât mai puțin pe inimoșii lucrători de la Moholoholo.

Adresez mulțumirile mele și următoarelor persoane: Tom Dreyer, pentru permisiunea de a cita din excelentul său roman *Equatoria*; lui Keith și lui Colleen Begg, cercetători de renume mondial ai faunei și ai florei sălbatice, pentru permisiunea de a cita din articolul lor despre viezurele melivor apărut în *African Geographic* (februarie 2005); lui Sarah Borchert, editorul *African Geographic* (una dintre revistele mele preferate); personalului de la arhiva cotidianului *Die Burger*; căpitanului Elmarie Engelbrecht de la Departamentul de Investigații Psihologice din Pretoria al Serviciilor de Poliție din Africa de Sud; agentului meu literar, Isobel Dixon, și colegilor săi de la agenția londoneză Blake Friedmann; soției mele Anita; copiilor noștri, Lida, Liam, Johan și Konstanz; și firmei ATKV pentru sprijinul financiar acordat în scopul documentării pentru acest roman.

Doresc, de asemenea, să menționez următoarele surse:

The Long Summer, Brian Fagan, Granta Books, 2004

Guns, Germs and Steel (Viruși, arme și oțel. Soarta societăților umane), Jared Diamond, Vintage, 2005 (Ed. All, 2010)

The Weather Makers, Tim Flannery, Penguin, 2005

Birds of Prey, Peter Steyn, David Philip, 1989

Roberts Birds of Southern Africa, ed. 7, Hockey, Dean and Ryan, Trustees of the John Voelcker Bird Book Fund, 2005

Slange en Slangbyte in Suider-Afrika, Johan Marais, Struik, 1999

Field Guide to Snakes and Other Reptiles of Southern Africa, Bill Branch, Struik, 1998

Sappi Tree Spotting: Lowveld, Rina Grant și Val Thomas, Jacana

Stormwind en Droogtes, Freek Swart, Litera, 2002

Skukuza, David Tattersall, Tafelberg, 1972

The Game Rangers, Jan Roderigues, 1992

Mahlangeni, Kobie Krüger, Penguin, 2004

Mashesha, Tony Pooley, Southern, 1992

http://www.contrast.org/truth/html/samora_machel.html

http://moholoholo.co.za

www.koerantargiewe.media24.com

http://www.geocities.com/lepulana2002/index.html

www.braininjury.com

LITERAtura

Colecția THRILLER
William Peter BLATTY, *Dimiter*
James BRADLEY, *Hoțul de trupuri*
Dan CHAON, *Aștept răspuns*
Clive CUSSLER, *Aurul spartanilor*
Clive CUSSLER, *Imperiul pierdut*
Val MCDERMID, *Febra oaselor*
Val MCDERMID, *Dincolo de sânge*
Georges Dawes GREEN, *Corbii*
John KATZENBACH, *Profesorul*
Dean KOONTZ, *Cu sufletul la gură*
Dean KOONTZ, *Fără îndurare*
T.S. LEARNER, *Sfinxul*
Deon MEYER, *Treisprezece ore*
Christopher REICH, *Legea conspirației*
Guillermo DEL TORO, Chuck HOGAN, *Molima*
Danielle TRUSSONI, *Angelologia*

vor apărea:
Sam CHRISTER, *Moștenirea Stonehenge*
Christopher REICH, *Legea răzbunării*
Guillermo DEL TORO, Chuck HOGAN, *Prăbușirea*

Colecția PREMIUM
Jasper FFORDE, *Nuanțe de cenușiu*
Steven GALLOWAY, *Violoncelistul din Sarajevo*
Sarah HALL, *Cum să pictezi un mort*
Torsten KROL, *Oamenii-delfin*
Hilary MANTEL, *Wolf Hall*
Alice MUNRO, *Prea multă fericire*
David NICHOLLS, *O zi*
Marisha PESSL, *Curs special de fizica dezastrelor*

Tatiana DE ROSNAY, *Se numea Sarah*
Kathrin SCHMIDT, *N-ai să mori*
Ali SHAW, *Fata cu picioare de sticlă*
Elizabeth STROUT, *Olive Kitteridge*
Austin WRIGHT, *Tony și Susan*

vor apărea:
Robert Olen BUTLER, *Iadul*
Richard HARVELL, *Clopotele*
Terezia MORA, *Toate zilele*
Arturo PEREZ-REVERTE, *Regina Sudului*
M.J. VASSANJI, *Cântecul asasinului*

Colecția LADY
Jane COSTELLO, *Aproape căsătoriți*
Emily GIFFIN, *Ceva de împrumut*
Lisa JEWELL, *Petrecerea lui Ralph*
Julie METZ, *Perfecțiune*
Danielle STEEL, *Cu fiecare zi*
Adriana TRIGIANI, *Valentine*

va apărea:
Lisa JEWELL, *După petrecere*

În afara colecțiilor
Diana GABALDON, *Ecouri din trecut*
Helene HEGEMANN, *Rămășițele unui axolotl*
Leila MEACHAM, *Trandafiri*

MONITORUL OFICIAL
Tipărit la R.A. „Monitorul Oficial“